

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I FELL IN LOVE WITH TWO MEN.
BUT I COULD ONLY KEEP ONE OF THEM.

UNTIL AUGUST

emery rose

AĞUSTOS AYINA KADAR

AŞK VE KAOS SERİSİ

EMERY ROSE



Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Kapak Tasarımı: Kitaplar ve Ruh Halleri

Kurgu: Ellie McLove, Kardeşimin Editörü





İki adama aşık oldum. Ama sadece birini tutabildim.

Cruz Vega ile tanıştığımda, ilk görüşte aşktı.
O benim sonsuza dek ve her zaman, fırtınadaki limanım, tek gerçek aşkımdı.
Her şey çok mükemmeldi.
Ta ki kaderin acımasız bir cilvesi geleceğimizi raydan çıkarana kadar.

Şimdi, keşfedilmemiş topraklarda geziniyorduk. Gerçekten yaşamadan sadece hayatta kalmak.
Tüm zorluklara rağmen onun için savaşmaktan asla
vazgeçmedim. *Bizim için.* Ettiğimiz yeminleri bozmaya
hiç niyetim yoktu.

Ağustos Harper'a kadar.
Cehennem gibi seksi, dövmele şef restoranıma girdi ve mutfağımı ele geçirdi.
Sonra parça parça kalbimi de ele geçirdi. Ama bu onun için yeterli değildi. O benim her şeyimi
istiyordu.

Ama herkesin bildiği gibi... ateşle oynadığınızda yanarsınız.
Ve biz alevler içinde kalacağız.

Not: Bu kitap hassas konular içermektedir.

OYUN LİSTESİ

"Something to Someone" - Dermot Kennedy
"Till Forever Falls Apart" - Ashe, FINNEAS
"Taking You There" - BROODS
"Seven Nation Army" - Zella Day
"Losing My Religion" - Soccer Mommy
"Dear August" - PJ Harding, Noah
Cyrus "A Little Death" - The
Neighbourhood "Call Out My Name" -
The Weeknd "Landslide" - Fleetwood
Mac
"The Chain" - Fleetwood Mac
"Not About Angels" - Birdy
"Where Does the Good Go" - Luca Fogle
"Dreamer" - Dermot Kennedy
"If We Were Vampires" - Jason Isbell and The 400 Unit
"Over the Rainbow" - Israel Kamakawiwo'ole

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46

[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Sonsöz](#)

[Ön Gösterim: Yıldızlar](#)
[Düştüğünde Önsöz](#)
[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
[yazan: Emery Rose](#)

"Hiç kimse, şairler bile, bir kalbin ne kadar tutabileceğini ölçmemiştir."

ZELDA FITZGERALD

BİRİNCİ BÖLÜM

Ağustos

YUMRUĞUMU TEKRAR SERT MEŞEYE VURDUM.

Hala cevap yok.

Kasketimi geriye doğru çevirerek doğrudan güvenlik kamerasına baktım. Beni son gördüğünden beş yaş daha büyük, daha kaslı ve gözlerimin etrafında daha fazla çizgi vardı ama yine de aynı görünüyordum.

Eğer evdeyse, kapısının önünde elimde lanet olası kalbimle durduğumu çok iyi biliyordu.

Bakışlarım yerden yaklaşık bir metre yükseklikteki yatay pencerelere kaydı. Kapıdan uzaklaştım ve en yakın olanın önünde durdum. Ellerimi yüzümde kavuşturarak içeriye baktım. Gözlerim odanın ortasında durmuş, telefonunun ekranına bakan kadına kilitlendi. Şüphesiz tam yerimi gösteriyordu.

Sasha başını kaldırdı ve irkilerek telefonunu düşürdü. Kapıya doğru ilerlerken ve kapı açılırken önüne geçerken beyaz-sarı saçlarının parıltısını yakaladım.

Sadece bir çatlak.

"Burada ne yapıyorsun?"

Burada ne halt ettiğimi sanıyordu?

"Hey Sash, beni özledin mi?" Tüm bu durumu eğlenceli buluyormuşum gibi güldüm. "Aptalca bir soru. Hayatına devam etmek için hiç vakit kaybetmedin, değil mi?"

"Beş yıl oldu," diye tısladı.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Havadan sudan konuşmayı atlayıp doğrudan konuya girdim. "Sage evde mi?"

Başını salladı. Hayal kırıklığı karnıma yumruk gibi indi. Ama belki de en iyisi buydu. Sasha ve benim bitmemiş bir işimiz vardı. "Kapıyı aç. Konuşmamız gerek."

"Burada olmamalısın bile. Konuşacak bir şey yok." Sözlerine rağmen kapıyı daha geniş açtı ama içeri girmek için hamle yaptığımda elini kaldırdı. "Bu bir davet değil. Bu şekilde kapımıza dayanamazsın. Senden uzak durmanı istemiştin."

Çenem sıkıştı. Burnumun kenarını sıktım ve birkaç derin nefes alarak yüzeyin hemen altında kaynayan öfkeyi yatıştırmaya çalıştım. Sasha'nın gönderdiği son mektubu aldığımda, duvarı yumrukladığım için iki eklemimi kırmış ve bileğimi çatlatmıştım.

Söylemeye gerek yok, hiçbir şey değişmemişti.

Sasha bana sanki gökyüzüne ay ve yıldızları ben koymuşum gibi bakardı.

Ama şimdi bana sanki tekneyi basmak istediği başka bir pislikmişim gibi bakıyordu. "O mektup beni neredeyse öldürüyordu, Sasha. Seni *sevmiştim*. Seni çok sevmiştim." Kelimeleri söylerken sesim çatallaştı.

Beni nasıl böyle terk edersin?

Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Bunu bana yapma," diye fısıldadı. "Lütfen bunu yapma."

Bakışlarım sol elindeki taş kaydı. Neredeyse beni kör eden lanet bir fener. Elmas bir alyansla eşleşmişti.

Bir düzine soru aklımı kurcaladı ama ben daha soramadan o konuştu. "Beni nasıl buldun?"

Omzumu kapının pervazına yasladım ve çizmeli ayaklarımı çaprazladım. "Bir iyilik istedim."

Sert bir şekilde güldü. "Tabii ki güldün. Çünkü doğru insanları tanıyorsun, değil mi?" Bakışları üzerimde geziniyor, yıpranmış motorcu botlarımı, solmuş kot pantolonumu ve pazularıma eskisinden daha sıkı oturan siyah tişörtümü inceliyordu. "Sen buraya ait değilsin."

Öyle demişti. Birden fazla kez.

Bakışlarım güneşten bronzlaşmış bacaklarında ve gök mavisi gözleriyle uyumlu bol pamuklu elbisesinde gezindi. Sasha bir meleğin yüzüne, sarı saçlarından bir haleye ve porno yıldızlarının kıskanacağı bir vücuda sahipti. Ama kapalı bir sitede yer alan bu şık ve modern ev hiçbir zaman onun sahnesi olmamıştı.

Bit pazarlarını ve ikinci el dükkanlarını severdi ve her zaman tamir edilmesi, zımparalanması ve boyanması gereken mobilyaları eve sürüklerdi. On mobilyanın dokuzunda bir ayak ya da çekmece kulpu eksikti. Aynı şeyi evcil hayvanlar için de yapardı. Bir keresinde üç bacaklı bir köpek ve kör bir kedi sahiplenmiştik.

"Tek ihtiyaçları olan iyi bir sevgi. Tıpkı sen ve ben gibi, bebeğim." "Ve sen öyle misin? Sen buraya mı aitsin?" Ben de karşı çıktım.

Omzunun üzerinden, tavandan tabana pencerelerden Pasifik'e doğru uzanan sonsuzluk havuzunu görebiliyordum. Birinci sınıf SoCal gayrimenkulü. Los Feliz'deki berbat dairemizden çok farklıydı. Ama o her zaman dairemizi sevdiğini söylerdi. Ve beni de. Eskiden beni de severdi.

Bakışlarını indirdi. "Artık yeni bir hayatım var."

"Bunu görebiliyorum." Ses tonumdaki acıyı gizlemeye bile çalışmadım. "Beni unutup hayatına devam etmen ne kadar sürdü? Dört yıl mı? Üç yıl mı? Ya da belki hiç beklemediniz. Belki de bunca zamandır arkamdan zengin puştlarla iş çeviriyordun. Sen ne yaptın, Sasha? En yüksek teklifi veren için bacaklarını mı açtın?"

"Siktir git. Seni hiç aldatmadım. Seni." Parmağını göğsüme sapladı. "Bunu bize sen yaptın. Bizi mahvettin. Bu yüzden kapıma gelip benimle böyle konuşamazsın." Beni itti ve kapıyı üzerime kapatmaya çalıştı ama kapanmasını engellemek için avucumu tahtaya vurdum.

"Bekle. Ben sadece..." Yüksek sesle nefes verdim, çaresizlik her kelimeme sinmişti. "Onu görmem gerek."

"Gitmen gerek," diye homurdandı. "Onun hayatına geri dönüp işleri berbat etmene izin vermeyeceğim. O mutlu, ben de öyle. O yüzden bizi yalnız bırak."

"O benim oğlum." Sesim boğuk çıkıyordu. "Onunla vakit geçirmek için her hakka sahibim." "Haklarından beş yıl önce vazgeçtin."

Öfkemi dizginlemek için dişlerimi sıktım. Tartışarak bir yere varamazdım. Oğlumun nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu. "O nasıl? İyi mi? Sağlıklı mı?"

Bir an tereddüt etti. "O iyi. O... harika görünüyor." Rahatlamıştım ve daha fazla bilgi istemek için

ağzımı açtım ama konuşması henüz bitmemişti. "Travis ona kendi çocuğı gibi davranıyor ve Sage ona sayğı duyuyor. O Sage'in kahramanı."

Kelimeler o kadar derin kesiyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. Bir mengene kalbimin etrafını sardı ve sıkıldı.

Sanki ağrıyı hafifletecekmiş gibi göğsümü ovuşturdum. Ama geçmedi.

Kim olduğunu biliyordum. Travis Jones. Altı kez dünya şampiyonu sörfçü, girişimci ve çevre aktivisti.

Oğlumun kahramanı.

"Yani lütfen..." Bebek mavisi gözleri bana yalvardı. "Eğer beni sevdiysen, bizi yalnız bırak."

Bir zamanlar onun için -ve Sage için- dünyada her şeyi yapardım ama bu yapamayacağım tek şeydi. Sasha'yı kaybetmişim ve son birkaç yıldır bununla yüzleşmek zorundaydım. Ama Sage hâlâ benim oğlumdu ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. "Bunu yapamam. Bunu sormaktan daha iyisini bilmelisin."

"Gideli uzun zaman oldu. Her şey değişti. Biz yolumuza devam ettik."

"Bu harika, Sasha. Senin adına çok heyecanlıyım. Ama *ben hayatıma devam etmedim.*"

Yumruğumu göğsüme vurdum. "Beni bir Sevgili John mektubuyla silip atamazsın ve yeryüzünden silinip gitmemi umamazsın. Sen hayatına devam ettin. Aferin sana. Ama ben senin için burada değilim. Oğlum için buradayım. Sörfçü kocan ve onun süslü evi umurumda bile değil. Ben Sage'in babasıyım. Benim. Baba rolüne soyunan bu bok kafalı değil." Sözlerini tersine çevirdim ve ona bir bakış fırlattım. "Beni sevseydin *oğlumu* görmeme izin verirdin."

"Seçimlerinizi yaptınız. Hepsi de *yanlıştı*." Nefesini içine çekti ve dışarı verdi. "Ve bize yaptıkların için seni *asla* affetmeyeceğim. *Asla.*"

"Bunu sen ve Sage için yaptım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Beş yıl sonra bile bu inanca inatla bağlı kaldım. Eylemlerimi haklı çıkarabilmemin tek yolu buydu. Yaptığım her şey onlar içindi.

Ama ne yazık ki, bunu yanlış bir şekilde yapmışım.

"Bunu bizim için yapmadın. Para için yaptın. Değerli restoranını kaybetmemek için yaptın. Ve senin aptal erkeklik gururun... Parayı borç alabilirdin. Başka bir yol bulabilirdin. Bunu yapmana gerek yoktu. Gayet iyi gidiyorduk."

Bir kahkaha attım. Eğer Sasha iyi olduğumuzu düşünüyorsa, hayal görüyordu. "İyi değildik. Hem de hiç. Ama faturaları ve borç dağını görmezden gelmekte her zaman iyiydin, değil mi? Bir iyilik perisinin sihirli değneğini sallayacağını ve puf diye tüm faturaların ortadan kalkacağını mı sandın? Gerçek dünyada işler böyle yürümüyor bebeğim." Gözleri yaşlarla doldu. Onları uzaklaştırma içgüdümü bastırdım ve ellerimi ceplerime sokarak ses tonumu yumuşattım. "Seni korumaya çalışıyordum."

"Ve bakın nasıl sonuçlandı," diye bağırdı. Başını iki yana salladı. "Gitmek zorundasın. Yapamam... Şu anda bunu yapamam." Elini karnına götürdü ve dairesel hareketlerle karnını ovuşturdu. Sage'e hamileyken de hep aynı şeyi yapardı.

Karnına baktım, ince pamuğun altındaki küçük şişliği yeni fark etmişim.

Bir adım geri çekildim, farkına vardığımda gözlerim karnından yüzüne doğru kaydı. "Hamile misin?"

Dudağını ısırdı, gözlerimle buluşmadı. "Dört ay."

Karnıma indirilen enayi yumruğundan bahsediyorum. Ensemi tuttum ve gri gökyüzüne baktım. Sasha sadece hayatına devam etmekle kalmamış, aynı zamanda başka bir adamla yeni bir aile kurmuştu. "Lütfen. Sadece git."

Evet, gitmem gerekiyordu. Bir gün için yeterince sert darbe almışım. "Ben gidiyorum." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım ama istediğimi elde edene kadar gitmeyecektim. "Onu ne zaman görebileceğimi söyler söylemez."

Alt dudağını çiğnedi. "Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım

var." Zaman mı? Daha ne kadar zamana ihtiyacı vardı?

"Telefonun yanında mı? Numaramı al." Telefonunu almak için bir hamle yapmayınca

"Onu sonsuza dek benden uzak tutamazsın. O benim oğlum. Onu doğduğu andan beri seviyorum. Doğmadan önce bile. Ve ona bir söz verdim. Bunu hatırlıyor musun?"

"Oh, hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Asıl soru, sen hatırlıyor musun?" Gözleri öfkeyle parladı. "Çünkü *verdiğin* tüm sözleri tutmadın."

Sözlerini duymazdan geldim ve devam ettim. "Çok geç değil. Tek istediğim onunla biraz zaman geçirmek. Bunu düzeltmem için bana bir şans daha ver. Lütfen, Sasha." Neredeyse dizlerimin üzerine çökmüş, yalvarıyordum.

Omuzları çöktü. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. Böylece ikimiz birden olduk. Yorgun bir iç geçirdim. "Biliyorum."

Kapıdan döndü ve birkaç saniye sonra elinde telefonla geri döndü. "Numaranız nedir?" Rakamları girmesini izledim ama eli titriyordu ve numarayı karıştırmaya devam ediyordu. Elimi uzattım ve parmaklarımı oynattım. "Ver onu bana."

İç çekerek bana telefonunu verdi. Numaramı girdikten sonra ona geri verdim. "Ara beni."

"Sadece şimdi gideceğine ve bir daha sürpriz ziyaretler yapmayacağına söz ver, ben de bunu düşüneyim." Cevap vermeyince kaşlarını kaldırarak şartlarını kabul etmemi istedi.

"Söz veriyorum."

"Oğlunun hayatı üzerine yemin et."

Bıkkınlıkla içimi çektim. Eskiden sözüm yeterliydi ama pek çok şey gibi bu da değişmişti.

"Oğlumun hayatı üzerine yemin ederim."

"Eğer benim iznim olmadan seni onun yakınında görürsem, eğer seni bu evin yakınında görürsem, polisi arar ve hakkında yasaklama emri çıkarttırırım. Mutlu yıllar, August." Kapı suratıma çarpıldı.

Evet, doğum günüm kutlu olsun. Uygun olarak, 1 Nisan'dı. Bir kez daha, şaka bana yapılmıştı.

Uzaklaşırken kilitlerin yerine oturduğunu duydum, kendimi az önce öldürücü bir dalga tarafından paçavraya çevrilmiş ve sahile vurmuş gibi hissediyordum.

Lanet olsun diye güvenlik çitinden atlayıp kamyonetimin direksiyonuna geçtim ve oğlumu benden almaya çalışmaması için dua ettim. Ne yazık ki, yasal bir savaş verecek param yoktu.

Ama şansım yaver giderse, kötüyü değil iyiyi hatırlayacak ve terazi benim lehime dönecekti. Her iki durumda da Costa del Rey'de kalacaktım.

İKİNCİ BÖLÜM

Ağustos

İKİ HAFTA SONRA

Sığır iliği tenceresine su koyup daha önce kavurduğum zencefil ve soğanı eklerken Kristen, "David seni mutfağında görmekten çok memnun," dedi.

"Mutfağına girmeme izin verdiğine inanamıyorum."

Geçen hafta, bir kase pho yemek için geldim. David beni görünce menüdeki her şeyi getirdi. Et suyu zengin, tuzlu ve etliydi, tatlar taze ve temizdi, doğru miktarda ısı vardı ve her şey mükemmel pişmişti.

Yemekten on dakika sonra mutfaklarına girdim ve onlara ücretsiz çalışabileceğimi söyledim.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kristen salatalık şeritlerini buzlu su banyosuna daldırdı ve kabı tezgahın altındaki alçak bir çocuğa yerleştirdi. "Meşhur August Harper hakkında yıllardır bir şeyler duyuyorum."

"Bahse girerim. Eminim hepsi gurur vericiydi."

Kristen güldü. "Hepsi değil, hayır. Senin bir dev gibi göründüğünü düşünüyordum ama David seni hep savundu. Onu daha iyi bir şef yaptığını söyledi. Sana her zaman saygı duydu."

David Nguyen benim için çalıştığında, mükemmellik talep ediyordum. Kibirli bir pisliktim, Michelin yıldızını kovalamakla o kadar meşguldüm ki asıl önemli olanın ne olduğunu unutmuştum.

Kristen, "Bu yüzden küçük tutmaya karar verdik," diye devam etti. "Mükemmel iş/yaşam dengesini bulmak istedik."

Yüzümü buruşturdum ama o fark etmedi. Garnitürler için nane ve biber doğramakla meşguldü.

Nguyen'lerin mutfağı küçüktü, sadece David ve Kristen'e yetecek büyüklükteydi ve bu da tasarım gereği idi. Müşterilere tezgahta ya da dört küçük masadan birinde hizmet veriliyordu ve yemek meraklıları bu mekana akın ediyordu. Öğle yemeği vakti geldiğinde kapıda kuyruk olurdu.

Yemek bittiğinde, restoranı o gün için kapatırlar ve sörf yapmaya giderler, sahilde takılırlar, yerel restoranlarda yemek yerler ya da insanlar çalışmadıkları zamanlarda ne yaparlarsa onu yaparlardı.

Sekiz yıl önce olsa önceliklerini şaşırdıklarını söylerdim. Şimdi ise tam olarak doğru yaptıklarını söyleyebilirim.

"Günü bitireceğim, sonra da yakandan düşeceğim." Tek istediğim tekrar bir mutfakta çalışmaktı.

Ama misafirliğimi fazla uzatmak istemedim.

"Elimizden gelse seni işe alacağımızı biliyorsun," dedi sıcak bir şekilde.

"Biliyorum. Teşekkürler." Beni işe alacak paraları ya da başka bir şefi ağırlayacak odaları yoktu. Onlar sadece sevdikleri işi yapmak ve basit tutmak istediler.

Baharatları bir tavaya attım ve kızarttım. Hava yıldız anasonun sıcak, keskin aromasıyla doldu. Kakule. Karanfil. Tarçın. Hoparlörlerden bir Angus & Julia Stone şarkısı geliyordu ve soluk sabah güneşi parmakları paslanmaz çelik üzerinde dans ediyordu.

Günün en sevdiğim zamanıydı. Hala umut vaat edecek kadar erken.

Telefonumun çalmasını ya da bir mesaj gelmesini bekleyip durdum ama gelmedi.

Birkaç gün önce neredeyse Sasha'nın kapısını tekrar çalacak ve oğlumu görmek isteyecektim.

Ama sonunda yapamadım.

Tüm vaatleri boş olan bir adam nedir ki?

Değersiz bir bok parçası.

Kısa bir süre sonra David bugünün spesiyalleri için taze balıklarla döndü ve Kristen'in yüzü sanki birkaç saat değil de yıllar önce gitmiş gibi aydınlandı. Kollarını David'in boynuna atıp onu öptüğünde bakışlarımı kaçırdım. Kristen kısa boylu, sarışın ve kıvrımlıydı. David uzun boylu ve zayıftı, parmaklarını gezdirdiği gür siyah saçları farklı yönlerde doğru dikildiğinde gülüyordu.

Birbirlerine aşıklardı ve ben sadece iki kişiye yetecek kadar büyük bir mutfakta üçüncü kişiydim. Uyanık olduğunuz saatlerin çoğunu sevdiğiniz kişiyle geçirmek nasıl bir duygu olurdu? Oldukça iyi, sanırım.

Onların yanında olmak bana hayallerimin peşinden koşarken Sasha'yı ne kadar sık yalnız bıraktığımı hatırlattı. O zamanlar iş/yaşam dengesi diye bir kavramım yoktu. İşim benim hayatımdı. Ama o her zaman azmimi ve hırsımı anladığını ve sevdiğini, beni başka türlü istemeyeceğini söylerdi.

Ta ki Sage ortaya çıkana ve her şey değişene kadar.

David yanımdaki tezgâha bir Vietnam kahvesi koydu, ben de Sasha ve oğlumla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Bunun üzerinde durmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ona teşekkür ettim ve tabağın altına biraz para sıkıştırırken koyu, zengin kahveyi dibinde yoğunlaştırılmış sütle karıştırdım. Parayı geri vermeye çalıştım ama ellerini kaldırıp geri çekildi ve parayı almayı reddetti.

"Sende kalsın. Lütfen. Bedavaya çalışmana vicdanım el vermiyor." "Mutfağınıza zorla giren bendim," diye belirttim.

"Bu ayrıcalık tamamen bana ait." Sesi o kadar içtendi ki beni şaşırttı. Yaptığım şeyden sonra bana neden saygı duyduğunu anlayamıyordum.

Telafi etmem gereken çok şey vardı. En azından buradan başlayabilirdim. Boğazımı temizledim ve elimi çeneme sürterek gecikmiş bir özür diledim. "O zamanlar böyle bir pislik olduğum için özür dilerim."

Omuz silkti ve her zaman yaptığı gibi konuyu geçiştirdi. "Çok stres altındaydın," dedi. "Anlaşılabilir bir durumdu."

Başımı salladım. "Bu bir mazeret değil. Sen çok iyi bir şef yardımcısıydın ve her zaman hata bulmaya çalışmak yerine seni geliştirmeliydim."

Kaşlarını çatarak yüzümü inceledi. "O dönemle ilgili anılarınız neler bilmiyorum ama Ağustos'a kadar Sekiz'in bir parçası olmaktan heyecan duyuyorduk. Yemekle ilgili yaptığınız şeyler... Her şeyi bir sonraki seviyeye taşıdınız. Ve bu mükemmellik seviyesine tembellerden oluşan bir ekiple ulaşamazsınız. Evet, bize karşı sert davrandın ama her birimiz seni ateşe kadar takip ederdik. O Michelin yıldızını hak ettin."

Ne kadar düştüğümü ve ne kadar çok şey kaybettiğimi hatırlatan bir şey. Her şeyimi.

Hayalimi gerçekleştirmiştim, tıpkı hedeflediğim gibi, ama ne pahasına?

Tencere ve tavaları lavaboya taşıdım ve sırtım ona dönük bir şekilde yıkadım.

"Kendi yerini açmalısın," dedi. "Kendi şovunu yönetmeye alışmışken başkaları için çalışmaya geri dönmek zor."

Sanki o kadar kolaymış gibi. Paraya ihtiyacım olacaktı ama param yoktu. Ve şu anda hiçbir banka bana kredi vermez.

Kristen, "Geçmişin seni tanımlamıyor August," dedi.

Onunla sadece bir hafta önce tanışmıştım ama belli ki hikâyemi biliyordu. Ve onunla aynı fikirde olmayı ne kadar istesem de yapamazdım. Geçmişim beni tanımlıyordu ve bu dünyaya tekmeleyerek ve çılgılık atarak girdiğim andan beri tanımlıyordu.

Ama çenemi kapalı tuttum ve yavaşça kavrulmuş domuz göbeğimi kontrol ettim. Limon otu, kaffir lime, soya ve sarımsakla marine etmişim ve karamelize olmaya başlamıştı. Yemek yapmak her zaman tutkum olmuştur. Var olma sebebim. Hayatımı birden fazla kez kurtardığı ve serseri bir gençken beni sokaklardan uzak tuttuğu için ona borçluyum.

Burası benim mutfağım ve gerçek bir iş olmasa bile, sevdiğim işi yaparak geri dönmek güzeldi.

Kristen bana bir parça mango uzattı. Olgun ve sulu. "Muhtemelen en çok küçük şeyleri özledin, değil mi?"

Küçük şeyler. Büyük şeyler. Hepsini.

Birkaç saat sonra çok yoğunduk ve müşterileri doyurmak dışında hiçbir şey düşünecek zamanım yoktu.

Mutfak sıkıştı ve cehennem gibi sıcaktı ama yıllardır bu kadar eğlenmemiştim.

Saat iki buçukta menüdeki çoğu ürün tükendi ve tezgâhta pho'larını bitiren iki kişi dışında mekan neredeyse boştu.

Tezgâhı silerken ön kapıdan söğüt gibi bir esmer girdi ve ben de yaptığım işe ara verip onun odadan geçişini izledim.

Çok güzeldi. Uzun dalgalar halindeki kestane rengi saçları, gür dudakları ve fark etmemem gereken iri memeleriyle tam bir afetti. Gözlerim, göğüs dekoltesini belli eden beyaz düğmeli bluzunu ve kenarları yıpranmış kot pantolonuyla bir kilometre uzunluğundaki bacaklarını taradı.

Onunla daha önce tanıştığımı hayal meyal hatırlıyordum ama nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum.

Tezgâha oturdu ve bakışlarım sol eline kaydı. Başparmağını yüzük parmağındaki platin bandın üzerinde gezdiriyordu.

Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, onlarda tanıdığım bir şey gördüm. Hüzün. Öfke.

Yenilgi. Ama çok kısa sürdü ve bir anda yok oldu.

Kaşları çatıldı, gözleri arkamdaki boşlukta gezinmeye başladı. "Kristen nerede? Ve David?" Boynunu büktü ve koltuğunda iki büküm oldu, bana dönmeden önce küçük restoranı taradı.

Başparmağımı omzumun üzerinden salladım. "Arka taraftalar."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. "Yetkiyi asla başkasına bırakmazlar. Neredeler? Yaşadıklarına dair kanıtı ihtiyacım var."

Yaşam kanıtı mı? Komik kız. "Neden? Onları öldürüp dondurucuya tıktığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu mümkün." Bakışları üzerimde gezindi. "Sen iri bir adamsın." Omuz silkti. "Tek bildiğim, bir seri katil olabileceğin."

"Restoran sahiplerini öldürüp restoranlarının işletmesini devralan bir seri katil mi?" Alay ettim.

Gözlerini devirdi. "Bu çok garip. Açıldıklarından beri buraya geliyorum ve Nguyen'ler beni mutfaklarına hiç sokmadılar." Sanki ona ait olması gereken bir şeyi çalmışım gibi gücenmiş gibiydi.

"Sanırım ben senden daha ikna ediciyim." Ona bir gülümseme

gönderdim. "Bir dolandırıcı, daha çok," diye mırıldandı.

Tahta yemek çubuklarını sanki ona yanlış yapmışlar gibi büyük bir güçle parçalara ayırmasını eğlenerek izledim. "Yıllardır gizli kanat soslarını çözmeye çalışıyorum ama hep bir şeyler eksik kalıyor." Sanki gizli bilgi alışverişi yapıyormuşuz gibi sesini alçalttı. "Gizli tarifi biliyor musun?"

Cevap vermeden önce onu daha yakından inceledim. Tırnakları kısaydı, fazla beyaz görünmüyordu ve sol işaret parmağının etrafına mavi bir yara bandı sarılmıştı. Kelepçeli gömleğinin altındaki kolunda birkaç yanık vardı ve şef olduğundan yüzde doksan dokuz emindim.

"Belki." Bana tarifini hiç vermemişlerdi ama yeniden yapabileceğimden emindim. Mutfığa doğru baktım ve sonra yaklaştım. "Senin için değeri ne kadar?" Onunla dalga geçiyordum ama ya fark etmemişti ya da bana ayak uyduruyordu.

"Nedir o?" diye dürttü, gözleri Kutsal Kase'yi keşfetmenin eşiğindeymiş gibi heyecanla parlıyordu.

"Sana söyleseydim, seni öldürmek zorunda kalırdım."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve kaşlarını kaldırdı. "Demek ceset sayınız bu yüzden bu kadar yüksek."

Kristen arkadan çıkıp kadına gülümserken kıkırdadım. Sonra beni uzaklaştırdı. "Nicola'nın yanına otur ve seni beslememe izin ver."

Tezgâhın etrafından dolanırken *Nicola* bana ters ters baktı. "Misafir istemiyorum."

Sırf bunun için onunkinin hemen yanındaki sandalyeye oturdum ve kalçalarımız neredeyse birbirine değene kadar mümkün olduğunca yaklaştırdım.

David tezgâhın arkasında Kristen'a katıldı. Nicola'ya "Senin için özel bir şeyim var," dedi ve ona onurlu bir konuk gibi davrandı.

Ona teşekkür etti ve sonra Kristen'la sohbet ederken beni özenle görmezden geldi. David elinde dumanı tüten iki kase pho ile gelip önümüze koydu, sonra mutfığa gidip paylaşmamız için daha fazla tabak yemekle geri döndü.

Artık tezgâhta sadece ikimiz oturuyorduk. Kristen ön kapıyı kilitledi ve David'le birlikte mutfığa gitmeden önce bana sinsice göz kırptı, beni Nicola'yla yalnız bıraktı. Sanki bütün bunları o planlamış ve biz de görücü usulü bir randevudaymışız gibi.

Ama randevum evliydi ve bana hançer gibi bakıyordu.

Yemeğine dalmadan önce çubuklarını bana doğrulttu, gözleri kısılmıştı, sesi suçlamayla doluydu. "Sen de kimsin be?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Onunla aynı anda başka bir açıklama yapmadan yemeğime daldım.

Küçük inlemeleri ve nefes alışları sessizliği doldurduğunda bir iniltiyi bastırdım. Bunlar bir kadının orgazm olurken çıkardığı türden seslerdi. Ama bunu ona veren ben değildim.

Övgü kanatlara gitti, et sulu ve etli, baharatlar dilimi kaplarken

ısı devreye girdi.

Sihirli bir şekilde önümde beliren soğuk Tiger birasını kaptım ve uzun bir yudum alırken Nicola'nın yan bakışını yakaladım.

Beni yumruklamak mı yoksa öpmek mi istediğini anlayamadım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nicola

DAVID VE KRISTEN'IN KÜÇÜK, MÜKEMMEL VIETNAM EVLERİNDE SERVIS ETTİKLERİ DUMANI TÜTEN PHO KASELERİ

restoran benim rahatlatıcı yemeğimdi. Ve bugün, onca günün arasında, tam da ihtiyacım olan şeydi. Tek izin günüm olan bu Pazartesi günü ihtiyacım olan son şey, bir şekilde Nguyen'lerin gözüne girmeyi başarmış bir adamın yanında oturmaktı.

Hiç mantıklı değildi. Mutfaklarını ve gizli soslarını Fort Knox'u savunur gibi koruyorlardı. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama tanışmış olsaydık hatırlardım. Kolayca unutabileceğiniz türden bir adam değildi.

Birasını yudumlarken boğazının düğümlenişini izledim, iri eli soğuk şişeye sarılmıştı ve buğu damlıyordu. Koyu kahverengi saçlarının uçları siyah tişörtünün yakasıyla birleştiği yerde kıvrılıyordu ve başı siyah bir bandana ile örtülüydü.

İri yarı, 1.80'in üzerindeydi. Zamanında birkaç yüzü yumruklamış gibi görünen büyük elleri vardı.

Geniş omuzları ve dar beliyle tişörtünün pamuğu kaslı vücudunu sarıyordu.

Bakışlarım sol kolundaki ağır dövmelelere kaydı. Bir koi balığı, tişörtünün kolunun altında kaybolan bir Japon ejderhası ve ön kolunda, bıçağında yazılar olan bir şef *bıçağı-Sevdiğin şeyi bul ve bırak seni öldürsün*.

Yani, belli ki bir aşçıydı. Bu daha mantıklı.

Ben de alıntıyı tanıdım. Bukowski'yi seveceğini düşündüm.

Şişesini tezgâha bıraktı ve çubuklarını kullanarak bir parça yapışkan domuz göbeği aldı. "Son parça senin." Tabağı işaret etti. "Sana en iyisini ayırdım."

Sanki bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi konuştu. "Bunu en iyi yapan ne?" Yemek çubuklarımla sabitleyerek ve daha fazla incelemek için yüzüme yaklaştırarak sordum.

"En dolgun, en sulu ve en yağlı olanıdır."

"Çoğu insan bunun en kötü parça olduğunu söylerdi." Isırdım ve neredeyse bayılacaktım. Karamelize domuz etinin tatlılığını dengeleyen limon otu, sarımsak ve soya tadı aldım. Damak tadım mutlu bir dans yaptı.

"Belli ki yemek meraklısı değiller." Birasından bir yudum daha aldı, koltuğunda kaydı ve vücudunu bana doğru eğerek son lokmayı yememi izledi.

Adını bile bilmiyordum ama Cruz'un kaldığı Villa Mare'den sadece birkaç mil ötedeki bir Vietnam restoranında bu yabancıyla aynı küçük tabaklarda yemek yiyordum.

Kocamı aldatıyormuşum gibi samimi ve yanlış hissettim.

"Cidden, kimsin sen ve neden buradasın?" Yemek çubuklarımı mutfığa doğru salladım ve tam o sırada başımı ona doğru çevirdim.

Kahverengilerim onun yeşilleriyle buluştu ve kilitlenip kaldılar. Yeşil bakışlarında o kadar büyük bir yoğunluk vardı ki sanki beni soyuyor ve doğrudan ruhumun derinliklerini görüyormuş gibi hissettim. Dudaklarımı ıslatmak için yaladım ve onun bakışları da bu hareketi takip etti.

Tanrım, burası neden bu kadar sıcaktı? Biraz havaya ihtiyacım vardı. Ve boşluğa. Aramıza biraz mesafe koymalıydım ama koymadım.

Başımı çevirip biradan birkaç yudum almadan önce dolgun dudaklarına ve kare şeklindeki çenesindeki kirli sakala baktım.

Sizi yatağa çekecek, beyninizi dağıtacak ve daha fazlası için yalvarmanızı sağlayacak türden bir adama benziyordu.

Biradan güçlendirici bir yudum daha aldım ve yere bıraktım.

"Adımın ne olduğunu soruyorsan, August," dedi ben soruyu sorduktan çok sonra. "Eğer kim olduğumu soruyorsan, ben pek çok şeyim. Ve senin sayende, suç listeme dolandırıcı ve seri katili de ekleyebilirim."

Ağzı yarı gülümseme, yarı sırıtişla yukarı doğru kalkarken kadınlara yakışmayan bir homurtu çıkardım. Onun gibi seksiydi.

Büyük, kaslı kalçası benimkine değdi ve içimde küçük bir elektrik çarpması oldu. Bu küçük hareket beni o kadar sarsmıştı ki konuşamıyordum.

Delicesine çekici bir adamın yanında oturuyordum ve hissetmemem gereken şeyleri hissediyordum. Onun dudakları, dili ve elleriyle vücuduma bir şeyler yaptığını hayal etmek istemiyordum çünkü bunu ne onunla ne de Cruz olmayan başka bir erkekle istememeliydim.

Yeminimi ciddiye almıştım. Ölüm bizi ayırana kadar, bir dakika bile erken değil.

Başımı salladım ve şaşkınlığımı üzerimden attım. Bu durumda yapılacak tek bir şey vardı. "Gitmek zorundayım."

Aniden ayağa kalkıp tezgâha biraz para atarken sandalyem tahtaya sürtündü. Arkama bile bakmadan kapıya doğru koştum ve kilitleri karıştırdım. Adımı seslendi ama duymazdan geldim ve kapıyı çekerek açtım, kaldırıma döküldüm.

Bir kurt sürüsü tarafından kovalanıyormuşum gibi arabama doğru koştum ve kendimi sürücü koltuğuna attım. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve nabzımın boynumda attığını hissedebiliyordum.

Benim sorunum neydi? Her şey bir yana.

Artık kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüğüme göre, tek umudum onu bir daha görmek zorunda kalmamaktı.

Anahtarı kontağa soktum ve gaza bastım.

Manzaralı yolu seçip pencerelerim açık ve deniz havası saçlarımın arasından eserken sahil boyunca araba sürerken suçluluk duygusu içimi kemirdi. Güneşin parlaması ve dalgaların kıyıya çarpmaya devam etmesi çok yanlış geliyordu.

Okyanusa kızdım.

Etrafımda sanki dünyada her şey yolundaymış gibi hayatlarına devam eden insanlara kızdım.

Tekerleğin keskin bir dönüşüyle, ölüme dalabilir ve her şeyi sona erdirebilirdim. Alev alev yanarak ölebilirdim.

Cazip.

Ama ne yazık ki benim için hayatta kalma içgüdülerim güçlüydü, bu yüzden direksiyonu sıkıca tuttum ve yoldan sapmadım.

On beş dakika sonra begonviller ve palmiye ağaçlarıyla çevrili pembe alçı binanın önüne park ettim. Bilmeseniz Villa Mare'yi kolayca beş yıldızlı bir tatil köyü sanabilirdiniz.

Yolcu koltuğundan kanvas çantamı aldım, ön kapıdan geçtim ve yerel sanatçıların eserleriyle süslenmiş beyaz koridorda yürüdüm. İskelenin üzerinde muhteşem gün batımları, kanyondaki kır çiçekleri, koy boyunca okyanusun dalgaları.

Tüm bu güzelliğe rağmen bir fay hattı üzerinde yaşıyorduk.

Cruz'un odasına giderken, en sevdiğim hemşire olan Cassie'ye merhaba dedim.

Yüzüme doğru döndü, koyu renk bukleleri zıplıyordu ve bana sıcak bir gülümseme verdi. "Hey, tatlım. Anneni özlemişsin. Saçlarını güzelce kestirmiş. Çok yakışıklı görünüyor."

Boğazımda bir yumru oluştu ama gülümsemeye zorladım. "Bu yüzden ona aşık oldum. Çok ateşliydi." Bunu bir şaka gibi göstermeye çalıştım ama başaramadım.

Cassie elimi tuttu ve sıktı. "Sadece hayal edebiliyorum."

Yapabildiği tek şey buydu, hayal edin. Onu koridorda bıraktım ve kocamın özel odasına girdim. Panjurlar açıktı ve penceresinin dışında bahçe hayatla çiçek açıyordu. Manzaralı bir oda seçmiş olmam ne kadar da ironikti.

Çantamı masaya bırakıp Cruz'un eline uzandım. Gözleri açıktı ama neredeyse kapalı olmalarını tercih ediyordum. Koyu renk gözlerine bakmak, sürekli onun hâlâ orada olduğuna dair işaretler aramak ve sadece hiçlikle karşılaşmak beni öldürüyordu.

"Hey, bebeğim." Elimi her zamanki gibi kısa kesilmiş siyah saçlarının ve saçlarının hiç uzamadığı yara izinin üzerinde gezdirdim. "Benim. Sana biraz taze çiçek vereceğim. Mutfaktan da bir şeyler getirdim."

Geçen haftanın çiçeklerini attım, vazoyu yıkadım ve en sevdiği renk olan morun tüm tonlarında taze su ve çiçeklerle doldurdum.

Cruz bana her zaman çiçek getirirdi.

İlişkimizin başlarında ona hep sorardım, "Olay nedir?" diye. O da hep aynı şekilde cevap verirdi. "Sen. Sen vesilesin."

Sanki birlikte geçirdiğimiz her gün bir kutlamaya değermiş gibi.

Vazoyu masanın üzerine koydum ve annemin kurduğu küçük tapınağa kaşlarımı çatarak baktım. *Yine*. Birkaç hafta önce tüm dua kartlarını ve figürleri çöpe atmıştım. Bu konuda tek kelime etmemişti. Onun yerine yenileriyle değiştirmişti.

Annem her azize dua etti, ama duaları cevapsız kaldı. Hiç mucize olmadı. İncil'deki Lazarus'un ölümünden dirilişi ya da İsa'nın dirilişi canlandırılmadı. Kocamı hayatta tutmak için modern bilime ve sağlık personeline -hemşireler, doktorlar, fizyoterapistler- güvenmek zorundaydık.

Cruz'un yatağının yanına bir sandalye çektim ve çantamı açtım. Nane yapraklarını parmaklarımın arasında ezdim ve burnunun altına tuttum. "Bu nane. Nane kokusuna bayılırsın. Cabo'ya gidip mojito içerek sarhoş olduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Yirmi ikinci doğum günümdü ve yolculuk sürpriz olmuştu. Scarlett'e çantamı hazırlatmıştın, hatırladın mı? Ay ışığında dans etmiştik ve hayattan o kadar keyif almıştım ki... aşktan o kadar keyif almıştım ki gülümsemeden duramamıştım. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Neredeyse sekiz milyar insanın yaşadığı bu koca dünyada tek gerçek aşkımı nasıl buldum?"

Birlikte yaşadığımız hayattan hikâyeler anlatırken burnunun dibine bir dilim limon, bir şişe Tabasco ve bir demet fesleğen tuttum. Kocam arkamdaki duvara boş boş baktı.

Koku alma duyusunu uyardıktan sonra kulaklarımı kulaklıkla kapattım ve

Özellikle onun için hazırladığım çalma listesini. O müziği dinlerken ben de kollarını okşadım ve elini tuttum. Parmak uçlarımı çenesinde, elmacık kemiğinde, alnında gezdirdim.

Birkaç şarkı sonra yüzünü buruşturduğunu fark ettim ve kulaklıkları çıkarıp onu üzen müziği sildim. Doktorlar bana Cruz'un yüz ifadelerinin ve fiziksel hareketlerinin istemsiz tepkiler olduğunu söylediler ama ya öyle değilse? Ya Ed Sheeran'dan nefret ediyorsa ve sadece sesi ya da o şarkı bile onu üzüyorsa?

Bunların hiçbirinin bir fark yaratmadığını bilsem de, onu zaten içinde bulunduğu durumdan daha fazla rahatsız etmekten nefret ediyordum.

Müzik, ezilmiş nane ya da anlattığım hikayeler değil.

Başlangıçta, ülkedeki en iyi nörologların onu muayene etmesini sağladım. İnternette tedavi arayışına girmiş ve mucizevi iyileşme hikayelerine kulak kabartmışım. Bu sahte umutlara çok ama çok uzun süre sarıldım.

Sonunda, hayatımın aşkını düzeltmek için kimsenin yapabileceği hiçbir şey olmadığını kabul etmek zorunda kaldım.

Cruz geri dönülmez bir şekilde kırılmıştı ve asla geri gelmeyecekti.

Ama sözlerimi, dokunuşumu ya da sesimi algılayamasa bile, yine de onun yanında olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı.

Eğildim ve alnından öptüm. "Seni seviyorum Cruz Vega. Her zaman ve sonsuza dek," diye fısıldadım, yanaklarımdan süzülen tuzlu gözyaşlarının tadına bakarak. "Seni o kadar çok özlüyorum ki. Bunu sensiz nasıl yapacağımı bilmiyorum." *Bununla* hayatı kastetmişim.

Bugün kocamı kaybettiğim günün ikinci yıl dönümü. Yetmiş iki saat sonra, onu cehennem hayatı yaşamaya mahkûm etmişim.

Kendimi nasıl affedeceğim ya da hayatıma nasıl devam edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ufuk güneşi yutana ve karanlık odayı kaplayana kadar Cruz'un yanında kaldım. Yatağının yanındaki sandalyede uyudum, kaslarım kasıldı ve sırtım tutuldu.

Yeni bir gün doğana ve bu korkunç yıldönümü sona erene kadar onunla kaldım.

Gelecek yıla kadar. Ve ondan sonraki yıla. Ve büyük, güçlü kalbi atmaya devam ettiği sürece takip edecek tüm yıllar boyunca.

Daima ve sonsuza dek. Ölüm bizi ayırana kadar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nicola

"MASA ALTI. İKİ DENİZ TARAĞI CARPACCIO, BİR BURRATA, BİR BILDIRCIN," DIYE SESLENDİM. "İKİ DİL BALIĞI, BİR ördek, bir ıstakoz ravioli."

İstasyon şeflerimden "Duydum," cevabı geldi.

Öndeki masaya kalabalık bir grup otururken, mutfağı yemek yiyenlerden ayıran tavandan tabana pencereden yemek salonunu taradım. Cuma geceleri genellikle kalabalık olurdu ve bu gece de bir istisna değildi.

Bu sırada kuzenim Ari hâlâ barda takılıyor, sohbet ediyordu. Sanki işletmesi gereken bir restoran yokmuş gibi.

Courtney yemek odasından girdi ve önümdeki panoya bir tabak koydu. "Sekiz numaralı masa fazla piştiğini söylüyor."

Sekiz numaralı masanın biletini aldım ve tarattım. Önümdeki biftek, müşterinin sipariş ettiği gibi orta pişmiş değil, orta pişmişti. "Zach. Bir fileto mignon ateşle. *Orta pişmiş olsun.*"

Cevap vermedi. "Zach," diye bağırdım. "Filet mignon. Orta pişmiş. Tekrar etmeme gerek yok." "Peki, şef."

Omuzlarımı açtım ve derin bir nefes aldım. Mutfağıma, yani kendi *alanıma* her adım attığımda bir şeftim, kederli bir eş değil. Ve böyle olması gerekiyordu. Tüm odağımı ve enerjimi gerektiren bir işim vardı. Kaybetmeyi göze alamayacağım bir restoranım. Ve rehberliğe ve mentorluğa ihtiyaç duyan genç bir personelim.

Ancak bazı günler başımı suyun üstünde zor tutuyordum, bu yüzden diğer herkesin batmasını engellemeye çalışmak çok yorucuydu.

Her şey yolunda. Her şey kontrolünüz altında. Eleştirileri görmezden gel.

İki saniye sonra Ari elinde bir şişe kırmızı şarapla yemek odasından içeri girdi. "Bu şarabın tadına bakmanı istiyorum. Masa 10 mantar olduğunu söyledi." Bir bardağa biraz şarap doldurdu, ben de burnuma götürüp kokladım ve bir yudum aldım. Tadı tam da bu özel cabernet sauvignon'un olması gerektiği gibiydi. Büyük ve yoğun, tanen oranı yüksekti. "Bu mantar değil."

"Biliyorum. Tadına baktım. Bardaki seksi adam da öyle." Eliyle kendini yelpazeledi. "Süper seksi. Çok fazla büyük penis enerjisi yayıyor."

Büyük penis enerjisi mi?

Azı dişlerimi birbirine geçirdim ve sabırlı olmak için dua ettim, böylece geçitten atlayıp güzel kuzenimi boğmayacaktım.

"İkimiz de tadının iyi olduğunu düşündük," dedi.

Ari şaraptan anlardı. O bir şarap garsonuydu, bu yüzden 'bardaki seksi bir adamın' fikrine ihtiyacı olmamalıydı. Bunun hiç profesyonelce olmadığından bahsetmiyorum bile.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Misafirperverlik diplomanı iyi kullandığını görmek güzel. Müşteri seni bunu yaparken gördü mü?"

"Hayır." Hiç pişmanlık duymadan bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "O sadece kendi konuşmasını dinlemeyi seven kendini beğenmiş bir pislik. Şarap uzmanı gibi davranıyor, oysa bir şiraz ile bir cab sav arasındaki farkı söyleyemeyeceğine bahse girmeye hazırım." Burnunu çekti.

Bazen müşterinin her zaman haklı olduğu atasözünden nefret ederdim. Özellikle de pahalı bir şişe şarap sipariş edip geri gönderdiklerinde. "Onların hesabından kes ve o şişeyi barın arkasına koy. Rob'a kadehinin on sekiz dolar olduğunu söyle." Başını salladı ve gitmek için döndü. "Ve müşterilerle flört etmek yerine garsonlarınızı ve restoranı yönetmeye odaklanın."

"Beş dakika sürdü, Nic. Ben de ön büro müdürüyüm. Müşterileri mutlu etmek işimin bir parçası. Ama bu adamı görmelisin. O-"

"Bunun için zamanım yok, Ari," diye homurdandım. Kuzenim yirmi altı yaşındaydı, güzeldi ve dört yıllık ezik erkek arkadaşını terk ettiği için artık bekârdı. Adam onu aldatmıştı (birçok kez) ve o da misilleme olarak sağda solda erkeklerle takılıyordu. Ki bunu tamamen destekliyordum. Benim paramla yaptığı zamanlar hariç.

"Tamam. Nic." Ellerini kaldırdı. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama çok gerginsin. Bunun nedeni o eleştiri mi?" Yüz ifadem beni ele vermiş olmalı. "O sadece bir eleştiriydi, Nic. Seni etkilemesine izin veremezsin. Silkelen."

Tanrım, o eleştiri çok kötüydü. Aklımdan çıkaramadım, her şeyi sorgulamama neden oldu. *"Nicola's at The Surf Lodge seksi görünüyor ama baştan çıkarmayı başaramıyor. Dover dil balığı yavan ve dikkat çekiciydi. Deniz tarağı cansızdı. Ördek ise lastik gibiydi ve okul kafeteryasındaki öğle yemeğini andıran bir sosla servis ediliyordu. Bu fiyatlara her şeyin mükemmel olması gerekir ama ne yazık ki öyle değil."*

"Sadece dur ve sakinleştirici derin bir nefes al," dedi Ari. "Her şey yoluna girecek," diye bana güvence verdi.

Onun için söylemesi kolay. Bu restoranı ayakta tutmaktan o sorumlu değildi. Ve söz konusu olan onun adı ya da itibarı değildi.

O gider gitmez bir düzine yeni sorunla karşılaştım. Tüm aşçıların başı dertteydi ve servis durma noktasına gelmişti.

Birkaç dakika sonra Courtney geçitte belirdi ve beklentiyle bana baktı. Kahretsin. Filet mignon.

"Zach, biftek nerede?"

"Sıra geldi." Sote istasyonunda, chanterelles, sarımsak ve kekikle tavada kızartmaya hazır olan Luca'ya uzattı.

Luca parmağını ete bastırdı. "Dostum, bu çok pişmiş." Luca eti incelemem için önüme koydu. "Bunu servis edemeyiz." Kollarını kavuşturdu ve çenesini salladı. "Kes şunu. Orta pişmiş olduğuna hayatım üzerine bahse girerim. Yanılıyorsam bifteğin parasını öderim."

Yirmi dört yaşındaki kardeşim şimdiden bir baş aşçının kibrine sahipti. Onu birkaç basamak aşağı indirmeyi çok isterdim ama ne yazık ki haklı olduğunu biliyordum.

"Zach, Luca'nın yerini al. Luca, seni ızgarada istiyorum." Ani bir karardı ve bu ikisini karşı karşıya getirmek en iyi kararlarımdan biri değildi. Ama Zach az önce elli dolarlık iki yemeği mahvetmişti ve başka bir şeyi daha mahvetme riskini göze alamazdım.

"Hayatta olmaz," dedi Luca. "Burası benim istasyonum. Her şeyi mahvedecek." "Luca, şimdi." Tavayı elinden aldım ve sote istasyonunu devrardım.

Zach Luca'nın yanından geçerken omzunu kontrol etti. Luca dönüp onu tezgâha doğru itti ve raflardaki tabakları salladı.

Zach'in elleri yumruk oldu, karşılık vermeye hazırdı. "Sen bir pislisin, Benedetti." "En azından bir bifteği yakmadan nasıl pişireceğimi biliyorum."

"Alanımdan çıkın," diye hırladı Miguel onlara.

"Bunun için zamanımız yok," diye bağırdım. "İkiniz de lanet olası işinizi yapın. Burası lise soyunma odası değil." Gerçi bu mutfakta o kadar çok testosteron vardı ki bazen öyle hissettiriyordu.

Dediğimi yapmadan önce birbirlerine ters ters baktılar.

Neden bir insan kendi restoranını açacak kadar çılgın olsun ki? Çalışma saatleri berbattı. İş emek yoğun ve hiç bitmiyordu. Kavgaları ayırmak, büyük egolarla ve öfkeli insanlarla uğraşmak zorundaydınız. Bu işe kalbinizi, ruhunuzu, terinizi ve gözyaşlarınızı koymanız gerekiyordu. Ve bazen bu bile yetmiyordu. Eleştirmenler sizi yerden yere vurdu. Müşteriler size bok atıyordu. Yemekler geri gönderilir, şaraplar içilmez bulunurdu.

Belli ki kendimi kanıtlamıştım çünkü kendi restoranımı işletmek yapmak istediğim tek şeydi.

Son masaya da servis yapıldıktan sonra bulaşıkçılarımdan Jayden'dan bir sigara aldım ve arka kapıdan çıktım. Çöp bidonlarının yanındaki duvara yaslanarak tuzlu havayı derin derin içime çektim.

Hâlâ kontrol edebildiğim tek şey mutfağımdı ama o bile parmaklarımdan arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyordu.

Arka kapı açıldı ve Luca dışarı çıktı, uzun gövdesi önümde belirdi. Küçük kardeşim ne zaman büyüdü?

Elini benimki gibi kestane rengi ve dalgalı saçlarının arasından geçirdi ve öfkeli bir nefes verdi. "Yeni bir yardımcı şefe ihtiyacın var, Nic. Aimee gideli aylar oldu ve sen hâlâ onun yerine birini işe almadın. Ve Zach'ten de kurtulmalısın. Bu işi beceremiyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana baktı.

Tüm cevaplara sahip olmak güzel olmalı. "Zach'le aranızda ne var? Sen benim için çalışmaya başlamadan önce, onun kimseyle bir sorunu yoktu."

"Onun beceriksizliği için beni mi suçluyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Bu bir çeşit sidik yarışı mı? Sen CIA'den mezun oldun ama o olamadı diye mi? Mesele bu mu?"

"Bu adamdan hoşlanmıyorum. Burası benim restoranım olsaydı, ondan kurtulurdum. Ben de garde manger'daki o garip piliçten kurtulurdum."

Hannah tuhaf biri değildi. Sessizdi ve içine kapanıktı ama işinde iyiydi ve erkek egemen bir mutfakta kendi ayakları üzerinde durabilirdi. "Hıyar gibi davranmayı bırak." Demek istediğimi anlatmak için kafasına bir şaplak attım.

"Ow. Tanrım." Başının arkasını ovuşturdu. "Tıpkı annem gibi oluyorsun."

Aman Tanrım. Kendime not: *Küçük kardeşini tokatlama, yoksa annene dönüşürsün.* "Bu bir

aşk musluğu." Adamım, gerçekten anneme dönüşüyordum. Ailem gösterişçiydi diyelim. "Aşçılık okulundan yeni mezun oldun ve-"

"Neredeyse iki yıl önce mezun oldum."

İçimi çektim. Kardeşimi seviyordum ama onun üstün tavırları olmadan da yaşayabilirdim. Bunun için ailemi suçladım. Benedetti'lerin evinde erkeklere krallar gibi davranılırdı ve Luca her zaman şımartılmıştı. Bir aşçılık dehası olduğunu ilk söyleyen o olurdu. Ülkenin en iyi aşçılık okulundan mezun olmak ve Sonoma'da Michelin yıldızlı bir restoranda staj yapmak onu sadece daha ukala yapmıştı.

"Hâlâ öğrenmen gereken çok şey var. Şimdi içeri dön ve temizliklerine yardım et." "Peki şef," dedi şimdiye kadarki en alaycı ses tonuyla.

Ukala.

Eğer kardeşim olmasaydı, onu kovardım. Ama hayır, kovmazdım. Luca yetenekliydi ve çok çalışkandı. Sadece bir tavır ayarlamasına ihtiyacı vardı.

Kapı arkasından kapandığında çakmağı çıkardım ve çaldığım sigarayı dudaklarımın arasına koydum. Alev tutuştu ve derin bir nefes çekerek ciğerlerimi nikotin ve kimyasallarla doldurdum.

Başımı arkaya doğru eğdim ve gökyüzüne bakarak en parlak yıldızı aradım. Onu bulduğumda dileğimi diledim ve gökyüzüne bir duman şeridi üfledim.

Çakılların üzerinde ayak sesleri duyulduğunda hâlâ yukarı bakıyordum. Sırtımı duvara yaslayarak temkinli gözlerle izledim. Adam önümde durdu ve parmaklarımdan sigarayı almadan önce yüzümü inceledi.

Sanki arkadaşmışız ve bunu yapmaya hakkı varmış gibi.

Uzaktaki iskelenin ışıkları başının üzerinde bir hale oluşturunuyordu ama onun bir melek olduğundan çok şüpheliydim.

"Sigara içmemelisin," dedi August o derin, hırıltılı sesiyle. "Tat alma duyunu öldürür." Bir nefes çekti ve dumanı ağzının kenarından dışarı üfledi.

Çok havalı. Çok kibirli. *Çok tanıdık.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nicola

"BURADA NE YAPIYORSUN?" *SENİ BİR DAHA GÖRMEYİ UMUYORDUM.*

"Seni arıyordum." August bir nefes daha çekti ve sigarayı bana geri verdi. "Sana bir teklifim var."

"Ben evliyim." Sanki kanıtı ihtiyacı varmış gibi sol elimi yüzüne doğru uzattım ve az önce dudaklarına değen sigaradan bir nefes çektim.

Yanımdaki duvara yaslanıp kollarını ve çizme ayaklarını kavuşturdu. "Bu öyle bir teklif değil." Sigarayı fırlattım ve siyah deri terliğimin tabanı altında ezdim. "Her ne ise, ilgilenmiyorum." İhtiyacım olmayan türden bir belaydı. Onu kovarak içeri döndüm. "Sana bir yardımcı şef lazım."

Durakladım ama sırtımı ona döndüm. "Konuşmamı mı dinliyordun?" "Hayır. Daha önce barda oturuyordum."

Tabii ki öyleydi. O olduğunu bilmeliydim, tüm o büyük dick enerjisini yayıyor.

"Açık bir mutfağınız var," diye devam etti. "Ve oturduğum yerden baş şef bir ada gibi görünüyordu. Emir komuta eden ikinci bir kişi yoktu, istasyon şeflerini yönetmene yardım eden kimse yoktu ve araya girip onları yabancı otların arasından çekip çıkaracak fazladan bir el de yoktu. Yapayalnızdın Nicola."

Sırtım sertleşti. *Yapayalnızdın Nicola.* Çünkü evet, bir adaya dönüşmüştüm. Ama ben onu görmemişken o nasıl bu kadar çok şey görmüş olabilirdi?

Sanırım bardaki müşterilere göz atamayacak kadar meşguldüm.

İçeri girip bu konuşmayı kapatmam gerektiğini bilmeme rağmen yüzümü ona döndüm. Hava karanlıktı, yüzü gölgeler içindeydi ama yine de yüz hatlarını seçebiliyordum. Ve o yeşil gözlerin delici bakışlarını hissedebiliyordum.

"Bu gece neden geldin?"

"Dediğim gibi, seni görmek istedim." Ona şüpheyle baktım.

"Neden?"

Bir nefes verdi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse? Hiçbir fikrim yok."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin." Ne tür bir cevap aradığımı bilmiyordum. Bu adam bir yabancı. Dört gün önce bir yemeği paylaşmış olmamız bizi arkadaş yapmazdı. Yine de ona doğru çekildiğimi hissettim, bu yüzden diğer tarafa koşmam gerekirken yaklaştım.

"Şef olduğunuzdan şüphelenmiştim ve David'e kendi yeriniz olup olmadığını sordum," dedi.

"Restoranınızın nasıl bir yer olduğunu merak ediyordum, o yüzden gelip baktım."

Sözlerini düşündüm ama bir şeyler sakladığı hissine kapıldım. "Sana benim hakkımda başka bir şey söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ondan herhangi bir kişisel bilgi istemedim. Sadece restoranınızın adını sordum."

Biraz rahatladım ama sonraki sözleri beni tekrar gerdi.

"Yardıma ihtiyacın var ve ben hemen başlamak için hazırım."

Neredeyse yüzüne gülecektim. Bu adamın cüreti. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, zayıf bir savunma. "Senin hakkında ilk şeyi bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla yemek bile yapamıyorsun."

"Yemek yapabilirim," dedi sakince. "Ama yardımcı şef olmak için yemek pişirmekten daha fazlasını yapabilmeniz gerekir."

Bunu biliyordum. Başımı eğdim ve yüzünü inceledim. Hâlâ çok tanıdık geliyordu ama nedenini bilmiyordum. "Seni daha önce nerede gördüm?"

Tam önümde durana kadar bir adım daha yaklaştı. Dokunacak kadar yakın.

Hava elektriklenip uğuladı ve kokusu üzerime sinerken içime istenmeyen bir heyecan yayıldı. Temiz. Erkeksi. Narenciye ve sandal ağacı. Ve başka bir şey... Tarçın mı?

"Sen söyle." Ses tonu daha önce tanıştığımızı ima ediyordu. Sanki bu tahmin oyunu onu eğlendiriyormuş gibi ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüştü.

Güzel. Yirmi soru oynardık. "Nerelisin?" "LOS ANGELES."

"Daha önce nerede çalıştınız? Ne tür bir deneyime sahipsin?" Sanki onunla yardımcı şef pozisyonu için mülakat yapıyormuşum gibi tekrarlardım. Ki bunu kesinlikle yapmıyordum.

"Birkaç yerde çalıştım. On beş yaşımdan beri mutfaklarda çalışıyorum. Bulaşıkçı olarak başladım ve yükseldim." Sanki ne kadar bilgi paylaşacağını düşünüyormuş gibi bir an duraksadı. "Anton Renaud beni çırak olarak yanına aldı ve ben ayrıldığımda onun şef yardımcısıydım."

Gözlerim açıldı. Vay anasını. Anton Renaud mu? Eğer beni etkilemeye çalışıyorsa, işe yaramıştı. Anton Renaud'nun altında çalışan herkes övünme hakkını hak ederdi. Ülkedeki en iyi şeflerden biriydi, öfkesi kadar yemekleriyle de ünlüydü. Chez Anton, Los Angeles'ta iki yıldızlı bir Michelin restoranıydı. "Anton Renaud için mi çalıştın?" Yavaşça sordum.

"Yedi yıl boyunca."

Merakıma yenik düştüm ve sormadan edemedim, "Neden ayrıldın? Seni kovdu mu?"

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Hayır. Kendi işimi yapmak için ayrıldım. Kendi şovumu yönetmek istedim. Genç ve hırslıydım ve egom kararları belirliyordu. Her şeyi yapabileceğime inanıyordum."

"Ve bombalandı mı?" Ne zamandan beri en kötü senaryoyu bekleyen bir alaycı olmuştum?

"Tam olarak değil. Ama eminim biliyorsunuzdur, restoranlar ilk birkaç yıl pek kâr elde edemezler,

ve paraya ihtiyacım vardı. Ödemem gereken bir sürü kredi ve bir sürü fatura vardı." Bakışlarını kaçırdı. "Sonunda... her şeyimi kaybettim," dedi sessizce.

Ürperdim. Bu benim en büyük korkumdu. Dört yıl sonra hâlâ her şeyimi kaybedeceğimden endişe ediyordum. Bazen sabahları yataktan kalkmamın tek nedeni bu restoranmış gibi hissediyordum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz dört."

"Peki her şeyini ne zaman kaybettin?" Dürttüm.
Tereddüt etti. "Yirmi dokuz yaşındayken."

Hesabı yaptım. "Son beş yıldır ne yapıyordun?"

Elini çenesine götürdü, yüz ifadesi donuklaşmıştı. "Bir süredir uzaktaydım. Bir mutfakta çalışıyordum. Ama özgeçmişinize yazmak isteyeceğiniz türden bir yer değildi. Ben sadece..." Burnundan derin bir nefes aldı ve sanki muazzam bir şey söylemeye hazırlanmış gibi nefesini dışarı verdi. "İkinci şanslara inanır mısınız?"

Sorusu beni şaşırttı.

İkinci şanslara inanmak istiyordum ve teoride inanıyordum. Ama bunun o kadar kolay olduğundan emin değildim. "Aradığın şey bu mu? İkinci bir şans mı?"

"İhtiyacım olan şey bu, yani evet, aradığım şey bu. Bana bir şans ver. Kaybedecek bir şeyiniz yok. Bir deneme vardiyası yapacağım ve ekibiniz için bir değer olup olmadığına karar verebilirsiniz." Kendinden emin ses tonu, herhangi bir ekip için değerli olacağını bildiğini ima ediyordu.

Ama herhangi bir şeyi kabul etmeden önce başka sorularım vardı. "Nguyen'lerin mutfağına nasıl girdin?"

"David ve ben Los Angeles'ta birlikte çalışıyorduk," dedi yumuşak bir sesle.

Yani mutfaklarına davetsizce giren rastgele bir yabancı değildi. David'in bana geçmişte nerede çalıştığını söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Arkadaş değil, tanıdık, bu yüzden kişisel bilgilerimizi pek paylaşmamıştık.

"Bana kendimi kanıtlamam için bir şans verin." Ellerini bir barış jestiyle uzattı. "Tek istediğim bu."

İçgüdülerim bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu. Bu adamla yakın mesafede çalışmak kafamı karıştıracaktı. O kadar çok feromon yayıyordu ki kimyasal bir reaksiyonu tetikledi ve tüm vücudum farkındalıkla karıncalandı.

Ama yardıma ve iyi birine ihtiyacım vardı. Bir özgeçmiş bana bunu söylemezdi. İyi olup olmadığını anlamanın tek yolu onunla çalışmaktı. Telefonumu çıkardım ve adını yazdım. "Soyadın ne?"

"Harper."

August Harper. Hafızamı yoklamaya çalıştım ama bir şey çağırıştırmadı. Adının geri kalanını telefona yazdım ve ona uzattım. "Numaranı yaz."

İstediğimi yaptı ve telefonumu geri verirken parmaklarımızın birbirine değmediğinden emin oldum. Ekranı kilitledikten sonra cebime soktum. "Bunu düşünmem gerek. Ama seni arayacağım."

İşimizin bittiğini düşünerek içeri dönmek için kapıyı açtım ama adımı seslendi. Omzumun üzerinden baktım, kaşlarım kalkmıştı.

"Sicilya fıstığı."

Sicilya fıstığı mı?

Aman Tanrım. Bu o muydu? Bu nasıl mümkün olabilir?

Cevap veremedi uzaklaştı ve beni ağzı açık bıraktı. Demek onu böyle tanıyordum. Hatıralar canlı teknik renklerle geri geldi. O yüzü nasıl hatırlamazdım? O deniz yeşili gözleri? *O dudakları?*

"Bekle. August. Bunu nasıl hatırladın?" Arkasından seslendim.

Onu göremiyordum ve beni duyup duymadığını bile bilmiyordum ama yine de cevabını bekledim. Nihayet, dakikalar sonra, cevap verdi.

"Seni unutmak o kadar kolay değil."

Sen de değilsin August Harper. Sen de değilsin.

ALTINCI BÖLÜM

Ağustos

KOLLARIMI DIZLERİME DAYADIM VE SÖRFLÜLERİ İZLEDİM. İSKELEYE ERKEN GİTİMİŞTİM. Güneş yeni doğmaya başlamıştı ve plaj hala boştu. Şimdi güneş arkamda gökyüzünde yükseliyordu ve bir avuç sörfçü sıraya girmişti.

Üç hafta boyunca Sasha'dan tek bir kelime bile duymamıştım ve her geçen gün daha da sinirleniyordum. Sage'i benden uzak tutmak onun fikri miydi? Yoksa kararları kocası mı veriyordu?

Başka bir adamın benim yerime geçeceği düşüncesi ellerimi yumruk yaptı ve midem düğümlendi. Sage olmasaydı, Sasha'nın evinden uzak durma isteğine kulak asmazdım. Ama kırdığım şeyi düzeltme şansım varsa, bunu doğru yapmalıydım.

Ne yazık ki bu, eski sevgilimin iyi niyetine güvenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Telefonumu milyonuncu kez kontrol ettikten ve cevapsız arama ya da mesaj olmadığını teyit ettikten sonra kuma uzandım ve ellerimi başımın altına sıkıştırdım.

Güneşin bulutların arasından çıkmaya çalışmasını izlerken seçeneklerimi tarttım. İskeleden yaklaşık üç mil uzakta sırt çantalı gezginler ve sörfçüler için bir hostelde kalıyordum. Bulabildiğim en ucuz seçenektir, süslü bir şey değildi ve sıfır mahremiyet sunuyordu. Üç kişiyle birlikte ranzalı bir odada yatıyordum. Ama sahile yakındı ve oradan geçen insanların çoğu bir sonraki dalgalarını arayan sakın sörfçülerdi. Yani çok daha kötüsü de olabilirdi.

Ama yakında bir iş bulamazsam, pansiyonu bile karşılayamayacaktım.

Gözlerim kapandı ve kıyıya vuran dalgaları ve ciyaklayan martıları dinledim.

Bunu özlemiştim. Güneşi yüzümde hissetmeyi ve temiz havayı solumayı. Pek çok şeyi özlemiştim.

Soğuk bira. Taze deniz ürünleri. Okyanus. *Seks*.

Tanrım, seksi özlemiştim. Bir kadının kokusunu, tenini hissetmeyi, içine gömüldüğümde çıkardığı küçük sesleri.

Düşüncelerim Nicola'ya kaydı. Bunca yıldan sonra onunla tekrar karşılaşma şansım neydi?

Uzun zaman önce tanışmıştık ve o kadar da önemli bir şey değildi. Ama tanıştığımız gün, eve dönerken yol boyunca onu düşünmüştüm ve sonrasında haftalarca, hatta aylarca aklımdan çıkmamıştı.

Adını bile bilmiyordum. O sadece kısa kot eteği ve soluk kırmızı kapüşonuyla büyük kahverengi gözleri ve gür dudakları olan güzel bir kızdı.

Tadı balla karıştırılmış taze sıkılmış limonata gibiydi. Biraz ekşi, biraz tatlı.

Ve tek istediğim başka bir tattı.

Birkaç hafta sonra onu bulmak için geri döndüm ama onun yerine babasıyla karşılaştım. "*Senin gibi adamları bilirim. Senin her yerinde bela var. Kızımдан uzak dur. O iyi bir kız ve senin gibilerle takılmasını istemiyorum.*"

Onu terslemiştim ama yanılmamıştı. Ben bir belaydım. Ve on sekiz yaşında bu sözleri milyonlarca kez duymuştum. Öğretmenlerden. Sosyal hizmet görevlilerinden. *Çok fazla bela olduğum için beni kaldırıma atan koruyucu ailelerden.*

"Hey, Kai," diye bağırdı arkamdan bir çocuk, düşüncelerimi bölerek. "Öyle mi?"

"Bahse girerim ilk dalgada hava yakalayabilirim."

"Evet, elbette yapabilirsin," diye alay etti çocuk. "Bunu en son denediğinde bir ağız dolusu kum yemiştin. Neden süslü şeyler denemeden önce tahtada nasıl kalacağını öğrenmiyorsun?"

"Ben de en az senin kadar iyiyim ve bunu kanıtlayacağım."

İçimden kıkırdadım ve rekabetçi kardeşler olduklarına dair çılgınca bir tahminde bulundum.

"Neden bu molaya gelmek zorundaydım ki baba? Burası gençler için. Dalgalar aşağıda daha iyi."

"Baba, yine aynı şeyi yapıyor. Benden çok daha iyiymiş gibi davranmaya devam ediyor."

"Kai, kardeşin senden dört yaş küçük. Onu biraz rahat bırak. Buraya yarışmaya gelmedik."

Buradayız çünkü sörf yapmayı seviyoruz. Sörf yapmak eğlencelidir, unuttunuz mu?" diye sordu adam.

"Evet, hatırlıyorum," diye mırıldandı çocuk, sesi artık daha yakındı. "Ama Bodhi'ye söyle bu kadar sinir bozucu olmayı bıraksın. Bir sonraki yarışmam için antrenman yapmam gerekiyor ve ne zaman benimle sörf yapsa, her zaman çizgimi kesiyor ve gösteriş yapmaya çalışıyor."

"Bugün öyle bir şey olmayacak. Travis seninle çalışacak." *Travis*. Grup kumsalı geçerken kumdan sıyrıldım ve başımı çevirdim. "İyi misin, Sage?" diye sordu adam.

Bakışlarım üç çocuğa odaklandığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İçlerinden biri daha uzun boyluydu ve belli ki daha yaşlıydı. Ne yazık ki, küçük olan ikisinden hangisinin benim oğlum olduğundan emin değildim ve bu beni kahretti. Kendi oğlumu nasıl tanıyamazdım?

"Evet, her şey yolunda," diye cevap verdi iki çocuktan daha sarışın olanı oturduğum yerin hemen yanından geçerken. Saçları uzun ve dalgalıydı, güneşten daha açık renkte ağarmıştı ve diğerleri gibi o da dalgıç kıyafeti giymiş ve bir sörf tahtası taşıyordu. "Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum."

Sarışın, küt kesimli adam Sage'in saçlarını karıştırdı. "İşte benim oğlum."

Vücudum kaskatı kesildi ve ellerim yumruk oldu. Sage 'onun oğlu' değildi. O *benimdi*.

Kendimi durduramadan ayağa kalktım ve peşlerinden yürüdüm, değişiklikleri kavrarken kalbim göğsümün duvarlarında sekiyordu.

Sage yedi buçuk yaşına göre ufak tefek görünüyordu ama canlı ve sağlıklıydı ve dalış kıyafetinin örtmediği teni bronzdu. Onu gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. Oğlumu son gördüğümde sadece iki buçuk yaşındaydı ve hastane yatağında tüplere bağlı bir şekilde yatıyordu. Çok küçük ve solgundu. Ama çok dirençliydi.

Oğlum doğduğu günden beri bir savaşçıydı, tıpkı babası gibi.

Ayak bileğindeki kayışı takmak için eğildiği sırada su kenarında ona yetiştim. Duygular boğazımı tıkamıştı ve sonunda onun adını boğuk bir şekilde söylemeyi başardığımda sesim zor çıkıyordu. "Sage."

Başını kaldırdı ve gök mavisi gözleriyle beni süzdü. Burnum ondaydı. Benim ağzıma. Annesinin saç ve göz rengine. Kafasını başıma ve ağzımı kenarını ısırdı, sanki bu bir sınavdı ve

cevapları yanlış yapmaktan endişeleniyordu. "Ben... pardon, sizi tanıyor muyum?"

Kahretsin. Lanet olsun. Oğlumun kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi bile yoktu.

Neden ona öyle yaklaşmıştım ki? Hiç hoş değil. Onu korkutmak istemedim, bu yüzden doğru kelimeleri bulmak için beynimi yordum. *Ben senin babanım. Doğduğun gün oradaydım. İlk adımlarını attığın gün. Ve ilk kelimeni söylediğin gün. Baba.* "I-"

"Hey, Sage," diye araya girdi Travis olduğunu tahmin ettiğim adam. Onunla hiç tanışmamıştım ama Google'da yaptığım arama sayesinde neye benzediğini biliyordum. *Top Gun*'daki Val Kilmer'ın kırklı yaşlardaki versiyonu. Göt herif. "Shane ve çocuklarla kürek çek." Elini oğlumun omzuna koydu ve onu suya doğru hafifçe itti.

Sage benden Travis'e baktı, başını salladı ve sonra diğerleriyle birlikte suya koştu. Kaybettiklerimin yarattığı hayal kırıklığı ve çaresizlik bana bir yük treni gibi çarptı ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı.

Onu geri aramak istedim. Ona milyonlarca soru sormak. Ona tam olarak kim olduğumu söylemek ve onu düşünmediğim bir günün bile geçmediğini bilmesini sağlamak. Onun için endişelenmek. Güçlü ve sağlıklı olmasını ve aşk adına yaptığım her şeyin boşa gitmemesini ummak ve dua etmek.

Ama onun yerine kürek çekişini izledim, dalgaları aşmak için dalgalarla mücadele ederken gözlerim onun küçük formundan hiç ayrılmadı. Diğer adam, Shane, gözünü çocuklardan ayırmıyordu ama ben her ihtimale karşı yakından izlemeye devam ettim.

Travis yanıma geldi. "Sen August Harper olmalısın."

Ona kısa bir bakış attım ve tekrar suya odaklanmadan önce buz mavisi gözleriyle buluştum. "Ve sen de benim hayatımı çalan pislik olmalısın."

"Senden hiçbir şey çalmadım. Bana hepsini çöpe atmışsın gibi geliyor."

Çenem sıkıştı ama sessizliğimi korudum, kollarımı göğsümde kavuşturdum, oğlumun başında nöbet tutuyordum. Şansım yaver giderse Travis ipucunu alır ve beni rahat bırakırdı.

"Harika bir çocuk," dedi Travis, belli ki sessizliğimi sohbet etmek için bir davet olarak algılamıştı.

Oğlumun özellikleri hakkında yorum yapabilecek bir konumda olması beni öldürüyordu. Ama Sage'in tepkisine bakılırsa Travis'e güveniyordu ve benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Hatıralarımı canlı tutmak için ona birkaç fotoğraf bile gösteremez miydi?

Beni daha da kızdıran şey, kızmaya hakkım olup olmadığından emin olamamamdı. Tüm hayatım boktan seçimlerim yüzünden raydan çıkmıştı ve kaybettiğim o yılları geri alamazdım. Boşa harcadığım zamanı, güveni ya da inancı geri kazanamazdım.

Tek yapabildiğim kumsalda durup okyanustaki oğlumu seyretmekti, sörf tahtasının üzerinde yüzüstü yatmış, ufka bakıyordu. Yanındaki çocukla konuşuyordu, benimle olan karşılaşmasını çoktan unutmuştu. Yaşadığım kargaşadan habersiz gülüyorlardı.

Yine de çocukların güzelliği buydu. Anı yaşarlardı.

Ben yokken oğlum yüzmeyi, sörf yapmayı ve benim ona öğretmek için orada olmadığım sayısız başka şeyi öğrenmişti.

Pişmanlık dilimde acı bir tat bıraktı.

"Burada olmamalısın," dedi Travis, yerimi terk etmek için hiçbir harekette bulunmadığımda.

Bunu daha önce kaç kez duymuştum? Yüzümü ona döndüm ve gözlerimi kıstım. "O benim oğlum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Travis'in gözlerinin ardında bir şey titreşti ve bunun suçluluk duygusuna çok benzediğini düşündüm. "Bunu biliyorum. Ama o benim değil."

Bu da şüphelerimi doğruladı. Sage'in benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Ona ne söyledin?" Ondan bilgi istediğime inanamıyordum. Ama işte buradaydık. Çaresiz bir adam, yerine geçen adamdan kırıntılar için yalvarıyordu.

Ne kadar alçalabilirim?

"Ona hiçbir şey söylemedim," dedi soğukkanlılıkla.

Ketum piç. Gururumu bir kenara bırakıp cevap aramaya koyuldum. "Sasha ona benim hakkımda ne söyledi?" "O düşünüyor ki..." Büyük çocuk bir dalga yakaladığında gözleri suya kaydı. "Vay be. Daha on bir yaşında ama şimdiden bir şampiyon gibi sörf yapıyor." Travis başını salladı ve ben onun gururunu duydum.

Sanki bu çocuğun sörf becerilerinden sadece o sorumluymuş gibi.

Çocuk iyiydi. Gerçekten çok iyiydi. Ama buraya başka bir çocuğun sörf yapmasını izlemeye gelmemiştim. "Sage ne düşünüyor?" "Sage ne düşünüyor?" diye sordum, sabrım o kadar azalmıştı ki kopacakmış gibi hissediyordum.

Travis içini çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Senin başka bir eyalette işe girdiğini ve bir daha geri dönmediğini düşünüyor."

Hay sikeyim. Sage onu terk ettiğimi mi düşündü?

Bu neredeyse öldüğümü düşünmekten daha kötüydü. En azından ölümden seçme şansınız yoktu.

"Artık geri döndüm ve onun hayatının büyük bir parçası olmaya niyetliyim." Cesurca sözler.

kapıdan içeri adımımı attım. Ama şimdi onu gördüğüme göre, beni uzak tutmak için koca bir ordu gerekirdi.

Travis cevap vermeden önce sözlerimi düşünerek bana baktı. "Bu Sasha'nın kararı. Onların hayatlarını mahvetmek için burada olmadığını görmesi gerekiyor. O yüzden neden bunu ona kanıtlamıyorsun?" Ses tonundaki meydan okumayı duydum. "*Belki* o zaman ikinci şans elde etme şansın olur."

Eski sevgilimle evlenen ve oğluma kendi oğluymuş gibi davranan adamdan istemediğim bir tavsiye almak tüm zamanların en düşük seviyesi olmalıydı.

"Ama sana bir tavsiye." Gözleri kısıldı. "Sasha sorun olmadığını söyleyene kadar bir daha ona ya da evime yaklaşma."

Düşman olmamak buraya kadarmış. Kuma çizgiler çizmiş ve hangi tarafta durduğumu açıkça belirtmişti. Dışarıdan bakan taraf.

Dişlerimi birbirine vurdum ve cevabımı ısırdım -s.ktir git- o suya doğru koşarken ve beni kenarda bırakıp tüm dünyanın alevler içinde yanıp kül olmasını izlerken.

Sadece oğlumu daha iyi tanıdığını düşünmekle kalmadı, aynı zamanda Sage'i korumanın kendi görevi olduğunu da düşündü.

Benden.

Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, iyi bir noktaya değinmişti. Sage'in hayatında olmaya layık olduğumu kanıtlamalıyım.

Ben de takipçilikle suçlanmadan önce oradan uzaklaştım. Travis'in üstü kapalı tehditlerini umursadığım için değil, oğlumu üzecek bir olaya neden olmak istemediğim için.

Spor ayakkabılarımı kuma bıraktığım yerden aldım ve plajın tepesindeki koşu yoluna ulaştığımda, Sage bir dalga yakaladığında son bir kez bakmak için döndüm.

Onun doğduğu gün hayatımın en mutlu günü olmalıydı. Ama omuzlarımda dünyanın yükü, dağ gibi bir borç ve doğuştan kalp rahatsızlığı olan bir bebek vardı. Sage doğduğunda kalbinin sadece yarısı gelişmişti ve diğer yarısında da komplikasyonlar vardı. Kalbine giden iki ana arter yanlış yöne gidiyordu.

Sage henüz beş günlükken ilk açık kalp ameliyatını geçirdi. Sonraki iki buçuk yıl boyunca iki ameliyat daha geçirdi. Bu, bir insanın hayatı boyunca yaşaması gerekenden çok daha fazlaydı.

Ancak tüm bunları üç yaşından önce yaşaması, kaygısız bir çocukluk geçirmesini engellemiştir.

Oğlumu suyun üzerinde, o dalgaya binerken görmek, kalbimin göğsümde genişlemesine neden oldu.

İşte benim oğlum.

Son bir bakışla sahilden ayrıldım ve o sahilden ayrıldığında onu bir kez daha görebileceğim bir yer aradım.

Kordon boyundaki küçük bir dükkandan bir kahve aldım ve dışarıda bir masa kaptım, aklım

Travis'le yaptığım konuşmayı ve oğlumla yeniden yüz yüze geldiğim o çok kısa anı tekrar tekrar yaşadım.

Kötü anıları ve geçmişin boktan hatırlatıcılarını engellemek için bir ömür harcamıştım ve öğrendiğim gibi, bu tür bir acının kontrol altına alınması gerekiyordu. Bu yüzden kim olduğumu bilmediği o anı yeniden yaşamak için kendime birkaç dakika izin verdim ve sonra kapıyı çarparak kapattım.

Bunun için koca bir ordu kurmam gerekse bile Sage'i hayatıma geri sokmanın bir yolunu bulurdum.

Bu arada bir iş bulmam gerekiyordu. Ancak şimdiye kadar, geçmişte açık olan her kapı yüzüme kapandı.

Cebime tıktırdığım katlanmış kâğıt parçasını ve bir kurşun kalemi çıkardım ve caddenin karşısındaki 1950'lerden kalma retro bir otel olan The Surf Lodge'a baktım.

Lüks bir restoran ve rahat bir ortam hayal ettim. Havalı. Modern. Seksi. Derin, koyu mavi ve bakır vurgular. Kadife banketler. Saksı palmyeleri. Terasa ve okyanusa bakan tavandan tabana pencereler.

Kapüşonumun kollarını yukarı iterek elimi parşömenin üzerinde gezdirdim ve dün gece Ari'den aldığım menüyü inceledim.

Bazı kısımları işe yaradı. Diğerleri, pek değil.

Taze balık ve kabuklu deniz ürünleri gösterinin yıldızı olmalıdır.

İşe koyuldum, eşyaları kesiyor ve notlar alıyordum. Nicola'nın bunu ne kadar takdir edeceğinden emin değildim, çünkü bana bir iş teklif etmemiş ya da yardımımı istememişti. Ama yine de bunu yapmak zorunda hissettim.

İyi bir şef olduğundan şüpheleniyordum ama çok güvenli davranıyordu ve menüsü çok genişti. Her müşteriyi memnun etmeye çalıştığınızda, sonuç gitmesi gereken çok fazla vasat yemek oluyordu.

Gerçekten parlamak için odağını daraltması gerekiyordu. Daha modern ve yenilikçi bir menü oluşturmalıydı. Ve yemeklerinde daha büyük riskler almalıydı.

Filet mignon'a büyük bir kesik attım. En çok abartılan sığır eti. Ebru yok. Yağ yok. Lezzet yok. Hayranı değilim.

Trüf mantarlı yabani mantarlı risotto. Sıkıcı. *Taze karides ve istiridye. Balık suyu. Limon reçeli (limon, şeker, vanilya). Antep fıstığı yağı ('Sicilya' fıstığı, pecorino, zeytinyağı).*

Ton balığı tataki. *Ton balığı tartarı. Mini susamlı tacos. Wasabi ponzu.*

Menünün önü ve arkası notlarımla kaplandığında, kalemi bıraktım ve kahvemi elime aldım.

Bakışlarım caddenin karşısındaki beyaz ahşap vitrine kaydı. Scarlett St. Clair Designs'ın turkuaza boyanmış vitrininde, tropik bir yağmur ormanını andıran kanvas bir fon üzerinde boyalı sörf tahtaları ve kapüşonlu sweatshirtler sergileniyordu.

Arkama yaslandım ve söğüt gibi bir esmerin arkasından kapının kapanışını izledim. Kadın arkadan bakıldığında Nicola'ya çok benziyordu.

Pek tesadüf sayılmaz. Onun restoranının karşısında oturuyordum.

On altı yıl sonra, babasının kızından uzak durmam için beni uyaran sözlerini hâlâ duyabiliyor olmam ne tuhaf. Beni şimdi görseydi, muhtemelen o da aynı şeyleri hissederti.

Otuz dört yaşında öğrendiğim bir şey varsa o da insanların o kadar da değişmediği idi. Ben hâlâ belaydım. Ve Nicola hala yasak bölgedeydi.

Uzaklaşırken menüyü bir çöp kutusuna attım.

Başka bir iş bulup onu rahat bırakacaktım.

Dün gece bana son beş yıldır ne yaptığımı sorduğunda da tam olarak dürüst olamadım. Ama ne

söylemem gerekiyordu?

Eskiden Michelin yıldızlı bir Şeftim ama Şimdi eski bir mahkum muyum? Evet, bunun işe yarayacağından emin değilim.

Kamyonetime tırmanırken telefonum çaldı. Başparmağımı ekranda kaydurdım ve cevap verdim.
"August? Selam dostum, döndüğünü duydum. Ben Rio."

YEDİNCİ BÖLÜM

Nicola

ÖN KAPIDAN GIRER GİRMEZ SCARLETT KOLUMDAN TUTTU VE BENİ SÜRÜKLEYEREK dükkânını tasarım stüdyosuna çevirdi.

Ona daha önce mesaj attığımda, 'August Harper meselesini' konuşmak için işten önce uğramam konusunda ısrar etti. Sanki liseye yeniden başlamış gibiydim.

Beni neredeyse avuç içi baskılı kanepeye itti ve parmağını kaldırdı. "Bana sadece bir saniye ver. Her ayrıntıyı duymak istiyorum ama kafeinle daha iyi çalıştığını biliyorum, bu yüzden seni koruyorum."

Keşke kafein tüm dualarıma cevap olsaydı. Kanepeye uzandım ve tonozlu tavandan sarkan tavan vantilatörüne baktım.

"Fıstıklı Adam'ın burada olduğuna inanamıyorum," diye seslendi diğer odadan. Fincanların şingirdediğini ve musluktan su aktığını duydum. "Costa del Rey'de."

Seni unutmak o kadar kolay değil. "Ben de unutamam."

"Bu kader. Ya da hep bahsettiğin o eşzamanlılık. Yani, bir düşünsene. Bunca yıl sonra onunla karşılaşma ihtimalin nedir?"

Yok denecek kadar az.

Diğer odadan bana neden bağırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kanepeden kalkmaya üşendim. Dün gece bütün gece ayaktaydım, dönüp durdum ve zar zor uyuyabildim. "Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor," dedim, dönüp duran vantilatör kanatlarının hipnotize ettiği bir halde.

August Harper ile Los Angeles'ta bir çiftçi pazarında tanışmıştım. Ailem İtalya'dan gıda ithal eden yerel bir market olan Benedetti Salumeria'nın sahibiydi. Annem Çiftçi Pazarı'nın iyi bir tanıtım olacağını düşündü, ben de o Cumartesi babama yardım etmeye gittim.

Ben sadece on altı yaşındaydım ve August on sekiz yaşında olmalıydı, ama benden daha yaşlı ve çok daha deneyimli görünüyordu.

Bunca yıl sonra bile anılar o kadar canlıydı ki beynime kazınmıştı. O gün ne giydiğini bile hatırlıyordum. Derisi çatlamış ve yıpranmış siyah bir deri ceket, motorcu botları ve dizleri yırtık, solmuş bir kot pantolon. Motosiklet kaskı taşıyordu ve ceketinin altına eski bir konser tişörtü giymişti. Yazılar o kadar soluktu ki hangi grup olduğunu bile anlayamadım.

Uzun kahverengi saçlarının tellerinin yüzüne nasıl düşüp durduğunu hatırladım. Dalgalı ve asi, düzensiz ama mükemmel bir şekilde kıvrılmış. Eliyle saç tutamlarını itmek yerine başını salları ve saçları sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yerine düşerdi.

Yumuşak Ekim güneşinin yeşil gözlerini nasıl neredeyse yarı saydam gösterdiğini hatırladım.

Babam ona şöyle bir bakmış ve bela olduğunu ilan etmişti. "Böyle çocuklardan uzak dur," diye uyarmıştı deri giysili adam masamıza doğru salına salına gelirken.

Bir sokak kavgasının ortasında olması ya da karanlık bir sokakta bir kızla öpüşmesi, Çiftçi Pazarı'nda takılmasından daha olası görünüyordu.

Ama her nasılsa, babamla ragu yapmanın doğru yolu hakkında tartışmaya başladılar. Babam sadece tek bir doğru yol olduğuna inanan büyük bir yemek meraklısıydı. *Onun yolu*. Bu yüzden bir 'sonradan görmenin' ona karşı çıkmaya cüret etmesi onu öfkeliyordu.

Babam ödeme yapan bir müşteriye beklemeye gittiğinde, deri giyen adam dikkatini bana çevirdi. "Sicilya fıstığı hakkında ne düşünüyorsun?"

Babamın sesini taklit ederek, "Diğer fıstıklardan çok daha üstünler," demiştim.

Adam güldü ve havalı erkeklerin bir kızın zaman ayırmaya değer olup olmadığına karar vermeye çalışırken yaptıkları gibi bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Çok tatlısın."

Omuzlarımı dikleştirilmiş ve 1.80'lik boyuma ulaşmışım. O yaz büyüme atağı geçirmiştim. "Kimse bana sevimli demedi."

Bana ukala bir sırıtış attı. "Az önce yaptım." Çenesini az önce kurmayı bitirdiğim fıstık sergisine doğru salladı. "Bana o fıstıklardan biraz vermeye ne dersin?"

Bunları ödeyecek parası varmış gibi görünmüyordu ve bir şeyi bedavaya verirsem bunun sonunu asla duyamazdım. "Vermem için bana iyi bir neden söyle," diye meydan okudum.

"Çünkü antep fıstığına bayılıyorum. Aslında canım çok çekiyor. Şu anda yemek istediğim tek şey bu."

Öyle imalı bir şekilde söylemişti ki sanki başka bir şeyden bahsediyor gibiydi. "Antep fıstığı," diye açıkladım.

"Mmm. Karnımı doyurduktan sonra kremalı bir sos yapacağım. Ricotta. Sicilya fıstığı. Taze rendelenmiş parmesan. Sonra da ev yapımı farfalle ile bir araya getireceğim."

Daha da yaklaşmışım, iyice baştan çıkmışım ama soğukkanlı davranmaya çalışıyordum. Sonunda kalbime giden yolu bilen bir adam vardı. Hiçbir şey beni yemek yapabilen ateşli bir adam kadar heyecanlandıramaz. Bu yüzden çoktan onun ellerinde oyuncak olmuştum.

Kötü bir çocuğa benziyordu ve kötü bir çocuğun belirgin kokusuna sahipti - deri ve sigara. "Farfalle. Süslü. Ama scialatielli ile çok daha lezzetli olur." Kelimeyi tam olarak babamın bana öğrettiği gibi, düzgün bir İtalyan gibi telaffuz etmişim.

Dolgun dudaklarını yaladı, gözleri yarı açıktı ve sanki az önce aletini emebilmem için bir ara sokağa girmemizi önermişim gibi inledi. "Yemek pornonla beni kızdırma."

"Hai degli occhi molto belli." *Çok güzel gözlerin var.* İtalyancada daha cesurdum. Ağzının kenarını ısırды ve ben gidiciydim.

Babam bakmıyorken ona bir kiloluk bir paket antep fıstığı uzattım. Hayatımda gördüğüm en yeşil gözlere sahip, deri giymiş seksi bir çocuğa hediyemdi. "Onları akıllıca kullan. Ağırlığınca altın değerindeler."

"Peki ya sen? Ağırlığınca altın değerinde misin?" "Ben çok daha değerliyim."

"Eminim öylesindir." Antep fıstığı sergisine doğru eğildi, onları devirdi, ensemden tuttu ve beni kendine çekti. Sonra, ben daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan beni öptü.

Bacaklarımı titreten ve midemi altüst eden türden bir öpücüktü. Beni nefessiz ve şaşkın bıraktı.

"Buna degecek biri için sakla."

Bu sözlerle birlikte, dudaklarımda sadece onun tadını bırakarak uzaklaştı. Asi kalbim sönmüştü. Neden bu kadar eksik hissettiğimi anlayamıyordum ama hissediyordum.

Onun gibi, her yerinden bela fıskıran adamlar, bedava fıstık hediyenizi aldılar, ilk öpücüğünüzü çaldılar ve sonra arkalarına bile bakmadan çekip gittiler.

Tarçınlı. Tadı tarçınlı sakız gibiydi. Ve onu bir daha hiç görmedim.

Ta ki on altı yıl sonra Los Angeles'ın elli mil güneyinde küçük bir Vietnam restoranında yanıma oturana kadar.

"Dünya'dan Nic'e." Scarlett'e göz kırptım. Elle çiçeklerle boyanmış geniş paçalı bir kot pantolon ve boya bulaşmış dar bir sweatshirt giymişti. Sarı saçlarında mavi boya izleri vardı.

Ayağa kalktım ve elime bir fincan kahve tutuşturdu. "Everly ve Isla'nın doğum günü için bu sörf tahtalarını boyamam gerekiyor. Ama her şeyi duymak istiyorum."

Doğum günleri önümüzdeki aydı. "Şimdiden yedi yaşına bastıklarına inanamıyorum."

"Biliyorum. Daha dün bebekmişler gibi geliyor." Güldü. "Dylan geçen hafta çıldırdı. Okulda Isla'nın sürekli bahsettiği bir çocuk var. Sanırım birbirlerine biraz aşık olmuşlar. Açıkçası onu suçlamıyorum. Çocuk çok sevimli. Neyse, bir akşam yemekte dedi ki, 'Seks yapmak için kaç yaşında olmam gerekiyor? On iki falan mı?' dedi. Dylan neredeyse makarnasında boğuluyordu."

St. Clair'in yemek masasındaki sahneyi hayal ederek güldüm. "Isla benim ruh kardeşim. Dylan ne dedi?"

"Otuz beş." Bir kahkaha patlattı. "Ve bütün gece bunun için acı çekti. Biricik kızının seks hakkında bilgi sahibi olmasını bile hâlâ atlatabilmiş değil. Küçük kızının aklına düşünceler sokan bu 'küçük serseri' yakalayıp onunla konuşmak istedi. Hayal edebiliyor musunuz? Zavallı çocuk travma geçirecekti. Ona aşırı tepki verdiğini ve sakinleşmesi gerektiğini söyledim. Isla'yla işin özüne indiğimizde, seksin sadece öpüşmek olduğunu düşündüğü ortaya çıktı."

"Zavallı Dylan. Birkaç yıl içinde elleri dolu olacak." Everly ve Isla şimdiden muhteşemdiler. Ergenliklerinde nasıl görüneceklerini ancak hayal edebilirdim.

"Tamam, bana her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlama. Her bir detayı duymak istiyorum."

Kanepeye bağdaş kurup oturdum, kahvemi içtim ve Scarlett bir sörf tahtasına ebegümece çiçekleri çizerken ona bütün hikayeyi anlattım. Ona pho restoranında nasıl yan yana oturduğumuzu ve sonra dün gece August'un beni restoranımda nasıl izlediğini anlattım.

"Buna hâlâ inanamıyorum," dedi başını sallayarak. "Fıstıklı Adam lisedeki tüm öpüşmelerin için altın standarttı. Her erkeği onunla kıyaslardın. Keşke tüm gençlik fantezilerinin yıldızı olduğunu bilseydi."

İnledim. "Hatırlatma bana. Ne aptalım. Adamla beş dakika geçirdim ve tamamen aşık oldum. Ergen beynime biraz mantık sokmak için bana yumruk atmalıydın."

"Um, merhaba? Sanki ben daha iyiydim. Kız kardeşinin erkek arkadaşına takıntılı olan kızla konuşuyorsun."

"Ve şimdi o senin kocan."

"Mmm, evet. Tanrım, o sadece... her şey." Güzel yüzünde hülyalı bir gülümseme vardı. En iyi arkadaşımın mükemmel hayatına içerlediğim için kendimi çok küçük ve önemsiz hissediyordum ama son zamanlarda bunu yapıyordum ve kendime engel olamıyordum.

"Bazen rüyalar gerçek olur." İçimi bir hüznün dalgası kapladı. Bir zamanlar benim de hayallerim gerçek olmuştu. Cruz'la tanıştığımda sadece yirmi bir yaşındaydım ama onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Her şey çok basitti. Çok kolaydı.

Birbirimize aşık olduk. Evlendik. Ve mutluyduk.

Mükemmel değildi. Tartışmalardan, hayal kırıklıklarından ve kalp kırıklıklarından payımıza düşeni aldık.

yıllarca. Ama bunların hepsi ilişkinin bir parçasıydı. Her zaman bunu çözdük ve evliliğimizde birbirimiz olmadan yaşamayı düşündüğümüz bir nokta asla olmadı.

Zor zamanlar geçirdiğimde Cruz beni toparlamak, desteklemek ve cesaretlendirmek için hep yanımdaydı.

Ve sadece... beni sevmek için.

Kimse beni daha iyi sevemezdi. Hiç kimse sevmedi. Cruz benim düşmek için yumuşak yerimdi. Fırtınadaki limanımdı. Ve hepsi göz açıp kapayıncaya kadar elimden alındı.

Şimdi onun kollarına sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. Sesini ya da kahkahasını hatırlayamıyordum. Öpücüklerini ya da kokusunu hatırlayamıyordum.

Onunla bir gün daha, bir saat daha, *bir an daha* geçirmek için neler vermezdim.

Titreyen bir nefes verdim. "Onu o kadar çok özlüyorum ki, Scar. Sadece... Onu geri istiyorum. Hayatımı geri istiyorum." Gözlerim yaşlarla doldu ve eski halimin kurumuş bir kabuğu gibi içimin boşaldığını hissettim.

"Oh, Nic." Sesi o kadar yumuşaktı ki boğazımda bir yumru oluştu ve gözyaşlarımın eşiğine geldim.

Beni koltuktan çekti ve sıkıca sarıldı.

Scarlett ufak tefekti, benden on beş santim kadar kısaydı, ama kalbi büyüktü ve kucaklamaları dünya standartlarındaydı. "Biliyorum bebeğim. Özlediğini biliyorum. Onu ben de özlüyorum. Hepimiz özlüyoruz. Ama senin için endişeleniyorum." Beni serbest bıraktı ve bir kol mesafesinde tuttu, büyük mavi gözleri yüzümü inceliyordu. "Gülmeye ve gülümsemeye iznin var. Mutlu olmaya hakkın var. O da bunu isterdi-"

Cümlesini tamamlayamadan sözünü kestim. "Dur. Lütfen. Yapma, tamam mı?" "*O senin mutlu olmanı isterdi* ya da hayatına devam etmeni *isterdi*" cümlesini bir kez daha duysaydım çığlık atacaktım. "Ben hâlâ evliyim, unuttun mu?"

"Biliyorum. Bencilce davranıyorum. Sadece en iyi arkadaşımı özlüyorum." "Ben buradayım."

Hüzünlü gülümsemesi onun da benim kadar buna inanmadığını gösteriyordu.

Eski Nicola hayata iki eliyle sarılır ve canı yanana kadar gülerdi. Eski Nicola'nın yemeğe, şaraba ve hayata karşı bir tutkusu vardı. Ama son zamanlarda yataktan kalkmak bile bir mücadele haline geldi ve yemek pişirmek bile bana eskisi gibi keyif vermiyordu.

Babam bana her zaman yemek aşktır derdi. Geçen gün kötü eleştirimi onunla paylaştıktan sonra, "Yemek pişirirken tüm kalbini ve ruhunu ortaya koymalısın. Eğer bunu yapmazsan, müşteriler bunu anlayacaktır. Çünkü yemek zarar görür."

Belki de sorun buydu. Kendimi güvende tutmakla meşguldüm. Kalbimi tekrar ortaya koymaktan çok korkuyordum.

Titreyerek nefes aldım. "İşe gitmem gerekiyor."

"Tamam. Seni seviyorum." Scarlett ellerimi avuçlarının içine aldı ve sıktı. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa yanımdayım."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Beni ön kapıya kadar geçirdi. "Fıstıklı Adamı ara. Ona bir şans ver. Kim bilir... belki de tam olarak ihtiyacın olan şey odur."

"Scarlett," diye uyardım.

"Restoran için. Restorandan bahsediyordum." Masumiyetin resmi olan bebek mavileri genişledi.

Ama beni bir an bile kandıramadı.

Birkaç hafta önce, ikizleri ziyaret etmek için uğradığımda, boşanmış komşusu da oradaydı. Bizi düzeltmeye çalıştığını biliyordum ve bu kadar alçaldığına inanamadım.

"Hey, Nic." Yüzüne vuran güneş ışığıyla kapı aralığında duran ona baktım. "Sen dedin ki

her şeyini kaybetti, değil mi?"

"O öyle söyledi. Hikayesini gerçekten bilmiyorum."

"Ve o seninkini bilmiyor. Peki ya onun hayatını değiştirmesine yardım eden kişi siz olsaydınız?"

Başımı salladım ve uzaklaştım.

"Karma, Nic," diye seslendi. "Sana doğru gelecek olan tüm iyi karmayı düşün. Herkes ikinci bir şansı hak eder."

Bu sabah yapmam gereken milyonlarca şey vardı. Bir ton evrak işi. Aranacak tedarikçiler. Sıralanacak ve kaldırılacak teslimatlar. Menüümü yeniden tasarlamam gerekti çünkü bazıları işe yaramıyordu.

Ama ben ne yapıyordum? Terasta oturmuş iskelenin aşağısındaki sörfçüleri izliyordum. Yüzlerini seçemeyecek kadar uzaktaydılar ama içlerinden birinin Shane Wilder olduğundan emindim.

İkinci bir şansı hak eden erkeklerin poster çocuğuydu. Yıllar önce her şeyini kaybetmiş ve hayatını yeniden inşa etmek zorunda kalmıştı. Şimdi başarılı bir işi, güzel bir karısı ve iki harika çocuğu vardı. Bazen hayaller gerçek olur. Ve bazen, eğer imkanınız varsa, başkalarının hayallerini gerçekleştirmelerine yardımcı olmanız gerekir.

Cruz'un benim için yaptığı da buydu. Kâr edeceğinin garantisi olmadan restoranıma yatırım yapmıştı. Ve şimdi ben de başka birine yardım edebilecektim.

Telefonumu çıkardım ve dudağımı çiğnedim. Bu berbat bir fikirdi. Kesinlikle en kötüsü.

Kendime fazla düşünme fırsatı vermeden ekranı kaydurdum çünkü her zaman en akıllıca kararları vermekle tanınmazdım. Sonra nefesimi tuttum ve telefonu açmasını bekledim. Bir yanım açmamasını umuyordu.

August üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Alo?"

Sesi tereddütlüydü ve sonra onun numarasının bende olduğunu ama benimkinin onda olmadığını hatırladım. "Selam.

Adım Nic. Nicola."

"Nasıl gidiyor?"

"Evet, her şey yolunda. Dinle, düşünüyordum da... deneme vardiyası için gelmek ister misin?"

Bu işi alacağınızın garantisi değil," diye uyardım. "Ama deneyebilir ve uygun olup olmadığını görebiliriz." Sessizlik. Hâlâ hatta olup olmadığını görmek için telefonumu kontrol ettim.

"August?"

İç çekti. "Evet, buradayım. Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ne oluyor be? "Ne dediğini sanıyordum... biliyor musun? Unut gitsin. Eğer ilgilenmiyorsan, başka birini bulurum."

"İlgileniyorum." Yüksek sesle nefes verdi. "Özür dilerim. Ben sadece... Bir şeyin ortasındaydım. Beni hazırlıksız yakaladın."

Aman Tanrım. Seksin ortasında mıydı? Bir kapının açılıp kapandığını duydum ve sonra sanki biraz yalnız kalmak için dışarı çıkmış gibi bir siren sesi duydum. "Madem meşguldün, neden telefonuna cevap verdin?"

"Seni başka biri sanmıştım."

Çenem düştü. Ne kadar kabaydı. "Vay canına. Tamam. Biliyor musun? Şimdi kapatacağım."

"Bekle. Saat ikiye kadar orada olabilirim."

Gökyüzüne baktım, keşke bu aramayı hiç yapmasaydım diye düşündüm. Bunun

aptalca bir fikir olduğunu biliyordum. "Nicola. İşi istiyorum. Senin için çalışmayı çok isterim."

Az önce başka birinden duymayı tercih edeceğini ima etmişti ve şimdi tekrar gözüne girmeye mi çalışıyordu? "Sana iş teklif etmedim. Sadece bir deneme vardiyası olacak."

"Garantisi yok. Biliyorum."

"Peki August? *Eğer* bunu kabul edersem, ilişkimiz kesinlikle profesyonel olacak." Koca ağzımı neden açtığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama artık dışarıdaydı ve geri alamazdım.

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Güven bana. Şu anda istediğim ya da ihtiyacım olan en son şey bir ilişki.

Sizden istediğim *tek* şey mutfağınızda çalışma şansı. Saat ikide görüşürüz."

Aramayı kesti ve ben de boş telefon ekranıma baktım. Pislik herif.

Geri arayıp fikrimi değiştirdiğimi söylemek için yarı yarıya teşvik edildim. Ama sözlerinin beni kırdığını düşünerek ona memnuniyet vermek istemedim. Sorun ne söylediği bile değildi. Nasıl söylediği idi. Sanki düşüneceği en son kişi benmişim gibi.

Önemli değildi. Tüm güce sahip olan bendim. Burası benim restoranımdı ve deneme vardiyasından sonra ona uygun olmadığını söyleyecektim.

Dışarıda bir sürü iyi yardımcı şef vardı. August

'Big Dick Energy' Harper'a ihtiyacım yoktu.

Muhtemelen büyük bir aleti bile yoktu. Muhtemelen kalem inceliğindeydi. Minicik. Bir maymun cevizinden daha büyük değildi.

Kıs kıs güldüm. Sonra daha çok güldüm ve onun fıstıklı sikini düşünerek kendimi eğlendirdim. Çünkü hâlâ on iki yaşında bir çocuğun espri anlayışına sahiptim. Ve yavaş yavaş akıl sağlığımı yitiriyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ağustos

ARAMAYI KESTİM VE İÇERİ GIRDIM.

"Her şey yolunda mı?" Rio, ben karşısındaki kabine geçerken sordu.

"Evet. Ama yakında yola çıkmam gerekecek. Deneme vardiyası için aramışlardı."

"Birinin sana deneme vardiyası yaptırdığına inanamıyorum." Koltuğunda arkasına yaslandı ve kolunu kırmızı vinil kabinin arkasına doğru uzattı. "Senin kim olduğunu bilmiyorlar mı?"

Sanırsınız ki ben ikinci kez geliyorum. Eski çalışanlarımın bana bu kadar güvenmesi beni çok etti. "Eğer kim olduğumu bilselerdi, bana deneme vardiyası teklif etmezlerdi."

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi Rio, kırmızı kasketini yerine takmadan önce elini siyah saçlarında gezdirerek. "İşler yolunda gitmezse, burada her zaman bir işin var. Michelin yıldızlı olmadığını biliyorum...." Tezgâhta sipariş almakta olan kız arkadaşı Frankie'ye baktı. "Ama iyi, dürüst yemekler."

Ait olduğu yerin burası olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Rio eskiden benim sote şefimdi ve işinde çok iyiydi. Ama Taqueria Morales onlarca yıldır onun ailesine aitti ve aile her şeyden önce gelirdi.

"Teşekkürler. Minnettarım."

"Al bakalım." Frankie önüme iki tabak koydu ve Rio'nun yanındaki koltuğa kaydı. "Chula Vista'daki en iyi tacos ve tamales."

Rio homurdandı. "Önyargılısın, bebeğim."

"Ben yemeğimi bilirim." İşaret parmağıyla burnunun ucuna vurdu, sonra önümdeki tabağı işaret etti. "Bırakın Ağustos karar versin."

"Gitmesi gerekiyor."

"Yemek yiyene kadar hiçbir yere gitmiyor," dedi kararlı bir şekilde.

"Kendini patron sanıyor," dedi Rio bir homurtu daha çıkararak ve Frankie'den bir kaş çatma ve kaburgalarına bir dirsek yedi.

"Şu kemikli dirseklere dikkat et, Smalls." "Ağızına dikkat et, ateşli şey."

Flörtöz şakalaşmalarını duymazdan geldim ve carne asada taco'dan bir ısırık aldım. O kadar güzeldi ki geri kalanını dört ısırıkta yedim. "Kahretsin, bu çok güzel."

"Değil mi?" Frankie söyledi. Uzun siyah saçları atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, iri siyah

gözleri ve Rio'nunkilere benzeyen parlak gülümsemesiyle güzel bir kızdı.

Eski çalışanlarımın mutfağımdan ayrıldıktan *sonra* aşkı bulmaları komikti. Yine de mantıklı.

Benim için çalışırken sosyal hayata ayıracak zamanları yoktu.

Frankie, "Tamale'yi dene," diye ısrar etti.

Mısır kabuğunun bir ucunu soydum ve büyük bir ısırık aldım, bu sırada Frankie ve Rio bir seyirci etkinliğiymiş gibi yememi izlediler. Lezzetli olduğunu belirtmek için baş parmağımla onayladım. "Bir hikâyenin ortasındaydın," diyerek dikkatlerini benden başka yöne çektim.

"Doğru ya," dedi Rio. "Babam kalçasını kırdığında, burayı işletmek için Chula Vista'ya geri döndüm. Sadece geçici olması gerekiyordu. Ne zamandı o..." Frankie'ye baktı. "İki buçuk yıl önce mi?"

Başını salladı ve kolasından bir yudum aldı. "Tam olarak iki yıl, yedi ay ve üç gün."

Güldü ve parmağını kızın şakağına vurdu. "Benim matematik deham. Kafası sayılarla ve bilgisayar kodlarıyla dolu. Bir gün çalışıyordum ve bu tatlı şey geldi." Başparmağını Frankie'ye doğru salladı. "Ve annem sana ön tarafta ihtiyacım olduğunu söyledi, Rio. Bu acil bir durum. Çabuk gel." O ve Frankie gülüştüler. "Bu annemin beni Frankie Vega'ya ayarlamaya çalışmasının pek de ince olmayan bir yoluydu. İkna edilmeye pek de ihtiyacım yoktu." Bir kolunu Frankie'ye doladı ve onu kendine çekti. "Liseye birlikte gittiğimiz ve buradan çok da uzak olmayan aynı mahallede büyüdüğümüz ortaya çıktı."

Frankie başını salladı. "Benden bir yıl öndeydi ve ona büyük bir aşkla bağlıydım. Ama benim hayatta olduğumu bile bilmiyordu."

"Hayatta olduğunu biliyordum," diye alay etti Rio. "Sadece soğukkanlı davranıyordum." Rio onun sözlerine itiraz ederek başını salladı. "Yalan söylüyor."

"Her şey olması gerektiği gibi oldu. O zamanlar senin için iyi olmazdım."

"O bir baş belasıydı. Muhtemelen bu yüzden ona aşıktım." Güldü. "Sizin için çalışırken de pislik biri miydi?"

Rio benim için çalışmaya başladığında, bir tavrı ve büyük bir egosu vardı. Bir gece onu mutfağımdan kovdum ve elleri ve dizleri üzerinde işi için yalvarmaya hazır olana kadar geri gelmemesini söyledim. Birkaç gün sonra bunu yaptı ve bir daha hiç sorun yaşamadık.

Rio'nun yüzündeki ifadeden ikimizin de aynı olayı hatırladığını ve bunu kendime saklamamı tercih edeceğini anladım.

"Hayır," dedim Frankie'ye. Rio'nun rahatlamış nefesini duydum. "O mutfaktaki en büyük pislik bendenizin ta kendisiydi."

"Yalan söylemiyor," dedi Rio gülerek. "Ama senin için çalışmayı seviyordum dostum. O günleri özleyorum." Restoranın etrafına baktı, yıpranmış ahşap, çıplak tuğla duvarlar ve kara tahta menülerle havalı küçük bir yerdi. "Burası güzel ama fast-food'dan biradım ötede."

Frankie, "Annen bunu söylediğini duymasın," diye uyardı.

Rio omuz silkti. "Faturaları ödüyorum. Ama burada çalışarak potansiyelimi boşa harcıyormuşum gibi hissediyorum. Ailemin işleri yapmak için belirli bir yolu var ve Tanrı kimsenin menüden sapmaya çalışmasını yasaklıyor."

Sesindeki hayal kırıklığını duydum ama fikirlerimi kendime sakladım. Ebeveynlerle başa çıkma konusunda tam olarak uzman değildim ve onun bir yetişkin olduğunu ve istediği yerde çalışabileceğini söylemek bana düşmezdi.

"Seni seviyorlar," dedi Frankie. "Ve bu en önemli şey. Bunu hafife almamalısın."

İçini çekti ve konuyu kapattı. Bu tartışmayı daha önce de yaptıkları hissine kapıldım.

Havadan sudan konuştuk, ki bu benim uzmanlık alanım değildi, bu yüzden ben yemeğimin geri kalanını yerken onlar da sohbete devam ettiler. Yemeğimi bitirdiğimde telefonumdan saate baktım.

Nicola'nın evine zamanında varmak istiyorsam hemen yola çıkmam gerekiyordu. "Yemek yiyip kaçtığım için üzgünüm ama gitmem gerek." Kabinden kayarak çıktım ve cüzdanıma uzandım.

Rio, "Senin paran burada geçmez," dedi ve ben de teşekkür etmek için çenemi eğdim. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız. Belki birkaç bira içmek için buluşuruz. Ya da barbekü falan yapmak için bize geliriz." Frankie'ye baktı, o da gülümseyip başını salladı.

"Yemek için teşekkürler. Seni tekrar görmek güzeldi. Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum," dedim Frankie'ye. "Ben de," dedi Frankie. "Seninle yürüyeceğim. Ben spor salonuna gidiyorum."

Rio, öğleden sonra güneşinin altında kapıdan çıkmadan önce restoranı taradı ve kaldırımında durdu.

"İşinde iyi şanslar," dedi Rio. "Restoran nerede?"

İki çocuk kaykaylarıyla vızır vızır geçerken birkaç adım geri attım. "Costa del Rey." Frankie iki kere baktı. "Costa del Rey'de mi yaşıyorsun?"

"Evet. Oraya birkaç hafta önce taşındık." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve yola çıkmaya hazır bir şekilde kamyonetime doğru baktım. Trafığe bağlı olarak Costa del Rey'e dönmek bir saat ya da daha fazla sürebilirdi, bu yüzden şimdiden zorlamaya başlamıştım. Geç kalmaktan nefret ederdim. Benim kitabımda, saat bir buçuktan sonra varmak geç kalmak sayılırdı. "Gitmem gerek-"

Frankie sözümü kesti. "Restoranın adı ne?" Ses tonunda sanki cevabın onun için bir anlamı varmış gibi bir tını vardı.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. "Nicola Surf Lodge'da."

Frankie başını salladı ve acı acı güldü. "Tabii ki öyle," diye mırıldandı. "Nicola'ya sevgilerimi ilet." Sesi tam tersini kastetmiş gibi geliyordu ve sonraki sözleri bunu doğruladı. "Bir daha düşündüm de, ona cehenneme gitmesini söyle. Ait olduğu yer orası." Frankie topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Ne oluyor be?

Rio'ya döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. İçini çekti ve elini yüzünde gezdirdi. "Bunun için üzgünüm. Hassas bir konu. Nicola, Frankie'nin erkek kardeşiyle evli," diye ekledi sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi.

Merakıma yenik düştüm ve elimde olmadan bariz olanı sordum. "Peki anlaşıyorlar mı?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Eskiden çok yakınlardı ama iki yıl önce araları bozuldu ve o zamandan beri konuşmuyorlar." Frankie köşede kaybolurken sokağa baktı. "Nicola'dan bahsedilince kendini kaybediyor."

"Bahsettiğim için özür dilerim."

"Hayır, dostum. Bilmene imkan yoktu."

"Git onu kontrol et." Elimi omzuna attım. "Ve tacolar için tekrar teşekkürler." "Her zaman."

Ters yönle gittik ve kamyonetime ulaştığımda telefonum çaldı. Direksiyona geçerken ekranı kontrol ettim ve telefonumu hoparlöre aldım, böylece Nash'le konuşabilecektim.

"Hey kardeşim, Peaches nasıl?"

Yerimden kalkıp trafığe karışırken kıkırdadım. "Uzaktan iyi ama iyi olmaktan çok uzak." "İşini yaptığı sürece sorun yok. İşten bahsetmişken, henüz bir iş bulamadın mı?"

"Üzerinde çalışıyorum." Işıklardan sola döndüm ve I-5 Kuzey tabelalarını takip ettim. "Deneme var diyam var. Şimdi oraya gidiyorum."

"Para için iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Hapisten çıktıktan sonra Los Angeles'ta bir rehabilitasyon merkezinde doksan gün kalmam şart koşulmuştu. Uyuşturucu bağımlısı değildim, hiç olmamıştım ama öyle muamele görüyordum. Orada yaşarken Nash bana inşaat ekibinde bir iş verdi. İyi para

kazanıyordum ama bu uzun sürmeyecekti.

Bu yüzden bu işe gerçekten ihtiyacım vardı. Nicola'ya gerçeği söylemeye niyetliydim. Ama ancak kendimi kanıtlama şansım olduktan sonra. O zamana kadar belki o kadar önemli olmazdı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun kardeşim." "Teşekkürler. Her şey için teşekkürler," diye ekledim.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sana hayatımı borçluyum. Bu boktan kamyonetin adil bir takas olduğundan emin değilim." Pikap -Peaches- eski bir Ford'du, soluk turuncu renkteydi ve bankta oturuyordu. Nash liseden beri kullanıyordu ve bunca yıldır onu sakladığına inanamıyordum. "Keşke beş yıl önce daha fazlasını yapabilseydim."

"Yapabileceğin bir şey yoktu."

"Damon'ın seni bu kadar kirletmesi beni hâlâ çok kızdırıyor. Lanet olası Judas."

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Birçok kez. Ve bugün neden bu konuyu tekrar açtığından emin değildim. Ta ki tarihi hatırlayana kadar.

On sekiz yıl önce bugün Nash, Damon ve ben kan yemini ettik ve birbirimizi her zaman koruyup savunacağımıza yemin ettik. On beş yaşındayken bir grup evinde tanıştık ve kan bağıyla değil ama en önemli yönlerimizle kardeş olduk.

Ta ki kardeşlerimden biri bana ihanet edene kadar.

İki yıl önce bugün, Damon aşırı dozda eroin almıştı. Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değildim.

Yaptığım şey yanlıştı. Bunu biliyordum. Ama Damon'ın beni ispiyonladığını öğrenmek beni derinden yaralamıştı. Şimdi iki ayağının altındaydı ve beni sırtımdan bıçaklarken nasıl olup da gözlerimin içine bakıp bana dostum diyebildiğini sorma şansını asla bulamayacaktım.

"Köprünün altından çok sular aktı," dedim, keşke buna gerçekten inanmış olsaydım. Muhtemelen ölene kadar bu kinle yaşayacaktım.

"Sanırım öyle. Sasha'yı gördün mü?"

Sasha. Bir başka hassas konu. "Evet, onu gördüm. Sage'in yanına yaklaşmama izin vermiyor." "Ne oluyor lan? Bu doğru değil."

"Sanırım kendine göre sebepleri var." Bu arada oğlum onu terk ettiğimi düşündü. "İşleri yoluna koyacağım. Sadece biraz zaman alacak." Sesim hissettiğimden daha emin çıkıyordu ama Nash'in kendi sorunları vardı, benimkilerle uğraşmasına gerek yoktu. "Sonra görüşürüz."

"Evet. Görüşürüz, kardeşim."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu koltuğa fırlattım, araba sürerken Damon'ı düşündüm. Yıllarca uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele etmişti. Evinden atıldığında Sasha ve ben onu yanımıza almış, yatacak yer vermiş ve karnını doyurmuştuk. Hatta ona restoranımda mutfak görevlisi olarak iş bile vermiştim.

Bu arada, kendi canını kurtarmak için polislerle muhbir olarak çalışıyordu.

Ancak tüm bunlardan önce Damon, kelimenin tam anlamıyla size sırtındaki gömleği verebilecek bir adamdı.

Oğluma açık kalp ameliyatı yapılırken hastanenin bekleme odasında yanımda oturan adamdı. Doktor ameliyatın iyi geçtiğini söylediğinde Sasha ile birlikte ağlamıştı.

Ve sonra hayatımı mahvetti.

Bunca yıl sonra bile, sadakat yerine uyuşturucuyu seçmiş olması hâlâ içimi acıtıyordu. Kendi kardeşini satmıştı ve sonra da yaptığı şey için özür dileme ya da benimle erkek erkeğe yüzleşme nezaketini bile göstermemişti.

Ama Damon'ı düşünmek istemiyordum, bu yüzden onu aklımdan çıkardım.
Costa del Rey çıkışına döndüğümde düşüncelerim Nicola'ya kaydı.
Frankie'den böyle bir tepki almak için ne yapmış olabilirdi?
Hakkımdaki gerçeği öğrendiğinde nasıl tepki verecekti?

DOKUZUNCU BÖLÜM

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

doğrama tahtasının üzerine koydu ve işe koyuldu.

"Size soyunma odasını göstereyim," dedi Luca.

Az önce geçtiğim koridorda onu takip ettim.

"Nic yemeklerinin eleştirilmesinden nefret eder," dedi gülerek. "Bunu kişisel olarak algılıyor. Mükemmeliyetçidir, bu yüzden tam olarak doğru yapana kadar o sosla baştan başlayacaktır."

Birlikte çalışacağım insanlar hakkında bir fikir edinmek istedim ve "Peki ya siz?" diye sordum. Mükemmeliyetçi misin?"

"Mutfakta, evet, öyleyim. Aileden geliyor. Babamızdan öğrendik. Ya onun yolu ya da otoyol." Koridorun sonundaki bir kapıyı iterek açtı ve bana ilerlememi işaret etti. "Nic, her ne kadar bunu asla kabul etmese de eski topraktır."

Nicola'yla hiç çalışmamıştım ama onun bir zorba olduğunu hayal bile edemezdim. Gerçi Frankie'nin daha önceki tepkisine bakılırsa Nicola hakkında bilmediğim çok şey vardı.

Sırt çantamı bankın üzerine koydum ve şef ceketimi giydim. Üzerinde restoranımın logosu olmayan tek düz beyaz ceketim buydu.

Luca kapının pervazına yaslanmış, beni izliyordu. "Nic, Anton Renaud için çalıştığını söyledi?"

"Evet."

"Aşçılık Enstitüsü'nden mezun oldunuz mu?"

Renaud'un mezun olduğu okul. Ben de Luca'nın olduğunu tahmin ettim.

Bıçak rulomu ve yolda Nicola için aldığım hediyeği çıkardıktan sonra sırt çantamı boş bir dolaba yerleştirdim ve arkamı döndüm. Luca kapıyı vücuduyla kapatmış, elleriyle çerçeveyi tutuyordu ve onu buldozerle geçemezsem soyunma odasında kapana kısılacaktım.

"Hayır. Ben lise terkim." Diplomamı hapishanede almıştım ama bundan bahsetmemiştim.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Vay be. Renaud'un seni işe almasını nasıl sağladın?"

Güzel soru. Renaud, klasik Fransız geleneğinde eğitim almış bir züppeydi, ama çok iyi bir şefti.

"Onun için çalışmam gerektiğini ve kabul edene kadar rahat etmeyeceğimi kafama koymuştum. Bu yüzden her sabah Chez Anton'un servis girişinin önünde bekledim. Bunu aylarca yaptım, sonunda bir gün beni mutfağına aldı. Aşçılarından birini yeni kovmuştu ve geceyi onu kızdırmadan ya da altıma işemedenden geçirirsem işi alabileceğimi söyledi."

Renaud, huysuz ve herkese küfretmeye ve onları küçümsemeye eğilimli eski usul bir şefti. Orada geçirdiğim süre boyunca, yetişkin adamların gözyaşlarına boğulduğuna şahit olmuştum. O zamanlar zırhım aşılmazdı, bu yüzden bana asla ulaşamazdı.

Birbirimize itiraf etmek istemediğim kadar çok benziyorduk. Bana 'korkunç çocuk' derdi. "Geceyi atlattım ve beni yanına çirak olarak aldı."

Luca ısıklık çaldı. "Onu etkilemiş olmalısın."

"Onu etkilemeye çalışmıyordum. Ücretsiz bir eğitim arıyordum."

Ama bu hayatta hiçbir şey bedava değildi. Bedelini ödedim. Bağırılmış ve algılanan her kusurun ve kötü hizmet gecesinin yükünü taşımıştım. Muhtemelen bir milyon istiridye ayıklamış ve bir o kadar soğan doğramıştım. "İtaatsizliğim" yüzünden bulaşık odasına sürülmüş ve yerleri paspaslamıştım. Ama ondan, herhangi bir aşçılık okulunun bana öğretebileceğinden çok daha fazlasını öğrenmiştim.

"Ondan öğrenebileceğim her şeyi öğrendikten sonra ayrıldım," dedim Luca'ya.

Bana aptal dedi ve kendi mutfağını yönetmeye hazır olmadığımı söyledi. Ayrıca ona borçlu olduğumu iddia etti. Saçmalık. Onun için kıcımlı yırttım ve ona hiçbir şey borçlu değildim.

Dostça olmayan şartlarda ayrılmadan önce birkaç hararetli kelime alışverişinde bulunmuştuk. Köprüleri yakmak benim uzmanlık alanlarımdan biriydi.

Luca'nın hâlâ engellediği kapıyı işaret ettim.

Kollarını indirdi ve duruşunu genişleterek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Beni korkutmaya çalışıp çalışmadığından emin değildim ama eğer öyleyse, işe yaramayacaktı.

"Yani, her zamanki yöntemin bu mu?" Ses tonu aldatıcı bir şekilde rahattı. "Mutfaklara konuşarak giriyor ve yönetimi ele geçirmeye mi çalışıyorsun? İstedğini aldıktan sonra da gidiyor musun?"

Koruyucu ağabey rolünü oynuyordu ve bana güvenebileceğinden emin değildi. Yeterince adil. Bunun için onu suçlayamam.

Elimi çeneme götürdüm ve bununla nasıl başa çıkacağımı düşündüm. Sonunda gerçeği söylemeyi seçtim. "Buraya yönetimi devralmaya gelmedim. Kız kardeşin baş aşçı. Onun mutfacı. Onun kuralları. Ben çalışmak için buradayım. Ve onun işini kolaylaştırmak için elimden geleni yapacağım."

Duruşunu gevşetti. "Evet, tamam. Sadece...." Koridordan aşağıya baktı ve sonra bana döndü. "Kız kardeşim çok şey yaşadı. Eski Nic çok sert biriydi. Kimseden bir bok almayan dürüst bir adamdı. Her zaman sert ve güçlüydü. Ama şimdi... o farklı. Ve ben sadece onun kazıklandığını görmek istemiyorum."

Neler yaşamıştı?

Kısa bir süre önce tanışmış olsak da, yıllar önce tanıştığım Nicola küstahlıklarla doluydu. Şimdi daha temkinli görünüyordu ve bana trajedi yaşadığını söyleyen bir hüznün vardı.

Gözlerinin içine baktım. "Buraya kimseyi kazıklamaya gelmedim. Ve sizi temin ederim ki sadece kız kardeşinizin iyiliğini düşünüyorum."

Başını sallayarak kapıdan uzaklaştı, sözümü kabul etti ve koridorda ilerlemeye başladık. Kendimi bir sınavı daha geçmiş gibi hissediyordum.

Mutfığa döndüğümde Nicola, Def Leppard'ın "Pour Some Sugar On Me" şarkısı eşliğinde kan portakallarının suyunu sıkıyordu. Önündeki tezgâha bir kâğıt torba koydum. Başını kaldırıp poşetten bana baktı, kaşları soruyla kalkmıştı. "Nedir bu?"

"Sicilya fıstığı. Sana bir kilo borcum vardı, ben de iki tane aldım. Ağırılığınca altın değerindeler." Sözlerimi göz kırparak noktaladım çünkü eski alışkanlıklar zor ölür ve ben hala bir pisliğim.

Yanakları kızardı, şüphesiz bir zamanlar bana söylediği sözleri hatırlıyordu. "August..." diye başladı ama kendini tuttu ve bizi dikkatle izleyen ama öyle değilmiş gibi davranmaya çalışan kardeşine baktı.

"Hey, hey, hey, ne haber?" diye seslendi bir adam mutfığa girerken, onu birkaç kişi daha izledi. Mutfak tugayı buradaydı.

Buraya çalışmak için geldiğimi hatırlatıyordu, bir milyon yıl önce dudaklarından öptüğüm baş aşçıyla flört etmek için değil.

Bir kez daha tatmayı ne kadar istediğimin bir önemi yoktu. O evliydi. Ve bu asla geçemeyeceğim bir çizgiydi.

"Bana bir hazırlık listesi ver," dedim ona tanışma faslından sonra. "Ben hazırlanırken sen de bana yardımcı şeften ne istediğini söyleyebilirsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden *bana* bir aşçı yardımcısından ne istediğimi söyleyeceğin hissine kapılıyorum?"

Kıkırdadım.

Hala sevimliydi.

Ve değerimi kanıtlamaya kararlıydım. Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi şef yardımcısı

olacaktım. Sadece bu işi almak için değil, Luca'nın daha önce söylediği şey yüzünden.
Yaşadığı her neyse, ağabeyinin onun için endişelenmesine yetecek kadar kötüydü.

İkimizin de gidişatı değiştirmesi ve tutunacak iyi bir şey bulması gerekiyordu.
Başlamak için mutfaktan daha iyi bir yer olabilir mi? Kendimi ait hissettiğim tek yer.
Yemek pişirmek geçmişte beni kurtarmıştı ve bir mucize daha gerçekleştireceğine
güveniyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Nicola

"ÖZEL SEKSEN ALTI," DIYE SESLENDİ MIGUEL.

"Ding, ding, ding. Ve bir kazananımız var!" Luca, tıpkı çocukken garaj yolunda basket atarken yaptığı gibi kalabalığın gürültüsünü taklit ederek bağırdı.

Gözlerimi devirdim ama gülümsememi gizleyemedim.

Bu küçük bir kazançtı ama özel ürünümün tükendiğini bilmek bana biraz güven verdi.

Haberi Ari'ye ilettim, o da bu gece mutfakta gereğinden fazla takılmış görünüyordu. Büyük sürpriz. Tüm o büyük penis enerjisini iş başında görmek istedi.

August'un etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydım. Sanki aynı anda her yerdeydi. Şeflerin istasyonlarını yönetmelerine yardım ediyor, yemekleri tabaklara yerleştiriyor, sosları tadıyor ve servisin sorunsuz işlenmesini sağlıyordu. Bu mutfağa sadece birkaç saat önce adım attığını düşünürsek oldukça başarılıydı.

İki mezeyi süslemeyi bitirdim, tabakların kenarlarını temiz bir havluyla sildim ve August yanımda belirlediğinde onları geçide koydum. Elinde küçük bir sos kavanozu ve gülümsemesi vardı. Bir an için gülümsemesi -düz beyaz dişleri, dolgun dudakları ve delici yeşil gözlerinin etrafındaki seksi küçük çizgiler- gözümü öyle kamaştırdı ki dilim tutuldu.

Ona bu kadar yakın durmak ve benim alanımda olması neredeyse şok etkisi yarattı. Fıstıklı Adam. İlk öpücüğüm. İlk aşkım. Ve şimdi, bunca yıl sonra, ikimiz de şeftik ve o mutfağımdaydı, hayattan daha büyük görünüyor ve nefesimi çalıyordu. Bu duygunun zamanla kaybolacağını umuyordum ama şu anda onun yakınlığı midemi bulandırıyor.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar yabancı bir duyguydu. Sanki ben asmada solmuş bir çiçek, o ise güneşti. Açıldığımı, ışığa doğru uzandığımı hissettim.

"Spesiyaliniz çok iyiydi," dedi. "Bu bir kaleci."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Sanırım rezene ile dengeyi doğru kurduk."

"Öyle görünüyor." Ağzının kenarını ısırdı ve kendimi yeniden on altı yaşındaymışım gibi hissettim. Bu neden bu kadar seksiydi? Bir kaşığı sos kavanozuna daldırdı ve dudaklarımın önünde tuttu. "Tadına bak," diye emretti.

Dudaklarım emir üzerine ayrıldı ve ben sosunun tadına bakarken o bakışlarımı tuttu. Sicilya fıstığı.

Krema. Şeker. Cennet. İnlemiş olabilirim. "Neden bana fıstıklı krema yediriyorsun?"

"Bitter çikolatalı tart için. Yanında küçük bir bardakta servis edeceğiz. Hannah ve ben bir şeylerin eksik olduğunu düşündük."

Hannah bundan daha önce hiç bahsetmemişti, bu yüzden sadece August'un fikri olduğunu varsayabilirdim. "Tamam." Sesim

sesi nefes nefese geliyordu.

"Nic. Nicola. Nicola!" Bakışlarım Ari'ye kaydı. "Bir sorunumuz var."

Oh kahretsin. "Ne oldu?"

Sesini alçalttı. "Bence sen de benimle gelmelisin." Gözleri bara kaydı ve benim bakışlarım da onu takip etti. Sorunu tespit etmem ve hasar kontrolü yapmam gerektiğini anlamam sadece birkaç saniye sürdü. "Hemen geliyorum."

Ari başıyla onayladı ve aceleyle yemek odasına döndü. Belinda'nın ortaya çıkması için olabilecek en kötü zamandı, Cumartesi gecesi yoğun bir servisin tam ortasında. Ama yine de Belinda'yı görmek için hiçbir zaman iyi bir zaman yoktu.

"August, pası kapatabilir misin?" Bunu sormaktan nefret ediyordum. Bu onun ilk gecesi idi, sadece bir deneme vardiyasıydı ve resmi bir çalışan bile değildi. Ama oraya gitmezsem geçen seferki gibi sorun çıkarabilirdi.

"Sorun değil."

"Tamam." Tereddüt ettim, gözlerim biletlerin bulunduğu raya kaydı ve sonra tekrar ona döndü.

"Ben hallederim," diye bana güvence verdi. Elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı. "Git ne yapman gerekiyorsa yap."

Belinda'yla uğraşmak zorunda olduğum için, sorumluluğu August'a bırakmaktan başka çarem yoktu. "Teşekkür ederim."

Mutfaktan çıkarken önlüğümü tezgahın altındaki rafa fırlattım ve aceleyle yemek odasına girdim.

Müşterilere sahte bir gülümseme takınarak masalarının yanından geçip Belinda'nın Rob'u taciz ettiği bara doğru yürüdüm.

"Votka sipariş ettim!" diye bağırdı, birkaç kişinin başını döndürecek kadar yüksek bir sesle. Eli barda gezinirken su olduğundan şüphelendiğim bir bardağı devirdi. O gecelerden biri olacaktı.

Rob dökülenleri bar havlusuyla silerken ondan özür diledim. Bu sırada Courtney, tepsisi barın kenarında dengede durmuş, içki siparişi için bekliyordu.

"Bunun için endişelenme. Sorun

yok." Ama öyle değildi.

Belinda'yı kapıdan çıkarmaya çalışan Ari'ye "Ben hallederim," dedim.

Belinda'nın kolunu bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Üzgünüm, Nic."

Bu onun hatası değildi ama Cruz'un annesiyle uğraşmak zorunda olduğum için bunu ona söyleyemedim. Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve kolunu tutmaya çalıştığımda elimden kurtuldu.

Yaklaştım ve çektiğimiz dikkatin farkında olarak sesimi alçalttım. "Eğer sakinleşmez ve olay çıkarmayı bırakmazsanız, polis çağıracağım."

"Tabii ki yaparsın, seni pis küçük fahişe," diye tükürdü.

Tanrım, bu kadın. Cruz gibi iyi bir adamı nasıl doğurduğu hayatın gizemlerinden biriydi.

Elimle dirseğini kavrayarak ona dışarı kadar eşlik ettim ve yarı sürükleyerek kapıdan çıkardım. Kaldırıma çıkıp girişi engellemeyene kadar onu bırakmadım.

Tutuşumdan sıyrıldı ve kalçasını eğerek bir elini kalçasına koydu. Kırmızı ruju ağzının etrafındaki sigara çizgilerine bulaşmıştı ve ağartılmış sarı saçlarının siyah dipleri üç santim kadar görünüyordu. "Vay, vay, oğlumla evlenen küçük servet avcısı değil mi bu?"

Tepki vermedim. Hepsini daha önce duymuştum.

Sarhoştı. Nefesindeki alkol kokusunu birkaç metre öteden alabiliyordum. Bir sigara yaktı ve emdi, sonra dumanını yüzüme üfledi.

"Sende ne buldu ki? Onu parmağında oynatıyordun, değil mi? Seninle tanıştıktan sonra benimle

hiçbir şey yapmak istemedi." Sigarasından bir nefes daha çekti ve benim

Yüzüne. "Eminim kafasını benim hakkımda yalanlarla dolduruyordun, değil mi?"

Derin bir nefes aldım ve öfkemi dizginlemeye çalıştım. Bu doğru değildi. Eskiden Belinda için üzülürdüm. Onu hayatından çıkarmak Cruz'un kararıydı. "Sana bir Lyft çağırayım." Telefonumu cebimden çıkarıp uygulamayı açtım ve bilgileri girerken elimin titremesini engellemeye çalıştım.

"Lanet olası bir Lyft istemiyorum. Oğlumu istiyorum." Yüzü buruştu ve ağlayacağını sandım. Bir suçluluk duygusu hissettim ve kalbim onun için acıdı.

Ona sarılıp rahatlatmaya çalıştım ama beni itti ve topuklarının üzerinde tökezleyerek dengesini kaybetti. Kolum fırladı ve yere düşmeden önce onu kolundan yakaladım. Belinda ufak tefekti, sadece 1.80 boyundaydı ama topukları birkaç santim daha fazla gösteriyordu.

"Benden uzak dur," diye bağırdı, sanki yardım etmeye çalışmak yerine onu hırpalıyormuşum gibi elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Sessiz olup gitmesini dileyerek yorgun bir iç geçirdim ama konuşmaya devam etti. "Gidip onu benden çaldın, değil mi? Frankie'nin senden nefret etmesine şaşmamalı." Sözlerinin hedefine ulaştığını bilerek kıkırdadı.

Kalbimde bir çatlak daha.

Cruz'u kaybettiğimde, küçük kız kardeşi Frankie'yi de kaybettim. Bu benim hatamdı. Olanlar için ben suçluydum. Anlamış ve tüm sorumluluğu üstlenmiş olsam da, bu durumu kabullenmemi kolaylaştırmadı.

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve sesimi sabit tutmaya çalışarak dişlerimi sıktım. "Araba birkaç dakika içinde burada olacak." Telefonumu cebime geri koydum ve ön kapıyı çevreleyen saksılı selvilerden parıldayan peri ışıklarına odaklandım. Birkaç temizleyici nefes aldım ve onun sözlerinden kurtulmaya çalıştım.

"Kendini çok yüksek ve kudretli sanıyorsun, değil mi? Orada istediğim kadar içki içebilmeliyim. Sörf ve çim üzerinde yemek yemeliyim. Bütün faturaları ödeyen benim oğlum. Ama hayır, ne zaman gelsem beni kovuyorsunuz. Bu beni şaşırtmıyor." Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Oğlumdan istediğini aldın... tüm parası artık senin... bu yüzden beni umursamıyorsun."

Sanki Cruz'a parası yüzünden aşık olmuşum gibi. Zengin ya da fakir, onu aynı şekilde severdim. Ama ne yazık ki aynı şey onun için söylenemezdi. Çocuklarını terk etmiş, Cruz'u küçük kız kardeşine bir ağabeyden çok bir ebeveyn gibi bırakmak zorunda kalmıştı. "Arada bir ayık gelip güzel bir şeyler söyleseydin belki daha anlayışlı olurdu."

Homurdandı. "Nefesini tutma. Sana söyleyecek güzel bir şeyim yok."

Onu tanıdığım onca yıl boyunca bana söyleyecek güzel bir sözü bile olmamıştı. Bana rakibiymişim gibi davranır, oğlunun sevdiği ve onu mutlu etmek için her şeyi yapabilecek bir kadın olduğumu kabullenmeyi reddederdi.

"Biraz paraya ihtiyacım var. Bütün kesenin ağzını sen tutmasaydın yalvarıp yakarmak zorunda kalmazdım."

İşte oradaydı. Para için buradaydı. Ya da daha fazla para mı demeliydim? Bana böyle davranırken neden ona kira ve faturaları için yardım etmeye devam ettiğimi bilmiyordum. Ama benim ailemde böyle yapardık. Kendi başımızın çaresine bakardık. Her ne kadar onu hayatımdan çıkarmak istesem de yapamadım. Hiçbir zaman en iyi ebeveyn olmamıştı ama yine de Cruz'un annesiydi. Benim dünyamda bunun bir anlamı vardı. "Ne kadar istiyorsun?"

Burnunu çekti. "Yaşamak için yeterli parayı bile alamıyorum. Zar zor geçiniyorum. Ve ödemem gereken faturalar var."

Hepimiz öyle değil miydik? "Ne yapabileceğime bakacağım. Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum. İçkiyi bırakmanı ve toplantılara tekrar katılmaya başlamanı istiyorum."

"Hepsi beni tıpkı senin gibi yargılıyor. Bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Sanki

benden daha iyiymişsin gibi."

İçimi çektim. Böyle davrandığında onunla tartışmanın bir faydası yoktu. "Ayık ol ve toplantılara git, ben de sana biraz para göndereyim, tamam mı?"

"Sende her zaman bir bit yeniği vardır, değil mi? O benim oğlumun parası."

O değildi. Benimdi. Annesiyle ilişkisini yıllar önce kesmişti. Ve eğer akıllı olsaydım, ben de aynısını yapardım. Ama beni hayatından çıkaran Frankie dışında, Belinda Cruz'la aramda kalan tek aile bağıydı. Bu son bağı da koparmaya hazır değildim.

Neyse ki araba kaldırıma yanaştı ve Belinda kavga etmeden arka koltuğa bindiğinde rahat bir nefes aldım. Kapıyı çarparak kapattı ve araba uzaklaşırken bana bir bakış bile atmadan dosdoğru önüne baktı.

Gözlerimi kapattım, birkaç derin nefes aldım ve karışık duygularımı bir kenara ittim. Sonra omuzlarımı dikleştirip başımı dik tutarak mutfağa döndüm ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

August bana birkaç bakış attı ama neden gitmek zorunda olduğumu söylemediğimde sormadı. Luca, Zach ya da diğerleri de sormadı. Kendi işlerine odaklandıkları için içimdeki çalkantıyı fark edemediler.

Yoğun bir mutfakta çalışmanın en sevdiğim yanı da buydu. Sorunlarınız üzerinde duracak ya da düşünecek zamanınız yoktu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Nicola

BELINDA'NIN ZİYARETİ BENİ ÇOK E T K İ L E M İ Ş T İ . ONU GÖRMEK ESKİ YARALARIMI DEŞTİ.

Gecenin sonunda. Ham ve biraz da savunmasız.

Mülakat yapmanın en iyi yolu bu değil. Ama August'un deneme vardiyasından sonra onu işe almam gerektiğini biliyordum.

Benim ve diğer herkes için -Luca beni bir kenara çekip onu işe almazsam hata yapacağımı söylemişti- onun iyi bir yardımcı şef olduğu zaten açıktı. Hatta harika biri. Ve onun yarısı kadar iyi birini bulmakta zorlanırdım.

Bu yüzden mutfak ekibi ekipmanları parçalayıp derinlemesine temizlik yaparken ondan ofisime gelmesini istedim.

Küçük ve sıkışık ve içinden bir kasırğa geçmiş gibi görünüyordu. Raflardan oluşan bir duvar, ciltlerin ve yemek kitaplarının ağırlığı altında sallanıyordu. Dosya dolabının üzerinde dosyalanmayı bekleyen kâğıt yığınları, masamın üzerinde ise faturalar ve yapılacaklar listesi vardı.

Frankie haftada birkaç saat ofisimi düzenlemek ve idari işlere yardımcı olmak için gelirdi. Ayrıca tüm muhasebe işlerimi de o yapardı. Ama şimdi benimle konuşmuyor bile.

Ben döner koltuğuma çöktüm, August da masamın karşısındaki deri koltuğa oturdu. "Dağınıklık için özür dilerim." Sanki her zaman derli toplu olmuş da bu gece bir anormallik varmış gibi. Masamdaki kâğıtları karıştırarak düzgün bir yığın haline getirdim.

Elini sallayarak uzaklaştırdı. "İyi misin?" diye sordu, sanki gerçekten umurundaymış gibi.

Zorla gülümsedim. "Evet, ben iyiyim." İkna olmuş görünmüyordu ama fikrini kendine sakladı, ki bu da gayet iyiydi. "Geçişi sağladığın için teşekkürler."

"Sorun değil," dedi elini saçlarının arasından geçirerek. Bu küçük hareketi yaparken kol kaslarının nasıl esnediğini fark etmemeye çalıştım. "Yardım edebildiğime sevindim."

Parmaklarımın arasında bir kalem gezdirdim. "Ekip seni seviyor gibiydi ve herkesle iyi çalıştın."

Arkasına yaslandı ve ayak bileğini uyluğunun üzerinden geçirdi. Rahat. Kendinden emin. Kararsız. "İyi bir ekibiniz var."

"Çalışıyorum. Çoğu yıllardır benim için çalışıyor. Güvenebileceğim insanları bulmam biraz zaman aldı ama şimdi güvenebileceğim bir ekibim olduğunu hissediyorum." Dün gece Zach ve Luca arasında yaşanan anlaşmazlık bile sadece bir anlık bir olaydı ve neyse ki artık unutulmuştu. "Muhtemelen şimdiye kadar sana iş teklif edeceğimi anlamışsındır."

Lafı dolandırmanın anlamı yok. Hızlı ve sorunsuz bir süreç olacağını umuyordum.

teklifimi kabul edecekti. Tek istediğim eve gitmek, yorganın altına girmek ve bir ya da iki yıl uyumaktı.

"Durumun böyle olacağını umuyordum," dedi. "Ama hiçbir varsayımda bulunmadım."

Farklı görünüyordu. On sekiz yaşındayken olduğu kadar ukala değildi. Ama yine de onu gerçekten tanıyor değildim. Ve artık ergen değildik.

"Referanslarınızı kontrol etme zahmetine girmeyeceğim." Sözcükler ağzımdan çıktıktan sonra bunun muhtemelen iş yapmak için en iyi yol olmadığını anladım. Şaşırdı mı, rahatladı mı ya da umursamadı mı diye yüzüne baktım. Paramı ikincisine yatırdım. Yüz ifadesi nötr kaldı.

Ama aslında deneme vardiyası onun mülakatıydı. Ekibimle nasıl çalıştığını ve etkileşime girdiğini görmüştüm ve sadece bir gecede onların saygısını kazanmaya başlamıştı bile. Bu yüzden ona bir şans veriyordum ve bu geceki performansının bir şef olarak becerilerini ve yeteneğini doğru bir şekilde ölçmesini umuyordum.

"Bir insanın baskı altında ne kadar iyi performans göstereceğinin gerçek bir göstergesi olduklarını hiç düşünmedim. Ya da uygun olup olmadıklarının," diye devam ettim, kararımı haklı çıkarmaya çalışarak. "Bence karakterini öğrenmek için biriyle çalışmanız gerekir ve bu zamanla netleşir."

Az konuşan bir adam olarak başıyla onayladı.

"Bilmem gereken bir şey olduğunu düşünmüyorsanız tabii?" Yine, bir görüşme yapmanın en iyi yolu değil.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sanki onu işe almamam için hiçbir neden bulamıyormuş gibi başını salladı.

"Tamam, harika." Maaş ve sosyal hakları konuştuk. Ona ancak Aimee'ye ödediğim kadar ödeyebilirdim. Los Angeles'ta ne kadar kazandığından emin değildim ama teklifimi rakamlar üzerinde tartışmadan kabul etti.

"Sadece üç kuralım var." Bunlardan bahsettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. August lise öğrencisi ya da aşçılık okulundan yeni çıkmış biri değildi. Diğer çalışanlarımdan daha yaşlı ve deneyimliydi ve daha fazla kıdeme sahip olacaktı. Ama onlara söylediklerimin aynısını ona da söyledim. "Uyuşturucu yok. Hırsızlık yok. Ve yalan söylemek yok."

August boğazını temizledi. "Sorun değil."

"Tamam, güzel. Ben sadece..." Bir nefes verdim ve bir kez daha kendimi açıklama ihtiyacı hissettim. "Birlikte çok yakın çalışacağız ve güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Sadece sana güvenebileceğimi bilmem gerekiyor." Sesimdeki kırılganlığı duydum ve sözlerimi geri almak istedim ama onları kastetmiştim ve nerede durduğumu bilmesi gerekiyordu.

Delici yeşil gözleri yüzümü inceledi ve orada ne gördüğünü merak ettim. İncelemenin altında neredeyse kıvrınacaktım ama saatlerce gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç saniye süren bakışlarını üzerimde tuttum.

Sanki beni rahatlatmak için acele etmek yerine sözlerine ciddiyet katmak istermiş gibi cevap vermekte acele etmedi.

"Hayallerine ulaşman için elimden gelen her şeyi yapacağım, Nicola."

Kaşları çatıldı. Güven ve güvenilirlikten rüyalara nasıl geçmiştik emin değildim. "Rüyalarım mı?" diye sordum.

"Michelin yıldızı istiyorsun." Sanki cevap belliymiş gibi omuzlarını silkti. "Bunu sana hiç söylemedim."

"Yapmak zorunda değildin."

Daha önce, hazırlık çalışmaları yaparken, bir yardımcı şefte nelere ihtiyacım olduğunu ve

restoran için yapmak istediğim değişiklikleri konuşmuştuk. O zamanlar, henüz işe başlamadığım düşünöldüğönde

ona henüz bir iş teklif etmemişti. Ama o iki ile ikiyi bir araya getirip beşi bulmuştu.

"Eskiden bu benim hayalimdi," diye itiraf ettim, ellerimi meşgul etmek için kalemi parmaklarımın arasında evirip çevirirken. "Gerçekleştirmek istediğim hedeflerin bir listesi vardı ama hayat yoluma çıktı. Ben de bundan hemen hemen vazgeçtim." Cruz'u kaybettikten sonra, bu kadar anlamsız bir şeyi önemsedığım için kendimi suçlu hissettim ve hayallerimi bir kutuya koyup kapağını kapattım.

"Bunu listende tut," dedi August, söylediği her şeye inanmamı sağlayacak kadar güven yayarak. "Onu almana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Restoranla ilgili planlarım ve hayallerim onun için önemliymiş gibi konuştu.

"Dediğim gibi, artık umurumda değil." Sesimdeki yalanı ben bile duyabiliyordum ve eski bir hayali diriltip mümkünmüş gibi gösterdiği için neredeyse ona kızacaktım.

Konuyu kapatıp yoluna devam etti ve meramını anlatabilmek için koltuğunda öne doğru eğildi. "Daha önce söylediğin şeye geri dönelim. Her zaman ilk giren ve son çıkan ben olurum. Çok çalışırım. Uyuşturucu kullanmam. Güvenilir ve sağlam biriyim ve seni asla yarı yolda bırakmam." Kendisini satmaya çalışıyormuş gibi görünmek yerine gerçekmiş gibi ifade ederek bu iş için neden mükemmel bir seçim olduğunu sıraladı. "Eğer bir şeyi yapacağımı söylersem, yapacağımdan emin olabilirsiniz. Güvene gelince, bu karşılıksız verilmez. Kazanılması gerekir. Ama güveninizi kazanmak için mümkün olan her şeyi yapacağıma söz veriyorum." Gözlerinin içine baktı, bakışları tereddütsüzdü. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Nicola."

Ne konuşmaydı ama. Ama sesi o kadar içtenlikle çınlıyordu ki ona inanmadan edemedim. Tüm doğru şeyleri söylediğinden bahsetmiyorum bile.

"*Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Nicola*" sözlerini kim duymak istemez ki?

Belki de August'u işe almak restoranı toparlamam için tam da ihtiyacım olan şeydi. Restoranım başarısız olduğundan değil. Hâlâ çoğu gece doluydu ve kâr ediyordu. Ama son iki yıldır, ilk iki yılda gösterdiğim özen ve dikkati göstermiyordum. Eğer o eleştirmene inanılacaksa, bu belli oluyordu.

Artık oyunumu geliştirmenin ve bu restoranı tekrar gurur duyabileceğim bir yere dönüştürmenin zamanı gelmişti. Yemeklerimin sadece iyi olması yeterli değildi. Muhteşem olmasını istiyordum. Mutfağa her adım attığımda duyduğum o saf neşeyi ve heyecanı, o vızıltıyı geri kazanmak istiyordum.

"Peki, önce ne üzerinde çalışmak istiyorsun?" August sanki bu gece her şeyin üstesinden gelmeye hazırmış ve bunu yapmak için dünya kadar zamanı varmış gibi sordu.

"Menü," dedim tereddüt etmeden.

Sırıttı ve ellerini birbirine sürttü. "Güzel. Çünkü benim bazı fikirlerim var."

Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünüyordu, sanki hiçbir şey onu yeni bir menü oluşturmaktan daha fazla heyecanlandırmıyordu. Heyecanı o kadar bulaşıcıydı ki artık yorgun bile hissetmiyordum. "Ben sadece yemek servisi yapmak istemiyorum," dedim konuya ısınarak.

"Bir deneyim yaratmak istiyorsunuz."

"Kesinlikle. Müşterilerin restorandan ayrıldıktan uzun süre sonra bile hatırlayacakları bir şey." "Sihir yaratmak istiyorsunuz."

Benim istediğim de tam olarak buydu. Sihir yaratmak. Ve August Harper'ın bir sihirbaz olduğuna dair bir his vardı içimde.

Birdenbire her şey yeniden mümkün göründü.

Yemek aşktır.

Yemek bir kutlamadır.

Yemek hayattır.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Nicola

BOLONEZ İSTAKOZUN ÜZERİNE TRÜF KÖPÜĞÜ DÖKTÜM VE SÜSLEYEREK SERVİS ETTİM. "Tada!"

August çatalını aldı ve bir ısırık almadan önce bana baktı. Onun fikrinin önemli olmasından nefret ediyordum, ama yemin ederim Tanrı'nın diline ve benimkinden bile daha seçici bir damak zevkine sahipti.

August tek bir tadımla yemeğin içindeki her malzemeyi ve baharatı sayabilirdi. Ayrıca size *tam olarak* neyin eksik olduğunu veya neden kendi standartlarına uymadığını da söyleyebilirdi. Bunu yapmaktan da asla çekinmezdi.

Geçen hafta çipuramın tadının kullanılmış prezervatif gibi olduğunu söylediğinde onu balık bıçağımla bıçaklamadığım için şanslıydı. *Kullanılmış prezervatif* mi?

Şimdi, başını salladığında ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdim. "Fena değil," dedi.

Çenem düştü ve gözlerim kısıldı. "Fena değil mi?" Bir çatal aldım ve linguine'in tadına kendim baktım. Fena değilmiş, kığımın kenarı. "Mükemmel ve bunu sen de biliyorsun."

"Mükemmellik diye bir şey yoktur ama bu...." Aptal, mükemmel ağzına bir çatal dolusu daha tıktırdı. "...oldukça yaklaştı."

Sırıttım, heyecanım kontrol edilemeyecek kadar büyüktü.

August'un mutfağıma girmesinden bu yana geçen haftalarda tüm dinamik değişmişti.

Çabuk sinirlenip kendini kaybedeceğini düşünmüştüm. Ama baskı altında hep sakin kaldı ve asla sesini yükseltmedi. Buna gerek de yoktu. O konuştuğunda herkes dinlerdi. Kimseden emir almayı pek beceremeyen Luca bile.

Kalemi kulağımın arkasından tuttum ve paslanmaz çelik tezgâhın üzerindeki kâğıda eğildim. "Tamam. Bu menüye girecek." Istakozlu raviolinin üzerini çizdim ve yerine ıstakozlu bolonez koydum.

Menüyü yeniden tasarlamıştık ve bu son değişikliğimizdi. Ördek eriği ve siyah susam için yeni bir sos yarattık ve Dover dil balığından kurtulduk ve benim kan portakalı soslu deniz tarağımla ve onun kişnişli ve acılı levreğini ekledik. Onun kabuklu deniz ürünleri risottosu. Benim zencefilli ve susamlı somonum.

Menümüz gerçek bir işbirliğiydi.

Deniz Meyveleri ve onlara eşlik eden soslar fikrini birlikte geliştirdik. Bu taçlandırıcı bir zafer

olacaktı. Ancak August'un notlarını tararken gözlerim onun kalın harflerle yazdığı şu kelimelere takıldı

Baskı, büyük harflerle: YARIM KABUKTA SEKS.

Cidden mi? Bazen saçmalıyordu. "*Sex on the Half-Shell?*" Omuz

silkti. "Seks satar. Ve bu seksi bir yemek."

Seks hakkında düşünme. Seks hakkında düşünme.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kalemimle kelimelerin üzerine birkaç çizik attım. Sonra iyi bir önlem için bir tane daha. "Ona öyle demiyoruz."

"Seksi Balık'a ne dersin?" diye önerdi, hiç istifini bozmadan.

"Her şeyi sekse bağlamayı bırak," diye bağırđım. Ari haklıydı. Çok gergindim. August kıkırdayıp yanıma geldiğinde birkaç sakinleştirici nefes aldım.

"Ben menüden bahsediyordum."

"Menüyü PG tutalım. Costa del Rey'in muhafazakârlarını rezil etmek istemiyorum."

"Başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenmemelisiniz. Senin tek işin müşterilerini baştan çıkarmak." Ona kaşlarımı çattım. "Yemeklerinle birlikte," diye ekledi. "Belli ki."

"Belli ki," diye mırıldandım. O olumsuz eleştiriyi ona asla göstermemeliydim. "Umarım bu yeni menü baştan çıkarmaya yeter."

Başımızı menünün üzerine eğdik ve notlarımızı tekrar tarayarak aşçılar için her şeyin net olduğundan emin olduk. Kalemi kulağımın arkasından kaydırđı ve balık istasyonundan sorumlu Miguel için ton balığı tataki hakkında bir not ekledi.

Başımı kaldırarak ona gülümsedim. "İyi görünüyor."

"Evet, öyle." Bakışları ağzıma kaydı. "Mükemmel görünüyor." Kalbimin teklemesine ve gülümsememin dudaklarımdan düşmesine neden olan yavaş, kolay bir sırtış verdi.

Bana o seksi gülümsemesini verirken nasıl düzgün düşünebilirdim ki?

"Mükemmellik diye bir şey olmadığını söylediğini sanıyordum." Sesim nefes nefese çıkmıştı.

Kendime ait değildi. "Bazı şeyler mükemmele yaklaşır," dedi, sesi boğuktu, sanki o da benim kadar etkilenmiş gibiydi

öyleydi.

Fleetwood Mac'in "Dreams" şarkısının ilk notaları hoparlörden yükselirken gözlerimiz kilitlendi, birbirimize kenetlendik ve vücutlarımız karşı karşıya gelene kadar yer değıştirdi.

Kendimi sabitlemek için sol elimi tezgâha dayadım. August bir adım daha yaklaştı. Ve sonra bir adım daha.

Stevie Nicks aşk, kayıp ve yalnızlık hakkında acı tatlı bir melodi söylerken ve sizi sadece oynarken seven oyuncular hakkında şarkı söylerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

O kadar yakındık ki deniz yeşili irislerini çevreleyen koyu mavi bandı görebiliyordum. İnsan o gözlerde boğulabilirdi.

Ama şimdi, bir orman yangını gibi içimi yakıyorlardı.

Alev alev yanmadığıma ve küle dönüşmediğıme şaşırdım.

Kasları gerildi ve ben de bunu hissedebiliyordum, çünkü *o kadar* yakındık.

Ağzına, dolgun dudaklarına ve çenesindeki tam kararında olan kırışıklığa baktım ve nefesim daha da sığlaştı.

Onu tekrar öpmek nasıl bir his olurdu?

Dilimi ağzının içine sokmak ve onu tatmak. Beni sert, kaslı vücuduna doğru çekerken başımın arkasına dolanan büyük, güçlü elini hissetmek. Parmaklarımı dağınık, karmakarışık saçlarında gezdirmek ve kokusunu içime çekmek. Odunsu. Narenciye ve sandal ağacı. Feromonlar ve erkeklik.

Öpücüğü beni hâlâ on altı yaşında saf ve deneyimsiz bir çocukken olduğu kadar etkileyecek miydi?

Yoksa hiçbir şey hissetmez miydım?

Dudaklarım ayrılırken keskin bir nefes verdi ve gözlerim ona meydan okudu: Devam et ve öp beni. Beni kabaca kavra ve geri durma. Canımı yak. Kullan beni.

Sadece yap, gözlerim alay etti.

Eli kalçamın kıvrımına dolandı ve beni kendine doğru çekerken parmakları tenimi ısırdı. Çenemi kavradı ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Derin bir nefes çektim. Sertleşmişti. Ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissedebiliyordum.

"August," diye fısıldadım, büyüü bozmak istemiyordum.

Bakışları yüzümde gezindi ve başını eğdi, ağızlarımız o kadar yakındı ki yumuşak nefesinin dudaklarımda gezindiğini hissedebiliyordum. Bu gerçekleşiyordu. Öpüşecektik ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktım.

Bir kapı çarptı ve ayrıldık.

Bakışları sol elime kaydı ve başını iki yana sallayarak elini saçlarının arasından geçirdi ve geri çekildi.

O an kesildi. Ki bu çok

iyi oldu.

Ne düşünüyordum ki?

O uzaklaştı ve ben gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes aldım. Sonra zihinsel olarak kendimi silkeledim ve mutfak personeli içeri girdiğinde meşgul görünmek için titreyen ellerimle tezgahı sildim.

Birkaç dakika sonra August elinde bir parça sığır etiyle dolaptan döndü. Eti kesme tahtasının üzerine bıraktı ve madalyonlar halinde kesmeye başladı. Odanın diğer ucundan bile omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum.

"Bugün kız arkadaşına nasıl davranıyorsun?" Luca sırtarak ona sordu.

"Dünkü gibi," dedi August, bakışları bana doğru kayarken. "Sonsuz bir özenle." Eti sanki bir sevgiliymiş gibi okşadı ve odanın diğer ucundan tenime dokunuşunu neredeyse hissedebiliyordum.

Kirli oynadı.

Isı boynumdan yukarı süzüldü ve yanaklarımı alevlendirdi. Benim hakkımda konuşmuyordu bile.

Söz konusu 'kız arkadaş', August'un fileminyon yerine kullanmamız için ısrar ettiği kurutulmuş antrikottu.

Zach'le en iyi yemek pişirme uygulamaları hakkında konuştuğunda, "Ona bir kız arkadaşına davrandığın gibi davran. Ona iyi davranırsan ödülleri alırsın."

Tüm mutfak ekibi kızarmış yanaklarımı fark etmeden önce oradan uzaklaştım ve en sevdiğim saklanma yerime girdim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra giriş kapısına yaslandım ve ateşimi kontrol eder gibi avucumu alnıma bastırdım.

Kapı açıldığında bir adım geri çekildim ve Miguel içeri girdi. Bana neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bir bakış attı. Neyse ki bana bağırıp çağırmadı.

Hiçbir şey olmamış gibi işime geri döndüm. Çünkü hiçbir şey olmamıştı. Ama neredeyse oluyordu ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştım.

Kendi kafamda haklı çıkarmaya çalıştım.

Ben sadece bir insandım ve August'un çok yakışıklı bir adam olduğunu inkâr edemezdim. Ama ondan etkilenmiş olmak bana bu konuda harekete geçme hakkı vermiyordu.

Bak ama dokunma. Bu benim yeni mantramdı.

Ne zaman kolu koluma değse ya da tabakları yerleştirmek veya lavaboya gitmek için yanımdan geçmek zorunda kalsa bunu tekrarlamak zorunda kaldım.

Seksi özlemem ve duşta orgazm olurken Ağustos ayını hayal etmem çok mu yanıştı?
Kesinlikle yanış.
Hem de çok
yanış.
Doğruca cehenneme gidiyordum.

Neredeyse öpüştükten birkaç gün sonra, servis başlamadan önce her gece yaptığımız gibi personel aile yemeğimize oturdu. Bu akşam ıstakozlu peynirli makarna ve nar soslu dana kızartması vardı. August her zaman farklı istasyonları dolaşır, hazırlık artıklarını toplar ve özel bir şeyler yaratırdı.

Ari'nin kahkahası kulaklarıma ulaştığında Rob'la konuşuyordum. Masaya doğru baktım, Ari ona doğru eğilmiş ve hemen yanında oturan August'a bir şeyler söylüyordu. Dikkatle dinliyordu, sanki söylediğı şey o kadar etkileyiciydi ki tek bir kelimesini bile kaçırmak istemiyordu.

Yüzü hareketliydi ve konuşurken elleriyle hareket ediyordu. Bu bir Benedetti özelliğiydi. Hepimiz konuşmak için ellerimizi kullanırdık.

August onun hikâyesine güldü ama ben duyamadım. Ama gayet iyi görebiliyordum, bu yüzden Ari'nin elini koluna koyup ona gülümsediğı anı kaçırmadım, kirpiklerini sanki bir bardaymışlar ve ona bir içki ısmarlamayı teklif etmiş gibi kırıştırdı.

Kıskançlık çirkin yüzünü gösterdi. Rob'un bana kokteyl menüsü hakkında anlattıklarına odaklanmaya çalıştım.

"... shiso ve zencefilli votka...."

"Mmhmm. Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandım, gözüm masanın sonundaki çapkın çiftte takılmıştı. Tabii ki, tüm ilgiyi üzerine topluyor, tüm o büyük penis enerjisini yayıyordu. Neden yapmasın ki?

Kuzenim çok güzeldi. Saçları benimkinden daha koyu bir kahverengi tonundaydı, benim dağınık dalgalarımın aksine uzun ve ipeksiydi ve mükemmel oval yüzünde narin hatları vardı. Bu yüzden August'un ondan etkilenmesi beni şaşırtmamalıydı.

Ve gerçekten, onu kim suçlayabilirdi ki? İki çekici, bekâr insandılar, bu yüzden birbirlerine yönelmeleri çok doğaldı.

Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu ve ders dışı faaliyetleri beni ilgilendirmiyordu.

Neden kapımı günaha açmıştım? Çünkü August buydu. Hormonlarımın aşırı hızlanmasına neden olan iki metre boyunda dövmele bir baştan çıkarıcı. Ve bu sadece seksi olduğı için de değildi. Rob da ateşliydi ama tüm garsonları sikmesi umurumda değildi.

Ama bu kadar yetenekli ve işinin ehli, mutfağa tamamen hakim birini izlemek benim kriptonitim oldu.

Kimin ne dediğı umurumda değil.

Ateşli şefler rock yıldızlarından daha seksidir.

Rob'dan bir sigara aşırdım ve aniden ayağa kalktım.

"Hey, Nic," diye bağırdı Ari. "Ne zamandan beri sigara içiyorsun?"

Bu da başka bir aile özelliğiydi. Duyulmak için herkese bağırmak. İncelik hiçbir zaman güçlü yanımız olmadı.

Luca masanın öbür ucundan kaşlarını birleştirerek bana baktı. Bakışları masanın üzerine

Elimde sigara ve akmak vardı, parmaklarını birbirine sürttü. "Yaramaz, yaramaz."

Ukala. Her zaman ot içerde.

August beni patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi dikkatle izledi ama ben onu görmezden geldim.

Sigarayı içtikten sonra mutfağı döndüm ve gecenin geri kalanında August ile göz göze gelmekten kaçındım. Sanki alev alev yanmaktan korkuyordum. Ya da daha kötüsü, sadece göz teması kurarak en gizli sırlarımı ve arzularımı açığı çıkaracaktım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ağustos

SPOR AYAKKABILARIM KUMLU PATIKAYI DÖVÜYORDU VE DAHA HIZLI KOŞMAK İÇİN KENDİMİ ZORLUYORDUM. bastırılmış hayal kırıklığını serbest bırakın. Bir kası oynat, bir düşünceyi değiştir. Son zamanlarda, düşüncelerimin çoğu belli bir kadın şefin etrafında toplanıyordu.

Onunla çalıştığım her gecenin sonunda, her nefes alışımında şampuanının kokusunu içime çekerdim. Portakal çiçeği. Portakal çiçeği gibi kokuyordu. Koyu ve sarhoş edici. Doğal bir afrodisyak.

Onunla bu kadar yakın çalışmak cennet ve cehennemin bir karışımıydı.

Sahip olamayacağım şeyleri istememi sağladı. Geçmişte bu beni istediklerimin peşinden gitmekten alıkoymamıştı. Ama kendimin daha iyi bir versiyonu olmaya çalışıyordum.

Geçen hafta onu öpmeye çok yaklaşmışım. Sol parmağındaki bant olmasaydı onu öpmekten daha fazlasını yapmak istiyordum. Neden oraya gitmemem gerektiğini sürekli hatırlatan bir şey.

İskelenin yanından koşarak geçtim ve Surf Lodge'a ulaştığımda yavaşlayarak yürüdüm. Saat erkendi ve işe gitmeden önce hâlâ birkaç saatim vardı.

Ama bugün, bir görev için gelmişim.

Duvara yaslandım ve yoga eğitmeninin palmiye ağaçlarının altında sınıfı bir dizi güneşi selamlama hareketine yönlendirmesini izledim. Beyaz-sarı saçlarını örmüştü ve yoga pantolonu ile spor bir atlet giymişti; atleti, kapısının önünde durduğumdan bu yana geçen altı hafta içinde belirgin bir şekilde büyüyen karnını ortaya çıkarıyordu.

Altı lanet hafta.

Tişörtümü çıkardım ve onunla yüzümü sildim, sonra sırt kemerimin içine soktum, plastik bir şişeden elektrolit alırken gözlerim ondaydı.

Sasha ile Plaj Yogası. El ilanını dün Surf Lodge'un lobisinde buldum. Haftada altı ders veriyordu ama ben onu hep özlemiştim.

Ders sona erdiğinde, kumda ilerledim ve onun yanında durdum. Yoga matını toparlıyordu ve görünüşe bakılırsa beni görmezden gelmeye kararlıydı.

Kadınlardan biri "Teşekkürler Sasha," dedi. "Gelecek hafta görüşürüz," diye seslendi biri.

Gülümsedi ve el sallayarak vedalaştı, sınıfın geri kalanı ayrılıp biz yalnız kaldığımızda, içinde rulo yapılmış paspası olan taşıma çantasını omzuna attı ve uzaklaştı. Sanki orada durduğumu fark etmemiş gibiydi.

Onu yakaladım ve durdurmak için kolundan tuttum. "Bu lanet oyunları oynamayı bırak, Sasha. Bu bok artık eskidi."

İçini çekti ve ellerini kalçalarına koyarak bana döndü. "Evimizin dışında gizlenmeyi bırak. Gerçekten o aptal kamyonu tanımayacağımı mı sandın?"

"Onu başka nasıl görebileceğim ki?" Çünkü evet, kilitli kapının dışında bekleyen ve her sabah oğlumu okula götürmesini izleyen o zavallı adam bendim. Tek görebildiğim, cip caddeye dönüp uzaklaşırken profiline ve sarı saçlarına bir anlık bakışımdı. Ama bir ahmak gibi, daha fazlası için geri dönmeye devam ettim.

Yine de onu okulda takip etme konusunda sınırı çizdim. Onu korkutmak ya da annelerden herhangi birinin okul çocuklarını izlediğim için sapık olduğumu düşünmesini istemedim.

"Neden Sage'e yalan söyledin?"

Gözleri suya kaydı. "Çünkü gerçeği bilmesini istemedim." "Yani onu terk ettiğimi düşünmesine izin mi verdin?" İnanamayarak sordum.

"Onu terk *ettin*." Bakışlarını bana yöneltti, sonra bakışlarını göğsümdeki dövmelelere indirdi - üzerinde Sage'in adı ve bir Bob Marley şarkısının sözleri olan anatomik bir kalp: *Tek aşk. Tek bir kalp. Tek kader.*

Sasha'nın kaburgalarında tam olarak bu sözcüklerin dövmesi vardı çünkü biz de o çiftlerden biriydik. Aşklarını ilan etmek için eşleşen dövmeler yaptıran ve bunu bir kağıt parçasıyla yasal hale getirmek yerine Santa Monica Dağları'ndaki bir gül bahçesinde yemin eden çift. "İkimizi de terk ettin."

Beni terk edenin *o* olduğunu iddia etmek için ağzımı açtım. Beni hayatından tamamen çıkarmıştı; hapiste kaldığım beş yıl boyunca tek bir telefon görüşmesi ya da ziyaret bile yapmamıştı. Ama değiştiremeyeceğimiz ya da geri alamayacağımız bir şey üzerinde durmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden üzerine bir kapak kapattım.

"Artık bir işim var. Bu yüzden nafaka ödemeye başlayacağım." "Senin parana ihtiyacımız yok."

"Ve başarısızlıklar listeme beleşçi babayı eklememe gerek yok," diye çıkıştım. "Sana her ay bir çek göndereceğim."

"Eminim paraya bizden daha çok ihtiyacınız vardır, o yüzden paranız sizde kalsın."

Ses tonunda tiksinti mi yoksa hayal kırıklığı mı vardı emin değildim ama sözleri iki tonluk bir kaya gibi üzerime çöktü ve beni yere yapıştırdı. "İhtiyacın olup olmaması umurumda değil. Oğluma bakmak benim işim."

"Yine o aptal erkeklik gururun konuşuyor, değil mi?"

Başımı salladım ve yüksek sesle nefes verdim. Daha önce benim 'erkeklik gururumla' hiç sorun yaşamamış olması ne garipti. Geçmişte her şeyle ilgilenmem için bana güvenirdi. Sanırım artık bunu onun için yapacak yeni bir erkeği vardı. "Buna ne dersende. Yapılacak en doğru şey bu."

Bir kahkaha attı. "Doğru şeyi yapmanın birdenbire senin için bir öncelik haline gelmesine bayılıyorum."

Çenemi çalıştırdım. Onun ve Sage için her zaman doğru olanı yapmaya çalışmışım. Ta ki sıcıp batırana kadar. Hem de çok fena. Ve şimdi, bunu asla unutamayacaktım. "Onu görmeme izin ver, Sasha."

"Eğer onu görmene izin verirsem, tüm bunları ona nasıl açıklayacağım?" Ellerini havaya kaldırdı.

Endişelendiği şey *bu* muydu? Neredeyse gülecektim. Ama içimdeki fırsatçı bunu gördü.

-Her zaman yaptığım gibi araya girip işleri yumuşatmam için bir davet. "Hiçbir şey açıklamak

zorunda değilsin. Senin hikâyesi dinleyeceğim. Kalmak için buradayım ve Sage'e bana güvenebileceğini kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunların hiçbirinin yükünü taşımak zorunda kalmamalı. Sen de öyle," diye ekledim.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve sözlerimi değerlendirdi. "Sage ve ben çok şey atlattık." Gözleri benimkilerle buluştuğunda incinmiş olduğunu gördüm. "Seninle gerçekten zor yıllar geçirdik.

gitmişti."

Başımı eğdim ve enseme ovuşturdum, suçluluk duygusu içimi kemirirken durumu düzeltmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Özür dilerim. Eğer her şeyi geri alabilseydim, geriye dönüp tekrar yapabilseydim, her şeyi farklı yapardım. Ama bunu yapamam." Sözlerimdeki samimiyeti duyabilmesini umarak yüzüne baktım. "Tek yapabileceğim onu bir daha asla terk etmeyeceğime söz vermek."

Şüphecilik ve inançsızlık yüzüne o kadar net bir şekilde kazınmıştı ki neredeyse zihnini okuyabiliyordum. "Tamam, anladım. Verdiğim sözler artık senin için bir şey ifade etmiyor. Ama biliyorsun ki benim tek istediğim onu sevmek ve korumak. Her adımında yanında olmak için. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama zaten yapılmış olanı geri alamam. Bana Sage ile ikinci bir şans ver," diye yalvardım. "Yapamam..." Göğsümü ovuşturdum, bir kez daha ağrıyı hafifletmeye çalıştım. "Onu görememek beni öldürüyor. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı istiyorsan, yaparım. İstedğin her şeyi yaparım."

Dudaklarından bir hayal kırıklığı hırıltısı kaçtı. "Ugh. Bunu bana neden yapıyorsun? Tanrım. Bana böyle bakmandan nefret ediyorum."

Tepinerek uzaklaştı ve ben de kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ettim ki muhtemelen tam da öyle görünüyordum.

Bisiklet rafının önünde durdu, bisikletinin kilidini açtı ve standdan çıkardı. Eski moda, açık mavi, önünde sepeti olan bir bisikletti ve gülümsemeden edemedim. Tam bir Sasha bisikletiydi.

"Bu bisiklet Peaches'in iki tekerlekli versiyonu."

Arabayı ayaklıkla destekledi ve koltuğu okşadı. "Sevgilim," dedi, sesi sertti, beni taklit ediyordu. Geçmiş olan iki aşık gibi kahkahalar attık ama acı gerçekler tekrar yüzümüze vurduğunda mizahımız soldu. İlişkimiz bitmişti ve artık geri dönüşü yoktu. "Sonumuzun böyle olacağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim.

"Ben de öyle. Birlikte yaşlanacağımızı düşünmüştüm. Sen benim evimdin," dedi usulca. Gözleri yaşlarla doldu.

Tanıştığımızda, onun doğru kişi olduğunu biliyordum. Beni kendimden kurtaracak kadın. Sonsuza dek sürecek bir aşk bulduğumu sanmışım. Ama iyi olan hiçbir şey sonsuza dek sürmez. "Ve sen de benimdin," dedim, sesim yumuşaktı. Bildiğim tek gerçek yuva onun yanındaydı. "Buraya gel."

Tereddüt etti ama sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi önce bir adım sonra bir adım daha attı. Kollarımı ona doladım ve birkaç saniye boyunca onu kendime yakın tuttum. Sadece birkaç kalp atışı. Acı tatlıydı. Gecikmiş bir veda, bir *merhaba* değil, *seni özledim ve tekrar evde olmak iyi hissettiriyor*.

Artık kollarımda doğru hissetmiyordu, on üç yıl önce tanıştığım kıza hiç benzemiyordu. Hayat bizi değiştirmişti ve artık farklı insanlardık. O başka birine aitti ve onun çocuğunu taşıyordu, benimkini değil.

Sasha artık benim evim değildi.

Göğsümü ağrıttı. Boğazımın kapanmasına neden olan donuk, zonklayıcı bir ağrı. Son mektubunu aldığım zamanki gibi keskin bir acı değil. O mektup kalbimi paramparça etmişti. Ama bu... bu kapanış gibi hissettirdi, sanırım.

Onu bıraktığımda bir adım geri çekildi ve kendini toparlamaya çalışarak gözlerini sildi. Sanki içinde büyüyen yeni hayata dikkat çekmek istermiş gibi ellerini karnına indirdi. Onun yerine okyanusa baktım. Gittiğim yıllar boyunca değişmeyen birkaç şeyden biriydi bu. "Tüm hayallerimizi

mahvettiğimi biliyorum. Ve  z r dilerim. Hepsi için."

Kaç kere özür dileyebilirim?

Beni affedene kadar defalarca.

Ya da kendimi affetmenin bir yolunu bulana kadar.

"Sen her zaman hayattan daha büyüktün. Her şeyi çok büyük bir şekilde yaptın. Bu yüzden muazzam bir şekilde çuvalladığında şaşırmasaydım." Sesimi taklit etti, "Merak etme bebeğim, her şey kontrolüm altında." Bebek mavisini gözleri yeşilliklerimle buluştu ve saklayamadığı acısını gördüm. "Ama yapmadın, değil mi?"

Soru retorik olsa da başımı salladım. "Hayır."

"İlk yıl boyunca tek yaptığım ağlamaktı." Gözleri kısıldı. "Senin için ağladım, kendim ve Sage için ağladım. O zaten çok şey yaşamıştı ve hepsinin üzerine bir de babasını kaybetti. Ve tüm bunlarla başa çıkmak çok zordu." Başını kaldırdı. Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Sonunda bir gün uyandım ve kendime hayatıma devam etmem gerektiğini söyledim. Seni kalbimden çıkarmam ve unutmam gerekiyordu. Çünkü Sage'in ihtiyacı olan anne olabilmemin tek yolu buydu."

Sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim ve yıllar sonra ilk kez her şeye onun bakış açısından bakmaya çalıştım. Tutuklanıp ağır bir suçtan hüküm giydiğimde ve beş yıl hapse mahkum edildiğimde Sage'le birlikte Boston'daydı.

Vedalaşmaya bile fırsatımız olmamıştı.

Ama beni beklemiş olsaydı bile, eskiden olduğumuz yere geri dönebileceğimizden şüpheliyim. Ben onun güvenini ve bana olan inancını kırmıştım, o da buna kalbimi kırarak karşılık vermişti. "Bu yüzden bana bir veda mektubu gönderdin ve beni hayatından çıkardın."

Başını salladı. "Peki bunu yapmam için bana ne güç verdi biliyor musun?" Travis dememesini umuyordum.

"Çünkü babama karşı yapmam gereken şeyin bu olduğunu söylemiştin. Onun beni asla hak etmediğini ve yapabileceğim en iyi şeyin onu hayatımdan çıkarmak olduğunu söyledin. Onsuz daha hafif ve mutlu olacağımı söyledin. Ona ihtiyacım olmadığını çünkü sana sahip olduğumu ve onun yaptığı gibi beni asla terk etmeyeceğini söyledin. Ve ben sana inandım August. Sana inandım," diye fısıldadı.

"Sana tüm kalbimle ve ruhumla inandım çünkü ben zayıfken sen güçlüydün. Beni kaldırmak ve taşımak için hep yanımdaydın. Sanırım bu da sorunun bir parçasıydı. Sana çok fazla güvendim. Çok fazla. Her şey dağıldığında, sensiz kaybolmuştum. Ama nasıl güçlü olunacağını öğrendim. Ve kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrendim. Çünkü sen gitmiştin ve bana bağlı küçük bir oğlum vardı."

Derin bir nefes aldım. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Babası onu terk etmişti, ben de öyle... Çocukken terk edildiğimi ve her zaman daha iyisini yapmaya yemin ettiğimi düşünürsek, bu ironikti.

Seçimleri yüzünden ona çok uzun süre kızmıştım ama sanırım onu ilk benim kıldığımı söyleyebilirsiniz. O da bu iyiliğe karşılık verdi. Ama kimin kimi önce kıldığından bağımsız olarak, Sage'i benden uzak tutmaya çalışıyordu ve bunun olmasına izin vermeye devam edemezdim.

Bakışlarım iskeleye inen ana cadde üzerindeki beyaz alçı vitrinlere ve pişmiş toprak çatılara kaydı. Costa del Rey, elektrik direklerinden sarkan çiçek sepetleriyle bir Akdeniz köyüne benziyordu. Büyüdüğüm Compton'ın aksine, herhangi bir pürüzlü tarafı yok gibiydi. Güzel bir kasabaydı ve Sage'in çevresi iyi insanlarla doluydu ama hayatında bana hâlâ yer vardı.

"Hayatına devam etmekle ilgili söylediklerini anlıyorum. İkimizin de yapması gereken bu. Ama Sage söz konusu olduğunda değil," dedim kararlılıkla, oğlumun onu sevdiğimi ve bundan asla vazgeçmeyeceğimi bilmeyi hak ettiğine olan inancımı koruyarak. "Ben onun kimliğinin büyük bir parçasıyım ve hayatında bir rol oynamak istiyorum. Benim kim olduğumu bilmeyi hak ediyor."

Dudağını kemirdi ve sonra başını salladı, sonunda yalvarışlarıma boyun eğdi. "Onunla konuşacağım. Ama ben

bu işi ona bırakacağım. Eğer Sage seni görmek isterse, seni ararım."

Bu da ne böyle? "Bunu yedi yaşındaki bir çocuğa mı bırakacaksın?" İnanamayarak sordum. Küçük bir çocuğun verebileceği türden bir karar mıydı bu? Özellikle de onu bir iş için terk ettiğim gibi yanlış bir önermeyle çalışıyorsa.

"Oy almayı hak ediyor. Her zaman onun yaşlı bir ruhu olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum."

"Sage değişmedi." Gülümsemesi yumuşaktı. Oğlunu ölçüsüzce seven gururlu bir annenin gülümsemesi. "Hâlâ yaşından beklenmeyecek kadar bilge."

Bunun üzerine bisikletiyle sahil yolunu takip ederek yaşadığım yerin aksi istikametine doğru uzaklaştı.

Kaderim oğlumun ellerindeydi ve beni görmeyi kabul etmesi için deli gibi dua ettim. Çocuklar yetişkinlerden daha bağışlayıcıydı. Ya da bu başarısız olursa, belki merakı galip gelirdi. Her iki durumda da, o tekrar hayatıma girene kadar rahat etmeyecektim.

Sasha gözden kaybolana kadar onu izledim ve o gittikten sonra da uzun süre öylece durdum. Karnıma bir kaya parçası yerleşti, ayaklarımı yere kökledi ama nedenini tam olarak belirleyemedim.

Pişmanlık. Nostalji.

Suçluluk. Üçünün

karışımı.

Ama şimdi daha önce sahip olmadığım bir şeye, umuda sahiptim.

Arkamı döndüğümde Nicola'nın duvara yaslanmış, yüzünde güneş, gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm.

İtiraf etme zamanı gelmişti. Zaten çok uzun zamandır erteliyordum. Eğer ona söylemezsem, eninde sonunda başka bir şekilde öğrenecekti.

Ama merak etmeden
duramadım... Ne kadarını
görmüştü?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nicola

UTANMAZDIM. GERÇEKTEN ÖYLEYDİM.

Ama gözlerimi onlardan alamıyordum. Kadın minyon, sarışın ve güzeldi. Adam iri, esmer ve yakışıklıydı. Onları birlikte hayal edebiliyordum. Onun yumuşaklığı ve ışığı. Onun pürüzleri ve karanlığı.

Aralarındaki yakınlık August ve sarışının yabancı olmadıklarını gösteriyordu. Belki de bir zamanlar birbirlerini yakından tanıyorlardı.

Kız bisikletiyle uzaklaşırken sahilde durdu ve onun gidişini izledi. Üstsüzdü, sırtı bana dönüktü, omuzları genişti. Kalın kalçaları ve kaslı baldırları vardı.

August Harper çok güzeldi, gerçekten öyleydi ama zarar gördüğünü biliyordum. *Kırılmış.* Bu mesafeden bile omuzlarının çöktüğünü gördüm ve üzüntüsünün ağırlığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Sonunda her şeyimi kaybettim."

Onun hakkında mı konuşuyordu? Onu bir zamanlar sevmiş miydi? Sevdiğini sanmıştım.

Döndü ve beni izlerken yakaladı. Bakışlarımı kaçırmak ya da onu görmemiş gibi yapmak için artık çok geçti, bu yüzden tişörtünü giyip bana doğru yürürken bakışlarını üzerimden ayırmadım.

"Yoga eğitmenini tanıyor musun?" Önümde durduğunda sordum. Sanki beni ilgilendiren bir şeymiş gibi.

Sanki kızın dönüp dönmediğini kontrol ediyormuş gibi omzunun üzerinden onları en son birlikte gördüğüm yere baktı. Sonra bakışları tekrar bana döndü. "Evet, onu tanıyorum. O..." Sanki onu tanımlamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi ağzının kenarını ısırdı.

"Bana bir açıklama borçlu değilsin," dedim hemen. "Sadece meraklı davranıyordum."

Elini terli saçlarının arasından geçirdi ve güneşe karşı gözlerini kısarak yanımdaki duvara yaslandı. "Sasha ve ben... biz bir çifttik ve şimdi değiliz, yani evet, sanırım bu onu benim eski sevgilim yapıyor." Sanki ona daha önce hiç böyle hitap etmemiş gibi, bu sözler karşısında neredeyse şaşırılmış gibiydi.

Ona yan gözle baktım. Hâlâ uzaktaki bir şeye bakıyordu. Sessizdi. Düşünceliydi. Birbirimize dokunmuyorduk ama onu her yanımda hissedebiliyordum. "Ona hâlâ aşık mısın?" Ağzımdan kaçırdım.

Başını çevirdi. Deniz yeşili gözlerinin fırtınalı derinliklerine baktım ve bekledim. "Şahdamarına doğru gidiyorsun."

Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyordum. August'a durumumdan hiç bahsetmemiştim.

Ama merak etmekten kendimi alamıyordum.

İçini çekti ve uzaktaki kayalıklara baktık. Bir fay hattı üzerinde yaşıyorduk ama insanlar o kayalıklara evler inşa etmeye devam ediyordu. Olasılıklara karşı kumar oynuyor, doğa ananın inşa ettikleri her şeyi yok etmemesi riskini alıyorlardı.

Deniz meltemi yanaklarıma vuruyor ve güneş onları ısıtıyordu.

"Karmaşık bir durum," dedi August sonunda, ben cevap beklemekten vazgeçtikten çok sonra. "Onu her zaman sevecek bir yanımla var. Genç yaşta tanıştık. O sadece on sekiz yaşındaydı, ben ise yirmi bir. Ona bakmaya ve onu korumaya çalıştım ve karşılığında o da bana sevilmenin nasıl bir his olduğunu gösterdi. Beni tüm berbat ihtişamımla kabul etti. Kusurlarıma ve zayıflıklarına rağmen inatçı kıcımlı sevdi." Düşüncelerini toparlamak için durakladı. "Uzun bir süre boyunca sahip olduğumuz şey gerçekten özeldi. Ta ki koşullar değişene ve her şey dağılana kadar."

Bana beklediğimden çok daha fazlasını verdi. Ama sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bir zamanlar her şeyi olan birini kaybetmenin acısını ve kalp ağrısını atlatmaya çalışıyordu. Sesindeki kırılganlığı ve dürüstlüğü duydum ve onu rahatlatmak istedim. Kollarımı ona dolamak ve başka bir aşk bulacağını söylemek istedim. Her şeyin yoluna gireceğini ve zamanın yaralarını iyileştireceğini.

Ama bu beni ikiye bölüyordu. Zamanın her şeyi iyileştirebileceğine gerçekten inanmıyordum. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Hayat böyle. Seversin ve kaybedersin. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

Buna inanması beni üzdü ama sanırım doğruydı. "Bazı şeyler sonsuza dek sürmeli."

Hayat neden bu kadar adaletsiz?"

"Olan oldu. Ama iyi mücadele etmeye devam etmeliyiz. Ya öyle yapacağız ya da biraz kestireceğiz." "Vay canına. Karanlık bir dönüş oldu."

Kıkırdadı ve duvarı iterek çenesini kapıya doğru salladı. "Peki orada ne pişiriyorsunuz, Şef Vega?"

"Bu çok gizli." Yine ilkokuldaymışız gibi dudaklarımı büzüyormüş gibi yaptım.

Yaklaştı ve başını eğdi. Ne yaptığını anlamam birkaç saniye sürdü. Anladığımda onu iterek uzaklaştırdım. Komik bir şekilde sendeleyerek geri çekildi, sanki onu yaralamışım gibi eli kalbine gitti. Gözlerimi devirdim. "Beni mi kokluyordun?"

Sırıttı, göz açıp kapayıncaya kadar şaşkınlıktan şakacılığa geçiş yaptı. "Şeker gibi tatlı kokuyorsun. Ahududu kokusu alıyorum. Ve biraz da çikolata."

Yüzümü bir gülümseme kapladı. Onun şakacı yanını seviyordum. "Her zaman etrafta dolaşıp insanları mı koklarsın?" "Hayır. Sadece seni. Peki kimin için pişiriyorsun?"

"Gizli hayranlarım."

"Hmm. Birden fazla. Yardıma ihtiyacın var mı?" Bu ihtimal onu heyecanlandırmış gibi ellerini ovuşturdu. "Hayır. Ben hallederim." Telefonumu cebimden çıkardım ve saati kontrol ettim. "Oh, kahretsin." Uçtum

kapıdan girdim ve arkamdan gelen ayak seslerini duydum. "Seni ben davet etmedim," diye seslendim omzumun üzerinden fırına doğru çılgınca bir koşu yaparken.

"Ben sadece izleyeceğim." Lavaboya gitti ve ameliyathaneye girmek üzere olan bir cerrah gibi ellerini yıkadı. Bu benim ilk ipucum olmalıydı. August öylece durup izleyemezdi.

İşaret parmağımla keklerin ortasına dokunup piştiklerine karar verdikten sonra fırından çıkardım ve soğumaları için bir rafa koydum. "Eminim Cumartesi sabahı yapacak daha iyi işleriniz vardır."

Daha önce hazırladığım taze demlikten iki fincan kahve doldurdu ve bana vermeden önce benimkine krema ekledi.

Sabah güneşı paslanmaz çeliğin üzerinde dans ederken ve hoparlörlerden benim müziğim çalarken mutfakta sadece ikimiz baş başa kaldık.

Kahvemi nasıl içtiğimi bilirdi ve her zaman tam sevdiğim gibi mükemmel miktarda krema eklerdi.

Çünkü August böyle küçük şeyleri fark ederdi.

Sade kahvesinden bir yudum aldı ve kenarından bana baktı. "Burası benim en sevdiğim yer."

Benim de evimdi. Evim bir kişi için çok büyüktü ve artık evim gibi hissetmiyordum. Artık sadece duş almaya ve uyumaya gittiğim bir yerdi.

"Peki, pastalar kimin için?" diye sordu, daha önce hazırladığım krema kaselerine bakarak.

"En iyi arkadaşımın kızları. İkizler ve her yıl onlara kendi pastalarını yapıyorum. Everly tuzlu karamelli vanilyalı, Isla ise ahududulu tereyağ kremalı çikolatalı pasta alacak."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ama çok geçti. Parmağındaki şekeri emdi, sonra ocağa doğru yürüdü ve bir tencereye pudra şekeri döktü.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Buraya sadece izlemek için geldiğini sanıyordum."

Tencerenin altındaki ısıyı ayarladı ve benim sorumu duymazdan gelerek kendi sorusunu sordu. "Kaç yaşındalar?"

"Yedi."

"Neyin peşindeler?"

"İkisi de sörf yapmayı seviyor ve Everly sanat ve baleyi seviyor. Isla futbol oynamayı seviyor ve jujitsu yapıyor."

"Anladım."

"Eve gidip duş almalısın." "Şeker kreasyonlarımı yapana kadar olmaz."

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi August, erik şekeri perisini Everly'nin pastasının üzerine dikkatle yerleştirirken. O koca ellerin bu kadar nazık olabilmesi ve kırılğan şekerin paramparça olmaması beni şaşırtmıştı.

Yerleştirdiğinde nefesimi tuttum ve geri çekilip eserine hayran kaldım. "Buna bayılacak," diye ilan ettim.

"Futbol topundan emin değilim," dedi Isla'nın pastasına eleştirel bir gözle bakarak. Bunun bir futbol topu olduğunu anlamak zordu. Sadece bir topa benziyordu.

"Bu bir futbol topu değil. Bu bir kar küresi."

Bir gözünü kapattı ve inceledi. "Ya da bir falcının kristal küresi."

"Buna bayılır. Karnavalları, Cadılar Bayramı'nı ve hayalet hikâyelerini sever." Saati kontrol ettim. Partide görünmek istiyorsam, ne kadar kısa olursa olsun, hemen gitmem gerekiyordu. "Gitmem gerek." Ayrıca bu pastaları arabama götürmeli ve Scarlett'in evine kadar onları mahvetmeden götürmeliydim.

"Bunları arabaya taşımana yardım edeyim." "Teşekkürler."

August ve ben kekleri arabama taşıdık ve Jeep Cherokee'min arkasına güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra kapağı kapattım ve ona teşekkür ettim. Arabayı sürücü tarafına çevirdim ve kapıyı açtım. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Bekle." Elini bileğime doladı ve beni geri çekti. "Sana söylemem gereken bir şey var."

bir şey."

Bunu daha önce de söylemişti, değil mi? Tamamen unutmuştum. Beni bıraktı ve elini yanına indirdi. Beklentiyle ona baktım ama yüzündeki ciddi ifade beni tedirgin etti.

Aman Tanrım, bırakıyor muydu?

"Sorun nedir?" Ben sordum. "İstifa mı ediyorsun?" Dehşet mideme yerleşti. Şimdiden ona çok fazla güvenmeye başlamıştım. Belki de çok fazla.

Başını salladı ve ben de rahatlayarak iç çektim. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Hayır. Ama söyleyeceklerimi duyduğunda kıcıma tekme basabilirsin." Bir nefes verdi ve ben sakın kalmaya çalıştım ama midem çalkalanıyordu.

Bu *pek* hayra alamet değildi.

"Sana son beş yıldır çalıştığımı söylediğim mutfak...." Gözleri benimkilerle buluştu ve o konuşana kadar nefesimi tutarak başımı salladım. "Hapishanedeydim. Beş yıl yattım ve birkaç ay önce çıktım."

Ben onun sözlerini anlamaya çalışırken o yüzümü inceledi. Önce yavaş yavaş, sonra hepsi birden aklıma geldi. *Hapishane* mi?

Az önce hapiste olduğunu mu söyledi?

Eğrilmiş şekeri güzel tasarımlara dönüştüren adam eski bir mahkum muydu?

Haftada altı gün, günde on iki saat mutfağıma girmesine izin verdiğim, yan yana çalıştığım adam... hapisten yeni çıktığını söylemeyi hiç düşünmemiş miydi?

Başından beri bunu benden sakladığı halde gözlerimin içine bakıp ona güvenebileceğimi mi söylemişti?

Birkaç adım geri attım. "Hapisteydin," diye tekrarladım sanki doğru duymamışım gibi. Başını salladı, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu.

"Neden hapisteydin?" Aramıza biraz daha mesafe koydum ve korunmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Belki de kötü bir şey için değildi. Ama insanlar trafik cezası yüzünden hapse girmiyordu. "Sen ne yaptın?"

"Uyuşturucu taşıdım." Gözleri yüzümde geziniyor, tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Uyuşturucu taşımak. Bu ne anlama geliyordu ki? Tedarikçi miydi? Satıcı mı? Bunun bir önemi yoktu. Kocamın tüplere bağlı bir şekilde yatakta yatmasının sebebi uyuşturucuydu.

Uyuşturucu yüzünden kafatası çatlamış.

Kocamı kaybettim çünkü ellerinde lastik demirleri ve beyzbol sopaları olan iki keş, bir BMW'nin kocamın hayatından daha değerli olduğuna karar verdi.

Ve bu adam karşımda durmuş bana sokakları *daha fazla* uyuşturucuyla doldurmaktan sorumlu olduğunu mu söylüyordu?

Tanrım, ne kadar aptal olabilirim? Cruz, rastgele bir yabancıyı güvenlik kontrolü yapmadan işe aldığımı bilseydi beni öldürürdü. Güvenliğim konusunda her zaman o kadar endişeliydi ki ne zaman yeni bir çalışan alsam kontrolleri kendisi yapardı. Kardeşim dışında son iki yıldır yeni birini işe almamıştım, bu yüzden bunu yapmayı düşünmemiştim bile.

"Benden uzak dur," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Kendimi sürücü koltuğına attım ve kapıyı çarparak açtım.

"Nic. Bekle." Pencereme vurdu ama onu görmezden geldim. Yüzüne bile bakamadım.

Benimle oynadı. Belki de güvenlik kontrolü bile yapmayacak kadar ona aşık olduğumu düşündü.

Gaza bastım ve park yerinden fırladım.

Pislik herif.

Direksiyonu yumrukladım, sarı ışıktaki geçerken yanlışlıkla korna çaldım. Ona güvendiğime inanamıyorum.

Babam haklıydı. August Harper bir belaydı. Büyük bir T ile. Ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Ancak birkaç dakika sonra kırmızı ışıktaki frene bastığımda cipimin arkasındaki kekleri hatırladım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Nicola

EVERLY VE ISLA'NIN ÇILGIN ŞAPKACI ÇAY PARTISI, AĞUSTOS'U DÜŞÜNMENİN NE YERİ NE DE ZAMANIYDI. Harper'ı ya da beni nasıl kandırdığını. Bu yüzden onu ayrı bir bölmeye koydum, kapağını kapattım ve sahte bir gülümseme takındım.

Neyse ki çocuklar bunu fark edemeyecek kadar şekerle kafayı bulmuşlardı. Instagram'a layık bir piknik yemeği için on iki kişi çimenlikte toplanmıştı. Yaklaşık bir milyon fotoğraf çektikten ve hala bozulmamış olan kekleri yiyen kızlara yaltaklandıktan sonra, onlar arkadaşlarına katıldılar ve ben de biraz içecek aldım.

Gümüş bir fiskiyeden pembe limonata akıyordu ve ben çiçekli çay fincanımı ağzına kadar doldurdum, daha sert bir şeyle karıştırılmış olmasını diledim.

"Nasılsın?" Remy, bambu zemin üzerindeki püsküllü minderde yanına oturduğumda sordu. Remy'yle on üç yıl önce ilk tanıştığımda yıldızlara hayran kalmıştım. Eski bir süper model olan Remy, uzun siyah saçları ve akuamarin gözleriyle o zamanlar da şimdi de çok etkileyiciydi.

Limonlu çörek ve parmak sandviçi kalçamda dengeledim ve pembe limonatamdan bir yudum aldım. "Her şey yolunda." Bunu kanıtlamak için ona bir gülümseme gönderdim. Umarım bunu yeterince sık söylersem doğru olurdu. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Ama sahte bir gülümsemeyi gördüğümde anlarım." Sanırım düşündüğüm kadar iyi bir oyuncu değilmişim. Cruz bana yüzümü bir kitap gibi okuyabildiğini söylerdi. Tüm duygularımı yansıtıyormuşum.

Ne lanet ama. "Sadece yorgunum." Tamamen yalan değildi, ama gerçek de değildi. Remy ile arkadaştık, ama onu Scarlett gibi tanıımıyordum.

Remy, Shane ile evliydi ve aynı zamanda Scarlett'in kocası, Dylan'ın ikiziydi. İyi biri olmasına ve beni anlayacağını bilmeme rağmen sorunlarımı ona yüklemek istemedim. Ya da herhangi biri, bu konuda.

Scarlett verandada bize katıldı ve yanımdaki mindere uzandı. Üzerinde 1950'lerden kalma mavi bir elbise, kırmızı ruj ve çıplak ayaklar vardı. Alice Harikalar Diyarında'nın femme fatale versiyonu.

Ekmeğimden bir ısırık aldı, tabağa geri koydu ve sonra parmak sandviçime yardım etti.

Benim hazırladığım öğle yemeklerinin onun gurme şarküteri yemeklerinden çok daha üstün olduğunu söylediği ilkokuldan beri yemeklerimizi paylaşıyorduk.

"Keyfine bak Alice." Çöreğimin kalanını ona uzattım. Zaten aç değildim.

Elbisesinin eteğindeki kırıntıları fırçaladı. "Çocuk partileri çok yorucu oluyor."

"Parti daha yirmi dakika önce başladı," diye belirttim.

"Ama bunu aylardır planlıyordum. Bu sabah süslemek için altıda uyandım."

Dylan ve Scarlett'in arka bahçesi Harikalar Diyarı'na dönüştürülmüştü. En iyi arkadaşım sanatsal bir dehaydı ve metrelerce tül ve yenilebilir heykelsi çiçek gösterileriyle büyülü bir yer yaratmıştı.

Kolunu okşadım. "Çok güzel görünüyor, bebeğim."

Scarlett bacaklarını uzattı ve avuçlarının üzerine yaslandı. "Yine de çocukların umurunda değil. Onları hamburger yemeye götürsek ve günü plajda geçirsek de aynı derecede mutlu olurlardı."

"Ama gelecek yıl yine yapacaksın," diye alay etti Remy.

Scarlett içini çekti. "Evet. Kendime engel olamıyorum. Ayrıca, harika fotoğraflarımız var." "Ve sen de bütün güzel anılarına sahip olacaksın."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bir çığlık dikkatimizi başka yöne çekti. Dylan onu kovalarken Isla smokini, tül eteği ve silindir şapkasıyla arka bahçeye doğru fırladı. Dylan onu ortasından yakaladı ve havuza doğru ilerleyerek onu havuzun üzerinde sallandırdı.

Scarlett, "Hayır, yapmaz," diye mırıldandı.

"Sanki kardeşimi tanımıyor bile," dedi Remy ve gülüştük.

Scarlett kızını kurtarmak için uzaklaşmadan önce parmağıyla beni işaret etti. "Bunu konuşacağız."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Masummuş gibi davrandım.

"Ne zamandır arkadaşız? Seni senden daha iyi tanıyorum, bu yüzden bir sorun olduğunda anlarım."

Onu uzaklaştırdım. "Git kocanla ilgilen."

"Anne! Kurtar beni," diye bağırdı Isla, babasının ilgisinden hoşlandığını belli eden bir kıkırdama nöbetine girmeden önce. Okyanus gözleri ve uzun siyah saçlarıyla Remy'ye inanılmaz bir benzerlik taşıyordu.

Dışarıda kalmak istemeyen, daha çok Scarlett'e benzeyen Everly onlara doğru koştu ve Dylan'ın üzerine atlamaya çalıştı. Bir koluyla Isla'yı sabitleyen Dylan, diğer koluyla da Everly'yi kucakladı.

"Gösteriş yapıyorsun," dedi Remy ve ikimiz de tekrar güldük.

"Dylan, hayır!" Scarlett tam onun yanına ulaştığı sırada bağırdı. Ama o da gülüyordu ve artık çok geçti.

Dylan havuza atladı ve hâlâ Çılgın Şapkacı kıyafetlerini giymiş olan kızlarını kucağına aldı.

Belli ki bu, diğer tüm çocukların onları havuza kadar takip etmesi için bir işaretti.

Ve eve gidip işe hazırlanmak ve yeni bir şef yardımcısını nereden bulacağımı düşünmek için işaret verdim.

Servis girişine yaklaşırken adımlarım duraksadı. Onu görmeye henüz hazır değildim.

Ama bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim. Partiden ayrıldıktan sonra August'u Google'da arattım. Ne aradığımı bilmiyordum ama umduğumdan fazlasını buldum. Tutuklanması ve ardından

Mahkumiyet, tüm övgülerinin yanında sadece bir dipnottu.

Aşçılık dünyasında August Harper büyük bir olaydı. İsmi daha önce aklıma gelmediğine inanamıyordum. Restoranını daha önce duymuştum ama noktaları birleştirmek aklıma bile gelmemişti. Bu da eskisi kadar zeki olmadığımı gösteriyordu.

Ağustos ayına kadar Eight, bir restoranın isteyebileceği neredeyse tüm övgüleri topladı. Çok sevilen Michelin yıldızı. *LA Today* En İyi 100 Restoran Listesi'nde üst sıralarda yer aldı. Ve yedi yıl önce August, Food and Wine'ın En İyi Yeni Şefi seçildi.

Bir makalede "Otuz Yaşın Altındaki En Seksi Şeflerden Biri" yazıyordu. Şef beyazları içinde, restoranının mutfağı olduğunu tahmin ettiğim bir yerde, dövme kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çenesini yukarı kaldırmış ve yüzünde mağrur bir ifadeyle dururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Sanki burnundan aşağıya bakıyor, etrafındaki herkesten daha iyi olduğunu açıkça belli ediyordu.

Yaralanmaya hakaret eklemek için, restoranımı eleştiren aynı eleştirmen, August'un tadım menüsünü "*yüce... enfes... mutlak mükemmellik*" olarak nitelendirerek onu övdü.

Tavşan deliğine düştükten ve bulabildiğim her makaleyi okuduktan sonra internet tarayıcımı kapattım ve tüm yol boyunca bunun üzerine düşündüm.

İşte buradaydı. Mutfak dehası. Harika çocuk. Hızlı para için her şeyi bir kenara atan bir *pislik*. *Her şeyi* nasıl bu kadar dikkatsizce bir kenara atabili?

Ona olan tüm saygımı kaybetmiştim.

Çok az şefin ulaşabildiği bir başarı zirvesine ulaşmıştı ve bu, onu öven herkesin yüzüne inen bir tokat gibiydi.

Göğsüm kabarak onun önünde durdum. Mantıksız bir şekilde öfkeliydim ve kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Kendine zarar verme eğilimin mi var? İyi bir şeyi alıp her yerine sıçan insanlardan mısın?" Yüzünü buruşturdu ama ben devam ettim, tüm öfkemi ve hayal kırıklığımı kaynağına boşalttım. "Seni Google'da arattım August. Neden daha önce yapmadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama yine de, güvenlik kontrolü yapmadan rastgele bir yabancı'nın mutfağıma girmesine izin veren bir aptalım." Nefes almak için durdum.

"Sen aptal değilsin. Ben-"

"Neden?" Ona ters ters baktım. "Neden bu kadar aptalca bir şey yaptın?" Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve onu yumruklamak istedim. Çok kızgındım. Ona. Dünyaya. Ona güvenecek kadar saf olduğum için kendime.

"Vur bana. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, vur bana."

Bir adım geri attım ve sertçe nefes aldım. "Sana vurmayacağım." Çenesini uzattı. "Devam et. Bir yumruğu kaldırabilirim," diye kışkırttı.

August'u yumruklamak hiçbir şeyi daha iyi yapmayacaktı, bu yüzden Miguel ve Zach içeri girerken bizi selamlarken bir adım daha geri çekildim. Kapı arkalarından kapandığında tekrar August'a odaklandım. Bir daha mutfağıma adım atmasına asla izin vermemeliydim.

"Aldığın riskin farkında olmalıydın. O kadar aptal olduğuna inanmayı reddediyorum." "Biliyordum," dedi, ses tonunda bir özür iması bile yoktu.

Tanrım, çok kibirli. Bunu neden daha önce fark etmedim? Diğer şeylerin yanı sıra onun yeteneği de gözümü kör etmiş olmalıydı. "Ama yine de yaptın. Sadece yakalanmamayı umuyordun," diye tahmin ettim.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Hemen hemen," diye itiraf etti. "Tek seferlik bir şey olması gerekiyordu."

"Bir kere ya da yüz kere olması fark etmez!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Yaptığın şey yanlış." Çenesini sıktı. "Bunu biliyorum. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Son beş yılımı

Yıllarca kafamda bunun üzerinden geçtim ve inanın bana, geri dönüp bunu farklı bir şekilde yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"O zaman bunu neden yaptın? Bunu bana açıkla." "Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

"Hepsi."

Bir nefes verdi ve sanki bu konuşmak istediği son şeymiş gibi gökyüzüne baktı. Ama ben onun bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdim, bu yüzden kollarımı göğsümde kavuşturup ayağımı çakıl taşlarına vurarak bekledim.

Etrafında duyan var mı diye baktı, sonra sesini alçalttı. "Balıklarımı ve ürünlerimi hep kendim alırdım. Her sabah erkenden pazara gider, o gün için ihtiyacım olanı alır ve kamyonetime yüklerdim. Orada çalışanların çoğunu tanırdım, onlar da beni tanırdı. Bir gün bir adam yanıma geldi ve 'Hey, duyduğuma göre fazladan paraya ihtiyacın varmış. Elimde ilgilenebileceğin bir şey var. Ben sokaklarda büyüdüm. Neden bahsettiğini biliyordum. Ona benden uzak durmasını söyledim. İlgilenmediğimi söyledim."

Kendime rağmen merak ettim ve "Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sormadan edemedim. "Bir oğlum var."

Bu beni sarstı.

Gözlerim büyüdü ama sessiz kaldım ve devam etmesine izin verdim.

"Sasha hamile olduğunu öğrendiğinde restoranımı yeni açmıştım, bu yüzden zamanlama ideal değildi. Ama mutluydum. Sonunda hayal ettiğim her şeye kavuşuyordum. Sonra oğlum doğuştan bir kalp rahatsızlığıyla dünyaya geldi." Durakladı, devam etmeden önce bir an için bunun aklına girmesine izin verdi. "Sasha hamileliğinin birkaç ayında işini bıraktı ve oğlum doğduktan sonra onunla evde kaldı. Onun için istediğim buydu. Onlar için de. Para sıkıntılıydı. O lanet restoranı açmak için çok fazla kredi almıştım ve faturalar içinde boğuluyorduk. Ama kendime, yeterince çalışırsam ayakta kalabileceğimizi söyleyip duruyordum."

Ne duymayı bekliyordum bilmiyorum ama bu her şeyi değiştirdi. Her şeyi değiştirdi.

"Sağlık sigortam her şeyi karşılamıyordu, bu yüzden cepten yapılan pek çok harcama vardı. Üçüncü bir ameliyata ihtiyacı olduğunda, Sasha ve ben Sage'inki gibi kalp kusurları konusunda uzmanlaşmış ülkedeki en iyi pediatrik kardiyoloğa danıştık. Kendisi Boston'daydı, bu yüzden planımız Sasha'nın Sage ile kalması ve benim de uçakla gidip gelmemdi. İdeal değildi ama oğlum için en iyisini istiyordum ve bunu gerçekleştirmek için paraya ihtiyacım vardı."

"Demek o adamın teklifini kabul ettin," dedim noktaları birleştirerek.

Başını salladı. "Malları alır, balıkların ve ürünlerin altına zulalar ve teslimatı yapardım. Bir sürü uyuşturucu taşıyordum ama yakalanmadan önce kaçabileceğimi düşündüm. Sanırım tüm suçlular kendilerine böyle söyler." Alaycı bir kahkaha attı.

Karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya ve ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. Yanlış bir şey yapmıştı ama bunu yapmak için iyi nedenleri vardı.

Asıl, eğer bir uyuşturucu satıcısına asil diyebilirsiniz.

Kim sevdiği birinin hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaz ki? Yapacağıma hiç şüphem yoktu. Çünkü ben yapmıştım.

Ve tıpkı August gibi, ne *pahasına olursa olsun* Cruz'un hayatını kurtarma girişimim hayal edilebilecek en korkunç şekilde geri tepmişti.

August ve ben o kadar da farklı değildik. Yaptığımız her şey aşk içindi.

Bu soruyu sormaya neredeyse korkuyordum ama en önemlisi buydu, bu yüzden iyi bir cevap olması için dua ederek kendimi cevaba hazırladım. "Oğlunuz şimdi nasıl? O iyi mi?"

August başını salladı. "Evet. Ya da bana öyle söylendi."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Onu görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Birkaç hafta önce onu sörf yaparken gördüm ama bu tamamen tesadüftü. Sasha aradı ve Pazartesi günü onu birkaç saatliğine görebileceğimi söyledi."

"Bu çok iyi."

"Evet." Bir nefes verdi. "Çok uzun zaman oldu. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Belki de gerçekten başlayabilirsin." Ses tonumda niyet etmediğim bir ısırık vardı. Ama yine de bana karşı dürüst olmadığı için incinmişim.

"Gerçeği bilseydiniz beni işe alır mıydınız?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Gerçi bana tüm hikâyeyi en başından anlatmış olsaydı, bilebilirdim. Şimdi asla bilemeyecektik. "Sanırım beni en çok üzen şey bana yalan söylemiş olman. İhmal edilen bir yalan yine de yalandır. Hiçbir nedenim yokken sana güvendiğim için kendimi çok aptal ve saf hissettirdin. On altı yaşımdayken ilk öpücüğümü çalan rastgele bir adamdın. Ve bir aptal gibi kapıyı açtım ve içeri girip mutfağımı ele geçirmene izin verdim. Ne kadar aptalım?"

"Aptal değilsin, hiç de değilsin. Seninle çalışmak inanılmazdı. Bir mutfakta çalışırken en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum." Omzunu duvara yasladı, ben de aynısını yaptım ve ona doğru döndüm. "Sabahları beni yataktan kaldıran şey bu."

"Gerçekten çok abartıyorsun, değil mi?" Alay ettim.

Botunun burnuyla ayakkabımın burnunu dürttü. Ne kadar sevimli, çocuksu bir hareketti. "Her kelimesinde ciddiyim. Bir mutfakta çalışırken hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum."

Soru sormaya devam etmek zorunda hissettim. "Kendi restoranınız bile mi yok?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Mükemmelliğe ulaşma konusunda çok endişeliydim. Neden kendi restoranımı açmak istediğimi unuttum. Keyfim kaçtı, anlıyor musun?" Gözleri kısıldı ve sanki neşenin nereye gittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi çenesini sıvazladı. "O yıldıza o kadar takmıştım ki. Ve onu aldığımda bile mutlu degildim. Aksine, daha da tatminsizdim."

Neşenin kaybolmasıyla ilgili kısmı anladım ama nedenlerimiz farklıydı. "Peki neden bana bir tane bulmama yardım edeceğini söyledin?"

"Sen ben değilsin. Kendi değerini biliyorsun. Bir şeyler başardığını ya da önemli olduğunu hissetmek için Michelin yıldızına ihtiyacın yok."

Eskiden kim olduğumu tam olarak bilirdim ama son zamanlarda bildiğimden emin degildim. "Bu yüzden mi Michelin yıldızı istedin? Bir değer olduğunu hissetmek için mi?"

Omuz silktilti. "O zamanlar bunu hiç düşünmemiştim ama beş yıl boyunca çok fazla zamanım oldu, bu yüzden evet, kendimle ilgili bazı şeyleri anladım. Bu da onlardan biri. O zamanlar tüm alkışlara ve övgülere ihtiyacım vardı. Kanıtlamam gereken bir şey vardı ve omzumda beni aşağı çeken dev bir çip vardı."

"Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi... Sadece seninle çalışmak istiyorum."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Neden? Başka kimse seni işe almayacağı için mi?" "Hayır. Çünkü birlikte sihir yaratabileceğimizi düşünüyorum."

Başka birinin ağzından çıksa kulağa klişe bir cümle gibi gelebilirdi ama August havalı bir adamdı ve bunu söylediğinde kulağa hiç de klişe gelmedi.

Belki ben de hissettiğim içindir. "Büyü mü? Buna böyle mi diyorsunuz?" "Yaptığımız şeye başka ne diyebilirsin ki?"

Sihir. Evet, sanırım öyleydi.

Ama yine de onu bu kadar çabuk bırakmam gerektiğinden emin değildim. Önemli bilgileri saklamıştı.

Bana yalan söylemişti. Sebepleri ne kadar iyi olursa olsun, uyuşturucu işine bulaşmıştı. "Sana neden güveneyim?"

"Seri katil olmadığım için mi?"

Birkaç saniye ona baktım ve sonra güldüm. Kafamı muayene ettirmem gerekiyordu.

Ama herkes ikinci bir şansı hak eder ve ben bu şansı ona vereceğim. Parmağımla onu işaret ettim. "Eğer bana bir daha yalan söylersen ya da çizginin dışına çıkarsan, kovulursun. Bu senin son şansın." Bunu açıkça belirtmek ve anladığından emin olmak istedim, bu yüzden cevabını bekledim.

"Biliyorum."

"Beni bu kararımdan pişman etme."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Kalbinin üzerine haç çıkardı ve bunun bir anlamı olduğuna inanmalıydım, değil mi? Verdiği sözlerin boş olmadığına. Buna inanmam gerekiyordu.

Ona bir şans daha veriyordum, özellikle de oğlu yüzünden. August bir babaydı ve zaten çok şey yaşamış olan o küçük çocuğa kanıtlaması gereken çok şey varmış gibi geliyordu.

Ne zaman işin içine çocuklar girse, işler değişirdi.

August kapıyı tuttu ve beni içeri kadar takip etti.

"Demek ilk öpücüğün bendim, ha?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Ağustos

ALNIMDAKI TERİ KOLUMUN TERSİYLE SILDIM. SONRA PARMAĞIMI

Kapı zili.

Kalbim üç kat hızlı atıyordu ve kendime sürekli nefes almam gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu. Al. Dışarı. Al. Dışarı.

Daha önce hiç panik atak geçirmemiştim ama bu oldukça yakın hissettirdi.

Tanrım. Hiçbir konuda bu kadar gergin hissettiğimi hatırlamıyorum. Ama beş yıl önce terk ettiğiniz oğlunuzla her gün karşılaşmıyordunuz.

Ona ne söyleyecektim ki? Bütün günü bunu anlamaya çalışarak geçirmiştim ve sonunda elim boş dönmüştüm. Sanırım sadece kulaktan kulağa oynayacaktık.

Sasha hangi cehennemdeydi? Telefonumdan saati kontrol ettim. Saat tam beşti, onun kararlaştırdığı saatti. Oğlumla sadece iki saat geçirebilecektim ve geçen her saniye değerli zamanımı kaybediyordum.

Elimi kapıya vurmak için kaldırdığımda kapı açıldı ve yumruğum havada kaldı. Elimini yana bıraktım, gözlerim kapüşonlu tişörtü ve basketbol şortuyla karşımda duran oğlumdaydı. Birkaç dakika boyunca ona baktım ve hiçbir şey söylemedim.

Sonunda boğazımı temizledim ve konuştum. "Selam, Sage. Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler."

Başını salladı ve dudağını çiğnedi, kaşları derin derin düşünüyormuş gibi çatıktı. Elleri omuzlarında, arkasında duran Sasha'ya baktım. Korumacı. Oğlunu artık güvenmediği bir adamla dünyaya göndermekten endişe ediyordu.

"Sen şu plajdaki adamsın," dedi Sage, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Evet, aynı adam. Umarım o gün seni korkutmamışımdır."

Başını salladı. "Sadece benzediğini düşünmüştüm...." 'Tanıdık' ya da 'eskiden baba dediğim adam gibi' demesini bekledim ama demedi. "Üzücü."

Başını kaldırıp omuzlarını hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca kavrayan Sasha'ya baktı. Sage sanki sorun olmadığını söylemek istercesine ona küçük bir gülümseme verdi. Küçüklüğünden hatırladığım gülümsemenin aynısıydı.

Ve şimdi onu sahilde gördüğümde seçemediğime inanamıyordum.

Çünkü onun benim oğlum olduğu artık çok açıktı. "Artık bırakabilirsin anne. Gitmeye hazırım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Tamam, bebeğim." Eğildi ve ona sarıldı, sonra

başının üstünü öptü, doğrulurken ve Sage'i bırakırken gözleri bende idi. "Onu evde istiyorum

yediye kadar."

"Biliyorum."

"Tamam." Sage'e zorla gülümsedi ama çok sahte görünüyordu ve konuşurken sesi gergin çıkıyordu. "İyi eğlenceler."

Sage için yolcu tarafındaki kapıyı açtım ve koltuğun üzerinde biraz zıplayarak içeri tırmandı. "Bu harika bir kamyonet."

Güldüm. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başıyla onayladı ve ben de emniyet kemerini tutucudan çıkarıp onu bağlamaya hazırlandım.

"Yapabilirim," dedi.

Birkaç kez denedim ama yerine oturduğunda kapıyı kapattım ve kaputu yuvarladım.

"Dikkatli sür," diye seslendi Sasha.

Ona izci selamı verdim ve yüzüne bakmadığım halde, neredeyse *hissedebiliyordum* Gözlerini devirdi. Bunu yaptığımda nefret ederdi. İkimiz de hiç izci olmadığımızı biliyorduk.

Arabayla siteden çıkarken Sage sessizdi. Yola çıktığımda ona bir göz attım. Sanki eğlenceli bir oyunmuş gibi camı indirip kaldırıyordu. Sanırım daha önce hiç manuel bir araba görmemişti. Sonunda oyundan sıkıldı ve iç çekerek arkasına yaslandı.

Ona baktım. "Sevdiğin bir yer var mı?" İki saatimizde neler yapabileceğimize dair birkaç fikrim vardı ama onun için özel bir yere gittiğimizden emin olmak istiyordum.

"Okyanus ve Hawaii gibi pek çok favori yerim var. Gerçekten çok güzel. Oraya tatile gidiyoruz. Travis'in dünyada en sevdiği yer orası."

Travis. Travis'in neyi sevdiği umurumda bile değildi. "Ben daha çok senin neyi sevdiğinle ilgileniyorum." Bir dakika düşündü. "Tekneler. Tekneleri severim. Ve tacoları."

"Tekneler ve tacolar. İyi seçim."

"Sana özel yerimin nerede olduğunu söyleyebilirim...." Bana yan gözle baktı.

"Eğer istersen." "Söyle bana."

"Tamam, sır gibi bir şey değil. Bütün teknelerin olduğu yer. Orada gerçekten iyi tacoları da var."

Beynimi zorladım. Nerede tekneleri ve tacoları olabilirdi ki? "Marinadan mı bahsediyorsun?"

"Evet." Memnun bir gülümsemeyle koltuğuna geri yerleşti. Kendimi zorlu bir sınavdan geçmiş ve altın bir yıldız kazanmış gibi hissediyordum.

"O zaman oraya gidiyoruz." Marinarının nerede olduğunu öğrenir öğrenmez. Bir ışıktaki durduğumda, telefonumdaki haritayı açtım, bana yanlış yöne gittiğimi söyledi.

On beş dakika sonra marinaya yakın bir yere park ettim ve caddeyi geçerek rıhtıma vardık. Sage nereye gitmek istediğini biliyordu, ben de onu takip ettim.

"Bak. Sarhoş bir denizci böyle yürür." Sage tahtaların üzerinde dengesini korumaya çalışan bir sarhoş taklidi yaparken güldüm. Sonra ileri atıldı ve ben de peşinden yürüdüm. Arkasında durup ellerimi omuzlarına koydum.

"Merhaba, Kaptan!" Sage bağırdı ve teknesini hortumla yıkayan bir adama el salladı.

Adam dönüp Sage'e baktı. Hawaii gömleği ve yuvarlak, mavi renkli bir güneş gözlüğü takmıştı. Uzun saçları kahverengiden çok griydi ve teni o kadar bronzdu ki çamurlu görünüyordu. "Selam dostum," diye homurdandı rıhtıma adımını atıp bana şöyle bir bakarken. "Kim var burada?"

"O..." Sage bana baktı, doğru kelimeye karar vermeye çalışıyordu. Sonunda dudağını ısırıp ve bakışlarını kaçırdı. "Babam," dedi, sesi alçaktı, gözleri yere düşmüştü.

Bu sözler normalde içimi gururla doldururdu, ama bunları söyleme şekli beni tedirgin etti.

"Söylemiyorsun," dedi adam, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Sam." Elini uzattı ve ben de

elini tuttum.

bir adım öne çıktı ve onu salladı. "August."

Sam başıyla onayladı ve dikkatini Sage'e çevirdi. "Babanla geçirdiğin zamanın tadını çıkar ve yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı Sage, önümde yürürken, ayaklarını sürterken gözleri yerdeydi.

Marinaya yanaşmış sürat teknelerinin ve yatların yanından geçerken sessizdi ve tekneleri sevdiğini iddia eden biri için onlara göz ucuyla bile bakmadı.

Yürümeyi bırakması için elimi omzuna koydum ama başını çevirdi, bana bakmayı bile reddetti. Yüzünü daha iyi görebileceğim şekilde önüne çömeldim. "Çok üzgünüm, Sage. Bu kadar uzun süre uzak kaldığım için özür dilerim."

İnce bir omzunu silkti. "Sorun değil."

Ama değildi. Bununla ilgili hiçbir şey uzaktan yakından iyi değildi. "Bazen yetişkinler kötü kararlar verir ve pişman olacakları şeyler yaparlar. Seni terk etmek istemedim. Seçme şansım olsaydı, kalırdım. Orada olurdum-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Benden uzaklaştı ve tepinerek uzaklaştı.

İç çekerek elimi yüzüme sürdüm ve ayağa kalktım. Bunun kolay olmayacağını biliyordum ve Sage'i kızgın olduğu için suçlamıyordum. Ama yetişkin olan bendim, bu yüzden işleri düzeltmek ve daha iyi hale getirmek benim işimdi.

"Şimdi şu tacoları yemeye ne dersin?" Bulabildiğimin en iyisi buydu.

Suya bakan yüksek bir masada taco yerken Sage sessizdi. Yüzü sıkıntılıydı ve keşke aklını okuyabilseydim ve ne söyleyeceğimi ya da bunu onun için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bulabilseydim.

Eylemlerimin sonuçları vardı ve hapse girmenin ödediğim bedel olduğunu düşünüyordum. Cezamı çekmiş ve borçlarımı ödemiştim. Ama yanılmışım. Hapishane, Sage'e verdiğim zarara tanık olmakla kıyaslandığında çocuk oynucağıydı.

Yedi yaşındaki bir çocuğun böyle bir şeyi kabullenmesini nasıl bekleyebilirdim?

Ne kadar çuvalladığım ve bunun onu nasıl etkilemiş olabileceği hiç bu kadar açık olmamıştı.

Yemeğiyle oynamasını izledim ve sonra tabağı itti. Güya taco en sevdiği yemektir ama tabağının yarısını yemeden bırakmıştı. "Aç değil misin?"

Omuz silkti ve tabağına bakarken ben de bunu düzeltecek doğru kelimeleri bulmak için beynimi yordum. Ama sihirli bir kelimem yoktu. Ben de her çaresiz ebeveynin yapacağını yaptım. "Hâlâ dondurma seviyor musun?"

Gözleri benimkilere kaydı ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Dondurmaya bayılırım."

Dondurma için olsa ve benimle hiçbir ilgisi olmasa bile bu gülümsemeyi görmekten mutlu olarak kıkırdadım. "Gidip dondurma almaya ne dersin?"

"Yemeğimi henüz bitirmedim," dedi, gözleri tabağına kayarken ağzının kenarları aşağıya doğru iniyordu.

"Bitirmek ister misin?" Ebeveynlik 101 dersinde bunu öğretmediklerine eminim ama siktir et. Sadece iki saatim vardı. Onu mutlu etmek için her şeyi yapardım.

Başını salladı. "Hayır. Ama yemek yemezsem tatlı yok."

"Hmm. Sorununuzu anlıyorum. Bir kereliğine kuralları çiğnememize ne dersiniz?" Bunun bizim küçük sırrımız olacağını söylemeyi kısa kestim çünkü böyle şeyler, küçük bir şey gibi görünse bile

önemsizdi, çocukların kafasını karıştırıyordu. O kadarını biliyordum.

Gülümsemesi genişledi. "Tamam." İkna edilmeye ihtiyacı yoktu. Taburesinden atladı, hazırdı
Git

Hesabı işaret ettim ve ödemeyi yaptıktan sonra kamyonetime doğru yürüdük.

Ona üç malzemeli iki top dondurma aldıktan sonra, kulağıma bir şeyler söyledi. Eğer ben Onu kazanmanın bu kadar kolay olduğunu bilseydim, tacoları atlar ve doğrudan dondurmaya giderdim.

"Büyüyünce ne olmak istiyorum biliyor musun?" diye sordu ağzına bir kaşık dondurma ve Oreos tikiştirirken. Cevabımı beklemeden devam etti. "Teknelere binen ve tüplü dalış yapan insanlardan biri olmak istiyorum. Balıklar, yunuslar ve... bilirsiniz...." Elini havada salladı. "Tüm deniz canlılarını. Belki onları besleyebilirim ve yaralanırlarsa onlara yardım edebilirim."

"Deniz biyoloğu mu olmak istiyorsun?"

Başını şiddetle salladı ve dondurmasından bir ısırık daha aldı. "Evet, ben de o adamlardan biri olmak istiyorum." "Kulağa harika bir iş gibi geliyor."

"Evet. Hey. Tahmin et ne oldu?" Parmaklarını şıklatmaya çalıştı ama henüz bu sanatı mükemmelleştirememişti. Kahkahalarımı bastırdım. "Gerçekten harika bir şey duymak ister misin?" Heyecandan gözleri büyüdü ve onu oturduğu yerden çekip kucaklamak ve asla bırakmamak istedim. O kocaman mavi gözleri ve burnundaki çillerle çok sevimliydi. Ve onu o kadar çok özlemiştim ki.

Çocukken hiç kucaklanmamış, öpülmemiş ya da şefkat görmemiştim, bu yüzden Sage doğduğunda onun için yapmaya yemin ettiğim şeylerden biri de buydu. Sevildiğini bilmesini sağlayacak ve bunu ona davranışlarımla gösterecektim.

Ancak yeni oluşan bağımızın geçici olduğunun ve bizi bir arada tutan bağların kırılgan olduğunun tamamen farkındaydım. Bu yüzden kendimi tuttum.

"Gerçekten harika bir şey duymak isterim."

"Tamam. Hazır mısın?" Başımı salladım. "Bir ahtapotun üç kalbi olduğunu biliyor muydun? Üç tane." Demek istediğini anlatmak için üç parmağını havaya kaldırdı. "Ve bir kalamarın da öyle. Güzel, değil mi?"

"Çok havalı."

"Evet." Dondurmasının kalanını çorba kıvamına gelene kadar karıştırdı, sonra bir kaşık daha yedi. Dondurma lacivert kapüşonunun önüne damladı ve eliyle sildi. "Keşke üç kalbim olsaydı. O zaman biri ölse bile iki tane daha olurdu. Ve eğer bir diğeri ölürse, geriye bir tane kalırdı. İçlerinde en güçlü olanı. O zaman annemin benim için endişelenmesine gerek kalmazdı."

Tanrım. Bu çocuk. Yıkılmamak ve bir bebek gibi ağlamamak için tek yapabildiğim buydu. Sesi o kadar gerçekçiydi ki, ne kadar derin bir akorda bastığının farkında olmadığını biliyordum. Boğazımı temizledim. "Bu işler böyle yürümez."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden olmasın?"

"Çünkü bir ya da üç kalbin olması fark etmez, annen yine de senin için endişelenecektir. Neden biliyor musun?" Başını salladı ve cevabımı bekledi. "Çünkü sen onun bebeğisin ve kaç yaşına gelersen gel, ne kadar uzun olursan ol, ne kadar büyük ve güçlü olursan ol, senin için hep endişelenecek. Ama iyi anlamda. Hem de en iyi şekilde. Çünkü sana değer veriyor ve seni seviyor ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Bunu bir dakika düşündü. "Sanırım değil."

Başka konulara geçtik. Okulunu ve arkadaşlarını sordum. Sonra onu saat yediye kadar eve götürmem gerektiğini hatırladım ve saate baktım. Kahretsin. Sadece on beş dakikamız vardı. "Gitmemiz gerek." Köhne kaldırım masasından kalktım. "Seni eve götürmek zorundayım."

"Ama dondurmamı henüz bitirmedim."

Ferforje masanın üzerindeki karton bardağa baktım. Birkaç Oreo kırıntısı ve ince bir erimiş dondurma tabakası içinde yüzen bir muz parçası vardı. Masadan aldım ve önünde tuttum. "Son ısırığı da bitir."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır. Henüz gitmeye hazır değilim."

Bir yanım benimle daha fazla zaman geçirmek istemesine çok sevinmişti. Ama Sasha'ya saat yedi için söz vermişim ve oyunun bu erken aşamasında bir kuralı çiğneyeceksem lanetlenirdim. "Dinle," dedim, onu ikna etmeye çalışarak. Yüzünde çatık bir ifadeyle bana baktı. "Eğer şimdi gidersek, annen mutlu olacak. Ve bunu çok yakında tekrar yaparız."

Bir an düşündü. "Söz mü?"

Belki de gitmek istememesinin gerçek nedeni buydu. Beni bir daha göremeyeceğinden korkuyordu.

Güven kazanılmalıydı, bu yüzden sadece iki saat sonra bana güvenmesini bekleyemezdim. "Söz ver." Başka bir sözü daha bozmaktansa ölmeyi tercih ederim.

İçini çekti ve kamyonetime kadar ayaklarını sürükledi. Normalde olduğundan on kat daha uzun sürdü ama sonunda oraya vardık.

Birkaç dakika kala Sasha'nın evinin önünde durdum.

Ne yazık ki kapıyı Travis açtı. Sage koşarak yanına gitti ve ona bir yumruk attı, omzunun üzerinden "yakında görüşürüz" diye bağırarak eve girdi ve beni kapının eşiğinde bıraktı.

"Nasıl geçti?" Travis sordu.

Ona rapor vermek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey olabilir miydi? "İyi," dedim, ses tonum kırılmıştı. "Sasha buralarda mı?"

Kenara çekildi ve Sasha kapı aralığında yerini aldı. "Nasıl geçti?"

"Harikaydı. Onu gelecek hafta tekrar görmek isterim." Zorlamayacağımı düşündüm. Haftada bir kezle başlayıp oradan devam edecektik.

Önce omzunun üzerinden sonra da bana baktı. "Onunla konuştuktan sonra sana mesaj atarım."

Tartışmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Şimdilik bunu onun yöntemiyle yapacaktık. "Peki, tamam. Ama bana mesaj atmayı unutma. Burada kalacağıma söz verdim ve sözümünden dönmeyeceğim."

Beni duyduğunu belirtmek için bir kez başını salladı ve kapıyı kapattı.

Şimdilik, kayıplarımın yasını tutmak yerine kazandıklarımı kutluyorum. Bugün doğru yönde atılmış bir adımdı.

Bebek adımları. Ama ben olsam alırdım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Nicola

CRUZ'A VEDA ETTİM VE ALNINDAN ÖPMEK İÇİN EĞİLDİM. AYAĞA KALKTIĞIMDA, BİR KAFA VAR acele etti ve baş dönmesinin geçmesi için birkaç saniye bekledi.

Koridorda yürürken adımlarım ağırdı.

Onu terk etmekten nefret ediyordum ama bütün gün onunla birlikteydim ve kahvaltıdan beri bir şey yememiştim. Babamın az önce mesaj atıp bu akşam ailemle yemeğe gelmezsem beni evlatlıktan reddedeceğini söylemesinden bahsetmiyorum bile.

Resepsiyonun önünden geçerken Cassie, "Tatlım," dedi. "Kendine daha iyi bakmaya başlamalısın. Eğer sen de hastalanırsan onun için iyi olmazsın."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Şimdi yemek yiyeceğim. Ama enfeksiyon daha da kötüleşirse

."

Cassie bana "O emin ellerde," diye güvence verdi. "Dr. Marcus onu yakından takip ediyor ve onu mümkün olduğunca rahat ettirin." "Teşekkür ederim."

Dışarı çıktığımda akşam havasını derin bir nefesle içime çektim. Güneş batıyordu ve gökyüzü pembe ve mor renklere bürünmüştü.

Kaçırdığın çok güzel şeyler var Cruz.

Arabama yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Dylan kaputa yaslanmış, dövmeli kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri yüzümdeydi. Önünde durduğumda ağzından çıkan ilk kelime "Bok gibi görünüyorsun" oldu.

Kimse Dylan'ı centilmenlikle suçlayamazdı ve o da hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatan biri olmamıştı. "Vay be, teşekkürler. Ben de seni gördüğüme sevindim." Yanından geçip arabamın kapısını açtım.

"Vakit geldi, Nic. Seninle birlikte avukata gideceğim. Bunu birlikte yapacağız."

Vücudum gerildi ve pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıktım. Dylan sadece en iyi arkadaşımın kocası değil, aynı zamanda Cruz'un en iyi arkadaşı ve iş ortağıydı. Bugünlerde Cruz'u nadiren ziyaret ediyordu ve bunun nedenini biliyordum. Ama yine de.

Onu nasıl böyle terk edebilirdi?

"Avukata gitmeyeceğim."

Direksiyonun arkasına geçtim ve bu konuşmadan uzaklaşmak niyetiyle kapı koluna uzandım ama Dylan kapının kapanmasını engellemek için kapı çerçevesini tuttu.

"Daha ne kadar böyle devam edeceksin? Bu şekilde yaşanmaz." Palmiye ağaçları ve yeni biçilmiş çimenlerle çevrili pembe sıvalı binayı işaret etti. "O bunu istemezdi. Eğer bilseydi

Onu hayatta tutmanın ne kadar mal olduğunu... siktir et... *o hayatta değil,*" diye homurdandı. "O çoktan öldü. Ve siz onu hayatta tutmak için yılda yüz binden fazla para harcıyorsunuz-"

"Ciddi misin?" Ona ters ters baktım. "Şu anda parayı mı tartışıyorsunuz? Para her şey değildir, Dylan."

"Bunu biliyorum. Ama çok sinirlenirdi. Yemek yiyemez. İçemez. Konuşamaz. Orada yatmak ve tamamen bağımlı olmak dışında hiçbir şey yapamaz-"

"Dur." Kapıyı kapatıp bu konuşmayı bitirmek niyetiyle kapının kolunu çektim ama o inatla bırakmayı reddetti. "Cidden Dylan, kes şu saçmalığı. Gitmek zorundayım. Çekil yolumdan." Kımıldamadı. Tanrım, bu adam çok inatçıydı. Scarlett'in ona nasıl katlandığını bilmiyordum. Belli ki buraya bir görev için gelmişti ve bana işkence etmeyi henüz bitirmemişti.

"Frankie ile en son ne zaman konuştun?" diye sordu. "O senin için bir kız kardeş gibiydi." Gözlerim yaşardı. Tanrım, gözyaşlarından o kadar yorulmuştum ki.

Cruz'un küçük kız kardeşinin artık benimle konuşmadığını hatırlatmama gerek yoktu. Cruz'u neredeyse iki yıldır ziyaret etmemişi, en son o zaman konuşmuştuk. Gözyaşlarımı sildim ve emniyet kemerimi taktım, eğer yolumdan çekilirse gitmeye hazırdım. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Cruz benim en iyi arkadaşımdı. Seni çok severdi, Nic." Geçmiş zaman kipi dikkatimden kaçmamıştı. "Sana göz kulak olmamı isterdi. Bu yüzden öylece durup kendine bunu yapmanı izleyemem. Scarlett senin için endişeleniyor. *Ben de* senin için endişeleniyorum. Bırak onu, Nic. Mahkeme emri çıkartıp bunu gerçekleştireceğiz."

Bunu gerçekleştir. Sanki heyecan verici yeni bir macera öneriyormuş gibi. "Ne istediğini biliyor musun? Benden kocamı açlıktan öldürmemi istiyorsun. Yemeğini ve suyunu kesmemi."

Derin bir nefes aldım ve koltuk başlığına yaslandım, benden ne yapmamı istediğini anlamaya çalışırken boş gözlerle ön cama baktım.

"Bunu nasıl yapacağım? Gerçekten arkama yaslanıp onu izleyebileceğime inanıyor musun..." *Öldü.* Cruz'un beyni artık vücuduna doğru sinyalleri göndermiyordu ama kalbi hâlâ güçlüydü. Dylan'ın önerdiği şeyi yaparsak, kalbinin durması iki haftayı bulabilirdi. "Yapamam." Başımı salladım. "Bunu yapamam."

Dylan arabanın kapısına yaklaştı ve önümde çömeldi. "Bu bir merhamet cinayeti," dedi sessizce.

"Merhamet mi? Sen buna böyle mi diyorsun?" Başımı çevirdim ve gözlerim onun fırtınalı mavilerine kilitlendi. Parmak eklemlerim kanayana ve içimdeki öfke bir fısıltıya dönüşene kadar saldırmak, tekmelemek, çığlık atmak ve yumruklamak istedim. Etrafımdaki herkesin canını yakmak istiyordum, böylece onlar da benimle aynı acıyı hissedebileceklerdi.

"Bana bir şey söyle Dylan. Durum tersine dönseydi, Scarlett'e bunu yapabilir miydin? Onu açlıktan öldürebilir miydin? Susuz bırakabilir miydin? Karının başucunda oturup ölümünü *izleyebilir* miydin? Yapar mıydın?" Ben sordum.

Doğruldu ve ellerini siyah saçlarının arasından geçirerek başının arkasını tuttu. "Eğer Scarlett'e bir şey olursa, aklımı kaçıırım." Gözleri benimkilerle buluştu ve elleri yanına düştü. "Ama bana bir şey olursa, ondan ne yapmasını isteyeceğimi çok iyi biliyorum. Bunu konuştuk ve ikimiz de vasiyetname hazırladık. İkimiz de çoktan ölmüşsek hayatta tutulmak istemiyoruz."

"Ama o hâlâ burada," diye fısıldadım. "O hâlâ hayatta, Dylan."

"Cruz'un sevdiği yanları... onu o yapan yanları... artık *yok*. Bana kalırsa, en iyi arkadaşım iki yıl önce öldü."

Sözler içime işlerken gözlerimi kapattım ve kalbim daha da ağırlaştı. Mantıken, Dylan'ın

ama istediğini yapmaya kendimi ikna edemedim.

"Bunu bir düşün, tamam mı? Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin." Elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı. "Hepimiz senin için buradayız."

Onu mutlu etmek ve yakamdan düşmesini sağlamak için başımı salladım. Bunu daha fazla tartışmak istemiyordum. Sadece gitmek ve bu konuşmayı yaptığımızı unutmak istiyordum.

"Uğrayıp onu göreceğim. Ona ilk günden beri onu nasıl kırbaçlattığına dair utanç verici hikâyeler anlatırım," diye şaka yaptı.

"Hislerimiz karşılıklıydı."

"Biliyorum. Ben de oradaydım." Gözlerini kısarak uzaktaki bir şeye baktı. "Parayla aran iyi mi?"

Dylan bana her ay aynı soruyu soruyordu ve bunun beni kollama şekli olduğunu biliyordum. Ama zaten restoranım için bana ucuz kira veriyordu ve ondan daha fazla hayırseverlik istemiyordum. "Evet, ben iyiyim."

Evi satmayı düşündüğümünden bahsetmemiştim. Tek bir kişi için çok büyüktü. Ama Cruz'la ilgili çoğu şeyde olduğu gibi bunu da bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Dylan'a bir şey söyleseydim, muhtemelen ben daha düşünmeye fırsat bulamadan emlakçıları aramaya başlardı.

Cruz ve Dylan üniversiteden hemen sonra bir teknoloji şirketi kurmuş ve milyonlar kazanmışlardı, bu yüzden para bir sorun değildi. En azından şu anda. Bu birkaç yıl içinde değişebilirdi ama bugünden sonrasını düşünmek istemiyordum. Bir seferde en fazla bir gün idare edebilirdim. "Gitmem gerek."

Dylan daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama belli ki daha iyisini düşünmüştü. Başını salladı ve başka bir şey söylemeden arabamdan uzaklaştı. Bu en iyisiydi. Onunla bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ve sonu iyi bitmemişti. Öfkelenmiş ve sonradan pişman olduğum şeyler söylemiştim.

Aramızı düzeltmiştik ama arkadaşlığımız bugünlerde tüm ilişkilerimde olduğu gibi hâlâ istikrarsızdı.

O gece eve döndüğümde ayak seslerim boş evimin duvarlarında yankılanıyordu. Yarım dönüm arazi üzerinde dört yatak odası, beş banyo, bir şef mutfak, iki oturma odası, bir yemek odası ve bir yüzme havuzu vardı.

Bizim için çok büyüktü ama şimdi beni yutacak bir kara delik gibi hissediyordum.

Bu evi, sahip olmayı planladığımız tüm o çocuklar için ekstra alana sahip olmak için satın aldık. Ama hiç olmadı. Ne yaparsak yapalım hamile kalamıyordum. Sonunda ikimiz de doktora gittik. Ama yıllarca denedikten sonra hala her ay saat gibi adet görmemin tıbbi bir nedeni yoktu.

Cruz umursamadığını söyledi. Hiç çocuğumuz olmasa da fark etmezmiş. Onu ilk kez bir yalanın içinde yakalamıştım. Bunun üzerine büyük bir tartışma yaşadık ve yatağa kızgın girdik. Ona sırtımı döndüm ve seks yapmaya çalıştığında uyuyormuş gibi yaptım.

Kimsenin hatası olmamasına rağmen, ona istediği aileyi vermeyerek onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim.

Şimdi ona hiç sırtımı dönmemiş olmayı diliyordum. Bir saniye bile.

Dolaptan bir bardak ve buzdolabından bir şişe şarap aldım ve onları duvarında kocaman bir düz ekran olan oturma odasına taşıdım.

Kanepenin köşesine kıvrıldım, şarabımı yudumladım ve rahat filmlerimi izledim-80'lerin gençlik kült klasikleri.

Bardağımı boşalttım ve havayı yumrukladım, asiyyi oynayan Judd Nelson yumruğunu sıkarken "Don't You (Forget About Me)" şarkısını söyledim.

Şişeyi bitirdim, yeni bir tane açtım ve bir gözyaşı birikintisi içinde eridim.

Keşke o çocuklardan bizde de olsaydı.

Keşke o gece Lakers maçına gitmeseydi.

Keşke herkes bana onun gitmesine izin vermenin onun için yapabileceğim en iyi şey olduğunu söylediğinde dinleseydim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nicola

KAPI ZILININ ISRARLA ÇALMASIYLA İRKILEREK UYANDIM. UYANMAM BİRKAÇ SANİYE SÜRDÜ. Kanepe ile sehpa arasındaki dar alana sıkışıp nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Doğrulup çenemdeki salyayı sildim ve inledim.

Kapıdaki kişi yumruğuyla vurmaya başladı. Klasik bir Dylan St. Clair hareketi.

Şimdi ne istiyordu?

Koridorda tökezleyerek ilerledim, derin deniz balıkçılığına gittiğim ve kıyıya dönerken tüm yolculuğu teknenin kenarından sarkarak geçirdiğim zamanki gibi mide bulantısı ve deniz tutması hissediyordum.

"Nicola!" diye gürledi bir ses. "Aç şu lanet kapıyı."

Bu sesi tanıdım. Dylan değildi.

Kapıyı açtım ve görüşümü netleştirmek için birkaç kez göz kırptım. August önümde durmuş, kapı aralığını dolduruyordu. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gecenin bir yarısı gibi görünüyordu. Omzunun üzerinden, garaj yoluma park etmiş eski pikabın üzerinde gümüş bir ay parlıyordu. Tekrar karşımdaki adama odaklandım, kafa karışıklığım kaşlarımı V şeklinde çizdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Bıkkınlıkla içini çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. Her zamankinden daha dağınıktı, sanki biri bütün gece parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibiydi. Seks saçı.

"Beni sen aradın. Hemen geleceğimi söyledim."

"Ben aramadım...." Sesim kesildi. Kahretsin, aradım, değil mi? August'u sarhoşken aramıştım ve adresimi de vermiş olmalıydım. Yoksa kapımın önünde seksi ve dağınık bir şekilde dikiliyor olmazdı. Bakışlarım onun gri eşofman altı ve kolları yukarı itilmiş siyah Henley'i üzerinde gezindi.

Kollarındaki dövmelelere baktım, sanki daha önce hiç görmemişim gibi tasarımlardan büyülenmiştim. Adımı söylediğinde bakışlarım yüzüne kaydı. "Um, evet... gecenin bir yarısı seni buraya sürüklediğim için üzgünüm. Geldiğin için teşekkürler ama ben iyiyim." Elimi sallayarak artık gidebileceğini işaret ettim ve kapıyı kapatmaya çalıştım.

Avuç içi tahtaya çarptı ve yüzüne kapatmamı engelledi. Kaşlarını çattı. "Artık buradayım." Bakışları üzerimde gezindi ve kara kaşları birbirine yaklaştı. "Ve iyi görünmüyorsun. Hem de hiç."

Tanrım. Bugün herkesin nesi vardı?

"Bugün bana bok gibi göründüğümü söyleyen ikinci kişisin," diye mırıldandım, içeri girip davet beklemeden yanımdan geçerken.

"Bok gibi göründüğünü söylemedim. Sadece iyi görünmediğini söyledim." Sonra, "Birisi sana

bok gibi görünüyorsun?" Sesi benim adıma o kadar kırıgın geliyordu ki, seks saçıyla geldiği için onu neredeyse affediyordum.

"Fark etmez," diye mırıldandım.

Beni oturma odasına kadar takip etti, orada hala bir film oynuyordu ve odaya tek ışığını veriyordu. Yeşim rengi kadife U şeklindeki kanepeye uzandım ve bacaklarımı altıma alarak kavisli bir şekilde oturdum.

August yanıma oturmadan önce odanın gece mavisi duvarlarındaki siyah beyaz çerçeveli vintage baskılara ve tonozlu tavana baktı. Koca bir seksiyonel koltuk ve o benimkinin yanındaki mindere oturmayı tercih etti. Sehpanın altına yuvarlanmış olan boş şarap şişesini aldı ve diğer yarısı boş şişenin yanına koydu. Ya da yarısı dolu, nasıl baktığınıza bağlı.

"Buyurun." Şarabı ve köşedeki barı elimle işaret ettim. Zarif bir ev sahibesi gibi.

"Hayır. Ben iyiyim. Görünüşe göre ikimize de yetecek kadar içmişsin."

Kendimi savunmam gerekirse, ilk şişede sadece iki bardak kalmıştı. "İyi bir partiyi kaçırdın." Tek kişilik bir acıma partisi her zaman çok eğlenceliydi.

"Eminim." Bakışları John Cusack'ın Peter Gabriel'in "In Your Eyes" şarkısı çalarken başının üzerinde bir boombox tuttuğu televizyona kaydı. *Say Anything*'in ikonik finali. "Bu adam ne yapıyor?"

"Çok açık değil mi? Büyük bir romantik jest yapıyor."

August homurdandı. "Bunun büyük bir jest olduğunu düşünüyorsan oldukça düşük standartlara sahip olmalısın. Kafasının üzerinde bir müzik kutusu tutuyor," diye alay etti.

Gözlerimi devirdim. "Anlamak için en başından izlemen gerekir."

Jenerik akmaya başladığında August kumandayı sehpanın üzerinden kaptı, filmi yeniden başlattı ve oynat tuşuna bastı.

"Bunu gerçekten izlemek istiyor musun?" Ona şüphecî bir bakış attım.

"Elbette." Arkasına yaslandı ve ayaklarını sehpanın üzerine koydu. Sanki dünya kadar zamanı varmış ve bir süre daha kalmayı planlıyormuş gibi. "Bir boombox ile ne kadar uzağa gidebileceğini görmek istiyorum."

Homurdandım. "Bu filmin senin tarzın olduğunu sanmıyorum." Daha çok Tarantino tarzı bir adam gibi görünüyordu. "Çok çabuk yargılıyorsun. Bildiğiniz gibi, bir kızın penceresinin önünde durmuş, elimde bir müzik kutusu gençken saatlerce kafamda."

Güldüm ve ses beni neredeyse ürkütüyordu. Ama şimdi benim dramımla uğraşması için onu yatağından kaldırdığım için kendimi kötü hissediyordum. "Aradığım için özür dilerim."

"Olma." Nefesini dışarı üfledi. "Beni sen kurtardın."

Merakıma yenik düştüm. "Oh? Neyden?"

Başını salladı ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Önemli değil. Tuhaf bir gece oldu." Nefesinin altında güldü. "Suçu dolunaya at."

Şimdi gecesini bu kadar tuhaf yapan şeyin ne olduğunu *gerçekten* bilmek istiyordum. Onu sarhoşken aramam dışında tabii ki. "Ne oldu-"

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında?" Aptal numarası yapıyordum ama aslında yapmıyordum. Telefonda ne söylediğimi hatırlamıyordum, bu yüzden gelip beni kontrol etmesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tek kaşını kaldırdı. "Seni sarhoş olup beni arayacak kadar üzen şey hakkında."

Dudağımı dişlerimin arasında sıktım. Ne demiştim ben? Hafızamı yoklamaya çalıştım ama

beynim bulanıktı ve elim boş döndüm. "Arkadaşlığımızın o seviyesinde miyiz?"

"Bilmiyorum, Nic. Sen söyle. Beni sarhoşken aradın. Saçma sapan şeyler söyledin. Ben de kamyonetime atladım ve hemen geldim." Sesi sinirli geliyordu ama endişeli bir tonu vardı. "Sonra ben

Sen cevap verene kadar on beş dakika lanet kapının zilini çaldım. Kilitleri açmama ya da lanet kapını kırmama iki saniye kalmıştı."

Her ikisini de yapabilecek kapasitede görünüyordu. Bakışlarım onun yaralı parmak eklemlerine kaydı.

Kaç yüzü yumruklamıştı? Kaç kapı kırmıştı? "Nicola," diye sordu.

"Telefonda sana tam olarak ne söyledim?" İhtiyatlı davrandım. Ne tür bir 'saçmalık' söylemiş olabileceğimi duymaktan yarı korkuyordum. Beni tanıyan biri için her şey olabilirdi.

Ne zaman kollarımız birbirine değse, bir elektrik çarpması hissediyorum.

Dün gece seninle ilgili bir rüya gördüm. O kadar canlıydı ki uyandığımda kendimi yalnız bulduğumda şaşırdım.

Ve bu arada, büyük bir penisin var mı?

Tereddüt etti. "Kocanızın gittiğini ve bir daha geri dönmeyeceğini söylemişsiniz."

Hassiktir. Bunu ben mi söyledim? "Ben... başka bir şey söyledim mi?" Her şey parça parça aklıma gelmeye başlamıştı ama hâlâ bulanıktı.

Bana söylemek istemiyormuş gibi bir iç geçirdi. Onu biraz dürttüm, duymak istediğimden emin olmasam da onu teşvik ettim. "Bu yerde sıkışıp kalmayı hak ettiğini düşündüğünü söyledin. Hayatına devam etmeyi hak etmediğini düşünüyorsun. Ama artık bu şekilde nasıl yaşayacağını bilmiyorsun."

Bunun cinsel fantezilerimi paylaşmaktan daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremedim. Sarhoşken aramanın her zaman kötü bir fikir olduğunun bir başka kanıtı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye tekrar sordu, sesi gerçekten önemsiyormuş gibi yumuşaktı.

Başımı koltuk minderine yasladım ve tavana baktım. Daha önce dönüyordu ama şimdi dönmüyordu, sanırım bu bir ilerlemeydi.

Bu konuda konuşmak istedim mi?

August bana Sasha, oğlu ve hapishaneye nasıl düştüğü hakkında sırlarını anlatmıştı.

O da sevmiş ve kaybetmişti ve güvенеbileceğim onca insan arasında onun beni herkesten daha iyi anlayacağını düşünmüştüm. Durumlarımız uzaktan yakından benzer olduğu için değil. Ama ikimiz de hayatlarımızı yeniden inşa etmeye ve yolumuza nasıl devam edeceğimizi bulmaya çalışıyorduk.

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve ona ne kadarını söyleyeceğimi düşündüm. "Kocam ölmedi," dedim sonunda. "Ve beni terk etmedi. Düşündüğünüz şekilde değil." Bilmece gibi konuşuyormuşum gibi geldi.

August televizyonun sesini kısarak beyaz gürültü olmasını ve sesimle rekabet etmemesini sağladı. "Dinliyorum."

Sanırım bunu yapıyorduk.

Ve nedense kendimi ona söylemek isterken buldum.

Ben de derin bir nefes aldım ve en baştan başladım. "İki yıl önce oldu. Cruz ve küçük kız kardeşi Frankie sıkı Lakers taraftarıydı, bu yüzden Cruz onun doğum günü için saha kenarından bilet almıştı. Frankie o günü Los Angeles'ta arkadaşlarıyla geçirmişti, bu yüzden stadyumda buluştular."

Hikâyeyi anlatırken boş gözlerle sehpaye baktım. "Maçtan sonra Cruz, Frankie'yi arabasına götürürken beni FaceTime'dan aradı. Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra, park ettiği yere kadar birkaç blok yürüdü."

August'un beni izlediğini hissedebiliyordum, muhtemelen bu hikâyenin nereye gittiğini merak

ediyordu. Ama ben önüme baktım ve alyansımı sağ başparmağımla işaret parmağımın etrafında döndürdüm.

"Arabasına gittiğinde kilitlerin bip sesini duydum ve sonra bağırışları duydum. Cruz telefonunu düşürmüş olmalı çünkü ekran karardı. Ama ben her şeyi duydum." Yutkundum. "Cruz'dan anahtarlarını teslim etmesini istediler."

August sessizce, "Anahtarlarını teslim etmedi," dedi. Başımı salladım.

Cruz'un söylediğini duyduğum son sözler, "*Cesedimi çiğnemen lazım, göt herif.*" oldu.

"Kocam bir savaşçı değildi, yani derdini anlatmak için asla fiziksel güç kullanmazdı. Ama nedense o araba için savaşmaya karar verdi. Yepyeni bir BMW'ydi. Daha bir ay önce almıştı. Büyürken Cruz'un çok fazla parası yoktu ve kendi parasını kazanmaya başladığında çoğunu Frankie için harcadı. Kendisinin sahip olamadığı her şeye küçük kız kardeşinin sahip olmasını istiyordu."

August, "İyi bir adama benziyor," dedi.

Ona minnettar bir gülümseme verdim. Bu çok nazik bir sözdü. "Öyleydi." Geçmiş zamana kaymışım ama August fark ettiyse bile belli etmedi. "Kendisi için para harcamayı hiç istemezdi ama onu bunu almaya ikna ettim." Kesik kesik bir nefes aldım. "O arabayı sevdiğini biliyorum ama neden onun için savaşmayı seçtiğini asla anlayamayacağım. Telefonda bağıryordum, sadece lanet anahtarları vermesi için yalvarıyordum. Ama artık çok geçti."

August bir nefes verdi ama bir şey söylemedi.

Kafatasına levyeyle vurduklarında çıkan mide bulandırıcı çatırtıyı duyduğumu hatırlıyorum.

Güldüklerini duyduğumu hatırlıyorum. *Gülüyorlardı*. Sanki her şey onlar için eğlence ve oyunmuş gibi. Arabayla uzaklaşırken lastiklerinin gıcırdadığını.

Ve sonra... hiçbir şey.

Sesim çatallaştı. "Sonradan keş olduklarını öğrendim. Birinin elinde beyzbol sopası, diğerinin elinde de bijon anahtarı vardı. Ve kocamı bir otoparkta ölüme terk ettiler. Hepsi aptal bir araba yüzünden."

August nefesinin altından küfretti.

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve olacaklar için kendimi hazırladım. Hikâyem henüz bitmemişti ve onu bütünüyle anlatmam gerekiyordu.

Affedilmeye ihtiyacım vardı. Bağışlanmaya. Bunu düzeltmenin ve daha iyi hale getirmenin bir yolu.

August bana bunu veremez. Kimse veremezdi. Bunu kendim için yapmalıydım ama belki konuşmak yardımcı olabilirdi.

Boğazımı temizledim. "Gerçekten aptalca bir şey yaptım," diye itiraf ettim, gözlerim kenetlenmiş ellerimdeydi. "Gerçekten... korkunç. Cruz'un kız kardeşini aradım ve ondan gidip Cruz'u kontrol etmesini istedim. Los Angeles'ta yalnızdı, gece geç saatti ve onu olay yerine gönderdim." Sanki zihnimdeki görüntüyü silecekmiş gibi gözlerimi sıkarak kapattım. "Bu kadar kötü olacağımı bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Kardeşini kafatası kırılmış bir halde kanlar içinde yataarken buldu. Ve ben sadece...." Kesik kesik bir nefes verdim. "Ona böyle bir şeyi nasıl yapabildiğimi asla anlayamayacağım."

"Nicola," dedi sessizce. "Ne bulacağı hakkında hiçbir fikrin yoktu."

Kendimi bu kadar kolay bırakamazdım. Daha iyi bilmeliydim.

"Cruz'un en yakın arkadaşı beni hastaneye götürdü ve oraya vardığımızda Cruz acilen ameliyata alınmıştı."

Frankie bekleme odasında yalnızdı, ellerinde ve kıyafetlerinde Cruz'un kanı vardı. Ben asla Yüzündeki yıkılmışlık ifadesini *asla* unutamam. Hâlâ aklımdan çıkmıyor.

"Hayatımın en uzun, en ıstıraplı gecesiydi, haber beklemek." August'a söylememe gerek yoktu, oğluyla birlikte oradaydı.

Ama o sessiz kaldı, her kelimeyi dinledi, sessiz gücü güven veriyordu.

"Ameliyattan çıktığında tek önemsendiğim şey hâlâ hayatta olmasıydı. Doktor bana ilk yetmiş iki

saat içinde bir fırsat penceresi olduğunu söyledi. Cruz'u yaşam destek ünitesinden çıkarırlarsa, huzur içinde ölme ihtimali yüksekti."

O da öyle diyordu. Bir fırsat penceresi. Sanki iyi bir şey

ve tek yapmam gereken doğru pencereyi seçmekti.

Gözlerimi kapattım, titriyordum.

August elime uzandı ve büyük, sıcak, nasırlı eliyle sıktı. Bir an için birleşmiş ellerimize bakakaldım. Biri elimi böyle tutmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bir keresinde Cruz'a el ele tutuşmanın çok hafife alındığını söylemiştim. Benim için çok samimi bir jestti. *Seni tuttuğumu* gösterirdi. *Bu işte beraberiz.*

Çok küçük, önemsiz bir şeydi ama beni rahatlattı ve devam etmem için bana güç verdi.

"Doktoru dinlemedim. Cruz'u solunum cihazından çıkarıp veda etmemi istediklerinde Cruz'un kız kardeşini ya da en yakın arkadaşını da dinlemedim." Yutkundum, başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. "Bunu yapamazdım. Veda etmeye hazır değildim."

İnsan bencilliği sınır tanımıyordu.

Ve yaptığım şey bencilliğin özetiydi.

Görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarımın perdesi arasından August'u zar zor görebiliyordum.

"Bu yüzden doktora ne pahasına olursa olsun kocamı hayatta tutmasını söyledim. İki hafta sonra onu solunum cihazından çıkardıklarında kendi başına nefes alabiliyordu ve bu bana umut verdi. Ama bu yanlış bir umuttu." August elimi sıkarak bakışlarımı kenetlenmiş ellerimize çekti. "Cruz komadan hiç çıkamadı. Sürekli bitkisel hayata girdi ve iki yıldır bu durumda. Ve ben..."

Her sığ nefes alışımında kalbim daha da ağırlaştı ve bir çatlak daha oluştu.

"Yanlış bir seçim yaptım. Huzur içinde, *lütufla* gitmesine izin vermek yerine, hayatını uzattım ve onu ve onu seven herkesi cehennem hayatı yaşamaya mahkum ettim. Ve şimdi..." Boğazım düğümlendi ve kelimelerin geri kalanını çıkaramadım.

"İşlemediğin bir suç için kendini cezalandırıyorsun," dedi. "Birini gitmesine izin veremeyecek kadar çok sevdiğin için."

Aman Tanrım. Nereden biliyordu?

Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve yıkıldım.

Omuzlarım hıçkırıklarımın şiddetiyle sarsıldı.

Kalbim ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim.

Cruz için mi yoksa kendim için mi ağladığımı ya da August'un sözlerindeki çıplak gerçeğin beni uçurumun kenarına mı ittiğini bilmiyordum.

Ama ağlamamı durduramadım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Nicola

"HEY, HEY. İYİSİN." AUGUST BENİ KUCAĞINA ÇEKTİ VE KOLLARINI BANA DOLADI. Başım omzuna düştü ve o da başımın arkasını kavrayarak beni kendine yakın tuttu. "İyisin Nicola. Ben yanıdayım."

Tuttum seni.

Biri bana bu sözleri söylemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, onlara gerçekten inanmıştım. August çok büyük ve güçlüydü, öyle olmadığını bilsem de yenilmez görünüyordu. Ama onun kollarında kendimi güvende hissediyordum, sanki hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi. Sanki tek başına şeytanlarımla savaşabilirmiş gibi. Kocamın bir otoparkta vahşice dövüldüğü gece içimde ölmüş olan bir şeyi canlandırabilirdi.

Birinin omuzlarına yüklenecek ne büyük bir yük.

Yine de bu yükü taşıyabilecek biri varsa o kişinin August olduğuna inanıyordum.

Gözyaşlarım gömleğinin pamuğunu ıslattı ve avucumun altında kalbinin güçlü ve sabit bir şekilde attığını hissedebiliyordum.

Ritim beni rahatlattı ve sonunda titremem durdu ve gözyaşlarım kurudu.

Ama August gitmeme izin vermedi. Sanki batan bir gemideymişiz ve hayatımız buna bağılıymış gibi tutundu.

O.

Dakikalarca ya da belki saatlerce öylece, zamanın içinde donmuş bir şekilde kaldık. Yüzüm onun göğsüne gömülüyken

ve eli saçımı okşuyordu.

Diğer kolu, bütün kırık parçalarımı bir arada tutan çelik bir bant gibi etrafımı sarmıştı.

Geri çekilip yanaklarımdaki yaşları sildiğimde, şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü merak ederek ona baktım. Bu adama ruhumu açmıştım ama yüzünde yargılama yoktu, sadece anlayış vardı.

Yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladı ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı, dokunuşu nazikti. Sanki şekerden yapılmışım da ellerinde paramparça olacağımdan korkuyordu.

"Hayatının geri kalanını kendini cezalandırarak geçiremezsin." Çenemi kavradı ve gözlerimi kendisiyle buluşturmaya zorladı. Bu sözleri duymamı ve onlara inanmamı istiyordu. "Sonucun ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yoktu. Doktorlar bile kesin olarak bilemez. Teşhisleri bilime dayanır. Hastanın kalbini, aklını ve ruhunu bilemezler. Mucizeler olur, Nicola. Yani bir kumar oynadın. Geri dönmek için savaşacağına inandın. Sevginizin onu diğer tarafa geri getirecek kadar güçlü olacağına

inandınız."

Hiç kimse bunu bu şekilde sunmamıştı. Bu benim düşüncelerimdi.

Karar. Ama bunu nasıl bilebilirdi ki? Ona söylememiştim.

Sonra oğlunu hatırladım.

"Oğlun..."

Sözlerimi bitirmeme gerek kalmadan ne sorduğumu anladı. "Oğlum. Doktorlar bunun riskli bir işlem olduğunu söylediler ama alternatifi... düşünmeye değmez. Risk aldık ve neyse ki karşılığını aldık."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldım.

Başını salladı. "Ne yazık ki aldığın risk işe yaramadı ama sen *o anda* doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Yapabileceğimiz tek şey de bu Nicola. *Hayat bir* risktir. Ama risk almıyorsan, gerçekten yaşamıyorsun demektir. Peki alternatifi nedir?"

"Sadece iyi mücadele etmeye devam etmelisin," dedim, onun sözlerini tekrarlayarak. "Ya öyle yapacaksın ya da biraz kestireceksin."

"Aynen öyle. Dünyanın senin kan portakalı soslu deniz taraklarına ihtiyacı var." Güldük.

Beni dinlediği ve duymak istediğim her şeyi söylediği için bu adama çok minnettardım. "Suçluluk duygusu hiçbir şeyin sonucunu değiştirmez," dedi sessizce.

"Kendini affet."

Sanki o kadar kolaymış gibi. Suçluluk duygumu her yerde yanımda taşıyor ve bir rozet gibi takıyordum. Ama sanki sadece benden değil, kendisinden de bahsediyor gibiydi.

"Peki ya sen? Sen kendini affettin mi?" Ağlamaktan sesim boğuk çıkıyordu. "Henüz değil, ama üzerinde çalışıyorum."

Hikâyemi paylaşmam hiçbir şeyi değiştirmede. Kocam hala uzun süreli bir bakım merkezindeydi. Baldızım hala benimle konuşmayı reddediyordu. Kocamın en yakın arkadaşı hala mahkeme kararı almam gerektiğine inanıyordu. Ailem hala Cruz bir gün sihirli bir şekilde uyanacak ve düzenli hayatına geri dönecekmiş gibi konuşuyordu.

Bu akşam yemekte konuştukları şey, keşke babam gelmediği için beni evlatlıktan reddetseydi dedirtti.

Ama garip bir şekilde, içimi döktükten ve bir nehir daha ağladıktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Bir şekilde hafifledim. Sanki üzerime artık uymayan bir takım elbise gibi suçluluk duygusundan ve suçlamalardan kurtulmuştum.

Bunun kolay olacağını ya da yarın uyandığımda dünyada her şey yolundaymış gibi hissedeceğimi düşünerek kendimi kandırmadım.

Kocam acımasızca benden koparıldı ve bu kaybın yasını her zaman tutacağım.

Ama çok uzun zamandır bu tutunma düzeninde sıkışıp kalmıştım, ilerleyemiyordum.

Belki de artık doğru yönde bazı bebek adımları atmaya hazırdım. Belki de hayallerimin peşinden gitmek ve yeniden yaşamaya başlamak için sorun yoktu.

Belki de daha fazlasını istemekte sorun yoktu.

"Peki ya devam etmeye ne dersin?" diye sordum. Elim ensesinde kıvrılmıştı, niyetim açıktı. Ya hayatımıza devam etmenin bir *yolunu bulabilirsek... birlikte?* "Bunu yapmanın bir yolunu buldun mu?"

Bakışlarımız buluştu ve yeşil gözleri beni esir aldı. Sessiz bir tefekkür içinde bana bakarken saniyeler uzadı.

"Onun üzerinde de çalışıyorum," dedi birkaç saniye sonra, parmaklarım cesurca saçlarına daldığında sesi gerilmişti. Hayal ettiğimden daha kalın ve yumuşaktı.

Pozisyonumu değiştirdim, yaklaşmaya çalıştım ve... ne yapmaya niyetlendiğimden emin değilim çünkü aniden hala onun kucağında olduğumun ve onun... *sertleştiğinin* ařırđ farkındaydım?

Gözlerim büyüdü ve onunla aynı anda nefesimi içime çektim. Sanki ikimiz de aynı şeyin farkına varmıştık.

Gri eşofman altı pek bir engel oluşturmuyordu. Ereksiyonunun kalçama baskı yaptığını hissedebiliyordum. Tişörtünü avucumun içine aldığımda tüm vücudu gerildi ve kaskatı kesildi, sessizce daha fazlası için yalvardım, sorun olmadığını bilmesini sağlamaya çalıştım.

Gözleri kapandı ve başını salladı. "Seni bu kanepede becermeden önce gitmem gerek."

"Bunun nesi kötü olabilir ki?"

Beni kucağından kaldırıp kanepeye bırakırken iç çekti, sonra ayağa kalkıp bana baktı. "Güven bana. Daha fazla istediğim bir şey yok. Ama sarhoşsun ve yarın sabah pişman olacağın adam olmak istemiyorum."

Ona yapmayacağımı söylemek istedim ama kelimeleri bir araya getiremedim.

"Bol su iç, iki aspirin al ve biraz uyu," dedi doktor gibi konuşarak. "Yarın görüşürüz."

Bu sözlerin ardından hızlı adımlarla uzaklaştı ve ben daha teşekkür etmeye ya da iyi geceler demeye fırsat bulamadan ön kapının arkasından çarparak kapandığını duydum. Sanki yeterince hızlı uzaklaşamamış gibiydi.

Bu beni ikinci kez reddedişiydi. Bunun beni daha kötü hissettirmesi gerekirdi. Ama reddedilmenin acısını hissetmek yerine, tamamen farklı bir şey hissettim.

Kemiksiz bir şekilde kanepeye yaslandım. Tükenmişim. İtiraflarım ve gözyaşlarım yüzünden bitkin düşmüştüm. Ama o aptal kelekler yine midemi istila etmişti.

Az önce ne olmuştu?

Aman Tanrım.

Gülmeye başladım. Ve sonra daha çok güldüm.

Arındırıcıydı - gözyaşları ve kahkahalar, neredeyse bir vaftiz gibiydi.

İki yıldır ilk kez, bana neredeyse yabancı bir şey hissettim: umut. Bu güçlü bir uyuşturucuydu ve geçici de olsa umudun panzehir olduğunu biliyordum.

Ağustos ayının hayatıma devam etmeme yardımcı olacak anahtar olduğunu da biliyordum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

</

gitmek için ayağa kalktım. Daha önce yapmam gereken bir şeydi bu. "Yanlış adamı yakaladın.
Bende

kız öğrencilerle seks."

Poppy beni ahşap merdivenlere kadar kovaladı ve bana seslendi ama ben merdivenleri koşarak çıkarken sözleri rüzgârda kayboldu. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Nicola seslendi.

Şimdi, gün ışığında, iki şeyi kesin olarak biliyordum. Birincisi, kendi evime çıkmam gerekiyordu.

İki, Nicola her yanımdan geçtiğinde, gülümsediğinde ya da bana doğru *nefes* aldığında on üç yaşında bir çocuk gibi ereksiyon olmayı bırakmalıyım.

Daha iyi bilmesem beş yıllık perhizden dolayı suçlardım.

O kızlar seks teklif ettiğinde, aletim kıpırdamamıştı bile. Hiç kıpırdamadı. Bir seğirme bile olmadı. Ari kirpiklerini kırıştıtırıp elini kalçama koyduğunda... Hiçbir şey. Zilch.

Yasak olan tek kadını istemek tam bana göre değil miydi?

Nicola'nın kocası tüm niyet ve amaçlar için gitmiş olabilir, ancak hala hayatının bir parçasıydı ve yeni biriyle devam etmeye hazır olduğunu düşünmüyordum.

Bir ilişki aradığımdan değil. O yola tekrar girmeye hiç niyetim yoktu. Aşk çok acı veriyordu ve kalbimi tekrar tehlikeye atamazdım.

Ama sıradan seks bile gerçek bir mayın tarlasıydı.

Başka yolu yok. Nicola kendini suçlu hissedecekti. Zaten baş etmem gereken yeterince sorun varken bir de bu karmaşaya bir yenisini eklememeliydim. Birlikte çalıştığımızdan bahsetmiyorum bile. Düzeltiyorum. *Ben onun* için çalışıyordum.

Uzak durmak için daha ne kadar teşvike ihtiyacım vardı? Hiç.

İlişkimizi kesinlikle profesyonel tutmaya kararlı bir şekilde servis girişinden loş koridora doğru yürüdüm. Girişte karton kutular içinde ürün kasaları ve vakumla kapatılmış et paketleri sıralanmıştı. Elli kiloluk bir toz şeker torbasını omzuma attım ve mutfığa taşındım. Boştu. Nicola yoktu.

Soğutma ünitelerinin uğultusu dışında sessizdi. Paslanmaz çelik parlıyordu. Çelik tencere ve tavalara, farklı istasyonlar arasında bölünmüş olarak yerlerinde düzgünce duruyordu. Tezgâhın altındaki raflarda istiflenmiş beyaz porselen kolonlar geçit boyunca uzanıyordu.

Her istasyonun üzerindeki bilet askısından sarkan bugünün hazırlık listelerini taradım ve Luca'nın stenografisini çözmeye çalışarak kafamı kaşıdım. Bir bilgisayar kodunu çözmeye çalışmak gibiydi. Ama neyse ki o anlıyordu.

Altına büyük harflerle bir not ekledim: BİÇAKLARINIZI KESKİNLEŞTİRİN. ARPACIK SOĞANLARI

FİNELY DICED

Her aşçı için notlar yazdıktan sonra, ürünleri -yani yadigâr domatesleri, yumuşak saplı brokolileri, patatesleri ve toprakları üzerlerine yapışmış havuçları- ayıkladım ve ardından ofisten panomu aldım. Her biri yapılacaklar listesini, gönderilecek e-postaları, yapılacak aramaları ve sipariş edilecek ürünleri içeren kalın bir kâğıt yığınıydı.

Anahtar, düşüncelerimin dağılmaması için işe odaklanmaktı...

Nicola'nın arı sokmuş dudaklarına dişlerimi geçirmek istiyordum. İçine gömüldüğümde çıkardığı küçük sesleri duymak istiyordum.

Sert sever miydi? Kirli mi? İstesem yalvarır mıydı?

Vücudu mükemmeldi. Yemyeşil kıvrımlar ve ipeksi bir ten. İçine daldığımda etrafımı sardığını hayal ettiğim o kilometrelerce uzunluktaki bacaklar. Acımasız. Cezalandırıcı.

Kokusu. Kokulu ve tatlı. Sarhoş edici.
Düşüncesi bile sikimi kıpırdattı.

Kontrol altında tut, pislik.

Dün gece nasıl kırıldığını, üzüntüsünü ve kederini hatırladım ve diğer düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp onun yerine buna odaklandım.

Ocağın üzerindeki yeni demlenmiş cezveden bir fincan kahve doldurdum ve panomla birlikte yemek odasına taşdım.

Sabahları, evrak işlerimi yapmak için arka taraftaki kadife bankette oturmayı tercih ediyordum. Sahil manzaralı boş yemek odası sessiz ve huzurluydu.

Ama oturur oturmaz yalnız olmadığımı fark ettim. Biri Nicola'nınki olmak üzere kadın sesleri açık kapıdan terasa doğru süzülüyordu. Sırtları bana dönüktü ve ayaklarını korkuluklara dayamış, çizgili şezlonglarda oturuyorlardı.

Gizlice dinlemek gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden mutfağa dönüp onları yalnız bırakmaya hazır bir şekilde yarı ayakta durdum.

Ta ki adımla porno kelimesinin aynı cümlede kullanıldığını duyana kadar. Gerçek adım değil ama 'Fıstıklı Adam' olduğumu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Kıçım koltuğa çarptı. Hiçbir yere gitmiyordum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Nicola

SCARLETT, "BELKİ DE FISTIKLI ADAM TRAVMA PORNOSUYLA İLGİLENİYORDUR," DIYE DÜŞÜNDÜ. "ÖYLE BİR ŞEY VAR."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu neden bildiğini bilmek bile istemiyorum." Kahvemden bir yudum aldım ve dalgaları seyrettim. Saat erkendi ve güneş hâlâ arkamızdaydı ama güneş gözlükleri gözlerimi koruyordu çünkü... akşamdan kalmaydım. Tutarlı bir cümle kurabilmem bile mucizeydi. "Onu sertleştiren benim hikâyem değildi. Kucağında oturuyordum."

"Tamam, o kısımdan bahsedebilirdin." Sanki yeniden on iki yaşındaymışız gibi koluma hafifçe vurdu.

Bazen Scarlett'le takıldığımızda, gerilerdik. "Yoksa aletinin sert olduğunu nasıl fark edebilirdim?"

"Bilmiyorum. Gerçekten *hissettiğini* fark etmemiştim. Sadece gördüğünü sanıyordum. Gri eşofman altı pek bir şey saklamıyor." Bunu biliyordu çünkü August'un ziyaretinin her ayrıntısını, ne giydiği de dahil olmak üzere anlatmışım. "Bu yüzden Dylan'a sürekli alıyorum. Dolabında yaklaşık bir düzine çift var. Ama onlarla evden çıkmasına izin yok."

İçimden bir kahkaha patladı. "Sen delisin," dedim ama ses tonum sevecendi.

Scarlett olmadan ne yapacağımı bilmiyordum. İyi günde, kötü günde ve aradaki tüm zamanlarda birlikte olmuşuk.

Cruz bana evlenme teklif ettiğinde, Scarlett'in onayına ihtiyacı olup olmadığını sordu. Şaka yapıyordu. Bir nevi. Aramızdaki bağ kopmazdı ve zamanın testine dayanmıştı.

"Sadece mal varlığımı koruyorum," dedi. "Costa del Rey'deki tüm ev kadınlarının kocama salyalarını akıtmasını istemiyorum."

"Dürüstçe söyleyebilirim ki Dylan'a *hiç ağzımın suyu akmamıştı*." Muhtemelen Scarlett'in on bir yaşından beri ona abayı yakmış olmasının da etkisi vardı. En iyi arkadaş statüm sayesinde, bu otomatik olarak Dylan'ı sonsuza kadar yasak bölge ilan ediyordu. O hep Scarlett'e aitti ve hep öyle kalacaktı, bu yüzden ona hiç o gözle bakmamıştım.

"Neredeyse bir tek sen varsın. Okuldaki annelerin onun yanında nasıl davrandıklarını görmelisin. Sanırsın daha önce hiç seksi bir erkek görmemişler," diye homurdandı. "Gerçi o da kendi çapında bir ligde."

Buna itiraz edemezdim. Scarlett'in dün Dylan'la yaptığım konuşmadan haberi olup olmadığını merak ettim. Bundan bahsetmemişti, ben de bilmediğini varsaydım.

"Neyse, Fıstıklı Adam'a dönelim. Onunla ne zaman tanışacağım?"

"Çıkıyormuşuz gibi davranıyorsun. Daha öpüşmedik bile. Ve onun isteyip istemediğini bile bilmiyorum," diye itiraf ettim. Dün gece evimden çıkış şeklinden sonra, bu şüpheliydi.

"Senden hoşlanmasaydı sertleşmezdi." "O bir erkek.

Tabii ki sertleşirdi."

"Evet, tamam. Haklı olabilirsin. Ama seni istememesi için deli olması lazım. Sen ateşlisin.

Hemen hemen her erkek seni istiyor."

Gözlerimi devirdim. "Önyargılısın."

"Oh, lütfen. Ortaokuldan beri ve lise boyunca bu böyleydi ve şimdi de böyle. Ama asıl soru şu: Onunla birlikte olmaya hazır mısın?" Bana sert bir bakış attı.

İçimi çektim ve koltuğumda daha da çöktüm. Asıl soru buydu, değil mi? Belki de August'un dün gece bu kadar hızlı koşmasının nedeni buydu. Başka bir *adam -kocam-* hakkında içimi dökmüştüm. Akli başında hangi erkek diğer tarafa kaçmazdı *ki*?

Kahvemi bitirdim ve sanki cevabı biliyorlarmış gibi sürüklenen bulutlara baktım.

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Başka bir erkeğe bakmayalı çok uzun zaman oldu ve ben...." Ona bakmak için başımı koltuğun üzerinde döndürdüm. Düşüncemi tamamlamam için beni cesaretlendirerek gülümsedi. "İstiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama başka birini istediğim için kendimi çok suçlu hissediyorum, anlıyormusun?"

Elimi tuttu ve sıktı. "Biliyorum. Ve biliyorum ki ben de aynı şekilde hissederdim. Ama bazen insanların hayatınıza girmesinin bir nedeni vardır. Düşünsene... O iki yıl önce değil, *şimdi* ortaya çıktı. Bunun bir anlamı varmış gibi hissediyorum."

"Bu hapishanede olduğu anlamına geliyor." Bu sabah ona tüm August Harper hikâyesini anlatmıştım, yani artık her şeyi biliyordu. "Yani iki yıl önce ortaya çıkması zor olurdu."

Alaycılığımı görmezden geldi. "Gördün mü? Bu kader. Evrenden bir işaret. Ya bu Cruz'un sana göz kulak olma yoluysa? Bunu hiç düşündün mü?"

Homurdandım. "Hayır. August Harper Cruz'un bana göndereceği son adamdır." Bunların hiçbirine gerçekten inandığımdan değil. "Cruz'un August'un Costa del Rey'de olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen bir tesadüftü."

"Asla bilemezsin. Hayat gizemli yollarla işler." Bana hemen şüphelenmeme neden olan gizemli bir gülümseme verdi.

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır. Ama bence yeniden yaşamaya başlamaya hazırsın. Ve oyuna geri dönmek için birini öpmekten daha iyi bir yol var mı? Açıkçası, onu öpmekten daha fazlasını yapabilirsin ama oradan başla. Şu andan. Bugün. Sadece risk al ve yap." Sözlerini bir hava yumruğuyla noktaladı. Sesi Nike reklamlarındaki gibi çıkıyordu.

"Güzel moral konuşması." Güneş gözlüklerimi burnumdan aşağı kaydurdum ve gözlerimi ona diktim. "Neden omzumdaki şeytan oluyorsun?"

"Melekler o kadar eğlenmiyor." Ayakları yere değdi ve sandalyesinden kalktı. "Merak etme bebeğim. Ben hallederim." Sırıtarak güvertayı geçti ve içeri girdi.

Bu da ne demek oluyor?

Ancak ayağa kalkıp kapıya doğru döndüğümde neye sırtıttığını görebildim. Scarlett kapıyı açık bırakmış olmalıydı. En son o çıktı.

Melek gibi görünen en iyi arkadaşım bazen şeytan olabiliyordu. Sadece onu sevdiğim için şanslıydı.

Bu da bir sonraki soruyu akla getirdi.

Ne kadarını duymuştun?

BÖLÜM YIRMI İKİ

Nicola

CEVABIMI YAKLAŞIK BİR SAAT SONRA ALDIM.

Scarlett beni güvertede bırakır bırakmaz, kabinde August ile yakınlaştı. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk tanışma faslından sonra onları yalnız bırakıp ofisime çekildim ve kendimi evrakları düzenlemeye, atmaya ve dosyalamaya verdim.

İki yıldır ilk kez masamın yüzeyini görebiliyordum.

Bir paket ıslak mendil ve bir şişe temizlik spreyi ile rafların olduğu duvarı ele aldım. On iki yaşımdan beri biriktirdiğim yüzlerce yemek kitabının ağırlığı altında eziliyorlardı. Bazı kızlar aşk romanları okumayı severdi. Ben yemek kitaplarını ve şeflerin anılarını yorganın altında el feneriyle okurdum. Ne inek ama.

Ceketleri bir toz tabakası kaplamıştı. Bir mendil ve sevgi dolu bir eli ciltli bir baskının üzerinde gezdirdim.

Escoffier, benim mutfak incilim.

Kapı aralığından gelen bir ses beni döndürdü.

August eşikte durdu ve kapı çerçevesinin üst kısmını kavradı. Önce nereye bakacağımı bilemedim; damarlı ön kollarını gösteren kaslarına mı, karın kaslarını saran gri tişörtünün içindeki geniş omuzlarına mı, yoksa yüzüne mi? Yüzüne bayılmışım. Kare çenesi, dolgun dudakları ve yüzümü o kadar dikkatle inceleyen deniz yeşili gözleri vardı ki, bir kez daha dilim tutulmuştu ve tek bir kelime bile edememişim.

Bu adamı kocamla kıyaslamamalıydım ama aradaki farkları fark etmekten kendimi alamadım.

Cruz bana baktığında, sıcak bir kucaklama gibi hissederdim. Güvenlik ve rahatlık.

August bana baktığında, vücudumu bir sıcaklık kapladı ve alev alıp yanacakmışım gibi hissettim.

Gözleri göğsüme sardığım kitaba kaydı. "Adımı oradan aldım." Adını mı?

Kaşların çatıldı ve ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürdü. Sonra nihayet kitaba baktım. Kitabı yazan şef Auguste Escoffier'di. Bu da August'un adını dünyanın ilk ünlü şeflerinden birinden aldığı anlamına geliyordu. Yirminci yüzyılın başlarında Fransız mutfağında devrim yaratmış bir adamın.

Böyle bir isimle August'un kaderinde neredeyse büyük bir şef olmak vardı. "Ailen Fransız mı?" Harper kulağa bir Fransız ismi gibi gelmiyordu. "Şefler mi?"

"Evet, annem Fransızdı. Ve evet, annem ve babam şefti. Aşçılık okulunda tanışmışlar. Aşçılık okulunda tanışmışlar.

evlendiler, Los Angeles'a taşındılar ve sonunda kendi yerlerini açtılar."

Geçmiş zaman olmasa romantik bir hikâye olabilirdi. "Vefat mı ettiler?"

Başını salladı ve kapının pervazına tutunduğu yerden kurtuldu, elleri iki yanına düştü. Yüz ifadesi nötr kaldı. Stoik. August duygularını gizlemekte ustaydı. Benim aksime, onun yüzünü okuyamazdınız.

"Çok özür dilerim."

Sanki anne babasının ölmüş olması önemli bir şey değilmiş gibi bir omzunu silkerek kaldırdı. "Üzülme. Uzun zaman önceydi."

"Seni kim büyüttü?"

"Hiç kimse, gerçekten. Koruyucu ailede büyüdüm."

Ailesi öldü ve koruyucu aileye verildi. Daha üzücü bir şey düşünemezdim.

Az önce benimle büyük bir parçasını paylaşmıştı ama merakım artmıştı ve daha fazlasını istiyordum.

August Harper hakkında her şeyi bilmek istiyordum. "Kaç yaşındaydın?"

"Annem ben doğduktan hemen sonra öldü. Doğumdan kaynaklanan komplikasyonlar." Sol kolunu kaldırdı. Ön kolunun iç kısmındaki dövmede bu sözü daha önce de görmüştüm ama şimdi yeni bir anlam kazanmıştı: *Ama savaşçı hala hayatta.*

August bir savaşçıydı. O kurtulmuştu ama annesi kurtulamamıştı. "Neyden? O alıntı mı?"

"Bu 'The Boxer'dan bir replik. Bir çalgıcının söylediğini duydum ve doğru geldi." Kolunu indirdi ve elini siyah kargo pantolonunun cebine soktu. "Aslında seninle tanıştığım gündü. Çiftçi pazarında çalışıyordu."

"Öpüşmeden önce mi sonra mı?"

"Sonra. Gitar çantasına biraz fıstık attım." "Atmadın."

Güldü. "Güldüm. Ve ona ağırlığınca altın değerinde olduklarını söyledim. İkna olmuş görünmüyordu."

Güldüm. Bu paha biçilemezdi. Ama sonra onun yetim kaldığını hatırlayarak ayıldım. "Peki ya baban?"

"Babam ben yedi yaşındayken öldü. Alkollü araba kullanırken kaza yaptı."

Yedi yaşına kadar peş peşe trajediler yaşamıştı. Belki de zaman zaman bu kadar metanetli görünmesinin nedeni buydu. Kaybı anlıyordu ve bunu erken yaşta öğrenmişti. Kalbim onun için acıyordu. "Çok üzgünüm."

"Olma. Direksiyona geçen sarhoş benim babamdı."

"Ama yine de. Hayal bile edemiyorum...." Anne *babamın olmaması*. Ailem bazen beni delirtiyordu ama çok büyük bir sevgiyle büyütülmüştüm. Büyürken Luca ve benim için hep yanımdaydılar. Hayatımı onlarsız hayal edemezdim.

"Dediğim gibi, uzun zaman önceydi," dedi August, tartışmaya bile değmezmiş gibi konuyu geçiştirerek. "Ve merak ediyorsan söyleyeyim, travma pornosuyla ilgilenmiyorum."

Bu ani bir konu değişikliği idi ve ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. Ama sonra anladım ve yanaklarım kızardı. Ona arkamı dönerek kitabı rafına yerleştirdim ve tekrar ona baktım. "Değildim."

"Güzel. Ve seni öpmek istememe gelince...." Odanın içine doğru ilerledi ve her ölçülü adımda kalbimin atışları daha da hızlandı. O kadar yüksekti ki duysa şaşırırdım. "Seni öpmekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Oh?" Sırtımı raflara dayayarak mırıldandım.

"Mmhmm. Ama..."

Midem bulandı. Her zaman bir ama vardı, değil mi? Bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri sıralamasını engellemek için elimi kaldırdım. "Söylemene gerek yok. Anlıyorum."

Başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Ne anladın?"

Yutkundum ve gözlerimi indirdim. "Karışık bir durum. Biz karmaşıkız. Ve eminim ki pek çok kadın..." Elimi havada salladım ve August'un bu hayali kadınlarla neler yapabileceğine dair doğru kelimeyi bulmaya çalıştım.

Onları becer. Aşık ol. Birlikte güzel bebekler yapın.

Olasılıklar sonsuzdu ve diğer kadınlarla ne yaptığı benim için önemli olmamalıydı. Ama onu başka bir kadınla düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Seninle takılmak," diye karar verdim. Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözlerindeki eğlenceyi gördüm ama görmezden geldim ve devam ettim. "Yani evet, başka birini bulman senin için daha kolay olurdu. Yani, belki de zaten bulmuştundur." Sanki öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi omuz silktim. "Bu beni ilgilendirmez."

Dudakları seğirdi. "Seni ilgilendirmez, ha? Yani kaç kadınla takıldığım umurunda değil. Bildiğim iyi oldu."

Sanki sadece bir değil de birden fazla kadın varmış gibi konuştu. Onu suçlayabileceğimden değil. Ya da onları. August muhteşemdi. Ve bu hiç bu kadar belirgin olmamıştı, tam da şu anda önümde dururken, bir kol boyu uzakta, dokunacak kadar yakın ama ulaşılamayacak kadar uzakta.

Ellerimi yumruk yaptım ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. "Hayır. Dediğim gibi, biz..."

"Karmaşık," diye bitirdi.

"Evet."

"Öyleyiz. Ve sen haklısın." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Başka biriyle takılmak çok daha kolay olurdu. Hiçbir şarta bağlı olmayan biriyle. Tek istediğim de bu zaten," diye ekledi.

Midem bulandı. Bunu bilmeme rağmen, bu sözleri duymak bana enayi yumruğu gibi gelmişti. Hayal gücüm aşırı hızlandı ve August'un başka kadınlarla olan görüntüleri gözümün önüne geldi. Kafamda hepsi Sasha'ya benziyordu. Minyon. Sarışın. Ethereal.

Eğer bu bir 80'ler filmi olsaydı, Sasha Manik Peri Rüya Kızı rolünde olurdu.

Başka bir deyişle, benim tam tersim.

"Aslında," diye devam etti August. "Artılar ve eksiler listesi yapsaydım, uzak durmak için yakınlaşmaktan daha fazla neden olurdu."

Sözlerinin aksine, bir adım daha yaklaştı. Hava elektrikle doluydu, vızıldıyordu ve gerginlik o kadar hissediliyordu ki neredeyse dilimde tadını alabiliyordum.

"Ama benimle ilgili komik olan şey...." Bir adım daha attım ve nefesim kesildi. "Kolay hiçbir zaman benim tarzım olmadı."

Bir sonraki adımda o kadar yakınımdaya duruyordu ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Kokusunu içime çektiğimde başım dönüyordu.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. "Tarzınız nedir?" Sesim bir fısıltıdan daha yüksek değildi.

"Görünüşe göre..." Yanıtını beklerken zorlukla nefes alıyordum. "Sensin."

Beni kitap duvarına yasladı, böylece vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve tüm uzunluğunu hissedebiliyordum. Sert göğsü göğüslerime baskı yapıyordu. Ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu.

"Ve bu beni çok kızdırıyor," diye homurdandı.

"Neden?" Kalçalarını onunla alay edecek kadar döndürdüm ve gözlerinin karardığını gördüm

ama çenesi hâlâ kendini tutmaya çalışıyormuş gibi sıkılıydı.

"Çünkü seni istemek *istemiyorum*," diye homurdandı.

"Hislerimiz karşılıklı." Parmaklarım ensesinin etrafında kıvrıldı. "Öp beni."

Elleri belimde buluştu ama isteğimi yerine getirmek için hiçbir hareket yapmadı. "İstedığının bu olduğuna emin misin?" Gözleri yüzümde geziniyor, ipucu arıyordu.

Daha ne kadar açık anlatabilirim? Neredeyse kendimi ona doğru fırlatıyordum. "Beni öpmekten daha fazlasını yapmanı istiyorum."

Kaba ve nasırlı başparmakları siyah pantolonumun kemerinin altından kayarak kalça kemiğimin hemen altındaki yumuşak ve hassas deriyi okşadı. "Buna hazır olmadığınızı sanıyordum."

"Kulak misafiri olmamalıydın."

Gözleri kapalıydı, parmakları sanki beni arzulamaya cesaret ettiğim için beni cezalandırmak istercesine tenimi ısıırıyordu. "Yapmamam gereken pek çok şey yapıyorum."

Sonra dudakları benimkilere çarptı.

Damarlarımda bir adrenalin patlaması oldu ve onun sıcak, uzman dudakları benimkilere yaklaştığında vücudumun patlayacağını düşündüm.

Dilimi ağzına aldı, boğazının arkasından öyle bir inilti yükseldi ki kalçalarımı sıktım ve saçlarının ucunu çekiştirdim.

Çılgına dönmüştüm, çaresizdim ve her şeyi aynı anda yaşıyordum.

"Bu berbat bir fikir," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, kendini içime bastırıp çenemi kavrayarak öpüşmeyi derinleştirirken.

Dili ağzımın çatısını okşayarak uzuvlarımı sıvıya dönüştürdü.

Tişörtünü yumrukladım. "Kesinlikle en kötüsü."

Ellerini kalçalarımın arkasına dolayıp beni yukarı kaldırırken göğüslerimiz kabardı, senkronize bir şekilde yükselip alçaldı.

Bacaklarım beline dolandı ve sırtım raflara öyle bir kuvvetle çarptı ki, kenarda sallanan bir kitap yığını yere düştü.

Bir kahkaha atarak başımı geriye attım, hafiften aklımı kaçırmış gibi hissediyordum.

"Ama en iyi fikirler her zaman öyledir," dedi dudaklarıma tekrar yapışmadan önce.

Eylemlerimizin sonuçları o anın sıcaklığıyla tamamen unutuldu.

Ereksiyonunu kalçalarımın arasına soktu ve göbeğim sıkıştı. Kıçımın yanaklarından tutup avuçlarının içinde sıkıldığında zonklama daha da şiddetlendi.

Dili boynumdan aşağı inerek köprücük kemiğimin hemen altındaki deriyi sertçe emdi.

"Daha fazla," diye yalvardım, omuzlarını pençeledim, sırtım kitaplıktan uzaklaştı. Biri bana böyle dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Daha fazlasını istiyordum. Bana verebileceği her şeyi istiyordum.

"Sık beni." Nefes nefese kaldım, ellerim başının arkasını kavradı, parmaklarım kafa derisine girdi.

"Çok kaba." Kalçalarını bacaklarımın arasında yuvarlayarak benden istemsiz bir inilti çıkardı.

"Çok açgözlüsün. Bir yatağı hak ediyorsun," diye homurdandı.

"Yataklar abartılıyor."

"Ofisinizin cam duvarı var."

O anda yakalanmak umurumda değildi. Zirveyi kovalamak ve bastırdığım tüm cinsel hayal kırıklığım için bir çıkış yolu bulmak dışında hiçbir şey umurumda değildi. "O zaman çabuk olsak iyi olur."

"Bunun bir sorun olmayacağından eminim."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona ruhunu yakan bir öpücük daha verdim. "Güzel. Hızlı ve kirli istiyorum."

"Şanslısınız. Bu benim uzmanlık alanım."

Hâlâ beni tutarak döndü ve masaya doğru ilerledi, sonra beni yere indirdi, ayaklarım yere değmeden ve ağızlarımız tekrar çarpışmadan önce vücudum onun için doğru kaydı.

Öpüşmeden duramıyorduk.

Saçlarımı tepemdeki düğümden kurtarıırken tırnaklarım sırtını tırmıyordu. Saçlarım omuzlarıma dökülene kadar her birini kaydırarak çıkarırken tokalar masanın yüzeyine bir pırıltıyla çarptı.

Sonra beni masaya bakacak şekilde döndürdü, kenarı kalça kemiklerime çarptı. "Bundan emin misin?" diye sordu.

Şu anda ona sahip olmasaydım ölebilirdim gibi hissediyordum. Zaten onun için o kadar ıslanmıştım ki teni tenime değdiği anda muhtemelen orgazm olacaktım. "Eminim."

Kaba eller pantolonumu aşağı ve kalçalarımın üzerine itti. Külotumu çıkardı. Bacaklarımı ayırdı.

Elinin düz kısmıyla sırtıma bastırdı ve kığım havada olacak şekilde beni masanın üzerine doğru eğdi. Parmakları omurgamda geziniyor, sanki her bir omurgamı sayıyormuş gibi aşağı doğru bastırıyordu. Sonra ellerimi başımın üzerine götürdü ve avuç içlerimi masanın üzerinde düzleştirdi, sesi kulağımda kısıldı, yumuşak nefesi boynumda gezindi.

"Kıvılda, " diye emretti.

Pantolonunun fermuarını açtığını duydum ve bir an tereddüt ettikten sonra bana doğru bastırdığını hissettim.

Sıcak. Kalın. Şişmiş. O kadar sertti ki klitorisimin zonklamasına neden oldu.

Başımı kaldırdım, omzumun üzerinden sikini yumruklarken baktım, gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı. O kadar seksiydi ki, sadece bu görüntü bile beni neredeyse orgazm edecekti.

Ağzım sulandı. Onu tatmak istedim. Ona dokunmak.

Aletini kaygan kıvrımlarımın arasından geçirdiğinde tırnaklarım tahtaya saplandı. "Siktir. Çok ıslaksın," diye homurdandı ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan içime öyle sert ve hızlı girdi ki dudaklarımdan irkilmiş bir nefes kaçtı ve yanağım masaya çarptı.

Oh, Tanrım. Bu doluluk. Neredeyse çok fazlaydı. *Neredeyse.*

Elleriyle kalçalarımı kavrayarak o kadar derine itti ki neredeyse acıtacaktı, ama ben onu itişine itişile karşıladım.

Kolu karnıma dolandı, eli saçlarımdaydı, başımı masadan kaldırdı ve aramızda birleştiğimiz yere uzanıp klitorisimi ovdu.

"Benim için gel," diye homurdandı. "Daha fazla dayanamayacağım."

Ve hepsi bu kadar sürdü. Sanki emirle boşalabilirdim gibi, onun etrafında kenetlendim, orgazm o kadar büyük bir güçle üzerime çökerken bedenim sarsıldı ki bacaklarım tutmaz oldu.

Bir hamleyle daha, bir lanetle boşaldı ve üzerime yığıldı, sıcak nefesi boynumda, dişleri omzumu sıyrıyordu.

Birkaç saniye boyunca öylece kaldık, bitkin ve kemiksiz.

"Siktir," dedi içimden çıktığında.

"Ne?" Titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve yüzümü ona dönmeden önce kıyafetlerimi geri çektim. "Korunmak için bir şey kullanmadım."

"Sorun yok. Biz iyiyiz. Ben temizim." "Ben de, ama-"

"O zaman sorun yok," dedim kararlı bir şekilde.

Sessizlik çöktü ve gözleriyle buluşamadım.

İhanetimin kanıtı kalçalarımdan aşağı damlıyordu. Artık her şey bitmişti, ne söyleyeceğimi ya da

ne yapacağımı bilmiyordum.

"Nic," diye seslendi Ari.

August geri çekilip aramıza biraz mesafe koydu, tam o sırada Ari kafasını kapımdan içeri uzattı.

"Günaydın," diye neşeyle seslendi. Ona aptalca bir el salladım. Gözleri August ve benim aramda gidip gelirken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Görünüşe göre birilerinin günü iyi başlamış," diye şarkı söyledi.

"August sadece bana yardım ediyordu... ofisimi düzenlememe," diye bitirdim zayıfça. Seks kokan ofisim. Tıpkı benim gibi.

Kıs kıs güldü. "Tabii, öyleydi."

"Neden bu kadar erken geldin?" Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim ve normal davranmaya çalıştım. "Mülakatlar. Hatırladın mı?"

"Oh. Evet. Doğru ya. Hatırlıyorum." Tamamen unutmuşum.

"Tamam, o zaman ben sizi bırakayım da... şu organizasyon işine devam edin." Uzaklaşırken gülüyordu. O gittiğinde rahat bir nefes aldım.

"Her şey yolunda mı?" August yüzümü biraz fazla yakından inceleyerek sordu. Orada gördüğü her neyse kaşlarının endişeyle çatılmasına neden oldu.

"Evet." Zorla gülümsedim ve başka tarafa baktım. "Her şey yolunda. Ben sadece..." Onu geçtim ve cümlemi tamamlayamadan kapıdan çıktım. "Biraz hava almam lazım. Yakında döneceğim."

Koridorda aceleyle ilerledim, kapıdan fırladım ve otoparka doğru çılgınca bir koşu yaptım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Nicola

ANCAK ARABAMA GÜVENLİ BİR ŞEKİLDE BINDIĞIMDE NEFES ALABILDİM. DAHA YENİ SEKS YAPMIŞTIM. başka bir adamla, ve dünyanın sonu gelmemiştir. Tanrı beni cezalandırmadı. Alyansım alev alıp beni yakıp kül etmedi.

Hala ayaktaydım.

Titrek bir elimi kaldırdım ve vizörü indirdim. Küçük aynada yüzümü inceledim. Yanaklarım kızarmış, dudaklarım öpüşmekten kızarmış ve şişmişti. Ama eğer gözler ruha açılan pencereyse, benimki kesinlikle siyahtı. Çünkü ben... mutlu görünüyordum. Canlı. Yıllardır olmadığım kadar canlı.

Parmaklarımı saçlarımdaki düğümlerin arasında gezdirdim. Seks gibi kokuyordum. Ağustos gibi kokuyordum.

Ne yaptın, Nicola?

Kendime bunun bir hata olduğunu söyleyerek bunu haklı çıkarabilirdim. Kendimi o ana kaptırmıştım. Olur böyle şeyler. Seksi özlemiştim ve bunu içimden atmam gerekiyordu.

Zarar yok, faul yok.

İkinci ya da üçüncü kez gitmeye gerek yok. Ama bu yalan olur.

August'u en başından beri istiyordum. Laguna'daki o küçük Vietnam restoranına girdiğim ve onu tüm August Harper ihtişamıyla tezgahın arkasında dururken gördüğüm günden beri.

Onu on altı yaşımdayken de istemiştim ve Tanrı yardımcım olsun, şimdi de istiyordum.

Üzgünüm, Cruz. Sen her zaman ve sonsuza dek benimsin ve hep öyle kalacaksın. Ama burada değilsin.

Kalbimde bir çatlak daha.

Telefonumda gezindim ve aradığım şarkıyı bulduğumda play tuşuna bastım. Sonra gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım ve şarkıyı tekrar tekrar dinledim.

Sonsuz bir döngüde çaldı ve ben müziğin içinde kayboldum, her sözde ipucu aradım.

Aramızda ne olursa olsun bu şarkı bana sonsuza kadar August Harper'ı hatırlatacaktı.

Kendimi iki erkek arasında sıkışmış hissediyordum - geçmişim ve bugünüm - ve geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama August'un dün gece dediği gibi, hayat bir risktir. Ve eğer risk almazsanız, sadece hayatta kalırsınız, yaşamazsınız.

Tekrar yaşamamanın bir yolunu bulmak istemem çok mu yanlış? Eğer gerçekten burada değilse Cruz'u aldatıyor

muydum?

Eğer August iki yıl önce hayatıma geri dönseydi bunu düşünmezdim bile. O zaman kederim çok çığ ve her şeyi tüketen bir hal almıştı. Ve şimdi hala oradaydı, ama pençeleri yoktu ve

artık dişler. Bunun yerine, donuk bir ağrı vardı ve bir zamanlar açık bir yara olan yerde yaralar oluşuyordu.

Penceremden bir ses geldi ve sıçradım, elim kalbime gitti.

Camımı indirdim ve Luca'ya kaşlarımı çatarak baktım. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Ne halt *ediyorsun sen*?" Ellerini havaya kaldırdı. "Cevap verme. Bilmek istemiyorum." "Sadece arabamda takılıyorum, biraz nefes alıyorum." Neden park halindeki arabamda oturduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

araba, ama işte buradaydık.

"Ne dinliyorsun lan sen?"

Telefonumu elime aldım ve "The Boxer" ın son akorları çalarken müziği kapattım.

Düşüncelerimin müziği. "Bu Mumford & Sons." Sanki her gün o grubu dinliyormuşum gibi. Ama cover versiyonları iyiydi ve kendimi ya da müzik seçimlerimi kardeşime karşı savunmak zorunda değildim. "Ne istiyorsun?"

Ensesini ovuşturdu ve dudağını ısırıldı. "Tamam, beni dinle. Kocaman bir evin var ve bana da çok para ödemiyorsun, bu yüzden bir süreliğine kalacak bir yere ihtiyacım var."

Ona baktım. "Benim yanıma taşınmak mı istiyorsun?"

"Evet. Sadece bir süreliğine. Orada olduğumu bile anlamayacaksın."

Tabii ki yapmazdım. Luca pasaklı biriydi. Şu anda bir grup başka adamla aynı evi paylaşıyordu ve en son ziyaret ettiğimde odasının zeminini bile göremiyordum.

Çok fazla parti yaptığından ve evinin kızlarla dolu olduğundan bahsetmiyorum bile. Kardeşim vur ve bırak tarzı bir adamdı. "Olmaz. Hayatta olmaz."

"Hadi, Nic. Saçından uzak duracağım. Söz veriyorum."

"Bağımsızlığını sevdiğini sanıyordum." Tercümesi: Mahremiyete ihtiyacım var, özellikle de şef yardımcımınla seks yaptığım için.

Cruz'la paylaştığım yatakta August'la seks yapacağımdan değil... Aman Tanrım. Bu bir felaketti. Ben berbat bir insandım. August'la seks yapmaktan vazgeçmeye hiç niyeti olmayan berbat bir insan.

Ama Luca bunu anlayacaktı ve onun benim işime karışmasını istemiyordum.

"Biliyorum. Ama ev arkadaşlarımdan biriyle bir sorun yaşadım," diye itiraf etti.

Gözlerimi ona diktim. "Ne tür bir sorun?"

"Önemli bir şey değil. Ama şu anda işler biraz gergin." Gözlerim yarıklara kadar kısıldı. O da gözlerini devirdi. "Ev arkadaşlarım bunu oylamaya sundu ve beni tahliye ettiler," dedi omuz silkerek.

"Big Brother evine benziyor." "Çok uzak değil," diye mırıldandı.

"Ne yaptın sen? Birinin kız arkadaşıyla mı yattın?" Şaka yaptım. Yüzünü buruşturdu ve benim gözlerim büyüdü. "Seni pislik." Penceremden eğildim ve koluna bir şaplak attım. Arabamdan geri atladı, böylece daha fazla zarar veremedim. "Ciddi misin?"

Boynunun arkasını tuttu, gözleri yerdeydi ve ihtiyacım olan tek cevap buydu.

Luca hiçbir zaman yüzüme karşı yalan söyleyememişti.

"Aman Tanrım, Luca. Tam bir av köpeğisin. Sana inanamıyorum." Homurdandı. "Çok konuşuyorsun."

Gözlerim tekrar ona dikildi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu işe karışmak istemiyorum. Sadece taşınmama izin

verin. Kiracılarla çoktan konuştum ve bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorlar."

Çenem düştü. "Sen... ne?"

Telefonum çaldığında sıırttı. Benedetti yardım hattı. Ekranı kontrol ettim ve annemin aradığını teyit ettim. Zamanlaması her zamanki gibi kusursuzdu. "Sen tam bir pisliksin." Kendime rağmen, bir

İçimden bir kahkaha patladı.

"Ben de seni seviyorum, kardeşim." Bana "Seni seviyorum" el hareketini yaptı. "Bu akşam işten sonra eşyalarımı getireceğim."

Bu notla birlikte, uzaklaştı ve beni annemle baş başa bıraktı. Ve seks saçlarımla. Ve vicdan azabımla.

Hızlı bir duş ve dönüş yolunda İsa'ya gelme anından sonra kırk beş dakika sonra işe döndüm. Bunun büyük bir mesele olmasına gerek yoktu. August ve ben eğlenmeye razı iki yetişkindik. O bir ilişki aramıyordu, ben de aramıyordum.

-Karşılıksız seks.

Duygusal olarak karışmazdık. Kimse incinmeyecek ya da çok derine inmeyecekti. Sığ sularda kalacaktık ve eğlencemiz bittiğinde kıyıya geri dönüp günü sonlandıracaktık.

Bu mükemmel bir çözümdü ve kararımdan dolayı kendimi o kadar iyi hissediyordum ki mutfağa girip August'u ararken gülümsüyordum.

Onu öylece bırakıp gittiğim için özür dilemek ve ona iyi olduğumu ve aramızın iyi olduğunu söylemek istedim.

Ama o burada değildi.

"August nerede?" Istakoz kabuklarından bir tencere et suyu yapmakta olan Luca'ya sordum. "Bilmiyorum. Çekip gitti."

"Ne? Nerede o?"

"Hiçbir fikrim yok. Son gördüğümde sarışın yoga eğitmeniyle konuşuyordu. Ama bu seni arabanda bir ucube gibi otururken gördükten sonraydı. O zamandan beri onu görmedim."

"Sarışın..." *Sasha mı?* Neden Sasha ile birlikteydi? "Ve onunla mı ayrıldı? Nereye gittiler?" Luca bikkın bir iç geçirdi. "Ben nereden bileyim? Sizin aksinize, Sasha'yı takip etmiyorum.

August Harper'ın her hareketi."

Luca'nın yorumunu görmezden geldim ve dudağımı çiğnedim. August'u arayıp iyi olduğundan emin olmalı mıydım?

Ona mesaj atmalı mıyım?

Dışarı eğildim ve Sasha'nın yoga derslerini verdiği palmiye ağaçlarının altındaki yeri taradım. Sasha ya da August'tan iz yoktu.

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazdım. Onu sildim ve bir tane daha yazdım. Onu da sildim çünkü çok yapışkan gelmişti.

Nereye gittiği ya da eski sevgilisiyle neden kaçtığı beni ilgilendirir miydi?

İşvereni olarak sormak için her türlü hakka sahiptim, ancak bilmek isteme nedenlerimin onun işiyle kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu yüzden telefonumu cebime koydum ve içimi kemiren şüpheleri bir kenara itip hazırlık çalışmalarına odaklanmaya çalıştım.

Ama August'tan hiçbir iz olmadan geçen her saat beni daha da öfkeliyordu. Çenemi sıkırmaktan ağrıyordu ve azı dişlerim toz haline gelse şaşırmazdım.

Ne pislik ama. Öylece çekip gittiğine inanmadım.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Ağustos

HEMŞİRE, "ARTIK ONU GÖREBİLİRSİNİZ," DEDI.

Şükürler olsun. Hastane bekleme odalarından nefret ederdim. Sadece kokusu bile Sage'in ameliyatları hakkında haber almak için beklediğim o uzun, zayıflatıcı saatlerin anılarını çağırıyordu.

"O iyi mi?" Hemşireyi koridorda takip ederken sordum. "Anne ve bebek gayet iyi."

Rahat bir nefes aldım ve Sasha'nın odasına girdim. Üzerinde hastane önlüğü, sağ bileğinde bir bandajla yatakta oturuyordu ama yüzünün yeniden renklendiğini görmek beni mutlu etti. Hastaneye gelirken çok solgun ve kırılğan görünüyordu.

"Hey. Nasıl hissediyorsun?"

"Şimdi çok daha iyiyim. Tüm bunlar için özür dilerim."

Özrünü elimin tersiyle ittim. Bakışlarım kolundaki seruma kaydı. "Orada olduğuma sevindim." Orada olmamın tek nedeni Nicola'yla konuşmak için otoparka gidiyor olmamdı. Aksi takdirde kazaya şahit olamazdım. "O pisliği öldürebilirdim."

"Onu çok korkuttuğuna eminim. O çizgi film karakterlerinden biri gibi sallanıyordu," dedi gülerek. "Ona yumruk atmadığına sevindim. Adil bir dövüş olmazdı."

Doğru. Çocuk zayıf ve cılızdı ve başının tepesi çeneme ancak ulaşıyordu. "Kendimi tutmak zorunda kaldım. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istedim." Ellerimi büktüm. "Bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. Küçük serseri."

Sözlerimle eğlenerek tekrar güldü. "Sen de eskiden küçük bir serseriydin."

Alay ettim. "Ben asla patenci bir çocuk olmadım." Odada tek bir sandalye vardı, onda da giysileri ve çantası duruyordu. Ben de duvara yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ayak bileklerimi çaprazladım.

"Motosikletinin üzerinde havalı görünmekle meşguldün," diye alay etti. "Oyun oynamıyordum bebeğim. Bok gibi havalıydım."

Güldü ve sonra sözlerim kafasına dank edince neşesi kaçtı. Ona bebeğim demiştim. Dilim sürçmüştü. Boğazımı temizledim ve konuşmayı daha güvenli bir bölgeye yönlendirdim. "Doktor ne dedi?"

"Sadece kan tahlillerini bekliyor ve her şey yolunda giderse beni serbest bırakacak."

Kaşlarım çatıldı. "Neden kan tahlili yapmak zorunda kaldılar? Bebeğe bir sorun mu var? Düştü mü-"

"Hayır. Sorun değil. Sadece rutin."

"Emin misin?" Tam önünde kesilen o pislikten sonra düştüğü için kolunda oluşan morlukları taradım.

"Eminim. Panik yapmayı bırak," dedi yumuşak bir sesle.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve bir nefes verdim. Bebek benim bile değildi ama hamilelik komplikasyonları bariz nedenlerden dolayı en büyük korkularımdan biriydi. Sasha ve ben artık birlikte olmasak da, umursamayı bırakamazdım. Aşk bu şekilde işlemiyordu. Uygun olduğunda açıp kapatamazdınız.

Sasha'yla birlikteyken her şeyimi ortaya koymuştum, tıpkı şimdiye kadar yaptığım her şey gibi.

Hayatımda yarım önlemler yoktu. Ya tam yatırım yapardınız ya da yapmazdınız.

Artık ona *aşık* değildim ama Nicola'ya da söylediğim gibi, bir parçam her zaman Sasha'yı önemseyecekti. Ve o çocuğun onun önünü kestiğini ve bisikletinden fırladığını gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Travis nerede? Burada olmalıydı," dedim huysuzca.

"Dün gece Avustralya'ya uçtu. Aksi takdirde, öyle olurdu." "Ona ne olduğunu anlattın mı?"

"Henüz değil." Elini bacaklarını örten çarşafın üzerinde gezdirdi. "Benim için endişelenmesini istemiyorum."

"Neden olmasın ki? Bu onun çocuğu. Sen de onun karısısın."

İç çekti. "Bunu biliyorum. Beni serbest bıraktıklarında her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için onu arayacağım."

Kendime bunun beni ilgilendirmediğini hatırlattım. Ama sormadan edemedim, "Eskiden benimle bunu yapar mıydın?"

"Ne yapmak?"

"Benden önemli şeyler mi saklıyorsun?"

Bana bir bakış fırlattı. "Bunu senden duymak çok zengin."

Dişlerimi sıktım. "Sage'e hamile olduğun zamandan bahsediyorum."

"Hayır. Tüm randevularıma geldin ve bir ana tavuk gibi etrafımda dolandın. Hamileliğim hakkında benden daha çok şey biliyordun."

Omuzlarımı açtım. "Endişelendim."

"Biliyorum. Ve nedenini de anlıyorum. O taramayı hatırlıyor musun?" Gözleri benimkilerle buluştu ve hangi taramadan bahsettiğini söylemesine gerek kalmadı. Yirmi haftalık taramaydı. Cinsiyetin açıklanmasını bekliyorduk ama beklediğimizden çok daha fazlasını aldık. O tarama bize Sage'in doğuştan bir kalp rahatsızlığıyla doğacağını söylemişti. "Ben çok korkmuştum ve sen...."

"Neydim ben?" Düşüncesini tamamlaması için onu teşvik ederek sordum. Benimle ilgili hala iyi anıları var mıydı yoksa hepsi kara bulut, yani hapis cezam tarafından mı yok edilmişti, hiçbir fikrim yoktu.

"Harikaydın. Harikaydın," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Bana her şeyin yoluna gireceğini ve ona olan sevgimizin her engeli aşmasına yeteceğini söyledin. Ona hasta bir çocukmuş gibi davranmayacağımızı söyledin. Ona bir çocuğun isteyebileceği en iyi çocukluğu yaşatacağıktık. Her şeye rağmen güçlü kaldın August. Sen benim kayamdın. Sensiz bunu asla yapamazdım." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Yaptığın şey için senden nefret etsem de, Sage için ortaya çıktığın o ilk iki buçuk yıl için her zaman minnettar olacağım."

Onun sözleriyle ya da uyandırdığı duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Gerçek şu ki, ödüm bokuma karışmıştı. Ama bu teşhisle ilgili korkularımın ne kadar derin olduğundan ya da oğlumuzun geleceği için ne anlama geldiğinden hiç şüphelenmediğini duyunca rahatladım.

Sanırım ilişkilerde iki kişi birbirini korumak için sır saklıyordu. Neyse ki doktor odaya girmek için o anı seçti ve beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

Restorana döndüğümde saat çoktan dört olmuştu ve Nicola'yı terk ettiğim için kendimi berbat hissediyordum. Ama Sasha serbest bırakıldıktan sonra Sage'i okuldan aldık ve oğlumla biraz zaman geçirdim. Sage'i okuldan eve bırakırken garip hissetmişim, üçümüz normal bir aile gibi kamyonetimdeydik.

Ben onları bırakırken Travis FaceTimed'dan aradı. Çok ihtiyaç duyulan bir gerçeklik dozu.

Son yirmi dört saat aşırı duygusal bir yüklenme olmuştu - Sage ile bir araya gelmek, Nicola'nın hikâyesini dinlemek, Nicola ile seks yapmak.

Nicola ile seks.

Hızlı, kirli ve benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk bitti. Böyle olmasını beklemiyordum. Neredeyse özür dilemem gerektiğini hissediyordum ama kendimi ona zorla kabul ettirmiş değildim. O da en az benim kadar istemişti, yani özür dileyecek bir şey yoktu.

Gerçi şimdi, çenesinin gerginliğine bakılırsa, tereddütleri varmış gibi görünüyordu. Bana kızgın mıydı?

Hay sikeyim. Onu nasıl okuyacağımı bilmiyordum.

"O şekilde ayrıldığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak." Birkaç saat önce ona mesaj atmış ve bir şey olduğunu söylemişim ama belirsiz tutmuştum. "Acil bir durum vardı. İhtiyacım vardı."

"Bana bir açıklama borçlu değilsin. Sorun değil," dedi, sesi kırılmıştı. "Şimdi her şey yolunda mı?"

Sesi öyle ya da böyle umurundaymış gibi gelmiyordu ama yine de cevap verdim, gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Evet, her şey yolunda."

"Güzel. Önemli olan tek şey bu." Sahte bir gülümseme takındı ve ben daha fazlasını söylemek istedim ama etrafta çok fazla insan vardı ve burası özel bir konuşma yapmanın ne yeri ne de zamanıydı. "Bu akşam aile yemeğiyle ilgilenebilir misin?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Sanki her akşam aile yemeğini ben yapmıyormuşum gibi. "Sorun değil."

"Güzel." Topuklarının üzerinde döndü ve benimle seks yaptığına pişman olup olmadığını ya da başka bir şey olup olmadığını merak etmemi sağlayarak uzaklaştı.

O gider gitmez Luca bir kabı göğsüme dayadı. "Bu arpacık soğanları denetiminizden geçti mi, şef?" diye sordu, bazen iyileştirilmesi gereken noktalara dikkat çektiğimde kullandığı ukala ses tonuyla.

Yani çok gurur duyduğu bıçak becerileri.

Doğranmış arpacık soğanı dolu kaba baktım. "İyi görünüyorlar."

"İstediğin buydu. *İnce doğranmış*, değil mi?"

"Doğru," dedim ses tonumu eşit tutarak.

"Jülyen doğradığım havuçları kontrol etmek ister misin? Sadece senin denetiminden geçtiklerinden emin olmak için?"

Gözlerinin içine baktım ve diğerlerinin duymaması için sesimi alçalttım. "Tavrını bırak, Luca. Tarifte ince doğranmış arpacık soğanları isteniyor ve Cumartesi günü seninkilerin çok kabaca kesildiğini fark ettim. Pazar günü düzelteceğini düşündüm, bu yüzden sana şüpheyi yaklaştım ama düzeltmedin, ben de hazırlık sayfana bir not düştüm. Hepsi bu kadardı. Doğru şekilde yapman için basit bir hatırlatma."

Gözleri kısıldı. "Senin yöntemin demek istiyorsun."

"Hayır. Benim yolum değil. Doğru yol. Arada bir fark var ve sen bunu çok iyi biliyorsun."

Başından beri doğru yapıyordun. Hata yaptın. Önemli bir şey değil. Boş ver gitsin." Taş gibi bir sessizlik içinde bana baktı. Kaşlarımı kaldırdım. "Aklında başka bir şey mi var?"

Bir nefes verdi ve başını salladı. "Hayır. Sadece son zamanlarda biraz dikkatim dağınıktı."

Fark ettim. "Olur böyle şeyler. Ama o kapıdan içeri girdiğinde tüm kişisel eşyalarını dışarıda bırakacaksın. Mutfakta yeri yok."

"Evet, biliyorum." Gitmek için döndü ama sözlerimle onu durdurdum. "Eğer konuşmak istersen, iyi bir dinleyiciyimdir."

"Sağ ol dostum. Ben iyiyim."

Yedi uzun saat sonra, gece sona erdiğinde, nihayet Nicola ile konuşabildim. Birlikte yakın çalışmamıza rağmen aramıza mesafe koyuyormuş gibi hissediyordum. Bana soğuk davranıyordu. Bu da bana ofisinde olanların büyük bir hata olduğunu düşündürdü. Hiçbir koşulda tekrarlanmaması gereken bir hata.

Gerçi beynimin diğer kısmı, yani aletim tarafından yönetilen kısmı tam tersini hissediyordu. Hızlı ve kirli olabilirdi ama Nicola'yla seks çok yoğunlu.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Bir sokak lambasının loş ışığı altında cipinin yanında durduğumuzda söyledim.

Ofisinde olanlar hakkında hiç konuşma fırsatımız olmamıştı çünkü çekip gitmişti. Eğer birlikte çalışacaksak, öylece bırakamazdık ve her şey yolundaymış gibi davranamazdık.

Kapıya yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben sadece..." Bir nefes verdi ve bakışlarını kaçırdı.

Burnumun kenarını sıktım ve sabırsızlığımı gizlemeye çalıştım. "Sadece ne?"

"Nasıl davranacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyorum." Gözlerime doğrudan baktı. "Sen.... o zamandan beri birlikte olduğum ilk erkeksin."

Kocası. "Ve kendini suçlu hissediyorsun," diye bitirdim.

Biraz güldü, neşeli bir ses değildi ve gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum. Düşündüğüm kadar suçlu hissetmiyorum. Muhtemelen hissetmem gerektiği gibi." Gözlerini indirdi ve yüzündeki belirsizliği görebiliyordum, sanki buna bir anlam vermeye çalışıyor ama veremiyordu. "Ve bu da kendimi korkunç bir insan gibi hissetmeme neden oluyor."

"Korkunç bir insan değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun."

İçini çekti ve ellerini önünde kavuşturarak kollarını indirdi. "Luca seni Sasha'yla gördüğünü söyledi."

İşte oradaydı. Kıskanıyor muydu? "Evet. Kaykaylı bir adam tam önünü kesti. Ben de o sırada oradan geçiyordum... Sana bakmaya gidiyordum," diye itiraf ettim.

"Aman Tanrım. O iyi mi?"

Bu kez sesi sanki gerçekten umursuyormuş gibi çıkıyordu. "Evet, o iyi. Bebek de iyi. Ama kocası uzakta ve ben sadece birinin onun yanında olduğundan emin olmak istedim."

"Tabii ki." Başını iki yana salladı. "Daha önce garip davrandığım için özür dilerim. Duygularım karmakarışık ve senin Sasha'yla birlikte olduğunu duyduğumda ne düşüneceğimi bilemedim."

Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Bunun, seksin bir hata olduğunu düşünmesinden çok Sasha'yla birlikte olmamla ilgili olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. "Bak, bu benim için de keşfedilmemiş bir bölge. Nasıl davranmamız gerektiğinden pek emin değilim." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve bir nefes verdim. "Sasha'dan beri kimseyle birlikte olmadım."

"Yapmadın mı?"

"Hayır."

"Oh." Dudağını ısırıldı. "Başka kızlarla birlikte olduğun izlenimine kapılmıştım."

"Olsaydım bile umurunda olmazdı. Bunu bana kendin söyledin."

Gözlerini devirdi. "Yalan söyledim."

Güldüm. "Biliyorum."

Koluma vurdu. Bu kız çok fiziksel. "Umursamak *istemiyorum*."

"İkimizin de bunu açıkça belirttiğine eminim."

"Şimdi ne olacak?" Sanki tüm cevaplar bendeymiş gibi bana baktı. Ama doğru düşünemeyecek kadar yorgundum. Bir esnemeyi bastırdım. "Yatak. Uyumak için," diye ekledim kaşları havaya kalkınca. "Ayrı ayrı."

Ne kadar yorgun olduğunu yeni fark etmiş gibi arabanın kapısına yaslandı. "Zor birkaç gün oldu, değil mi?"

Buna itiraz edemezdim. "Evet." Bir süre sessiz kaldık, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. "Oğlunla nasıl gitti? Sormayı unuttum."

"Bir buçuk şişe şarap bunu yapabilir," diye takıldım.

İnledi. "Hatırlatma bana."

"Çok iyiydi. Onunla vakit geçirmek harikaydı. Bugün onu tekrar görebildim."

Gülümsedi. "Bu harika. Şimdi Sasha ile olmak zor mu?"

Sorusu hakkında düşündüm. "Ne olduğundan emin değilim. Garip hissettiriyor sanırım.

Birinden çocuk sahibi olduğunuzda, isterseniz de istemeseniz de her zaman birbirinizin hayatında olacaksınız. Ama iki ay öncesine göre çok daha iyi bir yerdeyiz. Sanırım yeni hayatından memnun ve benim hiçbir yere gitmeyeceğimi kabullenmeye başladı. Ve sadece açıklığa kavuşturmak için. Ben oğlum için buradayım, Sasha için değil."

Daha önceki soğuk davranışlarına bakılırsa, bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Bu yüzden ona yaklaştım ve ellerimi kollarında gezdirerek ellerini ellerimde kavuşturdum. "Onu geri kazanmaya falan çalışmıyorum."

Ve bu doğrudu. Sasha ve ben yollarımızı ayırmıştık. Sage dışında, artık pek ortak noktamız yoktu.

Nicola bana tatlı bir gülümseme verdi. "Sen iyi bir adamsın August Harper."

"Biraz zaman ver." Ellerim beline yerleşti ve onu kendime doğru çektim. "Beni henüz o kadar iyi tanıımıyorsun. Fikrini değiştirebilirsin."

"Hayır." Elleri ensemin etrafında kıvrıldı. "Senin hakkında kararımı verdim."

Dudaklarını öptüm, anlaşılmayı mühürledim, sadece daha fazlasına yol açmayacak iffetli bir öpücük. Sonra onu bıraktım ve bir adım geri çekildim. "Eve git ve biraz uyu."

Arabasının kapısını açıp direksiyonun arkasına geçtiğinde hâlâ gülümsüyordu. "İyi geceler August."

"İyi geceler." Kamyonetime doğru yürümeden önce onun uzaklaşmasını bekledim.

Bu keşfedilmemiş bölgede nasıl gezineceğime dair hiçbir fikrim yoktu, ama bu gece çözemeyecektim, bu yüzden aklımdan çıkardım. Sanırım kulaktan kulağa oynayacaktık.

Ama bir ilişkiye karşı olan biri için, şimdiden bir ilişki gibi hissettirmeye başlamıştı.

Belki bu ikimiz için de ikinci bir şans olabilirdi.

Bu da ne? Bu da nereden çıktı?

Tanrım. Uykuya ve gerçeklik kontrolüne ihtiyacım vardı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Nicola

ARI YEMEK ODASINDAN KOŞARAK İÇERİ GİRDİ, YIPRANMIŞ GÖRÜNÜYORDU VE ELLERİNİ siyah düğmeli. "Tamam Nic, korkma ama-"

"Hey, Ari," dedi August onun sözünü keserek. "Masa 10'u kontrol et. Courtney az önce adamın kucağına su dökmüş gibi görünüyor."

Ari'nin gözleri büyüdü. "Ne? Oh, kahretsin. Kötü zamanlamadan bahsediyoruz," diye mırıldandı. Ari olmayan bir 'sorunla' ilgilenmek üzere yemek odasına girdiğinde August'a şüpheyile baktım. "Masa on iyi."

"Courtney bir şey döktü sandım. Benim hatam."

"Benden ne saklıyorsun? Ari neden bahsediyordu?" İpucu bulmak için yemek salonunu taradım ve işte o zaman onu gördüm. Restoranımı yerden yere vuran *LA Today* eleştirmeni. Yanında üç kişi daha vardı; iki erkek ve bir kadın, eleştirilerinde hep "Sarışın" diye bahsettiği kadın. Ağzım kurudu. Tezgâhın altından su şişemi aldım ve rafa geri koymadan önce bir yudum aldım ve ellerimi sıktım.

"Onun burada ne işi var?"

August, sanki restoranımın itibarı Jonathan Kessler'in eleştirisine bağlı değilmiş gibi sakince, "Restoranınıza bir şans daha veriyorum," dedi.

"Ya bize yine kötü bir eleştiri yaparsa?" İlk kötü eleştirisinin acısını hâlâ hissedebiliyordum. Bir başka kötü eleştiri beni mahvedebilirdi.

August yemek odasına baktı. "Yapmayacak."

Dudağımı çiğnedim, içimi bir şüphe kapladı. "Bunu bilemezsin."

"Sadece normalde ne yapıyorsan onu yap. Her şey yoluna girecek." Sesi çok emin geliyordu. Neden olmasın ki? Bu eleştirmen August'un restoranına övgüler yağdırmış.

Güvensizlik midemde çalkalandı ve biraz midemi bulandırdı. "Senin için söylemesi kolay. Ağustos'a kadar Sekiz'i sevdi. Muhteşem. Muhteşem. Mükemmellik." Şef öpücüğü verdim.

"O eleştiriye okudun mu?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Tabii ki araştırdım. Seni Google'da araştırdığımı söylemiştim.

Çok aydınlatıcı oldu." Umursamazca omuz silkti. "Bilemezdim.

Hiç okumadım." Çenem düştü. "Ne? Nasıl okumazsın?"

"Ne işe yarayacaktı ki? Eleştirilerimin hiçbirini okumadım. Tüm bunlarla restoran müdürüm ilgilendi." Elini sinir bozucu bir sineği uzaklaştırır gibi havada salladı.

Bunun üstesinden gelemedim. Hiç merak etmiyor muydu? "Ama neden merak etmeyesin ki?"

"Eğer her Tom, Dick ve Jonathan'ın hakkımda söylediklerine inansaydım, kayıtsız kalırdım ki bu ölüm öpücüğüdür. Ya da egom sürekli olarak daha iyi bir şef olmak için çabalamamın önüne geçerdi."

"Benden duymuş olun. Sen oldukça önemli biriydin August Harper." O kadar da saf değildi. Ben söylemeden de biliyor olmalıydı. Michelin yıldızlarını ve yılın şefi ödüllerini öyle herkese vermiyorlardı. "Bu arada, baştan çıkarmayı başaramadım." Omuzlarım bu sözlerin ağırlığı altında çöktü.

"Ben öyle demezdim," dedi August kısık, hırıltılı sesiyle, eğilip ağzını kulağımın kabuğuna yaklaştırarak. "Tamamen baştan çıkarıldım."

Yanaklarım kızardı. Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım ama neyse ki mutfakta uğultu vardı ve herkes işine odaklanmıştı.

Ofisimde seks yapmamızın üzerinden bir hafta geçmişti. Hemen ertesi gün, tam zamanında regl olmuşum. O zamandan beri, birkaç öpüşme ve çalıntı bakışmalar oldu ama daha fazlası olmadı.

Ağırdan alıyorduk. İhtiyatla ilerliyorduk. Ama şimdi daha fazlasını istiyordum. O bağlantıyı ve beni nasıl tamamen doldurduğunu özlemle bekliyordum. Beyaz ateşi ve bedenimin canlanıp tutuşmasını arzuluyordum. Kalçalarımı sıktım, onun etrafında kenetlendiğimi hayal ederken donuk bir zonklama oluşmaya başladı...

Aman Tanrım.

Neyim vardı benim?

Şu anda seks hakkında düşünmemeliyim. "İkinci masanın yemeklerinin mükemmel olduğundan emin olmalıyız." August dudaklarını düz bir onaylamama çizgisine bastırdı. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Böyle bir şey yok-"

"Sus." Elimi ona doğru salladım. "Konsantre olmam gerek."

Bütün bunlar koca bir şakaymış gibi güldü. Kaşlarımı çattım. "Neden orada dikilip duruyorsun?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Git işini yap."

"Bu benim işim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve hiçbir yere gitmeye niyeti yokmuş gibi duruşunu genişletti.

"Hiçbir şey yapmadan öylece durmak mı?"

"Seni çıkıntıdan aşağı indirmek için konuşuyorum." Yüzümü ona çevirdi ve ellerini üst kollarıma doladı. Gözlerimiz buluştu ve ben onların yeşil derinliklerinde boğuluyordum. Neden bu kadar güzel gözleri olmak zorundaydı ki? "Derin nefes al," dedi, ellerini kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Bunu başarabilirsin."

Bunu söylediğinde genelde ona inanırdım. Bu sefer o kadar emin değildim. Ama sırf bir eleştirmen restoranıma geldi diye yıkılamazdım. Pek çok blog yazarı bize övgü dolu yorumlar yapmıştı, bu yüzden bir kişinin görüşü önemli olmamalıydı.

Ne olursa olsun, odaklanmam ve bu mutfaktan çıkan her yemeğin mükemmel olmasını sağlamam gerekiyordu. Ya da ulaşabildiğimiz kadar mükemmele yakın.

İkinci masanın bileti gelir gelmez onu kaptım ve inceledim. Sonra döndüm, gözlerim suçlamayla kısıldı. "Bütün yemeklerinizi sipariş etmişler."

"Sen neden bahsediyorsun?" August elimdeki kağıt parçasını kaptı.

"*Sizin* bulduğunuz tüm menü öğelerini sipariş etti. Ton balığı tataki. Sarıkuyruk ceviche. Domuz göbeği. Karides ve istiridye risotto. Levreğiniz."

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Saçmalamayı kes, Nic. Burası *benim* değil. Burası senin restoranın

ve menü üzerinde birlikte çalıştık."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama yine de. Bunun bir tesadüf olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Kısa bir kakhaha attı. "Başka ne olabilir ki? Emrettiği şeyden ben sorumlu değilim. Kafanı karıştırmasına izin verme. Nefes al. Nefes al, nefes ver."

Omuzlarımı açtım ve tüm küçük güvensizliklerimi dışarı atmaya çalışarak söylediği gibi yaptım. Mantıksız davrandığımı biliyordum ama şüphelerimi dile getirmekten kendimi alıkoyamıyordum. "Jonathan Kessler senin için burada, değil mi?"

"Neden benim için burada olsun ki? Burada çalıştığımı bile bilmiyor."

"Aslında var," diye söze girdi Ari, bir anda ortaya çıkarak. "Seni etiketleyecektim ama sosyal medyada bulamadım."

"Beni sosyal medyaya mı koydun?" Bu August'u mutlu etmedi. Sanki Ari onu köpekbalıklarıyla dolu sulara atmış gibi konuşmuştu.

Ari omuz silkti. "Evet. Neden yapmayayım ki? Merak etme. Gurur verici bir fotoğraftı. Seksi görünüyordun." Ona kaşlarını çatmış ama o fark etmedi. "Restoranın tüm sosyal medya işleriyle ben ilgileniyorum. İnsanlar bizi başka nasıl bulabilir ki?" Ari'nin bakışları bana kaydı. "Jonathan Kessler'a yeni bir menümüz olduğunu bildirmek için e-posta yoluyla ulaştım," diye açıkladı. "Gelip gelmeyeceğini bilmediğim için bahsetmedim ama işte geldi. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin." Bana kocaman bir gülümseme armağan etti ve yaptığı iyilik için kendi sırtını sıvazladı.

Ona teşekkür edip etmeyeceğimi zaman gösterecek. "Tuvaletlerin pırıl pırıl temiz olduğundan emin olun.

Her zaman kontrol ederler. Ve eğer şarap sipariş ederlerse-"

"İçtiğimiz şeyi gördüğünden emin ol," dedi Ari. "Biliyorum, biliyorum. Ve endişelenmeyin. Tuvaletlerimiz her zamanki gibi tertemiz. Yemek salonunda her şey kontrolümüz altında. Courtney onların sunucusu ve elimizdekilerin en iyisi. Siz sadece yemeğe konsantre olun."

Ari işinde iyiydi ve her şeyi kontrol altında tuttuğunu biliyordum. Bu da benim de aynısını yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kendime *sakin, odaklanmış ve kontrollü kalmam gerektiğini* hatırlattım.

Siparişi verdikten sonra August, "Tek bir eleştiri seni kurtarmaz ya da yıkmaz," dedi ve karşımızda bir VIP olduğunu vurguladı. "Onun düşünceleri hakkında endişelenmeyi bırak. Bu kapıdan giren her müşteri bir VIP'dir," diye hatırlatarak bana çok ihtiyacım olan gerçeklik dozunu verdi.

"Biliyorum. Haklısın. Şimdi iyiyim," diye gülümseyerek onu temin ettim.

Şimdi tam anlamıyla panik moduna girdiğim için kendimi aptal gibi hissediyor ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğime yemin ediyordum.

Ta ki Luca söze girip yeni bulduğum Zen'i neredeyse yok edene kadar. "Jonathan Kessler'ın eleştirisinden bahsediyorsan, bunu ikinci kez berbat etmeyi göze alamayız. Hangi restoranların listeye gireceğine, hangilerinin yavaş ve acılı bir ölümle öleceğine o karar verecek."

Ona hançer bakışlar fırlattım. "Faydalı tavsiyen için teşekkürler. Eve döndüğünüzde tüm pisliklerinizi ön bahçemde bulursanız şaşırmayın."

Tehditlerimin boş olduğunu bildiği için homurdandı. Kardeşimi evden atmak ne kadar cazip gelse de, evimi onunla paylaşmak o kadar da kötü değildi. Onun da kendi hayatı vardı ama ikimiz de evdeyken yanımızda olması güzeldi.

Ama vermem gereken siparişler, tatmam gereken soslar ve süslemem gereken yiyecekler olduğundan, August balık istasyonunda Miguel'e yardım edip Hannah'yı denetlerken ben işime odaklandım. Bunu benim için yaptığını biliyordum. Her yemeğin kendi titiz standartlarına göre

hazırlanmasını sağlamının yolu buydu.

Bir süre sonra, August'u traşlanmış buz ve deniz yosunu yatağında taze kabuklu deniz ürünlerini yerleştirenken izledim. Çiğ istiridye, dolgun ve sulu. Turuncu karaca kümeleriyle deniz kestaneleri. Istakoz, karides ve kral yengeç bacakları.

Yarım kabukta seks.

İşini bitirdiğinde bir adım geri çekildi ve eleştirel bir gözle baktı. Bu bir sanat eseriydi. Saf mükemmellik. Ama August bir şeyler ters gidiyormuş gibi kaşlarını çattı, sonra tatmin olana kadar birkaç ayarlama yaptı.

Sırıttım. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. August istediği kadar inkâr etsin, mükemmeliyetçiliğin ders kitaplarındaki tanımıydı.

Jonathon Kessler'la ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve her bir tabağa, onları göndermeden önce August'un gösterdiği özen ve dikkati gösterdim.

Birkaç dakika sonra August, ikinci masanın tabaktaki yemeklerini getirdi. "Buyurun, şef."

Levreği kişniş ve taze biberle süsledim. Sonra başımı karides ve istiridyelerin üzerine eğdim ve tabağı limon reçeli ve fıstık yağıyla süsledim. Son olarak, tabaklar elimizden geldiğince mükemmele yaklaştığında, kenarlarını sildim ve Courtney için geçide koydum.

Yapabileceğimiz her şeyi yaptığımıza güvenmek zorundaydım.

Bulaşıklar mutfaktan çıktığında, August'a döndüm ve yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. "Aptal gibi davrandığım için özür dilerim."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Mutfaklar en iyi günlerde bile yüksek basınçlı bölgelerdir. Biz elimizden geleni yaptık. Beğenmiyorsa siktirsin gitsin."

"Teşekkür ederim," dedim

içtenlikle. "Ne için?"

"Her zaman doğru şeyi söylediğin için. Beni çıkmazdan kurtardığın için. Ve sadece..." *Sen olduğun için.* "Kendimi kaybettiğimde soğukkanlılığını koruduğun için."

Kelimeler ağzımdan çıktığında, ona ne kadar çabuk bağımlı hale geldiğimi ilk kez fark etmemiştim. Belki de çok fazla. Ama bu düşünce kısacıktı ve tam olarak kavrayamadan uçup gitti çünkü çok yakınımda duruyordu ve yakınlığı dikkatimi dağıttı.

Kolalı beyaz aşçı ceketi, bronz teni ve çenesindeki koyu kirli sakalla tezat oluşturuyordu. Kalın, uzun kirpiklerin çerçevelediği derin yeşil gözler. Ve dudakları o kadar şehvetliydi ki onu tekrar öpmeyi düşünmeden edemiyordum.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve sarıldı, yalnız olmadığımızı unuttum. Etrafımızdaki tüm gürültü kesildi. Tencere ve mutfak eşyalarının şingirtısı. Kızgın tavadaki yağın cızırtısı. Aspiratörün uğultusu ve aşçıların sohbetleri arka planda kayboldu.

Tek duyabildiğim kulaklarımda kesik kesik atan nabzımın sesi ve kendi kesik nefeslerimin sesiydi.

Ona dokunmak istedim. Kollarını etrafımda hissetmek. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak ve onu içime çekmek. Boğazını öpmek ve dilimi adam elmasının üzerinde gezdirmek istedim.

Boğazını neden bu kadar seksi buluyordum? Kare şeklindeki çene çizgisi ve geniş omuzları ile tam oradaydı.

"Arkada!" Hannah bağırdı.

August boğazını temizledi ve Hannah elinde iki narenciye salatasıyla içeri girdiğinde kenara çekildi.

O an kesildi.

Ama şimdi aklımda seks vardı.

Tekrar.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Nicola

"ŞEFLE KONUŞMAK İSTİYOR," DEDI ARI, BEN İKİ ÇIKOLATALI TARTI SERVİS TABAĞINA KOYARKEN.

Beş numaralı masada evlilik yıldönümlerini kutlayan bir çift vardı.

Terli avuçlarımı önlüğüme silerken yüzünde ipucu aradım. Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Mutlu görünüyor mu? Yemek hakkında bir şey söyledi mi?" Fikrinin beni sinirlendirmesine izin vermemek için çok fazlaydı.

Ari başını salladı. "Hiçbir şey söylemedi. Ama eminim her şey yoluna girecek. Endişelenecek bir şey yok." Ama gülümsemesi sıkıydı ve kaşlarının arasındaki kırıksıklık farklı düşünmeme neden oldu.

Daha fazla bilgi almak için onu sıkıştıramadan uzaklaştı ve August yanımda belirdi. Ona döndüm. "Geçidi koruyabilir misin?"

"Servis durdu. Saat 10."

"Ah, doğru." Önlüğümü tezgâhın altındaki rafa fırlattım, ellerimi şef ceketimin üzerinde düzelttim ve kendime olan tüm güvenimle kapıya yöneldim. Ama tüm kabadayılığıma rağmen sınırdan titriyordum. Kapıdan içeri girmeden önce August dirseğimi tuttu ve beni uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece bir dakika sürecek."

Girişe ulaşana kadar hızını kesmedi.

Beni içeri buyur etti ve kapı arkasından kapanır kapanmaz ellerini belime doladı, beni kapıya doğru bastırdı ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Öpücük o kadar ani ve beklenmedikti ki bir an için afalladım ve nefesim kesildi. Ama sonra içgüdülerim devreye girdi ve ben de onu öptüm. *Sertçe.*

Çekip gittiğinde nefes nefese kalmıştım.

Dilimi dudaklarımin üzerinde gezdirerek onun tadına baktım. "Bu ne içindi?"

Yüzümü tuttu ve gözlerimiz buluşacak şekilde eğdi. "Kimsenin sana en iyisi olmadığını düşündürmesine izin verme. Sen" -elleri kollarımdan aşağı kaydı ve ellerimi sıktı- "harikasın Nicola." Beni bırakıp kapıyı açmadan önce ellerimi sıktı. Çıkarken kıcıma bir şaplak attı ve ben de küçük bir çılgılık attım. "Dışarı çık ve en iyi yaptığın şeyi yap."

"En iyi ne yaparım?" Utangaç bir tavırla omzumun üzerinden sordum. "Parlamak. Tıpkı olduğun yıldız gibi."

Yemek salonuna girip Jonathon Kessler'in masasının önünde durduğumda yüzümde bir gülümseme ve sıcak bir ısıltı vardı.

O öpücük ve August'un sözleri istediğim etkiyi yarattı. Aklımı başıma getirdi ve her şeyi bir perspektife oturtmama yardımcı oldu.

Bu adamın restoranım ve yemeklerim hakkında söyledikleriyle başa çıkabilirim. Elbette, bize bir kötü eleştiri daha yaparsa canımı yakar. Ama bu beni mahvetmez.

"İyi akşamlar." Sesim kararlıydı, daha önce hissettiğim gerginlikten eser yoktu. "İyi akşamlar."

Bana hoş bir gülümseme verdi. Kibardı ama aşırı dostça değildi. Beyaz bir elbise giymişti.

Lacivert takım elbise ceketinin altında düğmeli bir gömlek. Tahmin etmem gerekirse kırklı yaşlarının sonlarında, koyu renk saçlı, kalın kaşlı ve burnunun üzerinde boynuz çerçeveli gözlükleri olan biriydi. "Restoranınız hakkında iyi şeyler duyuyordum, bu yüzden gelip kendim kontrol etmek istedim."

Gülümsedim ve duruşumu gevşettim. "Bize bir şans daha verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım yemeğinizi beğenmişsinizdir."

"Yaptık. Hem de çok." Bakışlarını yemek arkadaşlarına çevirdi, onlar da başlarını sallayarak sözlerini onayladılar. Rahat bir nefes aldım. Her şey yoluna girecekti. "Buraya son gelişimden bu yana pek çok değişiklik oldu. Yepyeni bir menünüz var."

"Evet, öyle. Bir değişiklik yapmanın zamanı geldi diye düşündük." "Menü sizin fikriniz miydi yoksa şef yardımcınızın mı?"

Sözleri karşısında irkildim.

Ses tonu aldaticı bir şekilde rahattı ama bilgi almaya çalıştığı belliydi.

Yani haklıydım. Sanki buraya Ağustos için gelmiş gibiydi. Ama sonra kendime bir ekip olduğumuzu ve bunun önemli olmaması gerektiğini hatırlattım. "Şef yardımcım ve ben birlikte çalıştık. Yani bu bir işbirliğiydi."

"Yanılmıyorsam, yardımcı şefiniz August Harper mı?"

"Evet, doğru."

Courtney masaya espresso servisi yaparken arkasına yaslandı. Önümden geçerken kaşlarını kaldırdı, muhtemelen adamın megawatt gülümsemeli ve koyu, parlak saçlı nazik sunucudan bahsedip bahsetmediğini merak ediyordu.

"Ona en iyi dileklerimi ilet," dedi Jonathan, kaldığımız yerden devam ederek. "Onun restoranında yediğim akşam yemeği hâlâ en güzel anılarımdan biridir," dedi hüzünle. "Bu akşamki yemeklerde onun dehasının bazı parıltılarını gördüm."

"Eminim öyledir. August çok yetenekli bir şef."

"Tüm bu yeteneğini çarçur etmesi çok yazık." Demerara şekerini espressosuna karıştırdı, küçük gümüş kaşık porselene çarparak şıngırdadı. "Kendi kuşağının en büyük şeflerinden biri olabilirdi. Son konuştuğumuzda genç ve hırslıydı ve üç yıldız alana kadar durmayacaktı. Ve şimdi... Orange County'de yardımcı şef olarak çalışıyor." Dudaklarını onaylamaz bir tavırla birbirine bastırdı, sanki benim restoranımın daha aşağı olduğunu, August Harper'ın eski büyüklüğüne bile layık olmadığını söylemek ister gibiydi.

Sanki August tamamen bitmiş gibi konuşmasından bahsetmiyorum bile. Ki bu doğru bile değildi. Araya girip onu savunma ihtiyacı hissettim. "O sadece otuz dört yaşında. Henüz her şey bitmedi. Hâlâ harika şeyler yapmak için bolca zamanı var."

Burnunu çekti. "Sanırım bunu göreceğiz. Ama bundan sonra ne yapacağını görmek için ilgiyle izleyeceğim."

Yine restoranımı küçümsemişti.

Bu masada bir dakika daha kalırsam pişman olacağım bir şey söyleyecektim, bu yüzden kendini beğenmiş pislikler için ayırdığım sahte gülümsemeyi yapıştırdım ve sesimi sabit tutmak için savaştım. Soğukkanlı ama kibar. "Eminim

August hayal kırıklığına uğratmayacak." Birkaç adım geri çekildim. "Şimdi izin verirseniz mutfağıma dönmem gerekiyor. Sizi espressonuzla baş başa bırakayım. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bu kelimeleri eklemek için çaba sarf ettim ama kaba davranarak incelememi sabote edecek değildim. "Ben de öyle, Şef Vega."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve uzaklaştım.

Pislik. Kim olduğunu sanıyordu ki? Bir öfke parıltısı beni aydınlattı ve mutfağa döndüğümde öfkeden kuduruyordum.

"Nasıl geçti?" Luca gözlerini benden yemek odasına çevirerek sordu. "Bir şey söyledi mi-" August'la göz göze gelmekten kaçınarak yanından geçtim ve koridorda ilerlemeye başladım.

Servis girişini iterek geçtim ve dışarı çıktığımda derin nefesler aldım.

August hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret eder?

Göğsüm öfkeyle kabarırken ellerim yumruk olmuş, bir ileri bir geri volta atıyordum. Ne cüretle benim restoranım Ağustos'un altındaymış gibi davranırdı?

Jonathan Kessler'ın sözlerinin beni etkilemesine

neden izin vermişim? Ama cevabı zaten

biliyordum.

Bu restoran benim kutsal alanımdı. Dünyadan saklanabildiğim ve özel hayatımdaki sorunlarla uğraşmak yerine kendimi işime verebildiğim yer.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca başa çıkabilmemin tek yolu buydu. Sanırım bu yüzden eleştiri bu kadar önemliydi.

Eğer bu işte başarılı olamıyorsam, işime ayırdığım onca zaman ve enerjiyi nasıl haklı çıkarabilirdim?

Suçluluk duygusu hep oradaydı. O kadar derine işlemişti ki kurtulmak kolay değildi.

Kocam kendi karnını bile doyuramazken nasıl olur da menüye ve her yemeğin mükemmel yerleşimine takıntılı bir şekilde bu kadar zaman harcayabilirim?

Ne cüretle şef yardımcımı içeri girerken öperim?

Kocam bana kollarını bile dolayamazken, ben onun ellerini bedenimde hissetmeyi nasıl arzulayabilirim?

Kocam konuşamazken bir restoran eleştirmeninin yemeğim, restoranım ya da şef yardımcım hakkında ne dediğini nasıl umursayabilirim?

Yine de önemsedim. Çünkü ben de insandım.

Hâlâ ağlıyor, acı çekiyor, gülüyor ve daha fazlasını

arzuluyordum. Çünkü ben hâlâ buradaydım.

Duvara yaslandım ve başımı arkaya doğru eğdim. Gökyüzünde salınan yıldızlara bakarak dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, tuzlu deniz havasının tadını aldım ve onu evrene geri gönderip her şeyin gitmesine izin vermeye çalıştım.

Güvensizliklerim. Suçluluk duygularım. Korkularım. Sadece bir restorani ayakta tutmaya çalışmanın değil, aynı zamanda mükemmelliğe ulaşmanın stresi.

İyi bir şef olduğumu biliyordum. Ama August'un daha iyi olduğunu biliyordum.

O bir mükemmeliyetçiydi. İşinin ustasıydı. Asla tatmin olmazdı. Sürekli ince ayar yapar, doğaçlama yapar ve geliştirirdi.

İnsanlar pek değişmez. August hala hırslı ve azimliyd.

Hayatının geri kalanında bir başkası için çalışmaktan memnun olmayacaktı. Bu sadece bir mola yeri.

Oyuna geri dönmek ve tekrar kendi başına yola çıkmadan önce suları test etmek için bir fırsat.

Bu bir "eğer" meselesi değildi. Bu bir zaman meselesiydi.

Ve bu iyiydi.

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Sadece iyi olana tutunmalı, anları değerli kılmalı ve gerisini

Git

. Kapı açıldı ve August bana katıldı. Hiçbir şey söylemeden yanımdaki duvara yaslandı. kelime. Sanki korkularımın ve güvensizliklerimin etrafından dolanmaya çalıştığımı ve her şeyi bırakmanın bir yolunu bulmaya çalıştığımı hissetmiş gibi.

O anda başka bir şeyin farkına vardım. August'un bana daha önce anlatmaya çalıştığı önemli bir şeyi.

Kendime verdiğim değer bir restoran eleştirmeninin görüşüne bağlı değildi. August'un yemeklerini mi yoksa benimkileri mi seçtiği de önemli değildi.

Yazmaya karar verdiği şey hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Bir şef olmak için yaratılmışım ve yarın bu restoranı kaybetsem, August gibi her şeyimi kaybetsem bile, kendimi toplar, tozumu alır ve oyuna geri dönerdim.

Sevdiğim bir şeyi yapma ayrıcalığına sahip oldum. Bir çocukluk hayalini gerçekleştirmek. Dolar işaretleri yerine hayatımın tutkusunu takip etmek.

Herkes bu kadar şanslı değil.

Annem her zaman şöyle derdi: "Bazen durup hayatındaki yanlışları düşünmek yerine sahip olduğun nimetleri saymalısın."

Ve bu doğrudu.

Başımı çevirdim ve August'un profiline baktım. Bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi gözleri benimkilerle buluştu. Kelimelerin ifade edemediği her şeyi ifade edeceğini umarak gülümsedim.

Hayatıma girdiğin için sana minnettarım.

Sana ikinci bir şans veren kişi olduğum için mutluyum. Sana

sahip olduğum için şanslıyım. Şimdilik. Ne kadar sürerse

sürsün.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

kadar iyisin?" "Neyde iyiyim?"

"Benimle uğraşmak. Söylenecek tüm doğru şeyleri bilmek. Bazen... zor olabiliyorum." Onu ısırđı

Sanki büyük bir itirafta bulunmuş ve benim bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilmiş gibi dudaklarını büktü ve gözlerini indirdi.

"Eğer ciddi olmasaydım, bunu söylemezdim. Bazen hepimiz zor olabiliriz. Herkesin güvensizlikleri ve başa çıkması gereken kendi sorunları vardır."

Bir an sessiz kaldı, başını gökyüzüne kaldırdı ve ben boynunun narin kıvrımına ve hareket eden gür dudaklarına baktım. "Kendimle ilgili bir şeyi anladım." Yer değiştirdi, omzunu duvara yasladı. Ben de aynısını yaptım, yüzümü ona döndüm. Burası gecenin karanlığında sırlarımızı paylaştığımız gayri resmi buluşma yerimizdi. "Ve senin hakkında. Bizim hakkımızda, sanırım."

Artık bir *biz* mi vardı? Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Geçen hafta boyunca, tam olarak mesafemi korumamıştım. Ama tekrar bir performans başlatmak için herhangi bir hamle de yapmamıştım.

Kendimi geri çekmişim çünkü hala suları test ediyordum ve bana daha fazlasını istediğine dair herhangi bir işaret vermemişti.

Hayır, bu bir yalandı. Kendimi korumak için geri çekildim. Bunun her yerinde felaket yazıyordu. "Tüm bunlar Jonathan Kessler'ın ziyareti yüzünden mi?"

İç çekti. "Dediğim gibi, kendi kafamın içinde sıkışıp kaldım."

"Bulunmak için tehlikeli bir yer. Ne buldun?" Beni aydınlatabileceğini umuyordum çünkü ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Scarlett senin hayatıma girmenin bir nedeni olduğunu söyledi ve sanırım haklı."

Bana çok fazla umut bağlamış gibi tehlikeli görünüyordu. Eğer bir beyaz atlı prens arıyorsa, yanlış adamı bulmuştu. "Nicola, ben-"

Kelimeleri durdurmak için parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sadece beni dinle. Seni korkutmaya çalışmıyorum." Elimi bileğine doladım ve aslında onu itmeme gerekirken kendime doğru çektim. Çünkü o beni korkutuyordu.

"Bir bağlılık aramıyorum ve senin de öyle olmadığını biliyorum," dedi avuçlarını göğsümde düzleştirerek. "Öyleyse neden bunun tadını çıkarmayalım?"

Ellerim beline yerleşti ve bana doğru eğildi, yumuşak kıvrımları vücudumu şekillendirdi ve portakal çiçeklerinin baş döndürücü kokusu duyularımı istila etti. "Aklında ne vardı?"

Sanki vücut dili bana ipucu vermiyormuş gibi. Ama bunu açıkça ifade etmesine ve bana tam olarak nereden geldiğini söylemesine ihtiyacım vardı, böylece çapraz sinyaller veya karışık mesajlar olmayacaktı.

Ne istediğimi biliyordum ama aynı fikirde olup olmadığımızdan emin değildim.

"Eğleneceğiz ve içimizden biri yoluna devam etmeye hazır olduğunda dostça ayrılacağız. Zarar yok, faul yok. Bağlanmak yok. Bunu olmadığı bir şeye dönüştürmek zorunda değiliz. Yani bu büyük bir mesele olmak zorunda değil."

Kendi sözlerine gerçekten inanıp inanmadığını görmek için yüzünü inceledim. "Bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

Fiziksel olanı duygusal olandan ayırmak mı?"

"Elbette. Neden olmasın?" Sesi sanki her şey çok kolay olacakmış gibi rahattı. Ama ben daha iyi biliyordum. Kulağa *çok* kolay geliyordu.

Deneyimlerime göre, bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, genellikle öyledir.

Ömek olarak, uyuşturucu tedarikçisi olarak hızlı para kazanmaya çalıştığım zaman, içeri girip zarar görmeden çıkabileceğimi düşündüm.

Evet, öyle hissettim.

Nicola'nın gücü elinde tuttuğundan bahsetmiyorum bile. Eğer bana kızarsa ya da çok rahatsız olursa, beni kapı dışarı etmeye hakkı vardı.

Bu işe girmeden önce, yirmi millik bir yarıçap içindeki hemen hemen tüm restoran işlerine başvurmuştum. Özgeçmişimdeki beş yıllık boşluğu açıklamamı isteyene kadar beni işe almaya hevesliydiler.

Tekrar o duruma düşmeyi göze alamazdım, özellikle de nafaka ödüyorken ve

Sonunda hayatımı yeniden rayına oturttuğumu hissettim.

Dün Sage'i aldığımnda nerede yaşadığımı görmek istedi. Kendi evime çıkmam gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Sanki Nicola'yla birlikte olmanın kötü bir fikir olduğuna dair daha fazla nedene ihtiyacım varmış gibi, onları kafamda sıraladım. Hâlâ evliydi.

O benim işverenimdi.

Karanlık bir yerden çıkmaya ve tekrar ışığı bulmaya çalışıyordu.

Hapisten yeni çıkmış ve kendi hayatını yeniden kurmaya çalışan bir adamın aklındaki şey için uygun bir aday olduğundan emin değildi.

Kafamın içindeki küçük bir ses bunun sonunun iyi olmayacağı konusunda beni uyardı.

Karşılıksız seks. Bu kolaydı. Fizikseldi, başka bir şey değildi. Ama işin içine duygular girdiğinde, bütün oyun değişiyordu.

Kilit nokta duygusal olarak dahil olmamaktı. Bu erken aşamada bile bunun mümkün olduğundan emin değildim.

Onu zaten önemsliyordum. Onun için endişeleniyordum. Ruh halini anlıyor ve küçük işaretlerini biliyordum.

Tanrı aşkına, geçen hafta regl olduğunu bile biliyordum. Telefonunu kahve makinesinin yanında bıraktığında uygulama beni uyarmıştı. Uyanık olduğum saatlerin çoğunu bu kadınla geçiriyordum, birlikte o kadar yakın çalışıyorduk ki onun hakkında yüzlerce küçük şey biliyordum.

Kısacası, Nicola zaten kafamın içinde çok fazla yer kaplıyordu. Seks sadece sorunu daha da kötüleştirecekti.

Belli ki sonunda cevap verdiğimde yanlış kafayla düşünüyordum. "Kamyonetimin arkasında seks kulağa nasıl geliyor?"

Güldü. "Lise gibi."

Alay ettim. "Bir kadını nasıl tatmin edeceğimi herhangi bir lise çocuğundan çok daha iyi biliyorum." "İyi bir oyundan bahsediyorsun, ama kararımı vermeden önce kanıtı ihtiyacım olacak," diye küstahça konuştu.

Oyunumu geliştirmeliyim. En son seks yaptığımızda, yaklaşık altı saniye sürmüştü. Ve bu cömertlikti.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ağustos

HERKES GITTİKTEN SONRA YEMEK ODASINDA SEKS YAPMAYI TERCİH ETTİK. TUTUKLANMA İHTİMALI DAHA AZDI.

kamu ahlaksızlığı için.

Arkasından yaklaşıp kollarımı ortasına doladım ve dilimi boynunun kenarından aşağıya doğru gezdirdim. "Bununla iyi olduğuna emin misin?" Boynuyla omzunun birleştiği noktaya bir öpücük kondurarak tekrar sordum. "Sadece seks... bağ yok mu?"

"Tek istediğim bu. Bu konuda iyiyim," diyerek beni temin etti ve barın arkasındaki aynada gözlerimle buluştu.

Onu bu gece ve öngörülebilir gelecekte unutulana kadar becermek istesem de, bu yüzden bir iş kaybetmeyi göze alamazdım, bu yüzden devam ettim. "Peki ya iş?"

"Bunu ayrı tutacağız. Kendimizi çok derine inerken bulursak, bunu durduracağız." Kollarımın arasında dönüp bana baktı, dudaklarında beni rahatlatan küçük bir gülümseme vardı. "İşin güvende. Küçük anlaşmamız yüzünden seni kaybetme riskini göze alamayacak kadar sana ihtiyacım var."

Sesi samimi geliyordu ve ona inanmak istedim.

Ellerim sırtından aşağı inip kıçını avuçlarken parmakları saçlarıma dolandı. "Bu sadece bir kaçamak olacak," dedi. "Zararsız bir eğlence."

Aramıza uzandı, parmakları pantolonumun düğmelerini açmaya çalışıyordu ama onu durdurmak için ellerini yakaladım. "Bana kaçamak yapacak bir kız gibi gelmiyorsun."

"Şaşıracaksın." Sesi çapkın, gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. "Şaşırt beni," dedim. "Benim için soyun."

Gözleri benimkilerle buluştu, kahverengi derinliklerinde belirsizlik dalgalanıyordu. "Senin için soyunmamı mı istiyorsun?" Onu serbest bıraktım ve bir adım geri attım. "Mmhmm. İzlemek istiyorum."

Meydan okumanın üstesinden gelip gelemeyeceğinden emin değilim. Sanırım göreceğiz. Odayı geçtim, düğmeye bastım ve ışıkları söndürdüm.

Ay ışığı tavandan tabana pencerelerden süzülerek odanın etrafına mavi bir parıltı yayarken omzumu duvara yaslayıp bir sonraki adımda ne yapacağını izledim.

Nicola tereddüt etti, sonra telefonunu eline aldı ve oynat tuşuna basıp telefonunu barın üzerine fırlatmadan önce kaydıldı.

The Weeknd'in "Earned It" şarkısı hoparlörlerden dökülüyordu. Bu Nicola'nın baştan çıkarma listesi miydi? Onun seks müziği miydi? Daha önce çalmış mıydı, yoksa müzik özellikle benim için

miydi?

İkincisi olduğunu düşünmeyi tercih ederdim, bu yüzden bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve gösterinin tadını çıkarmak için arkama yaslandım.

Nicola bana sırtını döndü ve izlediğimden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Sanki herhangi bir şey dikkatimi ondan uzaklaştıracakmış gibi. Duruşunu genişletip tişörtünün eteklerini tuttuğunda dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Yapacaktı.

Yavaşça pamuğu yukarı kaydırды, sırtının küçük kısmını, bel kemerinin üzerinde sadece bir deri parçasını ortaya çıkardı. Sonra yavaşça daha da yukarı kaydırды, hızı işkence edercesine yavaştı. Sonunda sütyeninin askıları ortaya çıktı. Sonra çıplak omuzları, ay ışığında parlayan teni. Tişörtü başının üzerinden çekti, havada döndürdü, yere fırlattı ve bana doğru döndü.

Gözlerim dantelli sütyeninin sınırlarından aşağıya, düz, sıkı karnına ve belinin kıvrımlarına doğru şişen göğüslerinin üzerinde gezinirken aletim seğırdi.

Mükemmel.

"Saçını aç," dedim ona, sesim kısıktı.

Gözleri bendeyken bir eliyle uzandı ve lastiğı çekip çıkardı, başını salladı, böylece kalın kestane rengi dalgalar sırtından aşağı ve omuzlarına doğru yuvarlandı.

Ona arkadan girerken saçlarını elime aldığımı hayal ettim, geçen hafta masasının üzerine eğildiğinde dar amının sert sikimin etrafında kenetlendiğini.

Sikim kabarmış, fermuarı zorluyordu.

"Pantolonunu çıkar," diye emrettim.

Ayakkabılarını tekmeledi, çoraplarını çıkardı ve bir şekilde seksi görünmesini sağladı. Kalçalarını döndürerek, surround ses sisteminden gelen müziğın ritmine göre hareket etti ve göz temasını hiç kesmeden ellerini vücudunda gezdirdi.

Sık beni. Gözleri kapalıydı, dudakları o kadar gür ve öpülesiydi ki kan akana kadar dişlerimi geçirmek istedim.

Eli aşağıya indi ve parmakları pantolonunun düğmesiyle oynadı, ama onları almadı. Kapalı.

"Beni istiyorsan, buraya gelip kendin yapman gerekecek," diye alay etti, elini uzatarak dirseklerini arkasındaki bara dayamıştı. Odanın diğer ucuna geçip onu çırılçıplak soymak için bir davet.

Ama ben olduğum yerde kaldım, bir milim bile kıpırdamadım. "Eğer bunu istiyorsan..." Pantolonumun üzerinden sikimi avuçladım. Kaya gibi sertti. Zonkluyordu. Neredeyse acı veriyordu. "Dediğimi yapmak zorundasın." Bu bir irade testiydi ve ben artık kendimi tamamen adamıştım. Kendimi tamamen davaya adamıştım.

Gerekirse bütün gece burada dikilirim.

Ses tonumdaki kararlılığı duymuş olmalı ki dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sen gerçek bir pisliksin, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı ve bir elini kalçasına koyarak eğildi. "Ya seni istemediğimi söyleseydim?"

Oynadığımız bu kedi-fare oyununa bayılıyordum.

Dişlerimi göstererek sırttım. "O zaman sana yalancı derim."

Ellerinin göğüslerini kavrayışını, başparmaklarının meme uçlarını okşayışını, sırtının kavislenişini ve göz kapaklarının kapanışını izledim. Bir porno yıldızına yakışır bir inilti çıkardı ve bu doğrudan sikime vurdu.

Pantolonuma uzanıp elimi aletimin etrafına sarmaktan ve sıkmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Eğer bu bir güç oyunuysa, hangimizin kazandığından emin değildim. Şimdi kıvranıyor, ellerini vücudunda gezdiriyor ve sahte inlemeleri gerçekmiş gibi gelmeye başlıyordu. Bunu bana işkence

etmek için yaptığını biliyordum ve işe yarıyordu.

Ama ben direndim, beklentinin tadını çıkardım. Ne kadar uzun süre direnirsem, ödöl o kadar tatlı oluyordu.

"Pantolonunu çıkar," dedim tekrar.

Sırtarak pantolonunun düğmelerini çözdü, fermuarını açtı ve kalçalarından aşağı itti. Pantolon ayak bileklerinde toplandı ve ben ona doğru yaklaşıp aramızdaki mesafeyi silerken bir ayağını kaldırıp diğerini kenara attı.

"Aferin kızıma." Avuçlarımı sırtında gezdirdim ve kışını sıkarak onu kendime çektim.

Sütyeninin dış hatlarını çizdim ve başparmağımı kumaşı zorlayan sertleşmiş tepenin üzerinde gezdirdim. Aşağı doğru eğilerek göğüslerinin arasındaki noktayı yaladıktan sonra etli alt kısmını nazikçe ısırdım. Nicola nefesini içine çekti, ellerim saçlarımın arasından kayarak beni daha da yaklaştırdı.

"Emirlere her zaman itaat etmiyorum, biliyorsun," dedi nefes nefese.

Sırtını göğsüme yaslaması için onu döndürdüm ve ellerimi kollarından aşağı doğru kaydırđım. Sonra ellerini ellerimde kavuşturarak kollarını başının üzerine kaldırdım ve boynuma doladım.

Dudaklarım teninde gezindi ve yalayıp emerek boynunda, köprücük kemiğinde ve kulağının hemen altında iz bıraktım.

"Patron olmaya alışkınsın," diye yorum yaptım.

Ellerim yanlarında geziniyordu, teni kaba, nasırlı ellerimin altında ipeksi bir yumuşaklıktaydı. "Evet," dedi kışını ereksiyonuma karşı gıcırdatarak.

Parmaklarım külotunun içine kaydı ve kıvrımlarının arasından süzüldü, suları parmaklarımı kapladı.

O kadar ıslaktı ki muhtemelen kalçalarından aşağı damlıyordu.

"Bu arada, ben yarı çıplağım ve sen tamamen giyiniksin," dedi, klitorisini daire içine aldığımda ve sonra başparmağımı sıkı sinir demetine bastırđığımda dudaklarından bir nefes kaçtı.

İki parmağımı parmak boğumları derinliğinde içine soktum ve başını geriye atıp avucuma sürtünürken diğer elim göğsüne gitti. Nefes alış verışı düzensizleşirken meme ucunu parmaklarımın arasında sıktım.

"Oh Tanrım," diye nefes nefese kaldı, vücudu titriyordu.

Ereksiyonumu kış yanaklarının arasına soktum. "Yani bunun haksızlık olduğunu ve bunu istemediğini mi söylüyorsun?" Kararlılığını test etmek için parmaklarımı dışarı kaydırđım.

"Hayır. İstiyorum," diye homurdandı. "Tanrım, istiyorum." Duymam gereken tek şey buydu.

Başparmaklarımı dantel külotunun kenarlarına geçirerek kabaca bacaklarından aşağı ittim ve onu döndürdüm. Kalçalarının arkasından tutarak onu yerden kaldırdım. Bacakları belime dolandı ve kolları boynuma dolandı, onu en yakın kabine taşıyıp masanın üzerine koyarken dudakları benimkilerle birleşti.

"Beni masada mı istiyorsun?" diye sordu ben kadife koltuğa kayarken.

Kabinin içine doğru daha da kaydım, iki elimi kışına koydum ve onu masanın üzerine kaydırđım. Onu bir tatlı ziyafeti gibi önüme serdim. "Yemeye hazırım."

Bir davet beklemeden, ilk tadı almak için öne doğru eğildim. Dilim klitorisini sıyrır sıyırmaz, temastan dolayı sarsıldı. Amının dudaklarını açmak için başparmaklarımı kullandım ve onu çatlağından klitorisine kadar yaladım.

Tadı hayal ettiğim kadar tatlıydı.

Nicola inleyerek parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve kafatasımın arkasını tuttu.

Klitorisini parmaklarımın arasına sıkıştırdım, inlemeleri yoğunlaşırken dilim dar duvarlarının içine daldı.

"Aman Tanrım." Masanın üzerinde kıvranıyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Şişmiş klitorisine masaj yaparak ve dilimle onu becererek sordum. "Çok yaklaştım... Yapacağım..."

"Ben içine girene kadar boşalmana izin yok."

Geri çekilerek pantolonumun fermuarını açtım ve aşağı ittim, elimi sikimin etrafına sardım ve sıktım.

Ellerim kalçalarının altındaki kıvrımlara yerleşti ve masadan kalkmasına yardım ettim, böylece bana yaslanmıştı. Kalçalarının titrediğini hissedebiliyordum. Kendini sabitlemek için omuzlarıma tutundu, sonra aşağı uzanıp elini aletimin etrafına sardı. Tabanını sıkıttığında tısladım, beni sertçe sarsıp ucumu kaygan kıvrımlarının arasından geçirdi.

"Kendine dikkat et," diye homurdandım, bir uyarı olarak kıç yanaklarını sıktım. "Yoksa eline boşalırım."

Tek seferde üzerime çöktüğünde dudaklarında bir gülümseme belirdi ve iliklerime kadar gömüldüm. Şimdiye kadar hissettiğim cennete en yakın şeydi. Hareket etmesini engellemek için kalçalarını tuttum. "Bana bir saniye ver. Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı."

Yüzünü tuttum ve onu sertçe öptüm, kalçalarını yavaşça sallamaya başladığında dillerimiz düello ediyordu, parmakları omuzlarıma giriyor, göğüsleri göğsüme sürtünüyordu.

Ellerim beline yerleşti ve daha hızlı sallanmaya başladı, bana sürtünürken nefes nefese kalmıştı.

Kalçalarımı kaldırdım, ittim. Bir kez. İki kez. Üç kez. Etrafımda bir mengene gibi kenetlenip başını geriye atması, boşalırken adımı haykırması, vücudunun sarsılması için tek gereken buydu.

Orgazmdan inmeye başladığında, kasları gevşedi, onu üzerimden kaldırdım ve sırt üstü fırlattım. Sonra kabinden dışarı kaydım ve onun üzerinde durdum.

Dirseklerinin üzerinde kendini yukarı itti, ben sikimi yumruklayıp sertçe sarsarken yüz hatlarına şaşkınlık kazınmıştı. Zaten o kadar sert ve o kadar hazırdım ki beni orgazma ulaştırmak için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyordum. Taşaklarım sıkılaştı ve orgazm omurgamın tabanında başladı. Kendimi sabitlemek için bir elimi kadife koltuğa koydum ve daha sert sarsıldım. Sıcak, beyaz sıvı fişkırlarak tenini süsledi.

O kadar sert boşaldım ki başım döndü.

Görüşüm netleştğinde öne doğru eğildi ve kirpiklerinin altından bana baktı. Dili dışarı fırladı ve yarığımdaki son döl damlasını da yaladı. Sonra arkasına yaslandı ve sanki tadına bakmak istiyormuş gibi dudaklarını yaladı.

Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Kendimi pantolonumun içine geri soktum ve onu temizlemek için birkaç bar peçetesi aldım. "Neden içime girmedin?" diye sordu, sesi incinmiş gibiydi.

İçine boşalmadım çünkü bir kez daha hazırlıksız gelmişim. Onu temizlemeyi bitirdiğimde, elimdeki peçeteleri topladım. "Prezervatif yok."

"Geçen sefer iyi olduğunu söylemiştim."

Şu anda ikimizin de ihtiyacı olan son şey kazara bir hamilelikti. Peçeteleri barın arkasındaki çöp kutusuna attım ve kabine dönmeden önce yerdeki kıyafetlerini topladım. "Bak ne diyeceğim," dedim kıyafetlerini masanın üzerine bırakırken. "Bir kutu prezervatif alacağım ve bir dahaki sefere inci kolye takmayacaksın."

"Yine de biraz sıcaktı." Külotunu çekti ve tişörtüne uzanarak ayağa kalktı. Vücudunu saklamaya çalışmak için acele etmemesine bayılmışımdım. Kendi tenine güveniyordu.

Dudaklarından öptüm. "Senin gibi."

Giyindiğinde "Tamam," dedi. "Doğum kontrolüne başlayacağım."

Sanki ondan doğum kontrolüne başlamasını *istemişim* gibi konuştu.

"Sana kalmış." "Yapacağım. Şımardım. Seni çıplak seviyorum."

Benden hiçbir itiraz alamazdı. Aramızda bir şey olması fikrinden nefret ediyordum.

Eğer onun tatlı, dar amcığının içinde *yaşayabilseydim*, yaşardım.

Restorandan çıkmadan önce başını sallayarak, "İnsanların yemek yemek için buraya oturacağına inanmıyorum," dedi. Sanki dördüncü masayı müşterilerin yemek yediği bir yere ait *olmayan* sivilarla vaftiz ettiğimizi yeni fark etmiş gibiydi.

Güldük.

Ama bu, kıcıımı kaldırıp kendi evime çıkmam için bir teşvik daha oldu.

Bir hafta sonra, bir daire için kontrat imzaladım. Fazla bir şey değildi; yıkık dökük bir binanın ikinci katında, otoparka bakan daracık bir yatak odası. Ama benim dairemdi. Mahremiyetim ve oğlumu getirebileceğim bir yerim vardı, bu da benim için yeterliydi.

Pazartesi günü Luca taşınmama yardım etti. Birkaç spor çantam, bir konsinye mağazasından aldığım ikinci el bir kanep ve sehpa ve zemin için yeni bir yatağım vardı. Eşyalarım bu kadardı.

Her şeyi kamyonetinden ikinci kattaki daireye taşımak sadece on beş dakika sürdü ve işimiz bittiğinde Luca'ya bir altılı paket verip teşekkür ettikten sonra onu yoluna gönderdim. Eşikte durakladı ve bana doğru döndü. "Yani sen ve kız kardeşim...."

"Seni ilgilendirmez."

Bir kez başını salladı. "Güven bana, detay istemiyorum. Ama bir tavsiye-"

Kaşlarımı kaldırdım. Arkadaşının kız arkadaşıyla yatmış yirmi dört yaşındaki birinden tavsiye almaya ihtiyacım olduğundan emin değildim. Irvine'deki kanep ve sehpayı aldıktan sonra tüm hikâyeyi öğrenmişim. Luca'nın dediği gibi *karmaşıktı*. Ama bütün ilişkiler öyle değil miydi?

"Dikkatli ol," diye uyardı.

"Eğer ona zarar vereceğimi ima ediyorsanız, sizi temin ederim ki niyetim bu değil." Küçük anlaşmamız hakkında paylaşmak istediklerim bu kadardı. Bu da durumu iyi idare ettiğimi düşünerek ne kadar hayalperest olduğumu gösteriyordu.

"Ben de seni düşünüyordum," dedi Luca, beni şaşırtarak. "Beni yanlış anlama. Kız kardeşimi seviyorum ve eğer biri ona zarar verirse ağzını burnunu dağıtırım. Ama o hâlâ hapiste-" Cümlesini bitirmeden kendini tuttu ama boşlukları doldurmak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Nicola hâlâ kocasına aşıktı. "Sana hikâyesini anlattı mı?"

"Kocas hakkında mı?" Başını salladı. "Evet, bana söyledi."

"O zaman sanırım neyle karşı karşıya olduğunuzu biliyorsunuz. Nicola özüne sadıktır. Eğer uzun vadeli bir bağlılık aramıyorsan sorun yok."

"Değilim," diye onu temin ettim. "Aklımdan geçen en uzak şey bu."

"Aynen dostum, aynen. Şu anda istediğim ya da ihtiyacım olan son şey bu. Aşk hassas bir tuzaktır. Bir kez içine düştün mü, kolay bir çıkış yolu yoktur." Bu düşünce onu ürpertti. "Tamam. Gitmem gerek." Yumruğunu benimkine vurdu ve dışarı çıktı, merdivenlerden aşağı koşarken bir kolunda altılı bira paketi vardı.

Kapıyı arkasından kapattım.

O gittikten sonra yatağı topladım ve Sage'i almaya gitmeden önce temizlik yaptım. Anma Günü hafta sonuydu ve o gün okuldan izinliydi, bu yüzden birlikte geçirecektik.

Yaz tatilinden önce okulda sadece birkaç günü olduğu için onu daha fazla görmek istiyordum. Bunu daha sonra Sasha ile konuşmayı planlıyordum. Hepimizin yararına olacak bir program üzerinde çalışabilirdik.

bizden.

Sasha'yı hastaneye götürdüğüm günden beri, Sage ile vakit geçirmeme izin verme konusunda daha cömert davranıyordu.

Yolda Luca'nın sözleri aklıma geldi. Bana zaten bilmediğim bir şey söylememiştii. Nicola'nın sadakati her zaman önce Cruz'a olacaktır.

Paylaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım ve bundan pek hoşlandığımı söyleyemezdim, ancak bunlar benzersiz koşullardı.

Nicola'dan asla seçim yapmasını istemezdim. Bu haksızlık olurdu. Yılların anılarını benim silebildiğimden daha fazla silemezdi. Ben de ondan bunu beklemezdim.

Ancak işler zorlaştığında beni terk eden Sasha'nın aksine Nicola aşkı için savaştı ve başından sonuna kadar sadık kaldı. Bu takdire şayandı ve onun hakkında çok şey söylüyordu.

Nicola onun zor biri olduğunu düşünüyordu ama ben farklı görüyordum.

Dik başlı ve inatçıydı. İnatçı ve bağımsız. Bildiğinden çok daha güçlü olan bir hayatta kalan.

Nicola uğruna savaşmaya değerdi. Savunmaya. Korumaya.

Ona aşık olmanın kolay olacağını ve onu kaybetmenin çok acı vereceğini hissediyordum.

Ama bunların hiçbirinin benimle ilgisi yoktu.

Cruz'a olan sadakati sadece ciddi olmayı planlıyorsak sorun olurdu. Ya da birlikte bir gelecek hakkında konuşmaya başlarsak.

Ki yapmazdık. Sadece zararsız bir eğlence yaşıyorduk. Bir kaçamak. Karşılıksız seks.

Bu rotaya sadık kalırsak kimse zarar görmez.

Bu düşünce aklımdan geçerken bile kendimi kandırdığımı biliyordum.

Her zaman birileri incinirdi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Nicola

"EĞER BİR KİŞİ DAHA BANA NE ZAMAN İYİ BİR ÇOCUKLA TANIŞIP EVLENECEĞİMİ SORARSA
bu ciabatta somununu onlara ver."

AĞUSTOS

Bu gece ne yapıyorsun?

Ona mesaj atarken gülümsedim.

NICOLA

Ailevi bir şeydeyim. Ama daha sonra gelebilirim.

AĞUSTOS

Buna değmesini sağlayacağım. Bu bir garanti.

NICOLA

Yatağın var mı?

AĞUSTOS

Yerdeki yatak sayılır mı?

"Celia Teyze'nin ne dediğini biliyor
musun?"

NICOLA

Sayılır.

AĞUSTOS

O zaman bir yatağım var.

AĞUSTOS

Sonra görüşürüz. Sage'i bıraktıktan sonra, bütün gece burada olacağım... bekleyeceğim.

"Uzaylıların arka bahçeyi istila ettiğini söyledi...."

Zilleri evde bırak. Sadece o küçük tatlı kıcını buraya getir. Kıyafet isteğe bağlı.

Telefonumdan başımı kaldırıp Ari'nin bakışlarıyla karşılaştığımda hâlâ gülümsüyordum. "Sonra da ona bunu kıcına sokmasını söyledim," dedi.

Bu dikkatimi çekti. "Sen mi yaptın?" Açık Fransız kapılarından baktım ve arka bahçedeki partiyi taradım. Ailemizden herhangi biri hakkında konuşuyor olabilirdi. Ama umarım bunu Nonna'ya söylememiştir. O zaman ödeyecek cehennem olurdu.

Ari gözlerini devirdi ve kalçasını mutfak tezgahına yasladı. "Bütün konuşmamı kaçırdın, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye yalan söyledim, köpüklü suyumdan limon dilimini çıkardım ve meyveyi dişlerimle kabuğundan ayırdım. "Her kelimesini duydum."

Güldü. "Elbette, öyle yaptın. O bakışı biliyorum."

"Ne bakışı?" Başımı çevirdim ve ağzıma bir zeytin attım, diğerine uzanmaya başlamıştım bile. Stratejik olarak şarküteri tabağının yanında konumlanmıştık.

Annem her zamanki gibi aşırıya kaçmıştı. En az dört farklı çeşit kurutulmuş et ve İtalya'daki bütün bir köyü doyurmaya yetecek kadar peynir, meyveler, kuruyemişler ve ev yapımı incir reçeli vardı.

Bütün ailem fazladandı.

Ari sırtıttı, bakışları yüzümde geziniyordu. "Az önce seks çağrısı almış bir kızın bakışı."

"Ben seks çağrısı almadım," diye alay ettim.

Kesinlikle. Bu gece gerçek bir yatağımız olacaktı ve ben heyecanla bekliyordum.

Ama önce bir aile toplantısını atlatmam gerekiyordu. Kolay bir başarı değil. Geçen sefer Nonna, Cruz ve benim hiç çocuğumuzun olmamasının ne kadar utanç verici olduğunu anlatıp durmuştu. Şimdi piknik masasına başkanlık ediyor, bilgeliğini ve tavsiyelerini dağıtıyordu. Ben de bu yüzden mutfakta saklanıyordum.

"Ee, August'la aranızda neler oluyor?" Ari bir kavun diliminin üzerindeki jambonu soyarken sordu.

Jambonu yedi ve kavunu bana uzattı.

"August kim?" diye sordu annem, önüme bir tabak dolusu yemek koymaya çalışırken. "Fritti'yi dene.

Kabak çiçeklerini seviyorsun."

"Ben iyiyim anne." Elimdeki yemek tabağını salladım. Verandadan yeni gelmişken Ari'nin sorusunu nasıl duymuştu bilmiyorum ama işte annem buydu.

"Bir deri bir kemik kalmışsınız. Şu halinize bakın." Bizi tarttı ve kendine özgü kırmızıya boyadığı dudaklarını büzdü.

Annem, ince vücudunu göstermek için belinden kemerli siyah keten gömlek elbisesi içinde zarıftı.

İkiyüzlülüğün daniskası.

"Güçlü bir rüzgâr seni uçurabilir." Annem her zamanki gibi abartıyordu. Ailesini zorla beslemenin kraliçesiydi. Hepimizin dört yüz kilo olmaması bir mucizeydi. "Siz kızlar daha çok

yemelisiniz. Bir eri domates alın."

Ona geri çekilmesini söylemek için azımı açtım, ama o azıma tıktı.

"İyiler, değil mi? İlerini iyi konserve ton balığıyla doldurdum." fkeli bir şekilde

Nefes al. "Neden yemiyorsun?"

Aman Tanrım. Bu kadın bazen beni delirtiyordu. "Dur anne. Çok yedim."

"Kimin yemeğe ihtiyacı var?" diye gürledi babam verandadan. Adamın süpersonik işitme yeteneği olduğuna yemin edebilirim. "Nicola ve Ari," diye bağırdı annem. "Onlara biraz köfte getir."

"Ben iyiyim Antonio," diye bağırdı Ari.

"Aynen," diye seslendim. "Daha fazla yiyeceğe ihtiyacım yok-"

"Saçmalama," dedi annem, beş yaşındaymışım gibi yanaklarımı sıkarak. "Sen babanın köftelerini hep sevdin."

Ari ve ben birbirimize baktık. İkimiz de kahkahalarımızı tutmaya çalışıyorduk.

"Antonio'nun köfteleri çok lezzetli," diye bağırdı Celia Teyze verandadan. "Çok sulu ve yumuşak. Çok da lezzetli."

"Lezzetli toplar," diye hırıldadı Ari.

Ve işte bu kadar. İkimiz de kendimizi kaybettik. O kadar komik bile değildi ama o kadar çok güldük ki gözlerimizden yaşlar aktı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu babam, elinde sos içinde yüzen bir kase köfte ile mutfığa girerken.

Gözlerimdeki yaşları sildim ve derin bir nefes aldım. "Hiçbir şey."

Babam şarküteri tahtasını kenara kaydırды, kaseyi önümüze koydu ve çataları dağıttı. "Mangia!" Elleri havaya kaldırdı ve sonra kalçalarının üzerine koyarak söyleneni yapmamızı bekledi.

"Köfte istemiyorum. Ari, bir köfte al. Çok yumuşak ve sulu oluyorlar. Çok da lezzetli." "Bahse girerim lezzet doludurlar."

Luca elinde bir bira ve Ari'nin yeğeni Dante'nin sırtında mutfığa girdi. "Beni boğuyorsun, evlat. Uber'e binme vakti geldi." Dante'yi ayağa kaldırdı, parmaklarıyla bir köfte yakaladı ve ağzına attı.

"Polpette'inde bir şeyler eksik baba."

Babam ona hayretle baktı. "Mükemmeller," diye açıkladı.

"Sen öyle diyorsan." Luca sırtıttı. "Biraz da *August* için almalısın, bakalım o da kabul edecek mi?" Onu yumruklamak istedim.

"Peki, şu bahsettiğiniz Ağustos kim?" diye sordu annem. Harika. Luca o koca ağzını açmasaydı, annem unutabilirdi.

"O benim yardımcı şefim." İşte. Basit bir açıklama. Başka soruya gerek yok.

"Ahhh. Yeni şef yardımcısı," dedi babam başını sallayarak. Sonra, "Ağustos mu demiştiniz?"

Başımı salladım ve babamın çok değerli köftelerinden birini çatalımla ısırp ağzıma götürerek dikkatlerini başka yöne çekmeye çalıştım. "Luca haklı. Bir şeyler kesinlikle eksik."

Luca yüzünü bir köfte daha ile doldurdu. "Kekik."

Köfteler iyiydi ve ikimiz de bunu biliyorduk, ama bu bazen babamla oynadığımız küçük bir oyundu. Ne zaman biri yemeği hakkında bir şey söylese çok gücenirdi.

"Sos için sarımsakları yine mi yaktın Antonio?" diye sordu annem, ateşle oynadığını gayet iyi biliyordu.

Babam dudaklarını birbirine bastırdı ve anneme ters ters baktı. Sonra büyük bir şov yaparak sosu tattı ve "È spettacolare!" dedi. Sözlerini bir şef öpücüğüyle noktaladı. Her zamanki gibi abartılıydı.

"August alışılmadık bir isim," dedi annem, daha önceki konuşmaya geri dönerek.

"Pek sayılmaz. Ona Auguste Escoffier'in adı verildi." Bu bilgiyi neden verdiğimden emin

değilim. Ya da August'un onları neden bu kadar ilgilendirdiğini. Ama ailem her zaman meraklı olmuştur.

Onlara kalsa hayatımın her detayını bilirlerdi.

"İlginç," dedi babam, çenesini sıvazlarken, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Soyadı ne?"

Nedeninden emin olmasam da tereddüt ettim. Bu isim onun için bir şey ifade etmiyordu.

"Harper." "August Harper," diye tekrarladı babam ve sonra sanki kafasında bir ampul patladı.

"August Harper.

Çiftçi Pazarı'ndaki çocuk mu?"

Çenem düştü. Babam bunu nasıl bilebilirdi? August bize onun adını söylememişti. Biliyordum çünkü o gün eve dönerken babama bu konuda soru sormuştum.

Luca'nın bakışları babamdan bana doğru kaydı. "Çiftçi Pazarı'ndaki çocuk mu?"

Celia Teyze kucağında en yeni Benedetti ile bize katıldı. Kuzenim Elio'nun bebek kızı Mia.

Koca bir arka bahçemiz vardı ama parti her zaman ayçiçeği sarısı küçük mutfağımızda sona ererdi.

Her akli başında insanın yapacağı gibi konuyu kapatmak yerine babama "Adını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Birkaç hafta sonra seni aramak için geri geldi."

"Öyle mi? Bunu hiç bilmiyordum. Neden bana hiç söylemedin?"

"Kimden bahsediyoruz?" Luca konuyu takip etmeden sordu.

"Görünüşe göre August," dedi Ari, merakını gizlemeye bile çalışmadan.

Babam bana bir bakış fırlattı. "Peki bu bilgiyle ne yapacaktın?" "Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey. Ama bilmeye hakkım vardı."

"*Bilme hakkı* mı? Bilmeye hakkı olduğunu düşünüyor," dedi anneme. Annem başını salladı ve içini çekti. Her zamanki gibi birlik içindeydiler. "Sen daha ergenlik çağındaydın," diye devam etti babam. "Ve o çocuk belaydı. Yüzünden okunuyordu." Çenesini kaldırdı ve geniş omuzlarını dikleştirdi. "Kaba ve kibirliydi ve bir babanın kızının peşinden koşmasını isteyeceği türden bir çocuk değildi. Sen de onaylamazdın," dedi anneme, o da ciddiyetle başını salladı, sözünü kabul etti.

"Kimseyi *kovalamıyordum*."

"Seni öptü." Babam ellerini havaya kaldırdı. "Kör olduğumu mu sanıyorsun? Ne olduğunu görmediğimi mi sanıyorsun?" Elini havada döndürdü. "Burnumuzun dibindeki fıstıkları çaldı."

Aman Tanrım. Babam bazen saçmalardı.

Bırak artık, Nic. Bırak. Bırak. Bırak.

Ben yapmadım.

"Peki ona ne söyledin?"

"Uzun zaman önceydi." Elini havada sallayarak bunu geçiştirdi. "Bunu hatırladığımı mı sanıyorsun?"

"Adını ve tam olarak kim olduğunu hatırlıyorsun, bu yüzden konuşmayı unuttuğuna inanmamı bekleyemezsin."

Annem kolumu okşadı, uzlaştırmacı rolü oynadı. "Tatlım, bu uzun zaman önceydi. Şimdi ne önemi var ki? Kendin için mükemmel erkeği buldun, o yüzden eski defterleri karıştırmanın bir anlamı yok."

Ve bunların hepsi doğrudu. Bunlar geçerli noktalardı. Ama yine de. Yardım *edemedim* ama merak ettim.

oldu. "Onu korkutup kaçırdın, değil mi?" Babama sordum.

Böyle bir numarayı sadece o zaman yapmamıştı. On yedi yaşımıdayken, mahallemizden bir çocukla öpüşüyordum. Yatak odamdaydık, sadece takılıyorduk ve ailemin dışarıda olması gerekiyordu. Eve geldiklerini duymadım. Babam adamı benden uzaklaştırdı ve neredeyse odanın

öbür ucuna fırlatarak adamın ödünü kopardı.

Daha da kötüsü, adamın evine geldi ve ailesine oğullarını benden uzak tutmalarını söyledi.

Çok utanmıştım.

Eğer babama kalsaydı, düğün günümde hâlâ bakire olurdum. "Tabii ki yaptım," dedi en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden. "Senin için en iyi olanı yaptım." "Bu senin vereceğin bir karar değildi."

Yumruğuyla göğsüne vurdu. "Ben senin babanım, yani bu benim vermem gereken bir karardı. Hâlâ reşit değildin. Ve şimdi bu adam senin için mi çalışıyor?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki hâlâ ergenmişim ve beni bir partiden eve sarhoş dönerken yakalamış gibi bana ters ters baktı.

Onun duruşunu taklit ettim. "Evet, öyle." Ses tonumda sanki bu konuda ne yapacaksın der gibi bir meydan okuma vardı.

Yemin ederim ailemin yanındayken gerilemiştim.

Cevabım ağır bir sessizlikle karşılandı. Bütün gözler üzerimdeydi. Az önce çifte cinayet işlediğimi itiraf ettiğimi düşünebilirdiniz.

Annemle babam endişeli görünüyordu. Celia Teyze bana Mia'nın ağlamaya başlaması benim suçummuş gibi baktı. Ari ve Luca sadece merakla baktılar.

Sessizliği ilk bozan Luca oldu. "Demek sen ve August'un geçmişi çok eskilere dayanıyor, ha?" "Sadece bir kez beş dakika kadar görüştük. Önemli bir şey değildi."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Oysa az önce babanı seni bu çocuktan uzak tutmakla suçluyordun," diye dikkat çekti.

Celia Teyze başını sallayarak annemle babama sessizce destek verdi. Her şey o kadar saçmaydı ki neredeyse gülecektim.

"Onu gerçekten suçlayamam," dedi Luca beni savunarak. "Konu Nic olunca babam biraz aşırı korumacı olabiliyor."

"Tek kızımı korumak istemem çok mu yanlış?" Babamın gözleri benim üzerimdeydi ve İtalyanca konuşmaya geri dönmüştü. Ama sesi yumuşaktı ve kızgınlığım bir anda yok oldu.

Otuz iki ya da on iki yaşında olmam fark etmezdi. Babam hala beni korumanın görevi olduğunu düşünüyordu.

Yaptığı her şey doğrudan kalbinden geliyordu.

İki şeye tutkuyla bağlıydı: yemek ve ailesi.

Kendime beni seven ebeveynlere sahip olduğum için şanslı olduğumu hatırlattım. Babam bazen inatçı ve aşırı korumacı olabilse de, iyi bir adam ve iyi bir babaydı ve onu seviyordum.

Hayat tam da olması gerektiği gibi ilerliyordu. Cruz'la tanışmam gerektiği zaman tanışmıştım. Ve belki de, Scarlett'in dediği gibi, August tam da olması gerektiği zamanda hayatıma geri dönmüştü.

Eskiden kadere ya da alinyazısına inanmazdım ama artık inanıyorum. Evren neye ihtiyacımız olduğunu biliyordu ve biz hazır olduğumuzda onu bize verdi.

"Hayır, baba," dedim usulca. "Bu yanlış değil. Ti voglio bene."

"Ti voglio *molto* bene," diye karşılık verdi, elini kalbinin üzerinde tutarak.

Annem onun yanına gitti, o da kolunu annemin omuzlarına doladı ve başının üstünü öptü.

Ailemiz dramatik değilse hiçbir şeydi. Ve annemle babam çift hedefleriydi. Bunca yıl sonra bile birbirlerine hâlâ derinden aşıklardı.

"Gördün mü?" Annemin yüzü gülüyordu. "Bu ailede çok fazla sevgi var." Beni çemberlerinin içine çekti ve annemle babam bana sarıldı.

Arkamda Luca'nın kıs kıs güldüğünü duydum. "Garip bir aile esnekliğinden bahsediyoruz."

Annemin kolu hiç vakit kaybetmeden kafasının arkasına vurmak için fırladı. "Ow. Tanrım. Bu ne içindi?"

"Sadece bir aşk musluğu," dedi annem. Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. "Yalnız değilsin tatlım,"

dedi. "Biz varız."

Sözlerini takdir etsem ve onlara sahip olduğum için minnettar olsam da, bir ailenin size veremeyeceği bazı şeyler vardı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde annem beni tekrar aradı. "Unutma, Nicola. Sen hâlâ evlisin." Bana bilmiş bir bakış attı. "Yeminini unutma."

Kemerli kapının üzerinde asılı duran haça baktım.

Bağışla beni İsa, çünkü günah işledim.

Ama Katolik suçluluk duygum bile bunu tekrar yapmamı engelleyemezdi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ağustos

"DENEYEBİLİR MİYİM?" SAGE BİÇAĞIMA UZANARAK SORDU.

Tereddüt ettim. Bıçağı her zaman yaptığım gibi bilemişim. Bir kâğıdı takılmadan kesebilecek kadar keskindi. Bıçağı hemen çevirmediğimde, Sage dua eder gibi ellerini birleştirdi.

Bu surata hayır dememin imkânı yoktu. "Tamam. Ama sana yardım edeceğim." Başını salladı. "Tamam."

Ona bıçağı doğru şekilde nasıl tutacağını gösterdim, ancak eli sapı iyi kavrayamayacak kadar küçüktü, bu yüzden arkasında durdum, destek vermek için elimi onun elinin etrafına sardım ve diğer elimle ananası tuttum.

"İyi misin?" Kabuğu keserken gözlerimi bıçaktan ayırmadan sordum.

"Evet."

Ananası temizlemek ve doğramak on beş dakika sürdü, oysa benim bu sürenin yarısından azını almam gerekirdi, ama şikâyet etmedim. Sadece eğlendiği için mutluydum. Güzel bir gün olmuştu. Zamanımızın çoğunu interaktif kaya havuzunda geçirdiğimiz akvaryum gezisinden sonra markete gittik ve en sevdiği yiyecekleri stokladık.

Şimdi yeni dairemde akşam yemeği pişiriyorduk.

Bundan daha iyisi olamazdı.

"Küçükken gelip beni iş yerinde ziyaret ederdin," dedim ona ocağın üzerine bir tava koyarken - gazlı değil elektrikli. Elektrikli ocak kullanmaktan nefret ederdim ama bu dairedeki aletler seksenli yıllardan beri yenilenmemişti.

"Şeflik işinde mi?" diye sordu, kızartma için sosu çırparken. Soya sosu kenarlardan taşıp tezgâha sıçradı ama temizleme ya da işi devralma dürtüsüne direndim. Etrafı dağıtması ya da kırmızı biberlerin mükemmel şeritler halinde kesilmemiş olması önemli değildi.

Babamın bana yapmaya çalıştığı gibi onun ruhunu kırmak istemedim. Ben de mükemmellik talep ederek onun hevesini kırmak istemedim.

"Evet. Eskiden bir restoranım vardı. Her sabah işe gittiğimde benimle gelmek için yalvarırdın. Hiçbir şeyi kaçırmak istemezdin." Eskiden nasıl da babasının oğlu olduğunu hatırlayarak gülümsedim. Küçük kollarını kaldırıp sarılmak istediğinde içimi büyük bir gurur ve sevinç kaplardı.

"Hâlâ da öyle," dedi Sage. "Kimse iyi şeyleri kaçırmak istemez."

Kıkırdadım. Sosu çırparken kaşları konsantrasyon içinde çatılmıştı.

Daha fazla çırpıma gerek yok. "Bence sos iyi oldu dostum. Artık ara verebilirsin."

"Vay be. Kolum ağrımaya başladı." Kollarını salladı ve bana bakmadan önce tahtadaki doğranmış sebzeleri inceledi. "Sırada ne var?"

"Şimdi her şeyi tavaya atıp kızartıyoruz. Ama hızlı olmalısınız yoksa çok pişer. Önce sebzeler. En uzun onlar pişer."

Bana bir başparmak işareti yaptı ve sebzeleri cızırdayan tavaya attı. "Sadece her şeyi hareket ettirmeye devam et." Nasıl yapılacağını gösterdikten sonra tahta kaşığı ona uzattım ve kendi başına denemesine izin vermek için kenara çekildim. "Ama her şeyi tavanın içinde tutmaya çalış," dedim bir dilim kırmızı biber uçup yere düşerken.

Güldü. "Bu uçan bir biber. Bu çok eğlenceli."

"Öyle mi?"

Karıştırarak kızartma tekniğinin coşkusuyla uyumlu bir şekilde başını salladı. Karides ve ananası eklediğimde sebzelerin yarısı yerdedi.

Akşam yemeğimizi otoparka bakan balkonda yedik ve yuvarlak metal bir masanın üzerindeki perdeli çim sandalyelere oturduk, bunların hepsi ben taşındığımda burada bırakılmıştı. Pek güzel bir manzarası yoktu ama Sage çevresinin yaşadığı ev kadar lüks olmamasını umursamıyor ya da fark etmiyor gibiydi.

Onun yaşındayken, sanırım bu şeyler o kadar da önemli değildi.

İkinci porsiyonunu da bitirdikten sonra, "Bu yediğim en iyi yemektir," dedi. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve memnun bir gülümsemeyle karnını sıvazladı. Erken akşam güneşi yüzünü aydınlatıyordu ve ben de gülümsememi engelleyemiyordum. Sage yaşına göre küçük olabilirdi ama iştahı yerindeydi.

"Kendin pişirdiğinde yemeğin tadı her zaman daha güzel olur."

"Annem, pişirmek zorunda kalmadığı zaman yemeklerin her zaman daha lezzetli olduğunu söyler."

Güldüm. "Evet, annen yemek yapmayı hiç sevmezdi." Bu güzel bir ifadeydi. Sasha yemek pişiremezdi. Hem de hiç. Her şeyi ya yakar ya da az pişirirdi. Basit bir tarifi bile takip edememesi beni şaşırtırdı.

"Ziyaret ettiğimde restoranınızda ne yaptım?" diye sordu.

"Hazırlık işimi yaparken sana ve annene öğle yemeği hazırladım. Beni yemek yaparken seyretmeye bayılırdın." Sasha benim Disney kanalından daha iyi bir eğlence olduğumu söyleyerek şaka yapardı. "Seni her türlü yeni yemekle tanıştırdım. Senin için çocuk yemeği değil, küçük adam. Tavuk nugget ya da Happy Meals yok."

"Ne?" O kadar şaşırmış görünüyordu ki güldüm. "McDonald's'ı seviyorum." İçimi çektim. "Bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda sana *gerçek* bir hamburger yapacağım."

Sage oturduğu yerden kalktı ve metal tırabzanı kavrayarak çöp konteynırına dalan martıları izledi. Aptal kuşlar. Okyanus sadece birkaç mil ötedeydi. Sage bana doğru baktı. "Restoranında eğlendim mi?"

"Mutfakta olduğun için eğleniyordun. Seni şefin masasına oturturdum." "Neymiş o?"

"Mutfakta müşterilerin şefleri yemek hazırlarken izleyebilecekleri özel bir masa."

Çenesini çapraz kollarına dayamış, hâlâ martıların büyüüne kapılmıştı. "Ne tür bir yemek yaptın?"

Çocukların ne kadar çok soru sorduğunu unutmuşum. Bütün gün beni deniz yıldızlarının neden

bu kadar utangaç olduğundan, neden bazı biberler yeşilken diğerlerinin sarı, kırmızı ya da turuncu olduğuna kadar her konuda sorguladı. Ama bunlar kolay sorulardı. Henüz büyük soruların üstesinden gelmemiştik.

"Tadım menüsü diye bir şey vardı. Her gece farklıydı. Sabah erkenden marketlere gider ve o gün en taze olan ya da beni heyecanlandıran ne varsa onun etrafında bir menü oluştururdum. Biz servis edene kadar kimse ne yiyeceğini bilmezdi."

"Sürpriz gibi mi?" "Evet."

Martıları izlemekten yoruldu ve park yerine sırtını döndü, sonra bir dakika boyunca düz çatıya baktı ve sandalyeme doğru koşup koluma yaslandı. "Telefonunda bir oyun oynayabilir miyim?"

"Telefonumda hiç oyun yok. Hadi temizlenelim ve seni eve götürmeden önce bir süre sahile ya da oyun parkına gidelim."

"Tamam." Elindeki su bardağını mutfığa götürdü ve kalanını bana bıraktı. Nefesimin altında kıkırdadım. Çocuklar.

"Demek patron sendin," dedi, ben bulaşıkları yıkarken kalan ananası yerken. "Patron bendim."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Gerçekten çok düşünmeye çalışıyorum." Ses tonundaki değişikliği duyunca lavaboya doğru döndüm. Başımı ellerinin arasına aldı. "Ama seni hatırlamıyorum bile. Hatırlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama hatırlamıyorum."

Gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi çenesi titredi ve gözleri yere düştü.

Bir an bile düşünmeden, onu Travis'le sahilde gördüğümünden beri yapmak istediğim şeyi yaptım.

Onu yerden kaldırıp kollarıma aldım. Yedi yaşındaydı ve belki de bunun için fazla büyüktü ama siktir et. Hâlâ küçük bir çocuktu ve canı yanıyordu. Tek yapmak istediğim bunu düzeltmek ve acısını dindirmektir.

Kollarını boynuma doladı ve sıkıca tutmazsa yok olacaktım gibi sıkıca tuttu.

Gözlerim kapandı ve sıcak gözyaşlarının tişörtümün içine sızdığını hissettiğimde kalbim çatladı.

O sessiz gözyaşları dökerken ben de sırtını okşadım ve bebekken gecenin bir yarısı ağlayarak uyandığında yaptığım gibi onu yatıştırmaya çalıştım.

Odasında Sasha'nın emzirmek için kullandığı döşemeli bir sallanan sandalyemiz vardı ve birçok gece işten eve geldiğimde Sage'i o sallanan sandalyede tutarak uyuyakalırdım.

Tek izin günümde, bütün günü birlikte geçirdik. Sasha ve ben onu parka götürdük. Oyun alanına. Sahile. Pazarlara. Yürüyemeyecek kadar küçükken bebek arabasında onunla kanyonda yürüyüş yaptık, büyüdüğünde ise çok yorulana kadar yürüdü. Sonra omuzlarıma binerdi.

Ama bunların hiçbirini hatırlamamasına şaşırmadım. Ben de üç yaşından öncesini hatırlayamıyordum.

"Sorun yok, Sage. Hatırlamaman sorun değil. Çünkü ben seni hatırlıyorum. Seni doğduğundan beri seviyorum ve her zaman seveceğim. *Her zaman seveceğim*. Dünyada hiçbir şey değişmeyecek."

"Beni şimdi yere bırakabilir misin?" Sesi boğuktu ve onu ayağa kaldırmadan önce sıktım ve önünde çömeldim.

İşler hızla ağırlaşmıştı. Boğazımı temizledim. "Konuşmak istiyor musun?"

"Hayır. Eve gitmek istiyorum." Kapıya doğru koştu ve ben onu durduramadan dışarı fırladı.

"Sage! Buraya gel!" Durmadı. Arkasını bile dönmedi. Aksine daha hızlı koştu. Benden mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu.

Kan basıncım yükseldi ve kalbim boğazıma kaçtı. Ayakları kaldırımdan ayrılmadan hemen önce omuzlarımdan tuttum, onu yerden kaldırdım ve omzumun üzerinden fırlattım.

Yumruklarıyla sırtıma vuruyor, tekmeliyor ve çığlık atıyordu ve eğer biri buna tanık olsaydı, onu kaçırdığımı düşünürdü.

"Sakin ol," dedim sertçe, duygularım öfkeden korkuya ve endişeye doğru salınıyordu.

Onu kamyonetimin ön koltuğuna fırlattığımda ve kaçamasın diye kollarından tuttuğumda bir çığlık attı.

"Bırakın gideyim."

"Tekrar kaçabilesin diye mi? Böyle bir şey olmayacak." Onu incitmemek için sıkıca ama nazikçe tutmaya devam ettim ama o da kaçamadı.

Bana ters ters baktı. Kurumuş gözyaşları yanaklarını çiziyordu ama az önceki hüznün yerini öfke almıştı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Çenem sıkıştı ve sesimi alçaltarak dişlerimi sıktım. "Aklından ne geçiyordu? Sana bir araba çarpabilirdi."

"Umurumda değil."

"Umurumda," diye mırıldandım. "Öylece kaçıp gidemezsin,

Sage." Başını kaldırdı ve gözlerini kıstı. "Neden? Sen yaptın."

Taşaklarım tekme atsaydı daha az acırdı. Tekrar tekrar. "Seni istediğim için terk etmedim."

"Umurumda değil. Sadece beni eve götür."

Bunu konuşana kadar onu eve götürmeye niyetim yoktu. Ve bu sefer ona dondurma rüşveti vermeyecektim.

Ona gerçeği söylemenin zamanı gelmişti.

Bunun işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama son beş yıldır nerede olduğumu bilmeyi hak ediyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ağustos

SAHİLE YAKIN BİR YERE PARK EDİP YOLCU KAPISINI AÇTIĞIMDA, "BURASI BENİM EVİM DEĞİL," DEDİ.

"Biliyorum. Gel hadi." Oturduğu yerden kımıldamadı. Babası gibi inatçıydı. "İki seçeneğin var. Ya kendi ayaklarının üzerinde yürürsün. Ya da seni omzuma atıp taşıyım."

Bana ters ters baktı ve ince kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Devam et. Bak bakalım umurumda mı?"

Öyle çocukça bir şeydi ki neredeyse gülecektim. Ama bunların hiçbirisi komik değildi. "Bir şansın daha var, Sage. Üçe kadar sayacağım ve bire geldiğimde bu kamyonundan çıkmazsan seni taşıyacağım."

Çenesini sıktı ve işbirliği yapmayı reddetti. Geri sayıma başladım. "Üç... iki.... o-" "Tamam."

Kamyonundan atladı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ama sadece beş dakikalığına, ve sonra gidiyoruz."

Sanki patron oymuş ve kararları o verebilirmiş gibi. "Seninle pazarlık yapmıyorum, Sage. Ne kadar sürerse o kadar kalacağız."

Gün batımının tadını çıkaran diğerlerinden uzakta sessiz bir yer bulana kadar sahile ve kumlara doğru yürüdü. Dizlerimizi göğsümüze çekerek okyanusa karşı oturduk, tam olarak olduğumuz gibi görünüyorduk - baba ve oğul. Bana benzemiyor olabilirdi, ama kesinlikle benzer tavırları vardı.

"Sana yalan söylemenin ya da bilgi saklamanın doğru olduğunu düşünmüyorum," dedim ve hemen konuya girdim. "Bana kızgın olmakta sonuna kadar haklısın. Ve son beş yıldır nerede olduğumu bilmeyi hak ediyorsun. Bu yüzden sana karşı dürüst olacağım."

"Her neyse," diye mırıldandı ama dinlediğini ve daha fazlasını duymak istediğini söyleyebilirdim. Ama lanet olsun, bu çok zordu.

Ona karşı dürüst olmak istiyordum ama küçük bir çocuğun anlayabileceği çok şey vardı ve bunların hiçbirinin onun hatası olduğunu düşünmesini asla istemiyordum. Yine de oyalanmanın anlamı yoktu, bu yüzden yara bandını yırtıp attım. "Hapisteydim. Ya da hapishanede. Adına ne dersiniz deyin."

Oradaydı. Çıktı.

Bir nefes verdim ve tepkisini ölçmeye çalışarak yüzünü izledim. Bir avuç kum aldı ve parmaklarının arasından süzülmesini izledi, ben sessiz kalarak ona bilgiyi sindirmesi ve aklına geleceğini bildiğim soruları formüle etmesi için zaman tanıdım. "Peki annem bana neden başka bir iş için ayrıldığını söyledi?"

Bu zor bir soruydu. Annesine yalancı demek istemedim, bu yüzden kelimelerimi dikkatle seçtim. "Seni korumaya çalışıyordu."

Homurdandı. "Bu çok aptalca."

Beklediğim tepki bu değildi. "Öyle mi? Seni korumak istemenin nesi aptalca?"

Sırt üstü uzandı ve ellerini başının altına sıkıştırdı, sanki sahilde dinleniyormuş ve dünya umurunda değilmiş gibi.

"En iyi arkadaşımın babası hapisteydi. Ve bunu herkes biliyor. O yüzden büyütülecek bir şey değil."

Yüzünü daha iyi görebilmek için yer değiştirdim. En iyi arkadaşının o gün sahilde gördüğüm diğer çocuk olduğunu biliyordum. "Arkadaşın Bodhi'nin babası hapiste miydi?" Bu beni şaşırttı çünkü Sage bana Bodhi'nin babasının Travis'in en iyi arkadaşı olduğunu da söylemişti.

"Evet. Uzun zaman önce. Bodhi doğmadan önce." Gökyüzünü boyar gibi parmak uçlarıyla bulutların izini sürdü. Çocukların ruh halleri çok değişti. Benden uzaklaşmak için ağlayan, tekmeleyen ve çığlık atan çocuğun aynı çocuk olduğunu asla bilemezsiniz. "Geçen hafta Kai bir sörf yarışmasında büyük bir kavgaya karıştı ve bir çocuğu yumrukladı."

Sage'in gözleri büyüdü ve derdini anlatabilmek için dirseklerinin üzerine çıktı. "Sanki suratının ortasına yumruk atmış gibi."

Tanrım.

"Ve her neyse." Sırtını tekrar kuma verdi. "Yarışmadan atıldı. Ama diğer çocuk babası hakkında kötü şeyler söylediği için umursamadığını söyledi. Bu yüzden onu yumruklamak *zorunda* kaldı."

Ona kavga etmenin hiçbir şeyi çözmediğini söylemenin zamanı olup olmadığından emin değildim. Ama çocukken çok fazla kavgaya karıştığım ve tam bir ikiyüzlü olmak istemediğim için bu konuyu geçiştirdim. Ayrıca, bu

arkadaşıyla ilgili değildi. Sage'le ilgiliydi. "Yani hapiste olduğum için üzgün değil misin?"

"Hayır." Sage'in gözleri akşam güneşinin son ışıklarını içine çekiyormuş gibi kapalıydı. Sage benim çocukluğumdan çok daha sakin bir çocuktü, bundan kesinlikle emindim.

Telefonumun cebimde titrediğini hissedebiliyordum. Muhtemelen Sasha'dır. Onunla sonra ilgilenirdim. Şu anda daha çok Sage için endişeleniyordum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Daha geçenlerde Nicola'ya da aynı şeyi sormuştum. Eskiden bu soruyu hiç sormazdım. Eskiden hiçbir şey hakkında konuşmak istemezdim. Ama zaman değişmişti ve ben de değişmiştim. "Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Sage.

"Doğru." Cevabımı gerçekten bu kadar kolay kabul etmiş miydi? "Ama herhangi bir sorunuz olursa, bana istediğinizi sorabilirsiniz, tamam mı?"

"Tamam."

Birkaç dakika sessizlik oldu ve ben hâlâ onun yüzünü izliyordum. O kadar mutlu görünüyordu ki ona sırrını sormak istedim. Hayatım boyunca hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum. Muhtemelen bakışlarımın ağırlığını hissediyordu çünkü gözleri açıldı. Bulutsuz bir yaz gökyüzüyle aynı mavi tonundaydılar.

"Aklıma bir soru geldi."

"Ateş et. Bana her şeyi sor." Belki bana neden hapse girdiğimi sorar diye düşündüm. Ya da oradayken onu özleyip özlemediğimi. Ya da buna benzer bir şey. Ama bana farklı bir şey verdi.

"Ben... Yani, sana nasıl hitap etmeliyim?"

Baba. Bana baba de. Ama doğru hissetmiyorsa onu zorlamak istemedim. Boğazımı temizledim. "Bana ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım..." Dudaklarını çiğnedi, emin değildi. Ona devam etmesi için cesaretlendiren bir gülümseme verdim ve cevabın benim için ne kadar önemli olduğunu göstermemek için yüz hatlarımı düzelttim. "Acaba

Sana baba desem sorun olur mu?"

Sesi çok kısıktı, bir fısıltıdan daha yüksek değildi ama yine de sanki bağırması gibi yüksek ve net duydum.

Göğsüm genişledi ve kalbim o kadar doldu ki patlayacakmış gibi hissettim, ama heyecanımı yatıştırdım. Sesi tereddütlü geliyordu ve ben de çok güçlü görünmek istemiyordum, bu yüzden ses tonumu rahat tuttum. "Sorun olmazdan da öte olur. Kendini rahat hissettiğin sürece, bence bu iyi bir fikir."

"Tamam. Baba," dedi, test ediyordu. "Baba. Baba. Baba. Baba. Sadece alışmam gerekiyor." Güldüm. "İstediğin kadar söyle. Benim için sorun yok."

"Yani, hemen söylemeyebilirim. Önce pratik yapmam lazım."

İfademi onunki kadar ciddi tutarak başımı salladım. "Pratik yapmak mükemmelleştirir. Alışırısın." Oğluma kavuşmak çok güzel bir duyguydu. "Baba" diye çağrılmak hafife alınmaması gereken bir ayrıcalıktı.

Son beş yılda kaybettiğim pek çok ayrıcalık gibi, bunu da bir daha asla hafife almayacağıma yemin ettim. "Seninkiler gibi dövmele yaptırabilir miyim?" diye sordu bir süre sonra.

Duyduğum şey: *Büyüdüğümde senin gibi olabilir miyim?* Belki öyle demek istememişti ama ben öyle görmeyi seçtim.

Bu çocuğun sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama buna çok fazla anlam yükleyerek onu korkutmak istemedim, bu yüzden basit tuttum. "Büyüdüğünde, elbette. Eğer hala istiyorsan."

"Kaç yaşında olmam gerekiyor?"

"On sekiz."

"*On sekiz* mi? Ama bu bir milyon yıl sonrası demek."

Kıkırdadım. Yedi yaşındaki bir çocuk için muhtemelen öyle görünüyordu. "Sadece on buçuk yıl." "Yine de uzun bir süre," dedi asık suratla.

"Zamanın ne kadar hızlı geçtiğine şaşıracaksın. Zamandan bahsetmişken, seni eve götürmeliyim." "Bazen senin evinde kalabilir miyim?"

"Elbette, yapabilirsin. Önümüzde koca bir yaz var." "Evet."

Çok zamanım olacak. Beni kampa götürecek misin?" "Kampa mı gitmek istiyorsun?"

Kuvvetle başını salladı. "Bir çadırda uyumak istiyorum. Ve bir tekneye binip yunusları görmek istiyorum."

Ve..."

Evine kadar yol boyunca yaz tatili boyunca yapmak istediği bin bir şeyin adını saydı. Sasha kapıyı açıp kafamdan aşağı buz gibi bir kova su boşalttığında ben onun her bir dileğini nasıl gerçekleştireceğimi düşünmekle meşguldüm.

Gerçek anlamda değil. Ama öyle hissettim.

"Sage, şimdi babana veda et. Onunla konuşmam gerek."

En azından benden babası olarak bahsediyordu. Doğru yönde bir adım.

Sage'in saçlarını karıştırdım ve dayanamayarak onu bir kez daha kucakladım. "Yakında görüşürüz."

Onu bıraktığımda gülümsedi. "Evet. Hamburger yapacağız." Gözleri büyüdü. "Hey."

Belki bunları kamp ateşinde yapabiliriz."

"İyi bir plana benziyor." Çadırı nereden bulacağımı ya da kamp gezisine çıkacak zamanı nereden bulacağımı bilmiyordum ama bir yolunu bulacaktım.

"İçeri gir ve dişlerini fırçala," dedi Sasha. El sallayarak veda etti ve söyleneni yaptı. Sasha, Sage'in duyamayacağı bir yere geldiğinde kapıyı arkasından kapattı ve bana döndü. "Geç kaldın."

"Sana mesaj attım." Cevabını okumamıştım ama yine de ona haber vermek için mesaj atmıştım.

"Konuşacak çok şeyimiz vardı.

hakkında. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı."

"Bu bir okul gecesi ve onun yatma vakti çoktan geçti."

Eski Sasha rutine uymak konusunda hiç endişelenmezdi. Saatin sadece sekiz olduğundan, gece yarısı olmadığından bahsetmiyorum bile. Ama onunla tartışmadım. Konuşmam gereken daha acil konular vardı. "Okul yakında biteceği için, onunla daha fazla zaman geçirebilmek için yeni bir program yapmak istiyorum."

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Sözleri aceleyle çıkmadan önce durakladı ve dudaklarını çiğnedi. "Pazar günü Hawaii'ye gidiyoruz. Altı hafta boyunca orada olacağız."

Bana ne söylediğini anlamaya çalışarak ona baktım.

Altı hafta mı? Bu onun yaz tatilinin büyük bir kısmıydı. "Ve bundan daha önce bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Ne oluyor, Sasha? Böyle bir şeyi nasıl unutabilirsin?" Öfke ses tonumu keskinleştirdi.

Bir adım geri çekildi. "Bir hafta sonra ayrılmayı planlıyorduk ama planlarımız değişti."

Her iki durumda da bana söylemeliydi. "Onu daha yeni hayatıma geri aldım. Onu benden öylece alamazsın."

Savunmaya geçmek için ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Özür dilerim August. Ama bu planları sen dönmeden önce yapmıştık."

Burnumdan derin bir nefes alıp verdim ve konuşmadan önce sakinleşmeye çalıştım. "İki hafta yapamaz mısın? Altı hafta çok uzun bir süre."

"Travis'in orada olması gerekiyor ve o neredeyse bizim de orada olmamız gerekiyor."

Peki ya ben? Babası. Bir çocuğun dünyasında altı hafta sonsuzluk demektir. Sonunda ilerleme kaydetmiştik ve onun güvenini kazanıyordum. Ve şimdi onu benden uzaklaştırıyor muydu?

"Bak August... Her şeyi şimdi anlatsam iyi olacak." Ellerini birbirine kenetledi. Kaşları çatılmıştı ve bana bir şey anlatırken gergin olduğunda takındığı o endişeli ifadeyi takınmıştı.

Genelde "Kızma ama..." diye başlardı.

Başka bir köpeği kurtardım. Veteriner

faturası 800 dolar. Damon'a bize

taşınabileceğini söyledim.

Arabayı hurdaya çevirdim. Adamın döndüğünü bile görmedim.

Bana söylemek üzere olduğu şeyin iyi olmayacağını biliyordum. Bu yüzden zihinsel olarak kendimi patlatacağı bir sonraki bombaya hazırlamaya çalıştım. Ama söyleyeceklerine hiç de hazırlıklı değildim. "Oraya taşınmaktan bahsediyorduk."

Vurulmuş gibi geri çekildim. "Az önce ne dedin sen? Çünkü Hawaii'ye taşınmaktan bahsediyor gibiydin."

"Henüz kesin planlar yapmadık ama ciddi olarak düşünüyoruz. Oraya gitmişken evlere de bakmayı planlıyoruz. Çocuk yetiştirmek için harika bir yer olacağını düşünüyoruz."

Avucumu kapının pervazına çarparak onu zıplattım. "Hayır. Sikeyim hayır. Bunu yapma, Sasha. Yapamam... bunu bana yapamazsın. Onu benden alamazsın."

Ama ne yazık ki yapabiliyordu. İsteddiği her şeyi yapabiliyordu. Sasha tüm gücü elinde tutuyor ve oğlumuz için tüm kararları veriyordu.

Sasha gücünü toplayarak çenesini kaldırdı. "Temmuz ortasında döneceğiz, o zaman onunla vakit geçirebilirsin." Sanki bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi konuşuyordu. "Ama doğru evi bulursak ve bizim için doğru yer olduğuna karar verirsek, okul yılı başlamadan ve bebek doğmadan önce taşınmak istiyoruz."

Karşımda durup bana sakince Hawaii'ye taşınma ihtimallerinin yüksek olduğunu söylediğine

inanamıyordum.

"Sage'in bundan haberi var mı? Çünkü bu akşam bu yaz yapabileceğimiz şeylerden bahsediyordu. Hawaii'den hiç bahsetmedi."

"Unutmuş olmalı ama bu konuyu onunla daha önce konuşmuştuk ve bu fikre bayılmıştı."

Tabii ki sevdi. Çünkü hangi çocuk Hawaii'ye taşınma fikrini sevmez ki? "Sen ve sörfçü çocuk Hawaii'ye taşınırsanız, ben ne sikim olurum?"

"Bilmiyorum August. Planlarımızı tam olarak seni düşünerek yapmıyorduk. Geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyordum...."

İnanılır gibi değil. Beni hiç tanıımıyormuş gibi davranıyordu. "Bu saçmalık ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Ben senin baban değilim. Sage'i *asla* bırakıp gitmem." Bunun doğru olduğunu bildiği için gözlerini indirme nezaketini gösterdi.

"Neden Travis'e karşı çıkıp bunun doğru bir karar olmadığını söylemiyorsun? Bunun Sage'e ne yapacağını hiç düşünüyor mu? Onun hayatını bu şekilde alt üst edemezsin. Travis Sage'in babası değil," diye hatırlattım çaresizce onu bundan vazgeçirmeye çalışarak. "O rol hâlâ bana ait."

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, biz bir aileyiz August." Gözlerimiz buluştu. "Travis uzun bir süre boyunca Sage'in hayatındaki tek baba figürüydü."

Uzun bir süre mi? "Ne kadar zamandan bahsediyoruz?"

Başını salladı, bakışları omzumun üstündeki bir noktaya kaydı. "Bunun bir önemi yok. Asıl noktayı kaçıırıyorsun."

"Bilmiyorum. Belki de tam olarak doğru noktayı yakalamışımdır. Travis'le ne zaman tanıştınız?"

Neden bu yola girdiğimi bile bilmiyordum. Gerçekten ne önemi vardı ki? Ama şimdi bu solucan kutusunu açtığıma göre, bir cevap istiyordum.

"Yapma bunu," dedi sessizce.

Gözlerime bile bakamıyordu, bu da saklayacak bir şeyi olduğu anlamına geliyordu. "Benimle dalga geç. Onunla ne zaman tanıştın?"

Tereddüt etti. "On sekiz yaşındayken."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Tabii ki yaptın. Benimle tanışmadan önce mi sonra mı?"

"Daha önce," diye itiraf etti. "Ama o... benden on iki yaş büyüktü ve hiçbir şey olmadı. Sen hapse girdikten yaklaşık bir yıl sonra bir sörf fuarında çalışana kadar onunla bir daha karşılaşmadım."

Demek bana o mektubu göndermesinin *gerçek* sebebi buydu. Mayo mankenliğine geri mi döndü? Kimin umurunda? Mesele bu değildi. "Hayatına devam etmek için sadece bir yıl bekledin. Vay be. Böyle bir sadakati sevmelisin."

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Öyle mi? Neden beni aydınlatmıyorsun?" Sesimde sert bir ton vardı.

"Sana bir açıklama borçlu değilim. Sen gitmiştin," diye homurdandı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Tam her şeyi geride bıraktığımızı düşünürken, bunu tekrar başıma kaktı. Hayatımızın geri kalanında yaptığı her şeyi haklı çıkarmak için benim hatalarımı mı kullanacaktı? "Ne kadar uygun. Yani haklıydım. Kendini en yüksek teklifi verene sattın."

Gözleri parladı. "Bütün o faturalar nasıl ödendi sanıyorsun? Bir iyilik perisi sihirli değneğini salladı ve puf diye tüm faturalar yok mu oldu sanıyorsun?" Sözlerimi yüzüme fırlattı, ses tonu kindardı. Nezaket gösterimiz savaşın harareti içinde unutuldu. "Gerçek dünyada işler böyle yürümüyor *bebeğim*."

Ne kadar çabuk fikrini değiştirdi. İki hafta önce onun kurtarıcısıyım. Şimdi düşmanıyım ve sözlerinin beni tam olarak incittiğinden emin olmak istiyordu.

Bullseye. Görev tamamlandı.

Ona iyi davranmayı bırakmıştım. "Cumartesi sabahı saat sekizde burada olacağım. Günü oğlumla geçireceğim." Bu bir rica değildi. "Hazır olduğundan emin ol. Ve eğer Hawaii'ye

taşınmaya karar verirsen, seni mahkemeye vereceğimden emin olabilirsin." Parmağımı ona doğru uzattım. "Gitmeyeceğim

savaşmadan teslim ol."

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu, bu yüzden cevap veremedim uzaklaştım.

Kamyonetime tırmanırken arkamdan "Değiştğini sanmıştım," diye seslendi. "Ama sen hâlâ on üç yıl önce tanıştığım aynı pisliksin."

Cevap verme zahmetine bile girmedim. Sanırım ikimiz de iyi davranmayı bırakmıştık.

İlişkimizin bu yönünü nasıl da unutmuşum. Hangi düğmeye basacağımızı ve birbirimizin içindeki kötülüğü nasıl ortaya çıkaracağımızı çok iyi biliyorduk.

Pislik olan *ben* miydim? Tanıştığımız gece, onu fazla elleşen bir pislikten kurtarmıştım.

Anahtarı kontağa soktum ve süslü siteden hızla çıktım. Arkamdan kapanan kapıdan kıl payı kurtuldum.

Arabayı sürerken düşüncelerim kafamın içinde dönüp duruyordu.

Taşınmaya karar verirlerse ne yapacaktım? Hüküm giymiş bir suçluydum. Kaliforniya eyaletinden ayrılmama bile izin verilmiyordu. Bu lanet ilçeden ayrılmak için bile izin almam gerekiyordu.

Onu mahkemeye versem bir şansım olur muydu? Lanet

olsun. Avucumu direksiyona vurdum.

Sage'i hayatımda tutmak için ne gerekiyorsa yapardım. Ama ne pahasına? Bu gerçekten hayatında ihtiyacı olan bir şey miydi?

Annesiyle savaşmaya gidersem hiç hoş olmaz. Ömür boyu yara izi kalırdı.

Bunu ona gerçekten yapabilir miyim?

Bir de Travis Jones vardı. Faturalarımı ödemişti ve şimdi ona borçluydum.

Ne zaman işlerin nihayet iyiye gittiğini ve her şeyin yerli yerine oturduğunu düşünsem, halı altımdan çekildi. Lanet olsun.

Borçlarımı ödeyen bir adamla nasıl rekabet edebilirdim ki? Beyaz şövalye gibi gelip zor durumdaki genç kızı kurtarmıştı. Kimse bu rolü Sasha'dan daha iyi oynayamazdı. O bunun için doğmuştu. Tek yapması gereken kirpiklerini kırıştırmaktı ve erkekler ona yardım etmek için birbirlerini eziyorlardı.

Onun kollarına koştığında gideli sadece *bir yıl* olmuştu. Bu nasıl bir sadakat? Travis'e anlattığı acıklı hikayeyi ancak hayal edebilirdim.

Hiçbir şey bir adama, arkasında bıraktığı pisliği temizlemek için başka bir adamın devreye girdiğini bilmek kadar küçük hissettiremezdi.

Ve şu anda kendimi bir metre boyunda hissediyordum ve kalbim o kadar ağırdı ki zar zor nefes alabiliyordum. Babamın sözleri aklıma geldi.

"*Keşke onun yerine sen ölseydin, seni küçük bok kafalı. Sen benim çocuğum bile değilsin ama bu karmaşa bana kaldı.*"

Söylemeye gerek yok, aramızda hiç aşk olmadı.

Bugüne kadar gerçek babamın kim olduğu ya da ne dediğini bilmeyecek kadar sarhoş olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama sözlerini o kadar canlı hatırlıyordum ki beynime kalıcı olarak kazınmışlardı. Baba dediğim sarhoş tarafından terslenmenin acısından daha uzun süre benimle kalmışlardı.

Şu anda kendimi babamın oğlu gibi hissediyordum.

Bir pislik.

Dağınıklık.

Bir sonraki nefesime değmez.

Ben de tam olarak onun yapacağı şeyi yaptım.

Kamyonetimi park yerine çektim, kamyonetimden çıktım ve ön kapıdan içeri girdim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Nicola

KAPI ARKAMDAN KAPANIRKEN LOŞ IŞIĞA ALIŞMAYA ÇALIŞARAK BİRKAÇ KEZ GÖZ KIRPTIM. Uygun bir şekilde adlandırılmış olan The Last Stand, sigara içmek yıllar önce yasaklanmış olmasına rağmen bayat bira ve sigara kokuyordu.

Hayallerin ölmek için gittiği türden bir yerdi.

Bu bardan birini kurtarmak zorunda kaldığım ilk sefer değildi. İki yıl önce Belinda o kadar sarhoş olmuştu ki taburesinden düşmüştü. Neyse ki ertesi gün dudağının yarılması ve baş ağrısı dışında bir şeyi yoktu. Yıllar önce de Dylan'ı kurtarmak için Scarlett'i buraya getirmiştım.

Şimdi Ağustos için buradaydım.

Barda içkilerini yudumlayan birkaç kişi daha vardı. Ama bakışlarım, elindeki bardağın kehribar rengi derinliklerine kaşlarını çatarak bakan adama odaklandı.

Yanındaki tabureye kaydım ve kan çanağına dönmüş yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Burada ne işin var?" diye mırıldandı.

"Telefonda konuşmuştuk. Sana hemen geleceğimi söylemişim." İroni gözümünden kaçmamıştı. Daha önce bir kez beni kurtarmaya gelmişti ve şimdi sıra bendeydi.

Homurdandı. "Bunu neden yaptın ki?"

"Bilmiyorum, August." Öfkeyle içimi çektim. "Belki de seni önemsedığım içindir."

August öne doğru baktı, omuzları kamburlaştı, dudaklarından sert bir kahkaha kaçtı. "Buna degecek birini bul."

On altı yaşımıdayken bana tam olarak bu sözleri söylemişti.

Ama *ona* layık olmadığını düşündüren neydi?

İçkisinin kalanını bitirdi, bardağı bara çarptı ve barmene işaret etti. "Bir tur daha. Bir tane de benim için getir...." Dudaklarını yaladı ve bir gözünü kapattı, diğer gözünü de doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibi kıсарak baktı. "Sana ne diyeyim? Yanımdaki parçam mı? Benim ganimet çağrım mı?" Bunu komik bulmuş gibi gürültülü bir kahkaha attı.

Sözlerini duymazdan geldim ve sarhoş olduğu için davranışını mazur gördüm. Barmene "Hesabı verin lütfen," dedim.

"Biz mi?" August bana bir bakış atarak sordu. "*Biz diye bir şey yok, bebeğim.*" Boş bardağını havada salladı. "Nerede benim yeniden doldurmam?"

Barmen elini boynunda gezdirdi. Muhtemelen altmışlı yaşlarının sonlarındaydı, ağarmış kahverengi saçları at kuyruğu şeklindeydi ve Grateful Dead tişörtünün ortasına kadar uzanan uzun bir sakalı vardı.

"İşin bitti dostum."

Çeki yapışkan çubuğun üzerine bıraktı, ben de aldım ama August elimden kaptı ve sallanarak ayağa kalktı.

"Ne yapacaksın? Faturalarımı da ödeyecek misin? Senin lanet yardımına ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok," diye mırıldandı ve cüzdanını çıkarana kadar ceplerini karıştırdı.

"Belli ki biliyorsun. Aksi takdirde beni aramazdınız."

Yalan söylüyordum. August beni aramadı. Dairesine gittiğimde onu aradım.

Kapısını çalıp on dakika bekledikten sonra, orada bile olmadığı sonucuna varmadan önce kamyonetini aramak için park yerini araştırdım.

Ben de onu aradım. Sonunda açana kadar üç kez aradım. Ama yine de. Cevap verdi ve bana nerede olduğunu söyledi. Anlamını tartışmaya gerek yok.

"Bu bir hataydı. Seni aramamalıyım. Artık eve gidebilirsin." Beni kovmaya çalışır gibi elini kapıya doğru salladı. "Ben iyiyim."

O iyi olmaktan çok uzaktı ve ben de hiçbir yere gitmiyordum. August araba kullanacak durumda değildi ve ben gelmeseydim neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Umarım, bir araç çağırarak kadar akıllıdır.

Hesabı kapatmak için barın üzerine buruşuk banknotlar attıktan sonra kapıdan çıktık. Arabamın kilidini açmak için anahtarlığıma bastım ve ona yolcu kapısını açmaya gittim.

"Ben hallederim," diye homurdandı August. "Kendi lanet arabamın kapısını açabilirim."

Dişlerimi sıkıp dilimi ısırarak kaputun etrafından dolaştım ve direksiyonun arkasına geçtim. Emniyet kemerini takması en az altı denemesini aldı, ama yerine oturduğunu duyduğumda yerimden geri çekildim ve yola çıkarak trafiğe karıştım.

Arabayı sessizce sürüyorduk ama ben August'a gizlice bakıp aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyordum.

Neden planladığımız gibi benimle daireinde buluşmak yerine bir barda sarhoş oldu?

Aile toplantısından ayrıldıktan sonra eve gittim, duş aldım, bacaklarımın her santimini tıraş ettim ve cildimi ipeksi bir yumuşaklığa kavuşturmak için losyon sürdüm. Hatta makyaj yaptım ve saçlarımı fönle kuruttum, böylece iş için yaptığım gibi toplamak yerine dalgalar halinde omuzlarıma döküldü. Hepsi onun içindi.

August'un dairesine giderken gergin bir heyecan ve beklentiyle doluydum. Ancak onun beni beklemek yerine bir barda sarhoş olduğunu öğrendiğimde heyecanım söndü.

August sizi yüzüstü bırakacak bir tip olmadığından, bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Elbette haklıydım. Ama mesajlaştığımız andan onu barda sarhoş bulduğum ana kadar neler olmuş olabileceği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Binasının önüne park ettim ve onu merdivenlere kadar takip ettim.

Öne doğru hamle yaptı ve içgüdüsel olarak kolum fırladı. Sanki yere düşmesini engelleyecekmiş gibi pazusunu kavradım. Neyse ki tırabzana tutunup kendini düzeltti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Nefes nefese kaldı. "Bana nasıl yardım edeceksin? Bunu tek başıma yapmalıyım."

Merdivenleri tırmanmaktan mı bahsediyordu yoksa bundan daha derinlere mi iniyordu emin değildim. Ama her iki durumda da cevabım aynıydı. "Yalnız değilsin August. Senin için buradayım."

Sanki bana odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı, sonra öne doğru baktı ve destek için ahşap tırabzana tutunarak merdivenlere yöneldi.

Tırmanırken gözümü ondan ayırmadım, gerekirse yardım eli uzatmaya hazırdım. Gerçi düşerse,

onu yakalayacak kadar güçlü olup olmayacağımı bilmiyordum.

Neyse ki, benim yardımım olmadan zirveye ulaştı ve ben de evine ulaşana kadar onun peşinden gittim.

Ön kapı.

Cebini karıştırdı ve sonunda anahtarları çıkardı. "Oğlumu kaybediyorum. Tam onu geri almışken, onu benden almaya çalışıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Anahtarları karıştırdı ve düşürdü, metal betona çarparak çınladı, sonra eğilip aldı, ayağa kalktığı anda sallanıyordu. "Hawaii'ye gidiyorlar. Altı haftalığına. Buna inanabiliyor musun?"

Bu yüzden mi sarhoş olmuştu? Oğlu altı haftalığına Hawaii'de olacağı için mi?

Kapıyı açması beş dakika sürdü. Yardım etmeye çalıştım ama elimi itti.

Kapıyı iterek açtı ve ışıkları yakarken kapı duvara çarptı. "Shangri-La'ya hoş geldiniz," dedi bir el hareketiyle. "Ne kadar güzel, değil mi?" Güldü. "Tabii ki değil. Bok çukurunun teki. Tepelerdeki süslü eviniz gibi değil. Kaleme hoş geldin *prenses*."

Davranışlarından nefret ediyordum ama çenemi kapalı tuttum ve onu oturma odasına kadar takip ettim. Alçak bir duvar burayı küçük, eski mutfaktan ayırıyordu ve zemini pişmiş toprak karo görünümlü muşamba kaplıyordu.

Pirinç tavan lambası odaya yeşilimsi sarı bir parıltı yayıyor, kirli bej duvarları ve genel bakımsızlık havasını vurguluyordu.

August daha güzel bir yeri hak ediyordu ama yeni başlıyordu ve parasının kısıtlı olduğundan şüpheleniyordum. "Bunların hiçbirisi benim için önemli değil, August."

"Senin için değil, belki." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Ama benim için önemli. Sana sunacak hiçbir şeyim yok." Kollarını iki yana açtı, sonra bıraktı. "Hiçbir şeyim yok."

"Paran ya da nerede yaşadığın umurumda değil."

Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Kelimeleri anlayamayacak kadar sarhoştı.

Koyu mavi kesit koltuğa uzandı. Oturma odasındaki tek mobilya kanepe ve sehpaydı.

Hava boğucuydu, ben de otoparka bakan balkona açılan sürgülü cam kapıyı açtım.

Bunun işleri daha iyi hale getirip getirmediğinden emin değilim. Artık otoyoldaki trafiğin gürültüsü duyulabiliyordu. Farları karanlığı aydınlatarak hızla geçen arabaları izledim ve onun sesiyle döndüm.

"Ben eski bir mahkumum. Şu haline bak." Elini havada salladı ve sonra kanepeye bıraktı. "Çok güzelsin amına koyayım. Buraya ait değilsin." Kanepeye çöktü ve ayaklarını sehpaye dayadı. "Sen benim dünyama bile ait değilsin."

Yanına oturdum ve bu durumu düzeltmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. August'un bu halini görmeye alışık değildim. Genelde kendine güvenen, sorumluluk alan bir adamdı. "Böyle konuşma. Sen iyi bir adamsın. Kendin gibi davranmayı bırak."

"Sanki ben neyim?" Başını çevirdi ve bana bir bakış fırlattı. "Senin için kötü mü? Çünkü öyleyim. Bildiğim bir şey varsa, o da bu. Benimle birlikte olmaktan hayır gelmez."

"Tamam, anladım. Acıma partisi verme sırası sende. Hadi yap o zaman. Ben burada minik kemanımı çalıyor olacağım." Başparmağımla işaret parmağım arasında hayali bir yay tutarak küçük bir keman çalıyormuş gibi yaptım ama bu bile ondan bir kahkaha ya da gülümseme bile alamadı.

Başını kanepenin arkasına yasladı ve ellerini yüzünde ovuşturdu, sesi yorgun çıkıyordu. "Neden buradasın?"

"Buradayım çünkü sana değer veriyorum. Ve kalıyorum çünkü seni yalnız bırakmak istemiyorum." "Sarhoşum."

Komik olmasa da, sanki büyük bir sırrı ifşa ediyormuş gibi söylemesine güldüm. O

O anda çok çocuksu görünüyordu. Saçları her yöne dağılıyordu. Yüzü açık ve savunmasızdı. "Evet, bunu anladım."

"Sarhoş olmayı sevmiyorum." Ellerini başının arkasında birleştirdi, gözlerini tavana dikti. "Neredeyse hiç yapmadım. Babam alkolikti ve ben onun gibi olmadığım için kendimle gurur duydum. Ama işte buradayız."

"Sen onun gibi değilsin. Sarhoşken direksiyon başına geçmedin."

"Sage'i kaybedeceğim ve onu tekrar kaybetmeyi kaldıramam." Bu düşünceyle yüzleşemiyormuş ve onu engellemeye çalışıyormuş gibi gözleri kapandı.

Yüzüne o kadar büyük bir acı kazınmıştı ki aklıma gelen tek şeyi yaptım. Daha da yaklaştım, kollarımı ona doladım ve kendime doğru çektim. "Onu kaybetmeyeceksin. Sonsuza kadar gitmeyecek. Onunla FaceTime yapabilir ve telefonda konuşabilirsin. Uzun bir süre gibi göründüğünü biliyorum ama altı hafta içinde geri dönecek-"

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Hawaii'ye taşınmaktan bahsediyorlar."

Tepkimi göremediği için mutlu bir şekilde gözlerimi sıkıca kapattım. Kalbim onun için acıyordu.

Oğlunu ne kadar çok sevdiğini ve onu tekrar hayatına aldığı için ne kadar mutlu olduğunu biliyordum. Benim çocuğum yoktu ama şu anda hissettiği acıyı ancak hayal edebilirdim.

"Her şey yoluna girecek." Sanki yatıştırılmaya ihtiyacı olan bir çocukmuş gibi dairesel hareketlerle sırtını ovdum. Ve yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Yalan söyledim ve bunun doğru çıkması için dua ettim. "Her şey yoluna girecek." "Onu kaybedemem," dedi düzensiz bir iç çekişle.

"Biliyorum. Yapamayacağını biliyorum. Onu kaybetmeyeceksin," diye garanti veremesem de ona güvence verdim.

Kollarını bana doladı ve sanki can simidiymişim gibi bana sarıldı. Bu pozisyon hiç de rahat değildi ama olduğum yerde kaldım ve bana tutunmasına izin verdim.

Birinin bana böyle ihtiyaç duymasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Her adımında onun yanında olmak istedim.

Ama Tanrım, ikimiz de berbat durumdaydık.

Çok şey kaybetmiş ve daha fazlasını kaybetmeyi göze alamayan iki insan birbirlerini ayakta tutmaya çalışıyor.

Olmayı bekleyen bir felaketti.

Ama eğer batarsak, birlikte batacaktık.

Gitmesine izin veremezdim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ağustos

ÇARPICI BİR BAŞ AĞRISI VE ÇÖL KURUSU BİR AĞIZLA UYANDIM. AKAN IŞIKTAN ÜRKEREK Çatlak perdelerin arasından gelen sesi önlemek için kolumun tersiyle gözlerimi kapattım. Alkolün sorunlarına çözüm olduğuna inanan herkes aptaldı.

"Günaydın, Uyuyan Güzel."

Kolumu hareket ettirdim ve kapı aralığındaki görüntünün gerçek mi yoksa rüya mı olduğundan emin olamayarak gözlerimi kırptım. "Nicola?" Doğrulup destek almak için duvara yaslanırken mırıldandım. Üzerimde boxer külottan başka bir şey yoktu, dün geceki kıyafetlerim ortalıkta görünmüyordu.

"Başka birini mi bekliyorsun?" Nicola odaya girdi ve elime bir bardak tutuşturdu. "İç şunu."

"Ne oldu?" İçeceği kokladım. Gözlerimi sulandırdı. Sirke gibi kokuyordu.

"Tüm dualarınızın cevabı. Benedetti'nin özel akşamdan kalma ilacı. Kardeşim yemin ediyor o."

Belirsiz bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. "Tanrım." Dudaklarım az önce limon emmişim gibi büzüldü ama

sonra sıcaklık beni vurdu. Acı biber mi? Zencefil? Bunu hayatta içmezdim. "Bu yumruk gibi."

"Güven bana. Dün gece seni birden fazla kez yumruklamak istedim."

Dün gece. Anılarım bulanıktı ama kendimi rezil ettiğimi bilecek kadar hatırlıyordum. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve esnedim. "Yapmalıydın. Muhtemelen bunu hak ettim."

"Güzel yüzünü incitmek istemedim."

"Güzel mi?" Alay ettim. "Ben güzel değilim."

"Öyle sayılırsın. Kirpikler yüzünden. Sanırım benimkilerden daha uzunlar." Kirpiklerini kırıştırdı. İltifat bekleyen bir tip değildi ama kahretsin, çok güzeldi. Çarpıcıydı, gerçekten.

Gözlerim tepeden tırnağa onun üzerinde dolaştı, uzun dalgalı saçlarından giydiği seksi küçük numaraya kadar her şeyini içine aldı - ipeksi siyah bir tulum, pantolon değil şort, uzun, tonlu bacaklarını gösteriyordu.

Dün gece onu takdir edemeyecek kadar sarhoş olduğum için kendime lanet ettim.

İçkiyi yere bıraktım ve elini tutarak onu daha yakına çektim. "Buraya gel."

Direndi ve elini avuçlarımdan çekti. "Olmaz öyle şey. Kötü kokuyorsun." Koklama testi yaptım ve haklı olduğunu doğruladım. Gözeneklerimden viski sızıyordu. Bir içki fabrikası gibi kokuyordum. "Git bir duş al, sonra seni besleyeceğim."

"Bana patronluk mu taslıyorsun, kadın?"

"Birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor. Dün gece yaptığın numaradan sonra bu çok açık."

Ağzımın kenarı eğlenerek kalktı. Bana patronluk taslarken çok şirin oluyordu. "Ve bu iş için uygun kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, öyle. Ağırılığımca altın değerindeyim, bebeğim." Bana göz kırptı. "Ve bunu sakın unutma. Şimdi akşamdan kalma ilacını iç, kışını kaldırıp duşa gir ve benimle balkonda buluş."

Sırıttım ve yatak odamdan çıkarken kışını izledim, kalçalarına biraz daha fazla salınım koyuyordu çünkü gözlerimin ona yapıştığını çok iyi biliyordu.

Geçmişte, hayatımdaki kadınla ilgilenen hep ben olurdum. Asla tam tersi olmazdı. Ama Nicola, Sasha gibi değildi. Kırılğan ya da kırılabilir değildi. Zor bir dönemden geçiyordu ve pek çok insan bu yükün altında ezilirdi. Ama o öyle değildi. O bir savaşçıydı. Bu yönünü seviyordum.

On dakika sonra yeni duş almıştım ve balkona çıkıp önümdeki manzarayı seyrettiğimde kendimi neredeyse yeniden insan gibi hissediyordum.

Nicola elinde bir fincan kahve tutuyor. Masa yiyeceklerle doluydu; taze meyveli krepler, çıtır pastırma ve mükemmel bir omlet. Masanın ortasında, üzerinde üç parlak pembe çiçek ve büyük yapraklar bulunan bir top kavanoz vardı.

Bunu ne zaman yapma şansı bulduğumu bilmiyordum ama her şeyi benim için yapmasından o kadar etkilenmişim ki orada dilsiz gibi durdum ve hiçbir şey söylemedim.

"August?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, tekrar kapattım ve karşısına oturdum. "Bütün bunları benim için mi yaptın?" Merakla sordum.

Elini sallayarak onu başından savdı. "Tek yaptığım kahvaltı hazırlamaktı. Büyütülecek bir şey değil." Çatalını tabağıma doğrulttu. "Ye."

Zerre kadar aç değildim ama yemekten bir ısırık ve bir tane daha aldım. Midem protesto için yuvarlansa ve dün gece içtiğim viskiden dolayı midem bulansa da tabağımdaki yemeği yemek için kendimi zorladım.

Çünkü Nicola yaptı. *Benim için*. Ve bunu onu ektiğimin ve geceyi onunla geçirmek yerine sarhoş olmayı seçtiğimin ertesi sabahı yaptı.

Hiç kimse bana kahvaltı hazırlamamıştı. Kimse benimle ilgilenmemişti. Sadece üstesinden gelemedim

o.

Boğazımı temizledim, söyleyecek bir şey ararken gözlerim çiçeklere takıldı. "Ne? Bunlar ne tür çiçekler?" Sanki hevesli bir botanikçiymişim ve önümdeki çiçeklerle ilgili her şeyi bilmem gerekiyormuş gibi.

"Lotus çiçekleri. Yeniden doğuşu simgeler." Taze sıkılmış portakal suyu bardağını kaldırdı. "Yeni başlangıçlara, August."

Sözlerini muhteşem bir gülümsemeyle noktaladı ve yemin ederim uzun, karanlık ve acımasızca soğuk bir kıştan sonra güneşin doğması gibiydi. Bir an için kendimi bu ışıltının tadını çıkarmaya bıraktım. İçimin derinliklerine ulaştı ve beni iliklerime kadar ısıttı, varlığıma dokundu.

İki kırık insanın birbirini iyileştirip iyileştiremeyeceğini bilmiyordum ama onun gülümsemesi beni her şeyin mümkün olduğuna inandırdı.

"Gitmem gerekiyor." Tüm bulaşıkları içeri taşıdıktan sonra bana özür dileyen bir gülümseme verdi. Nereye gittiğini sormama gerek kalmadı. Nicola her gün Cruz'u ziyaret ederdi. "Temizliğe yardım edeyim...."

Tabağı elinden aldım ve lavaboya koydum. "Bırak. Kahvaltı için teşekkürler."

Kahvaltı için teşekkürler mi?

Bulabildiğimin en iyisi bu muydu?

Dün geceki sarhoş maskaralıklarımı ve ardından gelen çöküşü hatırlayarak yüzümü buruşturdum ve yarım yamalak bir özür gibi gelen bir şeyler mırıldandım.

Yüzünü bana döndü ve tezgâha yaslandı, iri kahverengi gözleri bir şifreyi çözmeye çalışır gibi yüzümde bir şey arıyordu. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Üzgündün ve ben de yanında olabildiğim için mutluydum."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve ne diyeceğimi bilemez bir halde nefes aldım. Hâlâ ona bir şey borçluymuşum gibi hissediyordum. Sadece ne olduğunu merak ediyordum. Beynimi zorladım. Hayır. Hiçbir şey.

"Buna alışık değilsin, değil mi?" Sesi eğleniyor gibiydi.

"Neye alışkın değilim?"

"Biri seninle ilgileniyor," dedi usulca. "Bazen dağılman normal. Her zaman güçlü ve metanetli olmak zorunda değilsin. Her zaman her şeyi kontrol altında tutmak zorunda değilsin."

Buna neredeyse gülecektim. Şu anda, hiçbir şey üzerinde kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum. Hayatımdaki tek bir lanet şey bile kontrolüm altında değildi.

Geçen hafta bana onunla başa çıkmakta iyi olduğumu söyledi. Aynı şey onun benimle ilgilenme şekli için de söylenebilir.

Bir erkeğin isteyebileceği en iyi eş olmalı.

Bu da nereden çıktı şimdi?

"Gerçekten gitmem gerekiyor," dedi.

İşte bu kadar. Nicola *hala* iyi bir eş olmaya devam ediyordu.

Ama gitmek için hiçbir hareket yapmadı ve tek yapmak istediğim onu yatak odama taşımak, cırılçıplak soymak ve dün gece yapmam gereken her şeyi yapmaktı.

Kelimelerim sınırlıydı ama minnettarlığımı farklı bir şekilde ifade edebilirdim. Daha yakına eğildim ve ellerimi beline doladım.

Ellerini omuzlarıma koydu ve aklımı okuyormuş gibi kirpiklerinin altından bana baktı. "Bunu başka bir zaman telafi etmek zorunda kalacaksın. Dün gece bütün gece horlamayı dinlemek zorunda kaldım." Kaşları çatıldı. "En güzel iç çamaşırlarımı giyip seks için kapına geldiğimde beklediğim şey bu *değildi*."

"Seks çağrısı mı?" Başparmağım kalça kemiğinin üzerinde gezinirken gülerek sordum. Sonra aklım iç çamaşırı kelimesine takıldı. "Benim için en iyi iç çamaşırını mı giydin?"

"Bunu takdir etme şansını bulamamış olmanız çok kötü."

"Şimdi takdir edebiliyorum." Sanki X ışını görüşüm varmış ve siyah malzemenin içini görebiliyormuşum gibi kıyafetini taradım.

Maalesef yapamadım.

Parmak ucumla kabarık bluzunun V kısmını izledim, yavaşça yukarı çıkmadan önce göğüs dekoltesinin altına indim.

Eğildiğimde nefesinin kesildiğini duydum, ağzım kulağının kabuğuna yakındı ve ereksiyonum kalçalarının arasına giriyordu. "Görelim bakalım." Dudaklarını öptüm, o beni içeri alana kadar dilim dikişin üzerinde gezindi. Dilim onunkini okşadı ve ellerim vücudunda gezinirken küçük bir inilti

çıkardı, onu kalması için daha fazla teşvik etmeye çalışıyordu.

Geri çekildi ve beni biraz itti. "Artık çok geç. Şansını kaçırdın. Zaten geride kalıyorum. Öğlen yeni ürün tedarikçimizle buluşmak için zamanında dönmem gerekiyor."

Geri çekildim. "Siktir. Bugün

müydü?" Başını salladı.

"Seninle orada buluşuruz."

"Zorunda değilsin," dedi küçümseyerek. "Biraz dinlen."

"Orada olacağım."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sen gelmeden önce kendi restoranımı işletebilecek durumdaydım."

"Eminim öyleydin, ama artık ben varım, bunu artık tek başına yapmak zorunda değilsin."

İçini çekti, bakışları cam kapılara kaydı. "Sana fazla bağımlı olmak istemiyorum August."

İki parmağımı çenesinin altından geçirerek gözlerini benimkilerle buluşturdum. "Neden olmasın ki? Biz bir takımız."

"Evet, şimdilik." Gözlerinde okuyamadığım bir şey parıldadı. Üzüntü mü? Korku mu? "Ama sonsuza kadar biri için çalışmaktan mutlu olmayacaksınız."

Sonsuzluk uzun bir süreydi. Ama hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğini ve kimsenin geleceği tahmin edemeyeceğini söylemekten kendimi alıkoydum. Bunu herkesten daha iyi biliyordu ve hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

"Artık buradayım," diye güvence verdim. "Uzun vadede bu işin içinde olduğumu varsayalım, tamam mı?"

"İşten mi bahsediyorsun? Yoksa bizden mi?" Cevap için yüzümü aradı ve ben de bulamaması için yüz hatlarımı düzelttim.

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Cevabı bilmiyordum. Ne olduğumuzu ya da bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğimizi bile bilmiyordum.

Bildiğim kadarıyla sadece takılıyorduk, bir bağımız yoktu. Şimdi bir biz olduğunu ima ediyordu.

Birlikte bir gelecek planlayabileceğimiz gibi değil, istediğimiz bir şey olsa bile, ki istediğimizden emin değildim. Hayatımdaki çoğu şey gibi, her şey havada kalmıştı.

"Her günü teker teker ele alalım. Ama gitmeden önce... bakalım bu küçük kıyafetin altında ne varmış, Ballı Çörek."

"Ballı Çörek?" Yüzünü buruşturdu. "Bu şimdiye kadarki en kötü lakap." "Buna alışacaksın."

"Bundan çok şüpheliyim. Sırf bu yüzden, hiçbir şey görmeyeceksin."

"Bahse girmek ister misin?"

Beni atlattı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Kapı tokmağını çevirip gitmeden önce onu yakaladım. Etrafında dönüp onu vücudumla kafeslediğimde küçük bir çığlık attı. Kollarını başının üzerine kaldırarak ellerini tahtaya sabitledim. "Dövüş benimle, Ballı Çörek."

"Sen en kötüsüsün." Ama gülüyordu ve fazla karşı koymadı.

Dudaklarım onunkilere çarpınca o da beni öptü ve kısa bir süre için onu yeni yatağımı test edecek kadar uzun süre kalmaya ikna etme fikrini düşündüm.

Ama her ne kadar durumdan faydalanmak istesem de, olması gereken başka bir yer olduğunu biliyordum ve buna saygı duymalıyım.

Ayrıca, toplantımızdan önce halletmem gereken birkaç iş vardı.

Ben de kapıyı açtım ve bir veda öpücüğü ve öğlen buluşma sözü vererek onu dışarı çıkardım.

Yirmi dakika sonra marinaya park ettim. 'Kaptan'ı görmeyi umuyordum. Teknesine doğru ilerlerken rıhtım ayaklarımın altında sallanıp gıcırdadı ve onu sırtı bana dönük bir adamla konuşurken gördüm.

Yanlarında durduğumda kendimi yeniden tanıttım.

"August Harper. Sage'in babası."

Sam başını salladı. "Hatırlıyorum." Uzun kahverengi saçları sarıya çalan adamı işaret etti.

-Soluk turuncu bir tişört ve şort giymiş sakın bir sörfçü. Onu plajdan tanıdım. Travis'in en iyi arkadaşıydı. "Bu Shane Wilder."

Shane beni gördüğüne sevinmiş gibi gülümsedi. "Sonunda seninle tanıştığıma sevindim."

"Aynen," dedim her şeyden çok alışkanlıktan. Tanışmakla neden bu kadar ilgilendiğinden emin değildim.

Ben.

El sıkıştıktan sonra Sam'e odaklandım ve işe koyuldum. "Sage'i seninle

Cumartesi günü tekne. Şnorkelle dalmak istiyor. Bizi de dahil etme şansınız var mı?"

Sam çenesini sıvazladı. "Cumartesi günü tamamen doluyum. Pazar günü biraz boş yerim olabilir." "Sage Pazar günü Hawaii'ye gidiyor. O yüzden Cumartesi olmalı."

"Üzgünüm. Size yardımcı olamam," dedi huysuzca.

Çaresiz hissederek marinayı taradım. Oğlumu ilk şnorkel deneyimi için tekneye bindirmek için sahile kadar gitmemiz gerekse bile bunu yapardım. Ama *bu* marinadan ayrılırsak onun için daha anlamlı olacağını biliyordum. "Bizi götürebilecek başka birini tanıyor musun?"

"Hadi ama Sam," dedi Shane. "Yaşlı bir huysuz olma. Onları araya sıkıştırabilirsin. Sage için babasıyla tekneye binmenin ne kadar anlamlı olacağını bir düşün."

Shane'e yan gözle baktım. Neden beni destekliyordu ki? Travis'in arkadaşıydı ve beni Adam'dan tanıımıyordu.

Sam nefesinin altından küfretti. "Tamam. Ne yapabileceğime bir bakarım. Ama Cumartesi sabahı yedi buçuğa kadar buraya gelmen gerekecek."

"Sorun değil. Teşekkürler. Minnettarım."

"Bunu senin için yapmıyorum. Cumartesi görüşürüz," dedi iç çekerek, sanki bütün bunlar büyük bir dayatmaymış gibi ve bunu kabul ettiği için çok kızgındı.

Ama cumartesi günü bizi dışarı çıkaracaktı, o yüzden hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve ben de onun geri çekilişini izledim. Yine cafcacflı bir Hawaii gömleği giymişti.

"Ona aldırmayın," dedi Shane. "Onu kötü bir gününde yakaladın."

"Sage'e iyi davrandığı sürece, umurumda olan tek şey bu." Nedense Sage üzerinde iyi bir izlenim bırakmıştı, dün evine dönerken en az üç kez yüzbaşidan söz etmişti.

Shane başını salladı ve benimle aynı hizaya geldi. "Şimdiye kadar Costa del Rey hakkında ne düşünüyorsun?"

Sadece havadan sudan konuşuyor muydu, yoksa bu soru bir şeylere mi yol açıyordu? "Güzel kasaba. Yaşamak için iyi bir yere benziyor. Ve çocuk yetiştirmek için," diye ekledim, yemi yutmasını umarak.

"Öyle. Yıllar boyunca pek çok güzel sahil kasabasında bulundum ama burası çok özel. Şimdiye kadar evim dediğim tek yer."

Bu davamı savunmak için mükemmel bir fırsattı. Tamamen yabancı birine. Bu da ne kadar çaresiz olduğumu ve elimi taşın altına koyduğumu gösteriyordu.

Ama kaybedecek neyim vardı ki? Kamyonetimin yanında durduğumuzda, "Travis'i kalmaya ikna etme şansın var mı?" diye sordum.

"Denedim. Ve denemeye devam edeceğim. Sage buraya yerleşti. Tüm arkadaşları burada. Ve artık geri döndüğüne göre, bence onu kökünden söküp atmak hata olur."

Neyse ki aynı taraftaydık. "Aynen öyle düşünüyorum."

"Taşınmaya karar verirlerse ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Benim hakkımda ne kadar şey bildiğini bilmiyordum ama epey bir şey bildiğine bahse girmeye hazırdım. "İstesem bile henüz hareket edemem. Sanırım görüntülü sohbetlerle iletişimde kalmamız gerekecek." Oğlumla vakit geçiremeyecek olma düşüncesi bile beni derinden yaraladı. "Ama ne olursa olsun, Sage'in hayatının büyük bir parçası olmayı planlıyorum."

Shane başını salladı. "Zor, değil mi?" Bakışları marinadaki teknelere kaydı. "Hapisten çıkmak... tüm özgürlüğün elinden alındıktan sonra hayatını yeniden inşa etmeye çalışmak... tüm dünyaya kızgın olmak ve kendinden büyük bir parça kaybetmiş gibi hissetmek." Bakışlarıma karşılık verdi. "Belki de sadece ben böyleydim."

"Hayır. Sen her şeyi özetledin." "Daha

iyi olacak," diye beni temin etti.

Bir kahkaha attım. "Ne zaman bunu düşünsem işler daha da kötüye gidiyor."

"Orada bulundum. Bunu yaptım. Lanet tişörtü aldım." Omzuma vurdu. "İnancını koru.

Yardım edebileceğim bir şey olursa beni genellikle molalardan birinde ya da Firefly Surf Shop'ta bulabilirsiniz."

Teşekkür etmek için çenemi eğdim ve ne suç işlediğini merak ederek direksiyonun arkasına geçtim. Bana hapishanede kolay zaman geçirecek bir adam gibi gelmemişti. Çok rahat ve rahat görünüyordu.

Hapis yatmak kimse için kolay değildi. Ama hayatım boyunca bir savaşçıydım ve hapse girdiğimde, uğraşılacak doğru adam olmadığımı açıkça belirttim.

Ne yazık ki yumruklarımınla dövüşmek mevcut sorunumu çözmek için hiçbir işe yaramayacaktı. Tek yapabileceğim Travis'in Kaliforniya'da kalmaya karar vermesini ummak ve dua etmektir.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nicola

CUMARTESİ SABAHİ, AUGUST'UN SAGE İLE TEKNEDE OLDUĞUNU ÖĞRENDİĞİMDE yoga dersini bitirip Sasha'ya yaklaştım. Onu ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Çok güzeldi. Nefes kesecek kadar.

İçten içe parlıyormuş gibi görünen hamile kadınlardan biri. Onun için şişmiş ayak bilekleri ya da lekeli bir cilt yoktu. "Merhaba. Sasha, değil mi?"

Bana dostça bir gülümseme verdi. "Evet."

"Ben Nicola. August benim yardımcı şefim." Elimi Surf Lodge'a doğru salladım. Gülümsemesi kayboldu.

"Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama August'u önemsiyorum. O iyi bir adam. Ve o... o çok şey yaşadı." Bunu ona söylemek zorunda değildim ama tekrarlamaktan sıkıldığımı hissettim. "Sage onun için dünyalara bedel ve Hawaii'ye taşınırsan bu onu mahveder."

"Benimle konuşmanı o mu istedi?" diye sordu ihtiyatla.

Başımı salladım. "Hayır. Hepsi benim suçum. Gerçekten August'un birinden yardım isteyeceğini düşünüyor musun?"

"Hayır. Sanırım değil." Yoga matını rulo yaptı, bir taşıma çantasına doldurdu ve sonra omzuna astı. "Ama Hawaii'ye taşınmaya karar verirsek, bu bir aile kararı olacak. Alınma ama bunun seninle ne ilgisi var?"

Sesi düşmanca değildi. Meraklıydı belki. Temkinli.

Muhtemelen August'la olan ilişkimi anlamaya çalışıyordu. Eğer onun sadece işvereni olsaydım, haklı olurdu. Bu beni zerre kadar etkilemezdi.

"Öyle değil. Ama dediğim gibi, August'u ve onun mutluluğunu önemsiyorum." Muhtemelen konuşmayı kesmeliydim ama August adına o kadar öfkeliydim ki onun davasını sunmanın benim görevim olduğunu hissettim. "Bunun ona ne yapacağını hiç düşündün mü? Hayatına? Buraya Sage için geldi ve sen şimdi ona tam da yerleştiği sırada taşınabileceğini mi söylüyorsun?"

Sasha kollarını göğsünde kavuşturmuş, savunmaya geçmişti. "Sage ile vakit geçirmesine izin verdiğim için bile kendini şanslı hissetmeli."

"Bunu nasıl söylersin? Sage için dünyada her şeyi yapar. Peki neden oğluyla vakit geçirmesine izin vermiyorsun?"

Yüzümü inceledi ve ben de ifademi nötr tutmaya çalıştım. En iyi yaptığım şey bu değildi. "Onunla yatıyorsun, değil mi?" diye tahmin etti.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini gerçekten anlamıyorum." Şimdi savunmaya geçmiştim. Cevabım kırılmıştı ve kulağa pek de dostça gelmiyordu. Niyetim bu değildi. Eski sevgilisini düşman edinmek istemedim.

"Ama yine de oğlum için yaptığım seçimlerin *seni ilgilendirdiğini* mi düşünüyorsun?"

Peki, tamam. Beni oraya o götürdü. Ama yine de. Birinin August'un yanında olması gerekiyordu. "Sizden sadece August'un ebeveynlik haklarını göz önünde bulundurmanızı istiyorum." Sesimi yumuşattım. "Sage sonunda babasını tanıyor ve bu her ikisi için de büyük bir olay."

"Çocuğunuz var mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Ama-"

"O zaman çocuk yetiştirmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Ses tonumu yumuşattım. "Sadece hayal edebiliyorum. August bana Sage'in kalp rahatsızlığından bahsetti ve eminim bu senin için korkunç bir şey olmuştur," dedim ona sempati duyarak. "Ama August bunu oğluna telafi etmek için elinden geleni yapıyor."

"August'u ne zamandır tanıyorsun? Birkaç aydır mı?"

"Onu kim olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Büyük bir hata yapmış iyi bir adam. Ve şimdi hayatını yeniden inşa etmeye çalışıyor. Çok çabalıyor ve ona çok saygı duyuyorum."

"Bir zamanlar ben de senin gibiydim," dedi hüzünle. "August hayatımın aşkıydı. Ya da ben öyle sanıyordum." Okyanusa baktı ve yüzündeki hüznü gördüm. Sevdiği birini kaybetmenin acısını.

Bu duyguyu çok iyi anlıyorum. Birinin sonsuza dek senin olacağını düşünürken onu kaybetmek.

"Eskiden August'un dilimlenmiş ekmekten sonraki en harika şey olduğunu düşünürdüm. Ama August'la hayat gökkuşağı ve tek boynuzlu atlardan ibaret değil."

"Kimsenin hayatının ya da ilişkisinin böyle olduğunu sanmıyorum." Son noktayı koymak için gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim, umarım sözlerimden bazıları ona ulaşır ve onu yeniden düşünmeye zorlar. "Hepimiz kusurluyuz. Hepimiz hata yaparız ve keşke yapmasaydım dediğimiz şeyleri söyler ve yaparız. Ama August'la tanıştığımda bana ikinci bir şans aradığını söylemişti. Ve bu da onun denemesi. Sage ile ikinci bir şansa gerçekten ihtiyacı var."

Sasha'nın gözleri yaşlarla doldu ve bir parçasının hala onu sevdiğini düşündüm. Ne de olsa ilk aşkınızı asla unutmazsınız.

"Bunu August'a zarar vermek için yapmıyoruz" dedi.

"Ama olacağını biliyorsun," dedim usulca. Sasha'yla ilgili bir şey bana çok dikkatli davranmam gerektiğini hissettiriyordu. Onu korumak istememe neden olan bir kırılma.

Başını iki yana salladı. "Gitmek zorundayım. Ama benden söylemesi, tüm umutlarını ve hayallerini August'a bağlama. O bencil biri. Ne pahasına olursa olsun istediğini elde etmeye kararlı. Sizi güneşin üzerinize doğup battığına inandıracak ama ona en çok ihtiyaç duyduğunuz anda sizi yüzüstü bırakacak. Çünkü onun yaptığı budur. August sahip olduklarıyla asla mutlu olmaz. İşler çok iyi görüldüğünde, her şeyi sabote eder. Bunu restoranında yaptı. Yaşadığı her ilişkide bunu yaptı. Ve bunu size de yapacaktır. Yani hayır, August'un Sage'in yanında olacağına tam olarak güvenmiyorum. Ve ne karar verirsem vereyim, bu Sage için olacak, August için değil."

Bu sözlerin ardından arkasını döndü ve uzaklaştı, ben de gitmesine izin verdim.

Bu doğru muydu? August'u da aynı şeyle suçlamıştım. Hayatındaki iyi olan her şeyi sabote etmekle. Ama bu onun nedenlerini duymadan önceydi.

Benim tanıdığım August bencil değildi. Aksine, özveriliydi.

Bu yüzden onun sözlerini görmezden geldim ve kaynağa odaklandım. İncinmiş ve öfkeli bir yerden geliyorlardı. Sasha onları terk ettiği için August'u hâlâ affetmemişti. Muhtemelen uyuşturucu ticaretini bir sır olarak saklamıştı.

ve onu karanlıkta bıraktı, bu yüzden anlaşılabilir bir şekilde bir şok olarak gelebilirdi.

Benim de ilk tepkim öfke olurdu.

Ama August hakkında yanılıyordu. Geçmişte yaptığı hatalar yüzünden kararları bulanıktı ve ona çarpık bir gözle bakıyordu.

Muhtemelen çenemi kapalı tutmalıydım. August'u savunmak bana düşmezdi.

Ama yine de. Birinin onun için savaşması gerekiyordu ve o kişi bendim.

Sahili geçerken saati kontrol ettim.

Sage ve August birazdan restoranda olacaktı.

Dün gece August bana eskiden oğlunu işe getirdiğini ve Sage'in buna bayıldığını söyledi. Ben de bugün onu getirmesi için ısrar ettim ve kabul ettiğinde çok şaşırdım.

Beni oğluyla tanıştırması büyük bir olay gibi göründü.

Ev yapımı pizza yapmak için tüm malzemeleri almıştım ve hatta taze mozzarella için babamın dükkanını ziyaret etmiştim. Neyse ki konuşamayacak ya da soru soramayacak kadar meşguldü.

"Doğru yapıyor muyum?" diye sordu Sage. Bir taburenin üzerinde durmuş, çelik yeleği ve şortunun üzerine benim önlüklerimden birini giymiş, bir yandan da pizza hamurunu gösterdiğim şekilde açıyordu.

"Harika bir iş çıkarıyorsun," dedim, ona sıkıca sarılma ve sıkma isteğine zorlukla karşı koyarak. Sarı sörfçü saçları ve iri mavi gözleriyle *o kadar* sevimliydi ki. "Sanırım babanın yeteneğini almışsın. Bir gün sen de harika bir şef olacaksın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Babamın *harika* olduğunu mu düşünüyorsun?" "Tanıdığım en iyilerden biri."

"Ne demek istiyorsun... en iyilerden *biri* mi?" August şaka yaptı.

Taze mozzarelladan bir parça koparıp ağzına attığında eline bir şaplak attım. "Babanın büyük bir egosu var," dedim Sage'e.

"Ego nedir?" diye sordu.

"Söylemeye çalıştığı şey," dedi August, "bensiz nasıl yaşadığını bilmediği."

Güldüm, ne kadar yakından vurduğunu saklamaya çalışıyordum. "Sen öyle san." Ona hızlı bir bakış attım. Üzerinde bir tişört ve sörf şortu vardı ve saçları o dağınık, mükemmel bir şekilde karıştırılmış tarzda kurumuştı.

"Tekne gezisi nasıldı?" Sorumu, kişisel pizzasının üzerine bir kaşık domates sosu dökmekte olan Sage'e yönelttim.

"Harika!" Mozzarella parçalarını kopardı ve pizzanın üzerine serpiştirdi. Sonra biraz rendelenmiş provolone ve onlar gelmeden önce kestiğim bir avuç dolusu malzemeyi de üzerine serpiştirdi. "Her türlü balığı gördük, hatta bir yunus bile gördük."

"Vay canına. Kulağa hoş geliyor. Baban seni bir tekneye bindirdiği için oldukça havalı." "Evet. Ama şoför Kaptan'dı. Bu onun teknesi."

Sage, pizzalar fırındayken tüm sorularımı yanıtladı.

Piştiklerinde August onları dilimledi ve tabaklara yerleştirdi, ben de üç San Pellegrino aldım.

"Dışarıda oturabilir miyiz?" Sage sordu.

"Elbette yapabilirim." Sage'in istediği her şeyi kabul ederdim.

O kocaman umut dolu gözlerle size baktıklarında ebeveynlerin çocukları nasıl disipline ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen çocuklarımın cinayetten paçayı sıyırmasına izin verirdim.

Tabaklarımızı ve içeceklerimizi terasa taşıdık ve bizi erken öğleden sonra güneşinden koruyan tentenin altındaki bir masada üç kişilik öğle yemeğimizi hazırladık.

Sage yüzünü iskeleye dönerek pizzasından büyük bir ısırık aldı ve gözlerini sahile dikti. "Arkadaşlarım sahilde olabilir. Belki onları buradan görebilirim."

August, "Bu öğleden sonra arkadaşlarınla görüşeceksin," dedi.

"Evet." Sage'in omuzları çöktü. "Yarın ayrılıyorum, yani bu son günümüz."

August'a yan gözle baktım.

Sage'e gittiği için üzgün olup olmadığını sormak istedim. Ama bu bana düşmezdi ve muhtemelen bir çocuğa yapılacak kötü bir şeydi.

August'un yerinde olsaydım, kendimi durdurabilir miydim bilmiyorum.

"Hawaii'de harika vakit geçireceksin," dedi August, sesi o kadar neşeliydi ki, oğlu bu sözleri söylemenin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu asla bilemezdi. "Yani dört gözle bekleyeceğin bir şey var."

Ona küçük bir gülümseme verdim ve masanın altından elini sıktım. İyi bir baba tam da böyle derdi. Kendini düşünmek yerine Sage'i ilk sıraya koyardı. Bu da Sasha'nın August'a bencil demekle ne kadar yanıldığını gösteriyordu.

"Evet, sabırsızlanıyorum." Sage'in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Hawaii'ye bayılıyorum. Orası çok güzel. Gelip ziyaret etmelisin," dedi August'a ve benim kalbim onun için kırıldı.

"Döndüğünde görüşürüz," dedi sert bir sesle. "Ama sana verdiğim telefonda bana FaceTime yapabilirsin, tamam mı?"

"Tamam." Sage pipeti ağzına götürdü ve köpüklü suyundan bir yudum aldı. Sonra kaşları çatıldı. "Umarım annem telefon konusunda kızmaz. Bana telefon için çok genç olduğumu söylemişti."

August, "Onunla konuşacağım," dedi.

"Tamam. Çünkü telefonu gerçekten istiyorum. Sadece başımı belaya sokmak istemiyorum." "Başın belaya girmeyecek. Söz veriyorum."

Sage gülümsedi ve yemeğini bitirdi. Babasının sözü onun için yeterliydi. O bakmıyorken August elini yüzünde gezdirdi ve acısını hissedebildim.

Sadece altı hafta süreceğini umdum ve dua ettim. İdeal değildi ama atlatırdı. Yine de oraya taşınırlarsa ne yapacağını bilmiyordum.

Bencillik yapan biri varsa, o da Sasha'ydı.

Belki böyle düşünmek benim için yanılttı ama kocam August ile aynı sebeplerden dolayı hapse gönderilmiş olsaydı, onun yanında yer alırdım.

Beş yıl beklerdim... On yıl beklerdim.

Kızgın ve kırgın olurdum ve muhtemelen yükü bana bıraktığı için ona içerlerdim ama onu asla terk etmezdim.

Hiç Sasha'nın yerinde olmadığım için belki de bunu söylemek benim için kolaydı.

Ama kendimi tanıyordum. Sevdiğim insanlardan vazgeçmem.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ağustos

"A L BAKALIM." NICOLA CAMA DOĞRU GERİ ÇEKILMEDEN ÖNCE BANA NEMLI BIR SÜNGER UZATTI

Kapılar.

"Teşekkürler. Her şey için." Tercümesi: *Sage'in mutfağınıza gelmesine izin verdiğiniz ve onu özel hissettirdiğiniz için teşekkürler.*

Benim için çok önemliydi.

"Bana teşekkür etme. Benim için bir zevkti." Gülümsemesini Sage'e yöneltti. "Mutfağım da her gün iki harika şef olmuyor."

Sage sırtı ve iltifat karşısında göğsünü biraz kabarttı. "Gerçekten güzel pizza yaptık, değil mi?"

"Yediğim en iyi pizza," dedi Nicola. Bakışları bana döndü ve gülümsemesi yumuşadı. Ona kalıp bizimle takılabileceğini söylemek için ağzımı açtım ama benden önce davrandı. "İçeride yapmam gereken bazı işler var." Başparmağını omzunun üzerinden salladı, sonra döndü ve uzaklaştı.

Sage'le biraz yalnız kalmam için bir bahane olduğundan şüpheleniyordum.

Gözlerimi kapıdan ayırıp Sage'e odaklandığımda, "Hoş biri. Güzel de."

Sage'in onayını aldığım için mutlu bir şekilde gülümsedim.

"Evet, öyle." "Yani, annem kadar güzel değil ama-"

"Sage," dedim sertçe. Bakışlarım tekrar açık kapıya kaydı. Nicola'nın duymamış olmasını umuyordum. "Bu şekilde karşılaştırma yapamazsın."

"Özür dilerim. Demek istediğim annem benim *annem*, o yüzden bence en güzeli o. Bodhi annesinin model olduğu için *en güzeli* olduğunu söylüyor." Omuz silkti ve ellerini kaldırarak "bu iş böyledir" der gibi bir tavır takındı.

"Bu bir güzellik yarışması değil dostum. Önemli olan içinde ne olduğudur. Şimdi... Nereye istiyorsun?" İncelemesi için kâğıt parçasını havaya kaldırdım.

Sage birkaç saniye düşündükten sonra gövdesini ve kollarını örten turkuaz renkli yeleşinin eteklerini yukarı çekti ve avucunu kalbinin üzerine koydu. "Tam burası."

Bir an için sadece göğsüne baktım. Küçüklüğünden beri yara izlerini görmemiştim. En dikkat çekici olanı göğüs kafesini ikiye bölen sekiz inçlik yara iziydi. Yara izi zamanla solmuştu ama hep orada kalacaktı. Vücudunun bu kadar erken yaşta maruz kaldığı travmanın bir hatırlatıcısıydı.

Doktor ziyaretleri, hastanede kalışlar, korku ve endişe ile ilgili tüm anılar akıp geldi.

ve bir tsunami gibi üzerime çöktü.

Sage'in ameliyata götürülüşü gözlerimin önünden geçerken göğsüm sıkışmaya başladı. Sasha'yı ondan uzaklaştırmak ve bekleme odasına taşımak zorunda kaldım. "Eğer ona bir şey olursa, yaşamaya devam etmek istemiyorum," demişti. "Bu konuda haklı olsan iyi olur August."

Tek yapabildiğim, üçüncü ameliyatta ısrar ederek doğru kararı verdiğim için dua etmektir ve neyse ki bu risk işe yaramıştı.

Daha önce Tanrı'ya inanan biri değildim ama Sage ilk ameliyatına girdiğinde dizlerimin üzerine çöktüm ve dua ettim.

Bunu takip eden iki ameliyat için de aynı şeyi yaptım. Tanrı var mı ya da dualarımı duydu mu bilmiyorum ama Sage her ameliyatı atlattığında cennetteki büyük adama şükrettim.

Şimdi yine yaptım. Oğlumu koruduğu için sessiz bir teşekkür duası. Onu bizden almadığın için.

Mucizeler gerçekleşir. Kanıtım vardı. Güvertede tam önümde durmuş, yüzümü inceliyordu.

"Baba?" diye sordu tereddütle.

Bakışlarım onun yüzüne kaydı. Beş yıldır bana ilk kez baba diyordu. Sage'le her birlikte olduğumda, kalbimin derinliklerine inmenin yeni bir yolunu buluyordu. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim. Ama yine yanıldığımı kanıtladı.

Kendime gelmem ve sesimi tekrar bulmam birkaç saniye sürdü.

Boğazımı temizledim ve sesimi normal çıkarmaya çalıştım. Beş yıldan uzun süredir baba olarak çağrılmayı bekleyen bir adam gibi değil. "Gömleğini çıkarabilir misin? Oldukça büyük bir dövme ve tam olarak istediğin yere yapıldığından emin olmak istiyorum."

"Tamam." Hiç düşünmeden korumasını çıkardı ve yere fırlattı. Önünde diz çöktüm ve baskılı dövme kalbinin üzerine yerleştirdim.

"Burası mı?"

Çenesini aşağı eğdi. "Evet."

Elimle yerinde tutarak telefonumdaki zamanlayıcıyı ayarladım ve ıslak süngerini üzerine bastırırken hareketsiz durdu. Ama nefesini tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Nefes alabilirsin. Kıpırdama, tamam

mi?" "Tamam."

Tavsiye edilen süreyi beklerken gözleri okyanustaydı. Yüzünde çok büyük bir özlem vardı. Sanki deniz onun eviydi ve onu çağırıyordu. Bugün tekneye bindiğimizde, ilk kez şnorkelle dalacağı için en ufak bir tedirginlik duymuyordu. Okyanus ve deniz canlılarıyla ilgili her şey onu büyülüyordu.

Daha sonra restorana giderken şöyle dedi: "Okyanusta en sevdiğim şey ne biliyor musun? Kendini tutmana bile gerek yok. Okyanus bunu senin için yapar. Ve ne kadar büyük olduğun bile önemli değil. Okyanus sizi yine de taşıyabilir."

Bu kelimeleri düşünüp durdum. Okyanusun sizi nasıl taşıyabileceğini. Küçük bir çocuk için büyük bir kavram gibi görünüyordu.

Ama Sasha'nın dediği gibi, Sage yaşlı bir ruhtu.

Süre dolduğunda süngerini bir kenara koydum ve kağıdı nazikçe sıyrarak mavi ahtapot dövmesini ortaya çıkardım. Yaklaşık olarak avuç içi büyüklüğündeydi. "Ne düşünüyorsun?"

Çenesini aşağı eğdi ve tek gözünü kapatarak gözlerini kıstı. "O kadar iyi göremiyorum. Nasıl görünüyor?"

"Oldukça havalı." Telefonumun kamerasını açtım, selfie moduna getirdim ve ona uzattım

Böylece dövmeyi daha yakından inceleyebilecekti.

Gözleri büyüdü ve ağzında komik bir O harfi oluştu. "Bu şimdiye kadarki en havalı şey. Arkadaşlarım görene kadar bekle." Sahile, iskeleye doğru tekrar baktı, arkadaşlarının ne zaman geleceğini takip ediyordu. "Geldiler!" Korkuluklara doğru koştu ve kollarını sallayarak isimlerini haykırdı. "Bodhi! Kai! Ben buradayım."

Deniz meltemi sözlerini yuttu ve duyamayacakları kadar uzaktaydı. Beklentiyle bana baktı, ayaklarının üzerinde zıplıyordu, gitmek için can atıyordu. "Şimdi gidip onları görebilir miyim?"

"Evet, elbette," dedim, onun hevesini paylaşmayarak. "Seni geçireyim." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz parmaklıklardan sürünerek kuma atladı, sonra da gününün bir sonraki bölümüne, yani arkadaşlarıyla takılmaya geçmek için acele ederek uzaklaştı. *Ve Travis'le.*

Güverteden yeleğini ve sırt çantasını aldım ve sahilde şemsiyenin altında plaj sandalyeleri ve battaniye kuran küçük gruba doğru yürüdüm. Sörf tahtaları ve bir soğutucu getirmişlerdi, hepsi plajda bir gün geçirmek için hazırlanmıştı.

Onlara ulaştığımda Sage ahtapot dövmesini göstermeye başlamıştı bile. Elimi omzuna koyup hak iddia ettim. Onu bırakmaya hazır değildim.

Sage önce bana sonra da arkadaşlarına baktı. "Bu benim babam."

İşte yine başladı. Böyle giderse gün bitmeden bebek gibi ağlayacaktım. Beni arkadaşlarıyla tanıştırdıktan sonra yüzünü bana döndü. "Bizimle takılacak mısın?"

Her ne kadar kalıp Sage'le takılmak istesem de Travis'le vakit geçirmeye hiç niyetim yoktu. Ayrıca bunlar onun arkadaşlarıydı, benim değil ve işe gitmem gerekiyordu. "Şimdi çalışmam gerekiyor. Ama altı hafta sonra görüşürüz, tamam mı? Ve ne zaman istersen beni arayabilirsin."

Başını salladı. "Tamam."

Ona hızlıca sarıldım. Arkadaşlarına katılmak için can atıyor gibi görünüyordu, zaten suya doğru gidiyordu. Onu bırakır bırakmaz hoşça kal dedi ve diğer iki çocuğun peşinden gitti. Ve işte böyle. Gitmişti.

"Biz tanışmadık." Uzun siyah saçlı ve akuamarin gözlü kadına döndüm. Büyük olasılıkla eski modeldi. "Ben Remy."

"Ağustos."

Gülümsedi ve göz kamaştırıcı olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Çok güzeldi. Benim tipim değildi. Ama yine de güzeldi. "Biliyorum. Hakkınızda çok şey duyduk."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Neler duyduğunu ancak hayal edebilirim."

"Her şey y o l u n d a , " diye bana güvence verdi ve kaynağının kim olduğunu merak ettim. Sage mi? Ben bunu sorgulayamadan Shane ve Travis bize katıldılar ve Remy çocuklara bakmak için ayrıldı.

Shane sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Sen farkına bile varmadan geri dönecek," dedi. Travis böyle bir güvence vermedi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Biraz konuşabilir miyiz?

Konuşmak isterim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ağustos

SHANE'E VEDA ETTİM VE TRAVIS'I BEKLEMEDEN UZAKLAŞMAYA BAŞLADIM. DÖNDÜM

Birkaç adım uzaklaştıktan sonra onunla yüzleştim ve çenemi ona doğru salladım. "Ne söyleyeceksen söyle ama çabuk ol." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "İşe gitmem gerekiyor." Sesimde saklamaya zahmet etmediğim bir gerginlik vardı.

Arkadaş değildik ve öyleymişiz gibi davranmak için bir neden yoktu.

Duruşunu genişletti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak benimle aynı pozu aldı. "Tanıştığımızda sana düşman olmadığımı söylemiştim."

Bir kahkaha attım. Sözlerine rağmen, bir kez daha karşı karşıya gelmişiz ve savaş hatları çizilmiş gibi hissediyordum. "Hayır. Sen benim borçlarımı ödeyen ve babacılık oynamak için devreye giren adamsın," dedim, kelimelerime acının sızmasına izin vererek. "Oğlumu lanet Hawaii'ye götürmek isteyen adamlar *aynı kişi*. O yüzden neden sana olan borcumu söylemiyorsun, ben de ödemeye başlayayım."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Dudaklarını birbirine bastırdı, suya baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Sasha sana kardeşimin oğlundan bahsetti mi?"

Başımı salladım.

"Doğuştan kalp rahatsızlığı ile doğdu. Sage ile aynı değil. Ama başaramadı."

Sikeyim. En kötü kabusum. "Yeğenin için üzgünüm." Ve ciddiydim. Travis'in en büyük hayranı olmayabilirim ama kimse böyle bir şey yaşamak zorunda kalmamalı.

"Evet." Anılardan kurtulmaya çalışır gibi omuzlarını silkti. Ama ne yazık ki bu şekilde işe yaramadı. "Böyle bir şeyin ailelere neler yapabileceğini ilk elden gördüm. Ve benzer durumdaki diğer ebeveynlere yardım etmek için bir şeyler yapmak istedim. Bu yüzden Sage gibi çocuklara ve ailelerine yardım etmek için bir hayır kurumu kurdum. Bir sörf fuarında Sasha ile karşılaştığımda bana Sage'den bahsetti. Ben de onu yardım kuruluşumla temasa geçirdim." Anladığımdan emin olmak için bana dikkatle baktı.

Borçlarını ödemediğini açıkça belirtmek istedi. Hayır kurumu ödemişti.

"Birkaç ay sonra bana teşekkür etmek için aradı," diye devam etti. "Henüz bir ilişkiye hazır değildi ve ben de bir ilişki aramıyordum. Ama onunla karşılaştığımdan beri Sage'i düşünmeden edemiyor ve nasıl olduğunu merak ediyordum. Bu yüzden Sasha beni Sage'in dördüncü doğum günü partisine davet etti ve ben de ona ilk sörf tahtasını verdim. Arkadaşım Shane bunu onun için özel olarak yaptı ve görür görmez...." Travis gülümsedi ve başını salladı. "Yüzünü görmeliydin. Havalara uçmuştu."

"Sadece hayal edebilirim," dedim sertçe. Çünkü bir kez daha yapabileceğim tek şey buydu - hayal etmek. "Yaraya tuz basmaya mı çalışıyorsun? Anlıyorum. Ben yokken sen oradaydın."

Sanki sınırlı sabrını sınıyormuşum gibi bezgin bir iç geçirdi. "Sana Sasha'yla sadece arkadaş olarak başladığımızı anlatmaya çalışıyorum. Sage yüzünden bir araya geldik. Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Gerçi şimdi neden sana bir şey açıklama zahmetine girdiğimi sorguluyorum."

Elimi çenemde gezdirdim, sözlerini düşündüm. İyi davranıyordu. Bana muhtemelen hak ettiğimden daha fazla açıklama yapıyordu.

Ama yine de onun -ya da yardım kuruluşunun- Sasha'yı kurtarmak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Sanırım bu benim 'aptal erkek gururumdu' ama bu benim işim olmalıydı ve bu da ne kadar başarısız olduğumun bir başka hatırlatıcısıydı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Sormayı düşündüm.

"Geçen gün Sasha'yı üzdüğün için çok kızmıştım ve seni yakalayıp kışına tekme basmayı planlıyordum," diye itiraf etti. "Ama Shane beni bundan vazgeçirdi. Anlaşmayı bilmeye hakkın olduğunu düşündü."

Shane'e teşekkür etmeliyim. Beni tanımıyordu ama yine benim yanımdaydı, benim için savaşıyordu.

Travis'i ölçtüm. Bir sörfçü gibi yapılıydı. Zayıf ve formdaydı ve benden birkaç santim kısaydı. Sanki granitten oyulmuş gibi görünen bir yüzü vardı. Ama bir dövüşçüye benzemiyordu. "Kışımı tekmeleyemeyeceğinden eminim."

Gözleri kısıldı. "Karımla bir daha uğraşırsan, bunu göreceğiz."

Karısıyla uğraşmak gibi bir niyetim yoktu. Bu yüzden bunu bir kenara bırakıp daha acil olan konuya odaklandım. "Neden Hawaii? Arkadaşların burada. Senin hayatın da burada."

"Kardeşim geçen yıl karısı ve kızıyla birlikte Hawaii'ye taşındı. Onlara daha yakın olmak istiyorum." Sikeyim. Çifte lanet. Beklediğim cevap bu değildi. Travis'in orada ailesi vardı. Hawaii bir hevesten fazlasıydı. Orada olmak için iyi bir nedeni vardı.

"İstesem bile Hawaii'ye taşınamam. Eyalette kalmak zorundayım." Açıkça söylemedim ama ne dediğimi anladığından eminim. Eski bir mahkûm olduğumu bir kez daha hatırlattı. Sonuçlar birikmeye devam ediyor, zor bir durumu daha da imkansız hale getiriyordu.

Başımı eğdim ve enseme ovuşturdum. "Onu benden alma." Gözlerim onun buzul mavisisiyle buluştu. "Lütfen," diye ekledim.

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi dua etmek için kavuşturmak dışında, ona yalvarıyordum. Geçmişte hiç kimseye yalvarıp yakarmamıştım. Ama hapisten çıktığımdan beri, önüme çıkan her şans kırıntısı için yalvarıyormuşum gibi hissediyordum.

Şimdi burada, oğlumun üvey babasından bana merhamet etmesini ve Kaliforniya'da kalmasını istiyordum. Travis içini çekti ve başını salladı. "Sana bunun sözünü veremem."

Bu sözlerle birlikte arkasını dönüp gitti ve beni göğsümde kalp büyüklüğünde bir delikle bıraktı. Bakışlarım suya kayarken acıyı hafifletmeye çalışarak ovaladım.

Sage bir dalganın üzerinde süzülüyordu, ellerini kanepede uzanıyormuş gibi başının altına sokmuştu.

Ağırlıksız. Hayatın ağır yüklerinden kurtulmuş.

Sakin küçük oğlum suda evinde gibiydi ve onun için istediğim her şeye sahipti -Sağlık, mutluluk, sevgi ve kaygısız bir çocukluk.

Bir baba oğlu için daha ne isteyebilir ki? Hiçbir şey.

Yine de, savaşmadan gitmesine izin vermeye niyetim yoktu. Ama o köprüye geldiğimizde geçecektim.

Şimdilik Travis'in kalmak için gitmekten daha fazla neden bulmasını ummak zorundaydım.

Hayatın ne kadar komik olduğunu düşünerek, içim burkularak restorana doğru adımlarımı geri attım. Travis ve Sasha'nın yolları yıllar sonra tekrar kesişmişti, benimki ve Nicola'nınki de öyle. Hikâyelerimiz garip paralellikler gösteriyordu.

Evren bize ne anlatmaya çalışıyordu bilmiyorum ama bu bir işaret gibiydi. Biz bizim alıyorduk

Yeniden yaşamak için ikinci bir şans. İlerlemek ve mutlu olmanın bir yolunu bulmak için.

Sage'i kaybetme korkusu olmasaydı, evrenin bir kez olsun doğru karar verdiğini söyleyebilirdim.

Servis girişine ulaştığımda Nicola dışarıdaydı, yüzü güneşe dönüktü. Hiç şüphesiz beni bekliyordu.

Gülümsedi ve sadece gülümsemesiyle bile üzüntümün bir kısmı geçti.

Sage'e bunun bir güzellik yarışması olmadığını söylemişim ama lanet olsun, Nicola çok güzeldi. Avuçlarını göğsümde düzleştirdi ve bana özel bir şeymişim gibi gülümsedi. "Bir fikrim var."

Kollarımı ona doladım ve kendime çektim. Portakal çiçekleri ve güneş ışığı. "Senin fikrin nedir, Ballı Çörek?"

Bu lakap karşısında gözlerini devirdi ve kollarını boynuma doladı. "Önümüzdeki altı hafta boyunca biraz eğlenelim. Ve sen farkına bile varmadan, Sage geri dönmüş olacak."

Ama ne kadar süre için?

Yine de hayıflanmanın bir anlamı yoktu. Bu hiçbir şeyin sonucunu değiştirmeyecekti.

Belki de Nicola'yla geçireceğim altı haftalık eğlence, aklımdaki keşkelerden kurtulmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. "Eğlence, ha?" Eğlenmek için birkaç yol düşünebilirdim. Ama en az beş kişinin daha bu işin içinde olduğunu biliyordum.

mutfak, bu yüzden cam ofisinde seks dışarıdaydı.

Ellerim sırtında gezindi ve kışını avuçladım. "Aklında ne var?" "Pazartesilerimiz boş olduğuna göre, onları birlikte geçirelim."

"Yeni yatağımın üzerinde mi? Kulağa hoş geliyor."

Yorumumu duymazdan geldi ve kapıya yöneldi. Koridorda yürürken Nicola izin günlerimiz için planlar yaptı. "Farklı plajlara gidebiliriz. Temecula'daki üzüm bağlarına gideriz. Bölgedeki bazı restoranlara göz atarız. Ya da sadece dinlenip rahatlayabilir ve film izleyebiliriz... İstedğin her şeyi yapabiliriz." Soyunma odasının dışında durduk ve o konuşurken yüzünü inceledim. "Daha önce yapmayı sevdiğin her şeyi yapabiliriz. Geçtiğimiz beş yıl boyunca özlediğin her şeyi."

Buna onun da benim kadar ihtiyacı olduğu hissine kapıldım. Belki de iki yıl boyunca hayatını askıya aldıktan sonra yeniden yaşamaya başlamaya hazırdı.

Ama bunu benim için yaptığını da biliyordum ve bu o kadar düşünceliydi ki bir an için tıklandım.

Sage'i kaybetme korkumla birlikte bunu da üzerimden attım.

"Eğlence Operasyonu'na hemen şimdi başlayalım." Elini tuttum, onu soyunma odasına çektim ve kapıyı çarparak kapattım, vücudumla onu tahtaya çiviledim.

Geleceği tahmin edemezdik. Olacağını bile garanti edemezdik. Sahip olduğumuz tek şey bu andı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve sanki dünyanın sonuymuş ve hayatta kalan son iki kişiymişiz gibi onu öptüm, o da beni sanki soluması gereken havaymışım gibi öptü.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, sık sulara kalması gereken iki kişi olarak, derinlere dalıyormuşuz gibi hissettiğimi fark ettim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Nicola

PAZARTESİ SABAHİ BİR KUTU DENİZ TUZUYLA AUGUST'UN EVİNE GİTTİM.

Öğle yemeği için Santa Ana'ya gitme planları yapmıştık. Pazardaki farklı tezgahlarda sokak yemeklerine göz atacak, ardından bir bira fabrikası turuna çıkacaktık.

Mümkün olduğunca çok eğlenceyi bir araya getirme görevindeydim ve neyse ki benim eğlence anlayışım onun.

Plana göre beni öğlen alacaktı. Saat daha 10:30'du ve beni beklemiyordu ama Kamyoneti park yerindeydi. Dışarıda koşmadığı sürece evde olduğunu biliyordum, bu yüzden kapıyı tekrar çaldım.

Kapı açıldı, ama sadece yarıya kadar. Sadece onu görebilecek kadar. Siyah atletik bir şort giymişti ve terden parlıyordu. Çıplak karın kaslarını yalamak istedim. Dilimi karın kaslarının kıvrımları ve çıkıntıları üzerinde gezdirmek. Kimi kandırıyordum ki? O bir sekiz-pack idi.

Onunla iki kez seks yapmıştım ama ilkinde masamın üzerine eğilmiştim ve ikimiz de hâlâ giyiniktik. Yemek odasındaki ikinci seferde ise o tamamen giyinikken ben neredeyse çıplaktım.

Önünde durdum, gözlerim daha önce hiç erkek vücudu görmemiş gibi onun üzerinde gezinirken ağzım açık kaldı.

Kollarını ve gövdesini kaplayan dövmelerden, dar bir bele doğru incelen geniş omuzlarına kadar bir sanat eseriymiş. Karın kaslarından bir çeyreklik sektirebilirdiniz.

Bakışlarım bel kuşağının altına inen hafif tozlu saçlarına kaydı ve resmen salyalarım aktı. "Gözler burada, Ballı Çörek." Bakışlarım yüzüne kaydı ve yeşil gözlerindeki eğlenceyi gördüm. Ama hâlâ kapıyı tam olarak açmamıştı. Bilmesem içeride bir kız olduğunu düşünecektim. Bakışları ellerimde tuttuğum kutuya kaydı. "Neden kapımda bir kutu tuzla duruyorsun?"

"Neden yarı çıplak ve ter içindesin?" Ben de karşı çıktım.

Tanrım, kıskanç bir aşık gibi konuştum. Sanki günün her dakikasında ne yaptığını bilmeye hakkım varmış gibi.

Dudaklarını yaladı ve gözlerim bu hareketi takip etti. "Beni hapishane egzersizimin ortasında yakaladın."

İçimden bir kahkaha patladı. "Senin neyin?"

"Beş yıl boyunca günlük rutinim buydu." Omuz silkti, bu itiraftan biraz utanmış görünüyordu. "Beni spor salonu üyeliği almaktan kurtardı."

Paranın kısıtlı olduğunu ve muhtemelen bir spor salonu üyeliğini karşılayamayacağını hatırlatan bir şey. Muhtemelen bu yüzden beni içeri davet etmemişti.

Sarhoş olduğu gece, alaycı bir şekilde dairesine Shangri-La demiş ve benim evimle karşılaştırmıştı. Belki de daha güzel bir şeye alışkın olduğumu düşünmüştü. "İzleyebilir miyim?"

Sanki istediği son şey buymuş gibi acılı bir ifadeyle elini saçlarının arasından geçirdi.

İş yerinde, eşit şartlarda çalışıyorduk. Buranın sahibi olduğum için onun patronu olduğumu iddia edebilirsiniz. Ama August'un mutfaktaki özgüveni benimkine rakipti, bu yüzden patron ve çalışandan çok ortak gibiydik.

"Beni çalışırken izlemek ister misin?"

Eğer birlikte oluyorsak, ne kadar parası olduğu ya da evinin nasıl görüldüğünün umurunda olmadığını kabullenmeyi öğrenmesi gerekiyordu. "Yeni evine şans ve talih getirir getirmez, evet. Seni çalışırken izlemek istiyorum."

Tuz kutusuna uzandım ve içeri girmeden önce eşiğin üzerine serptiğim bir avuç dolusu tuzla çıktım.

"Ne yapıyorsun be kadın?"

"Bu iyi şans. Bu bir Benedetti olayı." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Balkona açılan kapı da dahil olmak üzere tüm eşiklerini bir tutam tuzla vaftiz ettim. Asla çok güvende olamazsın.

Onun dairesi de benim buraya ilk gelişimdeki gibi seyrek döşenmişti. Ona birkaç bitki almak için can atıyordum. BİR TELEVIZYON. Birkaç sandalye. Bir halı. Duvarlar için biraz sanat eseri.

Ama bunun gururunu inciteceğini biliyordum, bu yüzden bir içki kutusunu komodin olarak kullanması önemli değilmiş gibi davrandım.

Ona ne kadar ödediğimi biliyordum, birkaç güzel şey almak için yeterli olabilirdi. Ama Sage'e kullandığından çok daha iyi bir telefon almıştı ve parasının çoğunun oğluna gittiğinden şüpheleniyordum.

Kendisi için hiçbir şey harcamadığı kesin.

Dolabına hızlıca göz attığında iki kapüşonlu, şort, kot pantolon, bir fanila ve birkaç tişört gördü. Yerde dört çift ayakkabı sıralanmıştı. Vanlar o kadar solmuştu ki bir zamanlar bordo olduklarını söylemek zordu. Motorcu botları on sekiz yaşındayken giydiklerine benziyordu ve öyle olsalardı beni şaşırtmazlardı.

Dolaptan döndüğümde, yatak odasının kapı çerçevesine yaslanmış beni izliyordu. "Her şeyi yeterince inceledin mi?"

Ses tonundaki keskinlik beni savunmaya geçirdi. "Ben hiçbir şeyi incelemiyordum.

Sadece...." "İyi şans için tuz serpiyordum."

Başımı salladım. "Evet." Yatak odasını taradım. Her şey temiz ve düzenliydi ama bunun nedeni hiçbir şeyi olmamasıydı.

Yerde koyu yeşil çarşafli bir şilte vardı.

Pencerenin panjurları kırık ve duvarlar dairenin geri kalanıyla aynı kirli bej rengindeydi.

"Duvarları boyamana yardım edebilirim," diye teklif ettim. "Ve yeni panjurlar alabiliriz. O kadar pahalı olduklarını sanmıyorum. Ve belki..." Gözleri kısılıp ağzı sert bir çizgi haline geldiğinde kelimeler dudaklarımda kayboldu. Yüzündeki ifade bana tamamen yanlış bir şey söylediğimi söylüyordu.

Çenesi sıkılıydı ve yanağındaki kaslar öfkesini dizginlemeye çalışıyormuş gibi titriyordu. "Daha kötü yerlerde de yaşadım. Şu an sahip olduğumdan daha azına sahip olduğum zamanlar oldu. Daha fazlasına sahip olduğum zamanlar da oldu. Ama hiçbir şeyi umursamadım ve hâlâ da maddiyat umurumda değil.

mallar." Sesi alçak ve sertti, midemin düğümlemesine neden oldu.

"Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, belki de buraya sadece hava karardığında gelmelisin. O zaman sahip olmadığım şeyleri fark etmezsin bile, değil mi? Çünkü sen ve ben...." Eliyle aramızda bir işaret yaptı. "Sadece takılıyoruz. Bu *sadece seks* Nicola. Hayatıma buldozerle girip dolabımı karıştırman ya da neye ihtiyacım olduğunu düşündüğünü söylemen için bir davet değil."

Ben cevap veremeden kapının pervazını itti ve hızla uzaklaştı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve çığlık atma isteğimi bastırmak için dişlerimi sıktım.

Pislik. Belki de hiçbir şey söylememeliydim ve belki de hapishane egzersizinden bahsettiğinde gülmemeliydim, ama bu konuda bu kadar kaba olmak zorunda değildi.

Burnumdan birkaç derin nefes aldım, sonra hışımla yatak odasından çıktım, ona ağzının payını vermeye hazırdım. Ama adımlarım duraksadı ve onu amuda kalkarak şınav çekerken izlemek için durdum. Çok zahmetsiz görünüyordu. Sanki bunu bütün gün yapabilirmiş gibi.

"Antrenmanımı görmek ister misin? Bir video çek. Böylece istediğin zaman boşalabilirsin."

Birdenbire, artık o kadar da seksi görünmüyordu. "Sen bir pisliksin."

"Her zaman öyleydi. Bunu anlayan neden bu kadar uzun sürdü?"

Çünkü genelde böyle davranmazsın.

Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim ve bundan pek hoşlanmamıştım.

On altı yaşında tanıştığım adamın her yerinde kötü çocuk yazıyordu. Bu da o zamanki cazibenin bir parçasıydı. Ama şimdi, otuz iki yaşındaydım, daha yaşlı ve akıllıydım ve hiçbir erkeğin saçmalıklarıyla uğraşmama gerek yoktu. August Big Dick Harper'ın bile.

"Sen bana bir pislikmişim gibi davranmadan da baş etmem gereken yeterince boktan şey var ve...." Elimi havada salladım ve kelimeleri bulamayınca öfkeli bir hırıltı çıkardım ve kapıdan dışarı doğru yürüdüm. Sonra kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve nefesimin altında mırıldanarak merdivenleri koşarak indim.

"Tanrım, bu adam çok sinir bozucu. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

Arabamın kapısını çekip açtım ve kendimi direksiyonun arkasına attım, yarı yarıya peşimden gelmesini bekliyordum. Benimle böyle konuştuğu için özür dilemesini.

Eğer yapsaydı, bu kadar müdahaleci olduğum ve söylememem gereken şeyleri söylediğim için özür dileyebilirdim. Ama peşimden gelmedi.

Gitmeme izin verdi.

Amaçsızca etrafta dolaşıp konuşmayı tekrar tekrar dinledikten sonra kendimi Scarlett'in tasarım stüdyosundaki kanepede buldum.

Terapi seansı gibiydi.

Ona tüm hikayeyi anlattığımda, sanki ona iyi bir şey anlatmışım gibi gülümsedi. "Neden gülümsüyorsun?" Sinirli bir şekilde sordum. "Az önce anlattığım hiçbir şey sana gülümsemen için bir sebep vermemeli."

"Özür dilerim." Ama gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Sadece... seni bir şey için bu kadar öfkeli görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ya da *birine*."

"Sen neden bahsediyorsun ki? Ben de çok çalıştım."

"Bu şekilde değil. O eski kıvılcım geri geldi. Seni böyle öfkeli görmeye bayılıyorum."

"Sen delisin." Eski görünümlü bir kot ceketin arkasına bir çöl sahnesi çizmesini izledim. "Hiç dinledin mi?"

Ciddiyetle başını salladı ve kaktüsün üzerinde bir ay şeridi çizdi. "Her kelimesini dinledim."

Telefonumu milyonuncu kez kontrol ettim ve August'tan cevapsız arama ya da mesaj olmadığını teyit ettim. "Anlaşmamız iptal oldu," diye ilan ettim.

Scarlett kıs kıs güldü. "Elbette öyle. Ama bana sorarsanız, tam da ihtiyacınız olan şey buydu."

"Pislik gibi davranan ve bunu inkâr etmeye bile çalışmayan bir adam mı? Aslında kendisi de doğruladı." "Erkeklerin pislik gibi davranmasına bayılırız. O yüzden bunu seksi bulmuyormuş gibi davranmayı bırakın."

"İstemiyorum. Artık ergen değilim," diye homurdandım. "Ve Cruz asla bir pislik değildi," diye ekledim.

Çünkü öyle değildi. Dylan bir pislik olabilirdi, ama Cruz her zaman bir beyefendiydi.

"Biliyorum, bebeğim. Ama Ağustos Cruz değil. Yine de August bir kaçamak için mükemmel ve sen de bunu istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Sanırım." Gerçi şimdi akıl sağlığımı sorguluyordum. Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilmişim?

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum." Fırçasını yere bıraktı ve kollarını uzattı. "Bence senin için harika biri."

Onu tanı mıyordu bile. "Onunla beş dakika geçirdin," diye mırıldandım. "Biraz zaman ver."

Scarlett bunların hiçbirini ciddiye almayarak güldü. "İçimden bir ses onun sürünmesinin dünya çapında olacağını söylüyor."

Bacaklarımı kanepenin kenarına doğru salladım ve ayağa kalktım.

"Sürünmeyecek." "O aptal değil. İyi bir şeyi kaybetmek istemez."

İkna olmamıştım. Bir ilişkimiz bile yoktu ve ilk tartışmamızı çoktan yapmıştık. Sadece seks için birlikte olduğunu açıkça belirtmişti, bu yüzden August'un özür dilemek şöyle dursun, ayaklarına kapanacağından bile şüpheliydim.

Kısmen suçlu olduğumu biliyordum. Kendi işime bakmalı ve çenemi kapalı tutmalıyım.

Yaşam tarzının onun kim olduğuyla hiçbir ilgisi yoktu ve ona olan ilgimi azaltmadı. Aksine, çekiciliğimi daha da arttırdı.

August'un özverili bir yanı vardı. Oğlunu ilk sıraya koyması ve kendi rahatını düşünmemesi.

Gururlu bir adamdı ve ben ona tepeden bakıyormuşum gibi görünerek gururunu incitmişim.

Bazen keşke bu ağzımın bir filtresi olsaydı diyorum.

Ama yine de bu şekilde saldırmak zorunda değildi. Bu kadar kaba ve iyi olmak zorunda değildi. Bunun sadece seks olduğunu söylemesi duygularımı incitti. Her ne kadar doğru olsa da ve anlaştığımız tek şey bu olsa da, bunu söyleme şekli, sanki benimle bir ilişki düşüncesi çok cazip değilmiş de bunu düşünmüyormuş gibiydi.

Ama hiç seks yapmamış olsak bile, arkadaş olmaya başladığımızı düşünüyordum. Açık ve dürüstçe konuşabilen ve birbirlerine güvenen türden arkadaşlar.

Oğlunu öyle herkesle tanıştırmazdı, değil mi?

Ama belki de çok fazla anlam çıkarmıştım. Belki de bunun *seksin* ötesinde bir şey olduğuna inanmak aptallıktı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nicola

"NE OKUYORSUN?" LUCA YANIMDAKİ ŞEZLONGA ÇÖKEREK SORDU.

Kapağını görebilsin diye ciltsiz kitabı ters çevirdim, sonra okumaya devam ettim. Bir aşk romanı seçmem muhtemelen kötü bir fikirdi. Hâlâ kendilerini toparlayamadıklarında neredeyse ciltsiz kitabı havuza atacaktım. Birbirleri için mükemmel olduklarını göremiyorlar mıydı?

Eğer Quinn McCallister bu çifte mutlu bir son vermeseydi, bir daha asla onun başka bir kitabını okumazdım.

Luca bir süre sonra, "Bugün August'la birlikte olacağını sanıyordum," dedi.

Ona yan gözle baktım. Güneşin tadını çıkarıyordu, Ray Bans gözlükleri gözlerini koruyordu ve elinde bir Corona vardı. İzin günlerinde genellikle sörf yapmaya gider ya da arkadaşlarıyla takılırdı ama bugün sadece havuz kenarında takılıyordu.

"Neden böyle düşündün ki?" Gözlerim okuyormuş gibi yaptığım sayfayı tararken sordum.

"Rol yapmayı bırakabilirsin, Nic. İkinizin birlikte olduğu kötü saklanan bir sır. *Herkes* bilir."

"Ne demek istiyorsun?" Hâlâ aptalı oynuyordum ama gerçekten değil. Bundan hiç söz edildiğini duymamıştım. "Peki herkes tam olarak kim?"

"Tüm mutfak ekibi. Muhtemelen garsonlar da." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

"Gerçekten bunun hakkında konuşuyorlar mı?" Mutfaklar dedikodu yuvası olarak bilinirdi ama ben her zaman dedikodu yapmama kuralını aşılamaaya çalışmıştım. Sanırım daha iyi bilmeliydim. Hiçbir şey duymamış olmam insanların konuşmadığı anlamına gelmiyordu.

"Evet, bazen. Ama kimsenin umurunda değil. Bence herkes senin...." olduğun için mutlu. Boğazını temizledi ve cümlelerin geri kalanını havada bıraktı.

"Ne olduğumu?" *Sevişmek* mi?

İçini çekti ve birasından bir yudum aldı. "Bu konuyu neden açtığımı bile bilmiyorum."

"Ama şimdi yaptığına göre, beni öylece bırakamazsın." Kitabı bir kenara bıraktım ve tüm dikkatimi ona verdim. "Bana herkesin ne düşündüğünü söyle," dedim.

Tekrar iç çekti. "Herkes senin çok daha mutlu görüldüğünü söylüyor. Cruz olayından önce seninle hiç çalışmadım ama o zamanlar farklı olduğunu söylediler. Eskiden şakalaşır ve eğlenirmişsin. Senin o yönünü hiç görmemiştim ama şimdi görüyorum." Durdu, biraz düşündü. "Sanki daha önce uyurgezer gibiydin. Sanki sadece hareketleri yapıyormuşsun gibi." Bunu nasıl karşıladığımı görmek için bana baktı.

Neyse ki gözlerimi gizleyen büyük boy siyah güneş gözlükleri takıyordum. Yine de sözlerinin beni üzmediğini göstermek için Luca'ya cesaretlendirici bir gülümseme verdim.

"Ama şimdi hayattan yeniden zevk almaya başladığını söyleyebilirim," dedi.

Gerçekten de öyle hissettim. Sanki August beni hayata döndürmüştü. Belki de insanların bizim hakkımızda konuşmasına üzülmeliydim ama üzülmedim. Pek sayılmaz. Ama kişisel sorunlarımı kapının dışında bırakma konusunda mükemmel bir iş çıkardığımı düşünürken bu kadar çok şey fark etmeleri beni şaşırttı.

Sanırım mutluluğu taklit edemezsin. "Bunun yanlış olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum. "Cruz yüzünden mi yani?"

Dudağımı çiğnedim ve başımı salladım. Gerçi neden arkadaşının kız arkadaşıyla yatmış bir adamın fikrini almak istediğim bir muammaydı. Luca'yla bu tür derin kişisel konuşmaları hiç yapmadığımızı söylemeye gerek bile yok.

Yine de onun fikrini merak ediyordum.

"Cruz'un harika olduğunu düşünmüştüm," dedi Luca tereddütle. "Onu sevdiğimi biliyorsun."

Başımı salladım çünkü bunu biliyordum. Çok yakındılar. Cruz'la tanıştığımda Luca sadece on üç yaşındaydı. Cruz, Luca ile araba yolunda basket atar ve onunla bire bir vakit geçirirdi. Luca ne zaman kızlarla, içkiyle ya da ergenlik çağındaki bir çocuğun endişelendiği şeylerle ilgili tavsiyeye ihtiyaç duysa, önce Cruz'a giderdi.

Cruz, Luca'nın ağabeyi gibiydi ve ailemizin büyük bir parçasıydı.

"Yani bu Cruz'a karşı bir şey değil," dedi Luca. "Sadece onunlayken farklıydın. Yani, tamamen kendin gibiydin. Bu da ona çok patronluk tasladığın anlamına geliyor." Her şeyi komik bulmuş gibi güldü ama ben onun eğlencesini paylaşmadığım için kılandım.

"Benim bir sürtük olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Sadece otoriterim. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Ona patronluk taslamadım," dedim savunmacı bir tavrıla.

Luca homurdandı. "Kesinlikle öyle. Dylan'ın düğününüzdeki sağdıç konuşmasını hatırlamıyor musun?" Luca bu anı karşısında gülmeye başladı.

Gözlerimi devirdim. "Nonna am kırbacının ne demek olduğunu öğrendiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordu." Dylan konuşması sırasında bunu en az yarım düzine kez söylemiş olmalı. Biri ona ağızlık takmalıydı. Ama Dylan böyleydi işte. Duruma ya da dinleyicilere bakmaksızın ne isterse söylerdi.

Yine de hepimiz gülmüştük. Anlattığı hikâyeler komikti ve Cruz ile benim adıma mutlu olduğunu biliyordum. "Bunun benim asıl sorumla ne ilgisi var?" Luca'ya sordum.

"Tamam. Ben de bunu düşünüyordum."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Bunu bu kadar düşünmüş olması beni şok etmişti. Luca'ya gölge düşürmek istemem ama onu hiçbir zaman derin ya da iç gözlemci biri olarak düşünmemiştim.

O daha çok anı yaşayan bir adamdı.

On üç yaşındayken yatak odasının duvarına spreyle boyayla YOLO yazdı.

"Yas tutan bir dul gibi davranıyorsun...." Ben daha bir şey söyleyemeden, beni durdurmak için elini kaldırdı. "Beni bir dinle. Cruz'u bir kaideye koymuş gibisin. Tıpkı annem ve babam gibi. Sanki suyun üzerinde yürüyormuş ve çok mükemmelmış gibi davranıyorsunuz."

Hemen cevap verdim. "Biz bunu yapmıyoruz. Belki annem ve babam yapar. Ama ben yapmam."

"Evet, öyle. Cruz harikaydı ama mükemmel değildi. Eminim iyi bir evliliğiniz vardı ve birbirinizi seviyordunuz. Ama o bir azizmiş ve hiç yanlış yapmazmış gibi davranmaya devam

edersen, asla başka birine izin veremezsin. Hiçbir erkek kafanızdaki Cruz imajına uygun yaşayamaz."

Bana sert bir bakış attı ve ona yanıldığını söylemek istedim ama söylemedi.

Şimdi düşündüm de, söylediği her şey doğrudu. Belki de ona yeterince değer vermemiştim.

"Cruz'u senin gibi tanııyordum ama onu oldukça iyi tanıyordum," dedi Luca. "Konu

Çoğu şeyde Cruz kolay lokma değildi. Ama konu siz olduğunuzda, ondan bunu yapmasını isteseydiniz yalın ayak yanan kömürlerin üzerinde yürürdü."

Gözlerim yaşardı çünkü bu doğrudu. Cruz benim için her şeyi yapardı.

Şaraptan hoşlanmazdı bile, ama beni Napa'ya götürdü ve onu sürüklediğim üzüm bağlarında şarap tatmaktan başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi davrandı.

O bir yemek meraklısı değildi. Ama beni Michelin yıldızlı restoranlara ve ölmeden önce yapılacaklar listemdeki tüm yemek deneyimlerine götürdü çünkü bunun beni mutlu edeceğini biliyordu.

Hayalimin bir restoran açmak olduğunu biliyordu, o yüzden bunu gerçekleştirdi. Umarım onun bana iyi davrandığı kadar ben de ona iyi davranmışımdır.

Hiç sorgulamadığım tek şey onu ne kadar sevdiğimi bilip bilmediğiydi. Biliyordu. Ona her gün söyledim ve milyonlarca küçük yolla göstermeye çalıştım.

"Siz ikiniz birlikte iyiydiniz," diye onayladı Luca. "Yani bunu yanlış anlama. Ama August'la birlikteyken bambaşka bir insansın."

"Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

"Ağustos sizin farklı bir yönünüzü ortaya çıkarıyor. Bir çeşit...." Doğru kelimeleri aradı. "Bilmiyorum. Belki de *şu anda* ihtiyacın olan odur ve o *zamanlar* ihtiyacın olan Cruz'du."

Vay canına. O kadar içgörülüydü ki Luca'ya yepyeni gözlerle baktım. Küçük kardeşim gerçekten büyümüştü.

"Hayatınız boyunca tek bir kişiyle birlikte olmanız gerektiğine inanmıyorum," dedi. "İnsanlar ömür boyu çiftleşmek için çok fazla değişir. Yani on sekiz yaşında sizin için doğru olan kişi muhtemelen yirmi dört yaşında sizin için doğru olmayacaktır."

Bir süre bu konuşmanın tamamen benimle ilgili olduğunu düşündüm. Şimdi bunun *onunla ilgili olup* olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Luca yirmi dört yaşındaydı ve bu yaşı seçmesinin bir tesadüf olduğunu düşünmüyordum. Arkadaşının kız arkadaşını on sekiz yaşından beri tanıdığını söylemesi de cabasıydı. "Bu benimle ilgili bile değil, değil mi? Yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışıyorsun. Tanrım. Sen gerçekten bir av köpeğisin."

"Üzgün değilim. Ona iyi davranmıyordu," dedi Luca, kendine döndüğüne dair şüphelerimi doğrulayarak. "Sadece bunu ona göstermeme ihtiyacı vardı." Sözlerini bir sırtışıla noktaladı.

"Yani bana onunla iyi kalpli olduğun için mi yattığını söylemeye çalışıyorsun?"

"Pfft. Yok artık. O çok seksi. Onu yıllardır istiyorum." Ellerini başının altına sıkıştırdı ve memnun bir gülümsemeyle yüzünü güneşe doğru eğdi. "Sadece doğru fırsatı bekledim."

Şezlongumdan kalktım ve kağıt kapağımla koluna vurdum. "Hatırlat da bir daha küçük kardeşimden tavsiye istemeyeyim."

Düşündüm de, ben sormamıştım. Konuşmayı başlatan oydu. Ben mutfığa girerken,

"Hazır girmişken bana bir bira daha getir," diye bağırdı. Kendi lanet birasını alabilirdi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Nicola

O GECE, YATAĞIMDA UZANMIŞ, *sonunda* KAVUŞTUKLARI SONSÖZÜ OKUYORDUM. duyduğumda mutlu son. Müzik.

Luca yemekten sonra ayrıldı ve bir arkadaşının evinde kalacağını söyledi. Arkadaşının kız olup olmadığını sormadım. Bilmek istemedim.

Bu öğleden sonraki konuşmamızdan beri çok düşündüm. Cruz hakkında. August hakkında. Her biriyle olan ilişkim hakkında.

Luca konuyu tekrar kendisine getirmiş olsa da, bazı ilginç noktalara değindi.

Cruz'la ilişkim kolaydı çünkü hayatımız nispeten daha kolaydı. Sert darbeler almamıştık. Yıkıcı kayıplar yaşamamıştık.

Aynı aşkı asla iki kez yaşayamazsın derler. August ve ben aşık olduğumuzdan değil. Ama o on bir yıldır Cruz dışında etkilendiğim ilk erkekti.

August ile *farklıydım* çünkü değişmiştim. Cruz'un aşık olduğu kadın değildim.

Keder ve üzüntü beni değiştirmişti. Zaman beni değiştirdi.

Şimdi yirmi bir yaşımdakinden farklı şeyler istiyor ve ihtiyaç duyuyordum. Güneşi gökyüzüne geri getirebilecek birine ihtiyacım vardı.

August gibi birine ihtiyacım vardı.

Ona mesaj atmak ya da onu aramak için en az bir düzine kez telefonumu elime aldım ama bir şey beni hep durdurdu. Sonunda hiçbir şey yapmadım.

Şimdi müzik daha da yükseliyor, düşüncelerimi bölüyordu. Luca evde miydi? Ön kapının açıldığını duymamıştım ve müzik dışarıdan geliyordu.

Saat neredeyse gece yarısıydı ve ben sakin bir mahallede yaşıyordum. Komşularımın çoğu ya küçük çocukları olan aileler ya da boş yuvalardı.

Kitabımı bir kenara bıraktım, ön bahçeye bakan pencereye doğru süründüm ve dışarı bakmak için keten perdeyi kenara çektim. Ne gördüğümü anlamam birkaç saniye sürdü.

O ne halt ediyordu?

Komşuları uyandıracaktı.

Pencereden dışarı baktım, buna bir anlam vermeye çalışıyordum. Sonra perdeyi kaldırdım ve pencereyi açtım.

Air Supply'ın "All Out of Love" şarkısı taşınabilir bir hoparlörden çalıyordu ve August

başının üstünde tutuyor.

Yüzlerce kez izlediğim filmlerdeki kötü çocuk genç kalp atışlarının yetişkin versiyonuna benziyordu.

Bacaklarını hafifçe açmış ve o lanet hoparlörü yüksekte tutarak bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Eski motorcu botlarını, kot pantolonunu ve yırtık bir tişörtünü giymişti.

Onu açıkça görebiliyordum çünkü hareket sensörünü tetiklemişti ve garajın üzerindeki spot ışığı onu aydınlatıyordu.

Şarkı bittiğinde, sanki sonsuz bir döngüye ayarlamış gibi tekrar çalmaya başladı ve oraya gidip onu durdurmazsam, tüm gece boyunca çalmaya devam etmesine izin vereceğini biliyordum.

İnatçıydı. Bunu zaten biliyordum.

Aynı zamanda deliydi. O kadar çılgındı ki yatak odamdan koşarak çıkıp merdivenlerden inerken ve ön kapıyı açarken gülmeye başladım.

Çıplak ayaklarımla ön bahçeyi koşarak geçtim ve dikkatini çekmek için kollarımı sallayarak eski püskü kamyonetinin yanında durdum.

"Buraya gel!" Müziğin sesini duyurmak için bağırdım. "Huzuru bozmaktan tutuklanmana izin veremem."

Hoparlörü hâlâ havada tutarken çenesini aşağı eğdi ve bir milim bile kıpırdamadı.

"En azından müziğin sesini kıs," dedim.

Nasıl yaptı bilmiyorum ama müziğin sesi daha da yükseldi.

"Sen bir pisliksin," diye bağırdım ama güldüğüm için sözlerimde bir ısıklık yoktu.

"Biliyorum, Honey Bun. Neden senin garajının önünde durup lanet bir müzik setinde 80'lerin sevimsiz şarkılarını çaldığımı sanıyorsun?"

"Bu bir boombox bile

değil." "Öyleymiş gibi

davran."

Gözlerimi devirdim. "Sadece aşağı in. Demek istediğini anlattın. Özrünü kabul ediyorum."

Sanki sihirli sözcükleri söylemişim gibi hoparlörü tavana yerleştirdi ve kamyonun kasasına atladı. Ama bana katılmak yerine yan tarafa eğildi ve ellerini uzattı. "Buraya gel."

Benden ne istediğinden emin olmadan birkaç deneme adımı attım.

Tam önünde durduğumda eğildi, ellerini belime doladı ve beni yerden kaldırdı.

Sanki tüy kadar hafifmişim gibi. Gösteriş. Hapishane antrenmanından olmalı.

Beni kamyonetinin kasasında ayaklarımın üzerine yatırdı ama elleri belimde kaldı. Balodaki iki çocuk gibi müzik eşliğinde sallanıyorduk. Ben atlet, uyku şortu ve dağınık bir topuz giymiştim. O ise bir konser tişörtü, solmuş bir kot pantolon giymiş ve sırtıyordu.

"Ne yapıyoruz, August?"

Beni daha yakına çekti ve kollarım boynuna dolandı. "Dans. Belli ki."

Güldüm ve yanağımı omzuna yaslayarak ona eşlik ettim. Az önceki tüm kötü hislerim yok olmuştu çünkü 80'lerin filmlerini seven romantik kalbime nasıl hitap edeceğini çok iyi biliyordu.

Şarkı bittiğinde beni serbest bıraktı, sonra bağırmadan konuşabilmemiz için müziğin sesini kısıtı.

"Eğlenmek istediğini söylemiştin. Ben de piknik yapabileceğimizi düşündüm." Oturmamı işaret ederken ayaklarımın altındaki battaniyeye baktım. "Sana bir gece yarısı atıştırma getirdim."

Gece yarısı garajımın önüne park ettiği kamyonunun kasasında neden oturmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu tatlı bir jestti, ben de kendimi battaniyenin üzerine bıraktım ve bağdaş kurup oturdum. Havada hafif bir serinlik vardı ve kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Ben her zaman üşürdüm. Hava seksen derece olabilirdi.

ve ben titiyor olurdum.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, benim sormama bile gerek kalmadan kucağıma bir kapüşonlu sweatshirt attı. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyordu ve her şeye hazırlıklı gelmişti.

Ona teşekkür ettim, kollarımı kollardan geçirdim ve o soğutucuyu karıştırırken fermuarını çektim. Burnumu kumaşın içine soktum ve kokusunu içime çektim. Sandal ağacı ve narenciye. Bu kadar meraklı davranırken sabun markasını da incelemeliydim. "Üşüdüğümü nereden anladın?"

"Meme uçların bana söyledi," diye kestirip attı.

Bana bir bira uzatırken güldüm. Sonra biraz daha güldüm.

Biramdan bir yudum aldım ve ona gülümsedim. Guns 'N Roses'ın "Patience" şarkısı çalıyordu. "Guns 'N Roses'ı severim."

"Biliyorum. Bu senin çalma listen."

"Bu şarkı hiçbir çalma listemde yok." "Bu senin için yaptığım çalma listesi."

Oh. Vay canına. Tamam. Bu da çok tatlıydı.

En sevdiğim müziği bilirdi. En sevdiğim yemekleri biliyordu çünkü onları bir kraliçenin ziyafeti gibi önüme serdi.

August Harper kalbime giden yolu biliyordu.

Sözlerle özür dilemedi. Bunun yerine, büyük jestler yaptı.

Bakışlarım Dead Kennedys tişörtüne kaydı, delik deşikti ve boynu gerilmişti, baskısı o kadar solmuştu ki zar zor seçebiliyordum. "Aman Tanrım. Bu... olamaz. Seninle tanıştığım gün giydiğin tişörtün aynısı mı bu?"

Yere baktı ve sonra oturdu, taksiye yaslandı, bir elinde birası vardı ve bacaklarını açmıştı. "Evet," dedi gülerek.

"Hala sende mi?"

"Nash'in ben hapisteyken benim için sakladığı eşyaların olduğu kutularda buldum. Duygusal biri. Hiçbir şeyden ayrılamaz."

Duygusal olanın August olduğunu sanıyordum. Kaç erkek on altı yıl önce bir kızı öperken giydiği tişörtü hatırlayabilirdi ki?

"Al. Bunları dene." Kabın içinden bir tavuk kanadı çıkardı ve öne doğru eğilerek dudaklarıma götürdü. Gözlerim onun üzerindeyken tavuk kanadının tadına baktım, inledim, elinden kaptım ve mideye indirdim. "Bu çok güzel," dedim bir lokmanın etrafında. "David ve Kristen sana tariflerini verdiler mi?"

Başını salladı ve ben bir kanadı daha mideye indirip parmaklarımdaki sosu yalarken eğlenerek beni izledi. "Sadece tahmin ettim."

"Tebrik ederim." Ona sııttım. "Başardın." "Ben de öyle umuyorum," dedi göz kırparak.

Tekrar güldüm ve sonra tüm bunları neden yaptığını hatırladım. "Bugün seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Seni kötü hissettirmek istememiştim. Sadece senin için iyi şeyler istiyorum." Bu özrü berbat ediyordum ama o beni daha fazlasını söylemekten kurtardı.

"Özür dileyecek bir şey yok. Hepsi benim suçumdu. Ben sadece...." Yanaklarından hava üfledi ve gökyüzüne baktı. "Bazen zor oluyor, biliyor musun? Hayat sensiz devam ediyormuş gibi hissettiğinde dünyadaki yerini bulmak."

Bu sözlerin içime işlemesine ve derinlere gömülmesine izin verdim. Durumlarımız farklıydı ama ikimiz de dünyadaki yerimizi bulmaya ve artık kim olduğumuzu anlamaya çalışıyorduk.

Sanki hayatlarımız ikiye bölünmüş gibiydi. Öncesi. Ve sonrası.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve elimde biram, kalbim kolumda ona doğru ilerledim ve hemen yanına oturdum.

Sadece yakın olmak istedim. Onu içime çekmek. Yalnız olmadığını bilmesini sağlamak.

Kolunu omzuma doladı ve bana mango dilimleri yedirdi. Parmaklarındaki tatlı suyu yaladım ve ondan doğrudan içime işleyen bir inilti çıkardım.

Tanrım, çok kolaydım. Tek yapması gereken inlemektir ve ben onun için ıslanmıştım.

Garajımın ışığı sönerek bizi neredeyse karanlığa gömdü ve gece yarısı atıştırmalığımızı yıldızların altında paylaştık.

Gecede büyümlü bir şeyler vardı ve belki de August haklıydı. Birlikte sihir yaratabilirdik.

Karnımı doyurduktan sonra yüzünü tuttum ve dudaklarını öptüm. Dillerimiz birbirine karıştı ve beni kucağına çekti, ben de ona sarıldım.

"Hiç bir kamyonetin arkasında seks yaptın mı?" diye sordu.

"Asla." Parmaklarımı boynunun arkasına doladım ve kalçalarımı yuvarladım. "Bana nasıl yapıldığını göstermek ister misin?"

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan, August üzerimde diz çökmüşken sırtüstü yatıyordum. Bir kahkaha atarak başının arkasından tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Sen kötüsün."

Dişleri alt dudağımı sıyırdı ve şakacı bir şekilde ısırıldı. "Kötü olmamı seviyorsun."

Sevdim. Ve anlaşıldığı üzere, onun kamyonetinin arkasında açık havada seks yapmayı da seviyordum.

KIRKINCI BÖLÜM

Ağustos

EĞLENCE OPERASYONU'NDAN BİRKAÇ HAFTA SONRA TELEFONUM ÇALDI VE BENİ UYANDIRDI. NICOLA BASILMIŞTI

Vücudu benimkinin kıvrımlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu, kolum ortasından sarkıyordu. Onu uyandırmamaya dikkat ederek uzuvlarımı onunkilerden ayırdım, sırtüstü döndüm ve susturmak için telefonumu aradım. Bir mesajla vızıldayınca yatağımın başucundaki masadan kaptım.

Ne oluyor be? Saat daha sabahın yedi buçuğuydu ve Ari bana aynı şeyi söyleyen dört mesaj göndermişti bile. Jonathan Kessler eleştiriyi yayınladı. Eleştirinin Nicola'yı depresyona mı sürükleyeceği yoksa havalara mı uçuracağı konusunda hiçbir ayrıntı yoktu.

Nicola'yı kontrol ettim ve hâlâ derin uykuda olduğunu teyit ettikten sonra bacaklarımı yatağın kenarına sallayıp ayağa kalktım. En ufak bir gürültüde uyanan benim aksime, apartmandan bir yük treni geçse bile o hemen uyurdu.

Yerden şortumu aldım ve yatak odasından sürünerek çıktım, kapıyı usulca arkamdan kapattım. Ben.

Geçen hafta duvarları beyaza boyadım ve yatak odasındaki panjurları değiştirdim. Ayrıca birkaç tane de bitkiler ve IKEA'dan birkaç düz paket mobilya. Süslü bir şey değil, ama biraz daha ev gibi ve daha az hapishane hücresi gibi hissettirdi.

Kahvenin cezveye damlamasını beklerken Ari'ye mesaj attım. Onun sayesinde tamamen uyanıktım ve uyumak gibi bir seçeneğim yoktu.

Ne dedi?

Bilmiyorum. Okumak için çok gerginim. Bu yüzden sana mesaj attım.

Lütfen okuyup iyi olup olmadığını bana bildirir misin? Sonra ben okuyacağım ve Nicola'ya söyleyebiliriz. Sadece eleştiride onu üzecek bir şey olmadığından emin olmak istiyorum.

Hay sikeyim. Ona iyi bir eleştiri yapmazsa Nicola yıkılırdı. Onun restorana iyi bir eleştiri yapmayacağını düşünemezdim ama eleştirmenler tuhaf bir türdü, bu yüzden asla çok emin olamazdınız. İki hafta önce Jonathan Kessler, restoran eleştirmenlerinde olduğu gibi, bir başka akşam yemeği için geri döndü. İkinci yemek deneyiminin ilkiyle tutarlı olduğundan emin olmak istiyordu. Nicola ikinci seferde daha sakın olsa da hâlâ gergin olduğunu biliyordum.

Ari'ye bunu Nicola'dan saklamamamız gerektiğini söylemek istedim ama kuzenini kollamasına

bayıldım. Nicola'nın ailesi, arkadaşları ve tüm mutfak ekibi onun yanındaydı ve ona tam destek verdiler. Bu da onların sonsuz sadakatini kazanarak ne kadar özel olduğunu gösterdi.

Geçen hafta Scarlett'in kocası Dylan St. Clair ile tanıştım. Surf Lodge'un sahibiydi ve Cruz'un

En iyi arkadaşım. Bir sabah işe giderken karşılaştığımızda Shane bizi tanıştırdı. Nic'in yardımcı şefi olduğumu öğrendiğinde, onun nasıl olduğunu sordu ve sadece havadan sudan konuşmadığı izlenimini edindim. Gerçekten önemsiyordu. Ben de haftanın altı günü, günde on iki saat onunla çalıştıktan ve boş zamanlarımın çoğunu onunla geçirdikten sonra ona gerçek olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim.

"Eminim hâlâ zor günler geçiriyordur." Öyle olduğunu ve muhtemelen hep öyle olacağını biliyordum. "Ama bence her geçen gün biraz daha iyiye gidiyor."

Aslında, durumun böyle olduğunu biliyordum. Sarhoş olduğu ve bana içini döktüğü geceden sonra dramatik bir değişim fark etmeye başlamıştım. Artık daha çok gülüyor ve gülümsüyordu.

Yeni keşfettiği mutlulukta küçük bir payım olduğuna inanmak isterdim ama işin çoğunu kendi başına yapıyordu.

Kötü bir eleştirinin onu yıkacağını düşünmesem de - bunun için çok güçlüydü - yine de Jonathan Kessler'in sadece iyi şeyler söyleyeceğini umuyordum. Sanırım Nicola'nın bu onaya ihtiyacı vardı.

Ben de kahvemi alıp dışarı çıktım, perdeli çim sandalyeye oturdum ve telefonumdan incelemeyi açtım. Daha yazı ekranımda belirir belirmez Nicola benim tişörtlerimden biriyle balkona çıktı. Bakışlarım onun uzun, biçimli bacakları ve çıplak ayakları üzerinde gezinirken telefonumu masanın üzerindeki ekrana bıraktım, sonra tekrar arı sokmuş dudaklarına ve asi dalgalar halindeki kestane rengi saçlarına döndüm.

Kahretsin, muhteşemdi.

Arkama geldi, kollarını bana doladı ve boynumun yan tarafını öptü, sonra çenesini omzuma yasladı. Ellerimi kollarının üzerinde gezdirdim ve ellerini ellerimde kavuşturdum.

"Neden bu kadar erken kalktın?" diye sordu bir esnemeyle. "Sage yüzünden mi?" Ses tonundaki endişeyi duydum. "Sage iyi. Sadece erken kalkayım dedim. Seni uyandırmak istemedim.

Uyumaya devam et," dedim.

tekrar esnediğinde söyledi.

"Ben iyiyim. Artık ayaktayım." Kendini geri çekti ve yanıma gelip kahvemi içerken ellerini bıraktım. "Biri mi aradı? Telefonunun çaldığını duyduğumu sandım." Artık yarısı boşalmış olan kahve bardağını bana uzattı, ben de yere koymadan önce bir yudum aldım

Sanırım düşündüğüm kadar mışıl mışıl uyumuyormuş. "Evet, şu tele-pazarlamacılardan biriymi," dedim yumuşak bir sesle.

Ne oluyor lan? Neden ona yalan söyledim?

"Bir tele-pazarlamacı," diye tekrarladı, yüzümü inceleyerek. Yüzümü boş ve ifadesiz tuttum. Beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyordu. Ama ne yazık ki onun için poker suratım rakipsizdi.

Kaşları çatıldı, bana inanmadığını biliyordum ama inanmak *istiyordu*. "Peki, tamam. Bir fincan kahve alacağım." Eşikte durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bir çift yumurtaya hayır demezdim." Yumurta istemiyordum ama zaman kazanmaya çalışıyordum. Sesim bir şeyler saklıyormuşum gibi yarım yamalak çıkıyordu.

"Sana yumurta yapmamı ister misin?" "Eğer sakıncası yoksa."

Bu kaşlarının arasına daha derin bir V işareti koydu. Ondan bana kahvaltı hazırlamasını ya da benim için başka bir şey yapmasını hiç istememiştim. "Benim için hiç sakıncası yok." Sanki ona bir hediye vermişim gibi gülümsedi. Bu, ona yalan söylediğim için kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. "Sana kahvaltı hazırlamak isterdim ama sen her zaman benden önce davranıyorsun." Geri

dönüp bana bir öpücük daha verdi ve uzun sürmeyeceğine söz vererek içeri girdi.

O gider gitmez rahat bir nefes aldım ve telefonumu masadan kaptım. Eğer bu iyi olmazsa Jonathan Kessler'ı bulacak ve ona kafasını kışından çıkarması gerektiğini söyleyecektim.

Bu arada, Ari telefonumu mesaj yağmuruna tutuyordu.

Derin bir nefes aldım ve kendi restoranımdan daha gergin bir şekilde incelemeyi okudum.

Gözlerim kelimeleri tararken içimde bir gurur patlaması oldu. Okuduğum her kelimeyle gülümsemem daha da büyüdü. Bu onun umduğu her şeydi ve daha fazlasıydı. Okuduğunda vereceği tepkiye tanıklık edeceğim için mutluydum.

Son paragrafı okuduğumda gülümsemem kayboldu. İkinci kez okudum, sonra telefonumu bir kenara fırlattım ve ellerimi saçlarımdan arasından geçirerek başımın arkasını kavradım.

Hay sikeyim. Kessler'i bulup o son sözlerini geri almasını istemek aklımın bir köşesinden geçiyordu.

Ama yapmayacağını biliyordum. Sadece neden onları dahil etmesi gerektiğini anlayamıyordum.

Nicola kahvaltımızla ve gülümsemesiyle döndüğünde, kafamda küçük bir konuşma hazırlamıştım. Ne yazık ki, yemeğimizi servis edip karşıma oturur oturmaz, lanet telefonum tekrar çalmaya başladı. Sessize almıştım ama masanın üzerinde titriyor, metal yüzeyden neredeyse zıplıyordu. Bir an patlamak üzere olan bir bomba gibi ona baktım, sonra elime alıp ekranı kontrol ettim. *Luca*.

Ari tüm personele haber vermiş miydi?

Nic kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Tamam," dedi. "Neler oluyor? Benden bir şey sakladığını biliyorum."

Her nasılsa, önce yalan söyleyerek ve yalanlarımı örtbas etmeye çalışarak her şeyi daha da kötüleştirmeyi başarmıştım. Şimdi de bilmeye hakkı olduğu bir şeyi ondan saklayarak. Burası onun lanet restoranıydı. Ben sadece şef yardımcısıydım.

Siktiğimin Kessler'ı.

Luca'nın aramasını reddettim ve telefonumu cebime koyarak tüm dikkatimi Nicola'ya verdim. "Haklısın. Sana yalan söyledim. Telemarketçi değildi. Ari'ydi." Kendimi nasıl bir çukurdan çıkarmak zorunda kalacağımı düşünerek irkildim.

"Sen... Aman Tanrım." Gözleri büyüdü ve sonra yüzü düştü, işte o zaman yanlış bir fikre kapıldığını anladım. "Sen ve Ari-"

"Ne oluyor be? Hayır." Bu imaya neredeyse gülecektim ama gözleri suçlamayla kısılmıştı ve bu şakayı takdir edeceğini sanmıyordum. "Öyle bir şey değil. Gerçekten seninleyken Ari'yle takılacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Gözlerini tabağına indirdi ve kahvaltımız soğurken çatalıyla oynadı. "Yani, bilmiyorum."

Benim hakkımda gerçekten bu kadar az mı düşünüyordu? Sasha'yla tanışmadan önce birçok kızla birlikte olmuşum ama asla çapkınlık yapmamıştım. Ve Nic'le sadece takılıyor olsak bile, onu asla kuzeniyle aldatmazdım. Pisliğin teki olabilirdim ama o tür bir pislik değildim. "Bilmiyor musun?"

İç çekti ve omuzları çöktü. "Bunu yapmayacağını biliyorum. Onun da yapmayacağını biliyorum. Sadece Ari genç ve bekar ve..." Bakışları park yerine kaydı. "İşler senin için çok daha kolay olurdu."

Bunu inkar edemezdim. Ama Ari'den etkilenmemiştim. Biz arkadaştık, daha fazlası değil. "Ari'yi istemiyorum. Başka bir kadını istemiyorum. Ben seninleyim. Anladın mı?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Evet, anladım. Öyleyse neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Ertelemenin anlamı yok. İncelemeyi açtım ve ona telefonumu uzattım. Almadan bir dakika baktı. "Ne yapmamı istiyorsun? Mesajlarını mı kontrol edeyim?" dedi gülerek.

"Tüm mesajlarımı okuman ve telefon kayıtlarımı kontrol etmen umurumda değil. Saklayacak bir

şeyim yok."

İri kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve sanki onu aldatacağını düşündüğü için suçluluk duyuyormuş gibi yumuşadı.

onu. "Biliyorum. Sana güveniyorum. Bunun için üzgünüm."

"Olma. Aptalca davranıyordum. Telefonu al, Nic." Zorla eline tutuşturdum. "Jonathan Kessler'in eleştirisi orada."

Okumadan önce masanın karşısından bana baktı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Sakladığın şey bu muydu?"

Başımı salladım.

"Üzülecek miyim?" Omuzlarını dikleştirdi, sanki zihinsel olarak kendini kötü habere hazırlamaya çalışıyormuş gibi vücudu kaskatı kesilmişti.

"Umarım değildir," dedim dürüstçe. Son paragrafa gelene kadar her şey yolunda gidecekti.

"Spoiler verme riskini göze alarak, sana harika bir eleştiri yaptı."

Başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Peki neden bu kadar garip davranıyorsun?" İçimi çektim. "Sadece oku."

Sanki neye inanacağından emin değilmiş ve kendini toparlaması gerekiyormuş gibi birkaç derin nefes aldı. Elleri titriyordu. Telefonu masanın üzerine koydu, ellerini kalçalarının altına sıkıştırdı ve başını ekrana doğru eğdi. Saçlarından bir perde yüzünün etrafına düştü ve yakından incelememi engelledi, bu yüzden sessizce oturdum ve bekledim.

Okumayı bitirdiğinde telefonumu bana uzattı. Sevinçli miydi, üzgün müydü ya da her ikisinin karışımı mıydı anlayamadım. Bu da garipti. Nicola genelde duygularını yüzüne yansıtırdı ama bu sefer öyle değildi.

Yerinden fırlayıp masanın etrafında dönmeden ve beni heyecandan neredeyse sandalyemden düşürmeden önce beni birkaç saniye bekletti. "Başardık!" Yüzümü tuttu ve bana kocaman bir öpücük verdi. Geri çekildiğinde gülümsemesi o kadar büyüktü ki boşuna endişelendiğimi anladım.

Bir anda karşıma oturdu, çatalını aldı ve tabağıma doğrulttu. "Şimdi lanet kahvaltını ye. Mutfak dehalarının bile yemek yemeye ihtiyacı vardır," dedi sırtarak.

"Benim bir mutfak dehası olduğumu düşünüyorsa uyuşturucu kullanıyordur."

"Başından beri bildiğim bir şeyi fark ettiği için mutluyum."

"Peki bu ne?" Ağzına bir çilek atarken sordum. "Çok parlıyorsun bebeğim. Tıpkı lanet olası bir yıldız gibi."

Kendi sözlerimi benim üzerimde kullanıyordu. "Benden çok senin hakkında konuşmalıydı. Bunu okuduğumda çok sinirlendim," diye homurdandım.

"Seni bu kadar muhteşem yapan da bu August Harper. Devasa bir egosu olan biri için bazen alçakgönüllü olabiliyorsun."

Bir restoran eleştirmeninin kıcıma duman üflemesine ihtiyacım yoktu. Ve baş şef yerine bütün bir paragrafı bana ayırmasını doğru bulmuyordum. Sanki restoranın bu övgüleri hak etmesinin tek sebebi benmişim gibi konuşmuştu. Hiç hoş değil. İsterse eleştirisini kıcına soksun, umurumda değildi. "Yani her şey yolunda mı?"

Çatalını bıraktı, yemek yiyor gibi yapmaktan vazgeçti ve gözlerini bana dikerek arkasına yaslandı. "Eleştiriden memnunum August. Restoran bu yüzden tıklım tıklım dolacak ve kendime onun eleştirisinin önemli olmadığını ve ne derse desin iyi olacağımı söylemeye çalışsam da, bu benim için çok şey ifade ediyordu. Bu övgüyü kendim için istemiyordum. Restoranım için istiyordum. Başarılı olduğumu kanıtlamak istiyordum. Başarılı bir şef/sahip olmanın büyük bir parçası da doğru personeli işe almaktır. Bunu sensiz yapamazdım, August."

"Bu saçmalık. Buna bir dakika bile inanmam. Sen harika bir şefsın-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Bana ne olduğumu söylemene ihtiyacım yok. İyi olduğumu biliyorum. Ama ilk seferinde bana kötü bir eleştiri yapmakta haklı olduğumu da biliyorum. Tutkumu

bir kenara bırakmışım. Kişisel sorunlarımın beni tüketmesine izin verdim, öyle ki bir günden
diğerine hayatta kalmaya çalışıyordum.

bir sonraki. Ama sen... sen geldin ve bana neden şef olmayı seçtiğimi hatırlattın. Tüm bu enerjiyi getirdin ve mutfağımın tüm dinamiğini değiştirdin. Beni konfor alanımdan çıkmaya zorladın ve yeterince iyiyle yetinmeme izin vermedin. O menüyü senden başka biriyle yaratamazdım. Ve buna gerçekten inanıyorum. Bunların hepsini sen yaptın August. Bu yüzden sana gelen tüm övgüleri hak ediyorsun."

Ensemi ovuşturdum, bana yağdırdığı onca övgü karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. "Bana çok fazla kredi veriyorsun."

"Biri yapmalı. Bence uzun zamandır çok az takdir görüyorsun. Sen özelsin August. Ve o Michelin yıldızını almamıza yardım edeceksin." Gözleri heyecanla parlıyordu ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Nicola Benedetti Vega gözlerimin önünde hayata geri dönüyordu. Bu dönüşüm olağanüstü bir şeydi. O anı yakalamak ve yağmurlu günler için saklamak istedim. Bu yüzden telefonumla bir fotoğraf çektim, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ta ki elleriyle yüzünü kapatana kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu gülerek.

"O Michelin yıldızını aldığımızda, çünkü alacağız, size tam olarak mücadeleye geri dönmeye karar verdiğiniz anı gösterebileceğim."

"Ne için savaşıyorum?"

"Hayatın için."

"August," dedi usulca, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Gerçekten de öyle hissediyorsun, değil mi?" "Evet, öyle."

Sessizdi, hayatındaki değişiklikleri ve her şeyin değiştiği anı düşünüyordu. Kabullenmesi çok zordu. Ama sanırım bunu Sage'in hayatında olmayı hak ettiğime ve onu hayatımda tutmak için savaşacağıma karar verdiğim ana benzetebilirim.

Hayatımıza devam etmenin ve hayatımızdaki iyi şeyleri kabul edecek kadar kendimizi affetmenin bir yolunu buluyorduk.

"Bana yalan söylediğin ve bunu örtbas etmeye çalıştığın için hâlâ mutlu değilim."

"Seni korumaya çalışıyordum." Sasha'nın da aynı şeyi Sage'e yaptığını ve bunun da geri teptiğini fark ettim. Nicola'ya karşı da onunkinden daha fazla işe yaramayacağını biliyordum.

"Ben şekerden yapılmadım. Paramparça olmayacağım. Sadece dürüst ol ve bana bir daha yalan söyleme." "Söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Tamam. Ama teşekkür

ederim." "Ne için?"

"Beni korumak istediğin için. İhtiyacım olmasa da bunu yapacak kadar önemsemen çok güzel." Nicola için her şeyi yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Onu bu kadar önemsemenin tehlikeli olduğunu biliyordum. Onun için endişelenmenin. Ona zarar verebilecek her şeyden onu korumak istemenin. Onu mümkün olan her şekilde istemek.

Ama bunu durdurmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadım.

Kahvaltıyı ettik - zaten artık soğuktu - ve mutfak tezgahında seks yaptık. Ve yine duşta.

"Doyumsuzsun," dedi, tırnaklarını sırtımda gezdirirken, ben içine girerken bacaklarını belime doladı.

Konuşmayı seven biriydi.

Sırtını fayanslardan kaldırdı ve ellerimle kışının yanaklarını sıktım, dilim göğsünde geziniyordu.

Dilimi meme ucunun üzerinde gezdirdim, sonra ağzıma aldım ve dişlerimle sıyırdım.

Nicola bana doymadığım bir uyuşturuğu gibi gelmeye başlamıştı.

İçine girdim. Daha sert. Daha hızlı. Her hamlede göğüsleri zıplıyordu ve ben de cezalandırıcı bir tempoda devam ediyordum. "Ne kadar açgözlü olduğunu biliyorum." *İt. İt.* "Sadece tamamen tatmin olduğundan emin oluyorum."

"Oh, Tanrım." Başı geriye düştü ve omuzlarımı tırmaladı, küçük inlemeleri ve sızlanmaları doğrudan sikime vuruyor ve mümkünse beni daha da sertleştiriyordu.

Adımı haykırdı, duvarları bir mengene gibi sikimin etrafına kenetlendi ve durmadan devam edecekmiş gibi görünen bir orgazmı benden sağdı. Dik durmak için avuç içimi fayanslara bastırdım.

Vay anasını. Bu kadın benim ölümüm olacaktı.

Nefesimi tutup onu üzerimden kaldırarak ayaklarının üzerine yatırdığımda, "Beni resmen tatmin olmuş say," dedi. "Şimdilik," dedi duştan çıkıp bir havlu alırken omzunun üzerinden.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Nicola

SONRAKİ BİRKAÇ HAFTA BOYUNCA HAVADA YÜRÜYORMUŞUM GIBİ HİSSETTİM. SADECE BİR ŞEYLER DEĞİŞMEKLE KALMADI

Ama August ile olan ilişkim de öyleydi. İş hayatından yatak odasına kadar yaptığı her şeye yansıyan bir yoğunluğu vardı.

Daha önce hiç August'la yaptığım gibi seks yapmamıştım. Cruz'la harika bir seks hayatım vardı ama bu farklıydı.

Bunun nedeni, her birlikte olduğumuzda bunun son seferimiz olabileceğini hissetmemiz olabilir. Daha fazla aciliyet vardı. Onunla birlikte olmak neredeyse çaresizlik hissi veriyordu.

Cruz her zaman kalbimde ve aklımdaydı ve hala çoğu gün onu ziyaret ediyordum. Dylan'ın haklı olduğunu kabul etmeye başlamıştım ve sonunda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kendim için değil ama Cruz için.

Ama henüz bu kararı vermeye hazır değildim ve August hayatımda olsaydı, Cruz için bu seçimi yapamazdım. Bunun iki erkek arasında bir seçim gibi görünmesini asla istemedim. Her ne kadar öyle algılansa da öyle değildi.

Bu yüzden şimdilik hiçbir şey yapmadım ve sadece insan olduğum için bencilce her ikisine de sarıldım.

Geçmişim ve bugünüm. Neredeyse on yıldır beni seven adam. Ve beni hayata döndüren ve sihre yeniden inanmamı sağlayan adam.

Yine de erken uyandırma çağrısı olmadan da yaşayabilirim.

Her zaman en taze deniz ürünlerine sahip olduğumuzdan emin olmak için kendi balıklarımızı ve kabuklu deniz ürünlerimizi almaya karar verdik. İnleyerek August'tan uzaklaştım ve alarmımı susturmaya çalıştım ama bu benim telefonumun alarmı değildi. Onun alarmıydı. Saati gördüğümde yorgun gözlerim büyüdü. Yuvarlandım ve koluna bir şaplak attım. "Saat daha sabahın beşi."

"Uyan ve parla, Ballı Çörek." Çoktan yataktan kalkmış ve dolaptan giysilerini almış, gitmek için can atıyordu. Sabah insanlarından nefret ederdim. "Yola çıkmamız gerek."

"Yolda mı?" Neden bahsediyordu? Sersemlemiş beynim ayak uydurmakta zorlanıyordu. Gittiğimiz balık pazarı sadece altı mil uzaktaydı ve saat yediye kadar açılmıyordu.

"Seni Los Angeles'a götürüyorum."

Yuvarlandım ve tekrar uyumaya çalıştım. "Los Angeles'a gidebilirsin. Ben uyumaya gidiyorum," diye mırıldandım.

"Gel hadi. Nash'le tanışmanı istiyorum. Ve paella'yı denemelisin."

Cumartesi sabahı saat beşte kim paella ister ki? Ben istemezdim. Ama sonra August'un en iyi arkadaşı Nash'ten bahsedince canlandım ve bu beni isteksizce de olsa yataktan kaldırdı.

Eski bir konser tişörtü, solmuş kot pantolon ve yıpranmış Converse'lerimi giydiğimde August kapıda beni bekliyordu. Sözüünü esirgmeden bana bir seyahat fincanı kahve uzattı. Sabah kahvemden önce benimle konuşmanın anlamsız olduğunu biliyordu.

Bir süre sessizce yol aldık ama kafein vücuduma girdiğinde kendimi daha insani hissetmeye başladım ve ona gizlice baktım.

Arkası dönük şapka takan bir adamı bu kadar seksi yapan neydi? Hiçbir fikrim yoktu, ama kasketini ters çevirdiği anda, gidiciydim.

August o havalı adamlardan biriydi, gençliğimde hep arzuladığım türden bir adamdı. Scarlett'in dediği gibi, August gençlik fantezilerimin çoğunda başroldeydi. Bu yüzden her zaman deri giyen, motosiklete binen ve sigara içen dövmele kötü çocuğu arıyordum.

Artık ıslah olmuş kötü bir çocuktu. Bekar bir baba. Ve tamamen erkek. Bu da onu daha da ateşli yapıyordu. Başını çevirdi ve beni ona bakarken buldu. "Sen neye bakıyorsun?"

"Sen. Sana bakıyorum. Gençliğimizde bir araya gelseydik ne olurdu?"

Bana bir kez daha baktı, sonra yola odaklandı. "Bu tam bir felaket olurdu. Ya seni mahvederdim ya da sen beni kaldırıma atardın ve sonunda benden nefret ederdin. Yirmili yaşlarımızda tanışsaydık da daha iyi olmazdı."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Bu her şeyden çok meraktan kaynaklanıyordu. Bunların hepsi varsayımsaldı çünkü zamanda geriye gidemezdik.

August konuşmadan önce biraz düşündü. "Oğlum doğduktan sonra çok değiştim. Değişmek zorundaydım çünkü Sage'i ilk sıraya koymam gerekiyordu. Ondan önce sadece kendimi ön planda tutardım. Bencil biriydim. Hırslıydım. Ukalaydım. Sahip olduklarımdan ya da başardıklarımdan asla tatmin olmadım."

"Ama sen Sasha'yı seviyordun ve ona bok gibi davransaydın seninle kalmazdı." Bunu kesin olarak bilmiyordum çünkü onu tanımiyordum. Belki Sasha kalırdı. Ama August'un benimle olduğundan farklı biri olduğunu hayal bile edemiyordum. Hâlâ azimli ve hırslıydı ama ona asla bencil demezdim.

"Evet, Sasha'yı seviyordum ama eminim ki onu hiçbir zaman ilk sıraya koymadığımı ilk o söyleyecektir. O her zaman benim hedeflerim ve hırslarım karşısında arka planda kaldı. Omzumda kocaman bir çip vardı ve o zamanlar kanıtlamam gereken çok şey varmış gibi hissediyordum. Tek istediğim en iyi olmaktı. En iyilerden *biri* değil. Bir numara olmak. Ve hiçbir kadının hayallerimin önünde durmasına izin vermezdim. Ne kadar harika olursa olsun. Sasha bunu en başından beri biliyordu ve kabul etti. Restoranın benim metresim olduğuna dair şakalar yapardı, böylece en azından onu aldattığım konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı. Ama sen ve Sasha çok farklı insanlarsınız. Bu senin için asla yeterli olmazdı."

Sasha'nın sahilde söylediği sözleri ve onun yanıldığını düşündüğümü düşündüm. Ama sanırım tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. August'la olan ilişkisi bu şekilde gelişmişti ve şimdi o da bunu itiraf ediyordu.

"O zaman babamın araya girmesi iyi oldu," diye şaka yaptım. "Sana bundan bahsetti mi?"

Güldüm. "Ben de yeni öğrendim. Ucuz atlatmışım gibi görünüyor."

"Seni perişan ederdim. Ama güzel kavgalarımız olurdu. Ve çok iyi bir makyaj seksi."

Tekrar güldüm. "Muhtemelen her konuda haklısın."

"Seksi İtalyan'ınla çok alıngandım."

"İlk öpücüğümü çalarken çok kötüydün."

"Hâlâ kötü olabilirim." Eli kalçama indi ve bacakları arasına kayd, parmakları kot

pantolonumun üzerinden klitorisimi okşadı.

"Hâlâ İtalyanca konuşabiliyorum."

Elini çekti ve kot pantolonunu düzeltti. "Siktir. Bak ne yaptın." "Daha iyi öpeyim mi?"

Kirpiklerimi kırıştırıp dudaklarımı yaladım, o da bana baktı.

İnledi. "Benimle dalga geçme."

"Kim alay ediyor?" Emniyet kemerimi çözdüm ve görevdeki bir kadın gibi koltukta sürünerek ilerledim.

"Fuuuck," dedi düğmelerini çözdüğümde ve elimi aletinin etrafına sarıp tabanını sıktığımda.

Dilimi yarığın üzerinde gezdirerek tıslamasını sağladım. Eli saçlarıma dolandı ve başımın

arkasını tuttu, dilimi alt tarafta gezdirirken parmakları kafa derimi kazıyordu.

Sakso çekmeyi severdim. Hep sevmişimdir.

Ve o çok büyüktü. Ve çok sertti. Tanrım, bu adamın aletini seviyordum. Düz ve kalındı, ince derisi kadife gibi ipeksi yumuşaklıktaydı.

Onu olabildiğince derine çektim ve emerken dilimi döndürdüm.

"Tanrım. Lanet olsun. Tanrım," diye homurdandı.

Direksiyonun kontrolünü tekrar ele geçirmeden önce kamyonun savrulduğunu ve lastiklerin

altında çıtırdayan çakılların sesini hissettim. "Böyle devam edersen altı arabanın çarpışmasına neden olacağım."

"Durmamı mı istiyorsun?" Onu serbest bırakarak sordum.

"Sakin buna cüret etme," diye homurdanarak başımı tekrar aşağı indirdi.

Güldüm ve dudaklarımı onun etrafına, elimi de taşaklarının etrafına sardım, onları elimde

yuvarladım, ağırlıklarını hissettim ve nazikçe sıktım.

Tek gereken buydu. Vücudu kaskatı kesildi ve ben emip yaladıkça karın kasları gerildi, elim tabanın etrafına sarıldı ve onu orgazm etmeye ikna ettim.

"Boşalacağım," diye uyardı, sesi gergindi, ağzımın içine boşalmadan önce bana hareket etmem için zaman verdi.

Daha sert emdim, her damlasını içip yutarken boğazının arkasından derin, gırtlaktan gelen bir ses çıkardım.

Koltuğuma geri oturduğumda dudaklarımı yaladım ve ona bir gülümseme fırlattım. "Mi piace il tuo cazzo." *Sikini seviyorum.*

"Sen ve senin pis İtalyanın... Beni öldürüyorsun bebeğim." Başını salladı ve tekrar yola odaklandı.

Sonra elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi ve ben onun tadını Los Angeles'a kadar dilimde hissedebildim.

Nash'i hemen sevdim. Bana Cruz'u hatırlatıyordu ama bunu August'a asla söylemem.

Onun tavırlarıydı. Konuştuğunuzda tüm dikkatini size vermek gibi bir tarzı vardı. August bunu yapmıyor değildi. Ama Nash'te durum farklıydı.

Açıkçası onu tanıımıyordum ama bana sakın ve mantıklı geldi. Dengeli ve kararlı. "İkinizin geçmişi eskiye mi dayanıyor?" Tezgâhtaki yerimden, iki adamın arasına sıkışmış bir şekilde sordum.

Nash başını salladı ve naneli buzlu çayından bir yudum aldı. Pürüzsüz kahverengi bir teni ve kafasına yakın kesilmiş sık siyah bukleleri vardı. Sağ kolunda kanatlı bir haç dövmesi vardı.

"Neredeyse yirmi yıl oldu."

"Gençken nasıl biriydi?" Soru Nash içindi ama August'a bir gülümseme gönderdim.

August kaşlarını kaldırarak "*Bunu daha önce konuşmamış mıydık?*" der gibi baktı.

"Arkadaşının fikrini istiyorum," dedim sanki o konuşmuş gibi. "Scarlett'ten benim hakkımda bilgi almamış gibi davranma."

"Ben vermedim. O özgürce verdi." Bu beni şaşırtmadı.

İçimi çektim ve Nash'e tüm dikkatimi verirken August az önce kendisine servis edilen paella kâsesine odaklandı. Adam o kadar yemek delisiydi ki sabahın onunda paella istemediğimize inanamıyordu.

"Şimdikinden çok daha farklı mıydı?" Nash'e sordum.

"O zamanlar daha asabi biriydi. Bir sürü kavgaya karışırdı." August buna itiraz etmedi ve bu beni şaşırtmadı. "Ama çoğunlukla Damon'ı korumak için."

"Damon?" Nash'ten August'a baktım.

August, Nash'i çenesini kapalı tutması için uyarır gibi başını salladı ama Nash ya fark etmedi ya da görmezden gelmeyi tercih etti.

"Damon bizim diğer üvey kardeşimizdi."

"Ona ne oldu?"

Nash ve August birbirlerine baktılar. August cevap verdi. "İki yıl önce aşırı dozda eroin almış."

"Tanrım, çok üzüldüm. Yakın mıydınız?" August Nash hakkında konuşmuştu. Bir inşaat şirketi işlettiğini biliyordum.

şirket. Bir grup evinde tanıştıklarını ve August'a kullandığı kamyoneti verdiğini ve hapisten çıktığında ona iş verdiğini biliyordum. Ama Damon hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Aramız iyiydi," dedi Nash, sesi tereddütlüydü.

"Damon beni satana kadar," diye bitirdi August.

"August'u polislere ihbar etti. August bu şekilde yakalandı."

Aman Tanrım. "Neden arkadaşına böyle bir şey yapsın ki?"

August başını salladı. "Bu hâlâ bir muamma. Ama sanırım kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Polislerle bir anlaşma yapmış olmalı. Muhbir olarak çalışıyordu." "O senin hayatını mahvetti," dedim sessizce.

"Hayır. Hepsini kendim yaptım."

Nash kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak ona baktı. "Onu affettin mi?" "O kadar ileri gitmezdim. Ama onun da başa çıkması gereken kendi şeytanları vardı. Her zaman vardı."

"Sen olmasaydın otuzuna bile gelemezdi," dedi Nash. "Hatta yirmi bir yaşına bile gelemezdi."

"Eskiden okulda zorbalığa uğrardı," diye açıkladı August. "Annesi de ona kötü davranırdı. Annesi bir keşti. Damon'ın hayatının büyük bölümünde hapse girip çıktı. Damon da tüm bunlarla başa çıkamadığı için uyuşturucuya yöneldi. Yemek yapma tutkum vardı ve hayat bok gibiyken bile hep büyük hayallerim vardı. Dışarı çıkıp kendim için bir şeyler yapacağımı hep biliyordum. Nash de öyle. Bizi bekleyen daha iyi bir şey olduğunu biliyorduk."

"Ama Damon o kadar kaybolmuştu ki," dedi Nash. "O da bizim gibi dünyadaki yerini hiçbir zaman bulamadı."

"Hayatını kurtarmak için bir işte çalışamazdı."

"Bir kız arkadaş da tutunamadı. Ne zaman bir kız ondan ayrılrsa, çılgına dönerdi.

Tanrım, o kadar alçalırdı ki onu intihar gözetimine almak zorunda kalırdık."

"Bu üzücü," dedim sonunda. "Ama sana sırtını dönmesi de çok boktan."

"Benden herhangi bir itiraz almayacaksınız. Ama ben kendi barışımı sağladım. Sadece

ilerlemek istiyorum. Dikiz aynasına bakarak yeterince zaman geçirdim ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum.

lanet şey."

"Az önceki sorunuza cevaben," dedi Nash. "August her zaman August olmuştur. Daha asabi olabilirdi ama her zaman ne istediğini tam olarak bilirdi. Ve her zaman onun peşinden gitti. Yani sonuç olarak iyi iş çıkardığımızı söyleyebilirim," dedi Nash August'a. "Boktan çocuklukları olan iki mahalle çocuğu. Sonumuz Damon gibi olabilirdi. Ama bunu sensiz yapamazdım, dostum."

"Aynı, kardeşim, aynı."

August'un böyle iyi bir arkadaşı olduğu ve gençliklerinin zor zamanlarında birbirlerine sahip oldukları için mutlu bir şekilde gülümsedim.

Nash, "O benim kanatlarımın altındaki rüzgâr," diye şaka yaparak bana Cruz'u tekrar hatırlattı. Bu onun yapacağı türden bir şakaydı.

"Bu paelladan biraz istemediğine emin misin, Ballı Çörek?" August bir dakika sonra beni bir istiridye ile ayartmaya çalışarak sordu.

"Ballı Çörek?" dedi Nash gülerek. "Buna cevap vermene bile şaşırdım."

İçimi çektim. "Bu beni de şaşırtıyor." Gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim. "Katlandığım şeyler."

August elini kalçama koydu ve fısıldamak için yakınımaya eğildi. "Aletimin büyüklüğü ve onunla yapabileceklerimle ilgili bir şey olabilir."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ama yanaklarım yanıyordu. August sadece güldü, utancımın eğleniyordu.

"Yani..." Nash vedalaşırken şöyle dedi. "Hiç kız kardeşin var mı, Nic?"

Gülümsedim. "Hayır ama bir kuzenim var. Güzel ve bekâr."

"Görünüşe göre Costa del Rey'e gitmem gerekiyor." "Öyle görünüyor," dedim göz kırparak.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Ağustos

YOĞUN BİR MUTFAKTA ÇALIŞMAK BAŞKA HIÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN BİR ADRENALIN PATLAMASIYDI. UÇUYORDUM.

Gece biterken vücudum uğulduyordu.

Telefonum çaldığında son masaya servis yapmıştık. Bir arama değil, görüntülü konuşma. Gittiğinden beri Sage'le haftada dört ya da beş kez konuşuyordum ama gecenin bu saatinde telefonunu kullanmaması gerekiyordu. Hatta şu anda uyanık bile olmamalıydı.

Sage zaten sadece beş dakika konuşurdu. Her zaman çok gizli bir şeymiş gibi davranırdı ve yakalanmasına ve telefon ayrıcalıklarının iptal edilmesine iki dakika kalmıştı.

Yine de aklım hemen sonuçlara atladı. Eğer beni bu saatte arıyorsa, bir şeyler ters gidiyordu.

Ekranı kaydurdım, yüzü görünmeyince midem düğümlendi. Ekran karanlık olduğu için neye baktığımı bile bilmiyordum.

"Sage," dedim, endişem ses tonumu amaçladığımdan daha keskin hale getirmişti. "Neyin var? İyi misin?"

Sıradan uzaklaşıp kenarda durdum ama Nicola bana baktı, yüz hatlarında endişe vardı.

"Merhaba" dediğinde sesi boğuk çıkmıştı.

"Bana yüzünüzü gösterebilir misiniz? Ekran karanlık ve hiçbir şey göremiyorum."

"Çünkü yorganın altındayım. Dövmeyi görmeni istedim. Artık orada değil. Bu yüzden yenisine ihtiyacım var."

Büyük acil durum bu muydu? Koridorda yürüyüp Nicola'nın yanındaki dolap büyüklüğündeki ofisimde telefona cevap verirken vücudum rahatlamıştı.

Döner koltuğa oturup ayaklarımı masaya dayadığımda ekranda yüzü belirdi. Odasındaki gece lambası yüzünü seçebilmem ve yatak başlığına yaslanmış olduğunu görebilmem için yeterince ışık veriyordu.

"Gelecek hafta eve döndüğünde sana yeni bir dövme yapacağım," diye söz verdim. Cevabımdan tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Ama bu kadar geç saate kadar ayakta kalmamalısın."

"Sana anlatacak çok şeyim var." Her küçük ayrıntıyı duymak istiyordum, bu yüzden günüyle ilgili tek taraflı bir sohbete başladığında onu durdurmadım.

Çoğunlukla, konuşmalarımız genellikle tek taraflıydı. Sage'in uyandığı andan bugüne kadar yaptığı tüm harika şeyleri sıralamasından ibaretti. Genelde gününü dinlemeyi severdim.

Ne yazık ki bugünün konusu, görmeye gittikleri fantastik ev etrafında dönüyordu.

"...ve havuza akan bir şelale ve her şey var." Her ayrıntıyı paylaşma hevesiyle kelimelere takılıyordu. "Oh, ve en iyi kısmı? Neredeyse kapınızdan çıkıyorsunuz ve sahildeyiniz. Yani, tam üzerinde. Çünkü evimiz bir uçurumun üzerinde olduğu için sahile yürüyemiyoruz ve okyanusu görebiliyorsunuz ama aşağıya inip suya giremiyorsunuz." Nefes almak için durdu.

Başımı salladım ve dudaklarından dökülen her kelimeyle mideme bir taş batıyormuş gibi hissettim. "Evet, biliyorum."

"Bu evde yapabilirsin. Sörf tahtalarımızı alıp gidebiliriz. *Hemen şurada*. Ve dalgalar...vay canına. Devasa. Ama Travis korkuyla yüzleşmen gerektiğini söyledi ve çok yakında o dalgalarda bir şampiyon gibi sörf yapacağım."

Başka bir taş. "Bundan bir dakika bile şüphe duymuyorum."

"Evet." Sanki ön kapıdan çıkıp sahilde olmanın ne kadar harika olacağını hayal ediyormuş gibi rüya gibi bir gülümsemesi vardı. Birkaç dakika daha konuştuk, sonra gitmesi gerektiğini söyledi ve her zaman yaptığı gibi görüşmeyi sonlandırdı. Hızlı bir veda ve yarın arayacağına dair bir sözle.

Telefonumu cebime attım ve sandalyemde dönerek Nicola'nın bakışlarıyla karşılaştım. Kapıyı kapatmamıştım ve o da eşikte duruyordu. Ne kadar süredir orada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belli ki konuşmanın özünü anlayacak kadar uzun sürmüştü.

Nicola yumuşak bir sesle, "August," dedi.

Bu konuda konuşmak istemedim. Düşünmek bile istemiyordum. Ve eminim ki onun acımasını da istemiyordum.

"Ben iyiyim," dedim kabaca, yanından geçip gitmeye çalışırken. Beni durdurmak için kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Bu gece derin bir temizlik yapmamız gerekiyor. Sağlık müfettişlerinin son ziyaretinden bu yana neredeyse bir yıl geçti ve-"

"Ciddi misin? Şu anda bunu mu düşünüyorsun?" "Eğer

Michelin yıldızı istiyorsan, her şey mükemmel olmalı."

"Mükemmellik diye bir şey yoktur, unuttun mu?"

Ama olabildiğince mükemmele yaklaştırmak için kıcımlı yarıttım. Sage Hawaii'ye taşınırsa, elimde kalan tek şey bu iş olacaktı. "İyi bir eleştiri sana kaytarma hakkı vermez, Nic."

"Bana tembel mi diyorsun?"

"Hayır." Omuz silktim. "Ama bu akşam birkaç yemeğin biraz özensizdi. Sunum becerilerini geliştirmen ve ayrıntılara daha fazla dikkat etmen gerekecek. Bunun üzerinde çalışacağız."

Çenesi düştü. "Seni pislik." İri kahverengi gözlerinden öfke fişkırıyordu. Güzeldi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Mutfağını düzeltmesi için tuttuğun pislik, hatırladın mı?"

İtaatsizlik ettiğim için beni anında kovmaya hakkı vardı. Ne de olsa o benim patronumdu. Parmağını göğsüme sapladı. "Senin bana, benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var. Lanet maaş çekini kimin imzaladığını unutma."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Vay canına. Bu beni yerime koydu.

Nicola için pasif-agresif saçmalıklar yok. Onun bir savaşçı olduğunu hep biliyordum. Bu çekiciliğinin bir parçasıydı, ama ben iyi şeyleri yok etme görevindeydim.

O servis girişinden çıktığında, döndüm ve mutfığa geri döndüm, burada iyileştirilmesi gereken alanları işaret ederek ekibe zulmettim.

Şöyle diyelim, şekerle kaplamadım.

Ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun her kusur ve eksikliğe dikkat çektim.

Bu beni daha iyi hissettirdi mi? Kesinlikle hayır.

Ama yine de yaptım.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nicola

ANNEM BANA HER ZAMAN BİR INSANIN NASIL OLDUĞUNU GÖRENE KADAR ONU ASLA GERÇEKTEN TANIYAMAYACAĞIMI SÖYLERDİ. zorluklarla başa çıktı. Bu doğrudu. Bu gece August'la birbirimize sandığımızdan daha çok benzediğimizi öğrendim.

Hayatımızda bir şeylerin kontrolünü kaybettiğimizi hissettiğimizde, yöntemimiz etrafımızdaki herkese saldırmaktı.

Hamile kalamadığımda Cruz'a öfkelen dim ve istemediğim şeyler söyledim. Eminim bunu başka şeylerde de yapmışımdır ama benim için her zaman öne çıkan bu oldu. Cruz öyle biri değildi. Her zaman sakin ve istikrarlıydı. Sinirli biri değildi ve bazen bu yüzden ona kızardım.

"Yani yeterince sinirlenmediğim için bana kızgın olduğunu mu söylüyorsun?" diye sormuştu bir keresinde.

Bunu dile getirdiğinde kulağa aptalca gelmişti ve daha sonra buna gülmüştük, ama bir tartışmanın sıcağında, kavga etmek için kalmak yerine her zaman uzaklaşmayı ve sakinleşmeme izin vermeyi seçti. "Sanki umursamıyormuşsun gibi geliyor," dedim ona.

"Bağırıp çağırmanın ve bir şeyler fırlatmanın hangi amaca hizmet edeceğini anlamıyorum. Bu gerçekten neyi başarabilir ki?"

Hiçbir şey. Hiçbir şeyi başaramamıştım. Ama öfkemden kurtulduğumda hemen özür dileyip yoluma devam ettim.

Kin tutan biri değildim. Sadece içimi dökmeye ihtiyacım vardı ve bunu genellikle yanlış kişiden çıkarırdım. Bana en yakın olandan. Neyse ki Cruz benim bu yönümü anlıyordu. Aynı şekilde ben de onun duygularını sindirmek için yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu ve hazır olduğunda konuşmaya devam edeceğimizi anladım.

Cruz barışçıl biriydi. O çatışmadan nefret ederdi, oysa ben kavgadan asla geri durmazdım. Farklı tarzlar, ama bunu yürütmenin bir yolunu bulduk.

Mantıksal olarak August'un neden öyle davrandığını anladım. Korkuyla hareket ediyordu. Hâlâ üzerinde kontrolü olduğunu hissettiği tek şeyi kontrol etmeye çalışıyordu. Mutfağımı.

Bu sefer ondan bir özür alamayacağımı biliyordum. Riskler çok yüksekti ve oğlunu kaybetme tehdidi sıkı tutuşunu gevşetemeyeceği kadar gerçekt i. Eğer bunu yaparsa, her şeyini kaybetmiş gibi hissedecekti.

Bu yüzden onu kovmazdım. Ben bir canavar değildim. Onu her şeyden mahrum etmek bana keyif vermezdi.

O kadar çok çalışmıştı ki.

Ama bu, bana davranış biçimi ya da öfkeyle sarf ettiği sözler nedeniyle ona kızamayacağım anlamına gelmiyordu.

Kapıyı açmıştım ve onu buradan duyabiliyordum. Tıpkı Cinque Terre'deki eski patronum gibi götlük yapıyordu.

Tiradını bitirdiğinde omuzlarımı dikleştirdim ve o mutfaktan koridora doğru yürürken ben de içeri girdim.

Ellerimi göğsüne koyarak gitmesini engelledim ve sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçak tuttum. "Umarım senin için eğlenceli olmuştur ama bu ekibimle son kez böyle konuşuyorsun." Çenesi sıkıştı ve tek kelime etmedi.

"Yarın, bunu telafi etmenin bir yolunu bulacaksın. Onları yıktıktan sonra yeniden inşa etmenin bir yolunu bulacaksın. İyi bir lidere ihtiyaçları var, bir zorbaya değil. Ama bence sen bunu zaten biliyorsun. O yüzden neden eve gidip yaralarını sarmıyor ve bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğini düşünmüyorsun? Çünkü yanılmıyorsam, mutfağa adım attığında yükünü kapının dışında bıraktığını söyleyen hep sendin."

"Bitti mi?" diye homurdandı.

Başımı salladım ve geçmesine izin vermek için kenara çekildim. Sonra da kapıdan çıkıp gitmesini izledim. Luca bana katıldığında hâlâ kapıya bakıyordum.

"Onu ne yiyor?"

Saptırdım. "İyi misin?"

Bana komik bir bakış attı. "Neden olmayayım ki?"

"Hepinize çıkıştığınızı duydum. Sadece üzgün olmadığınızdan emin olmak istedim."

Luca güldü. "Ciddi misin? Sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Zach'in içeride ağladığına eminim," dedi kıs kıs gülerek. "Ama diğer herkes iyi. Mavericks'e gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

Ona bakakaldım. Bunu öylece geçiştirdiğine inanamıyordum. Kardeşimin de benimki gibi öfkesi vardı. "Bu konuda neden bu kadar sakınsın?"

"Beni yanlış anlamayın. Çok kızgınım. Ama sadece haklı olduğum için. İşinde berbat ve mutfakta beceriksiz olsaydı onu görmezden gelirdim. Ama değil. Bu yüzden bunu kabullenip kendimi geliştirmeyi kendime borçluyum. Alınma Nic ama geleceğim için daha büyük planlarım var. Hayatımın geri kalanında sote istasyonunda sıkışıp kalmayacağım." Sözlerinin acısını hafifletmek istercesine omzuma hafifçe vurdu ve sonra diğerlerini toplayıp vals yaparak kapıdan çıktı ve bir bara yöneldi.

Kahkahaları bana kadar geldi ve kendi kendime gülerek duvara yaslandım. August hâlâ bir pislikti ama tüm mutfak ekibim o pislığe saygı duyuyordu.

Haklıydım. August özür dilemedi. Ama bir ekip toplantısı düzenledi ve herkese ses tonunun aşırı sert olabileceğini ama yine de söylediği her kelimede ciddi olduğunu söyledi. Beş dakikalık toplantıyı, her birinin sergilediği bir güce işaret ederek tamamladı ve ardından hazırlık çalışmalarına dönmelerini söyledi.

Herkes görev yerlerine döndükten sonra kaba bir şekilde "Mutlu musun?" diye sordu ve onu ofisinde, elinde pano, mutfağa gitmeye hazır bir şekilde buldum.

Kapıyı kapattım, böylece gidemedi. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu ve dişlerimi sıkıyordum.

Şu anda onu yumruklamak istediğim kadar hiç kimseyi yumruklamak istememiştim. Bu onu ilk yumruklayışım da değildi. Bazen şiddet yanıımı ortaya çıkarırdı.

"Beni ne mutlu eder biliyor musun?"

Cevap vermeden önce telefonundan saati kontrol ederek büyük bir gösteri yaptı. "Fazla zamanım yok ama kısa bir sevişme yapabiliriz."

"Senin uzmanlık alanın." Dayanamadım.

"Ah, bebeğim." Çenemi kavradı ve beni bırakmadan önce kapüşonlu gözlerle bana baktı. "Bütün gece dayanabileceğimi biliyorsun." Kolayca sırttı, bakışları üzerimde gezinirken gözleri karardı, sanki beni yere atıp ofisinin zemininde becermeyi düşünüyormuş gibi. "Ama görev çağırıyor. Yeni bir özel program üzerinde çalışıyorum."

"Oh, gerçekten mi? Neymiş o? Bir dilim alçakgönüllü turta ve yanında karga mı?"

Kısa bir kahkaha attı. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Bu da başka bir seksi yemek. Görsel olarak o kadar muhteşem olacak ki müşteriler ağlayacak."

Kendini o kadar beğenmişti ki. Merakım beni ele geçirdiğinde kendime lanet ettim ve "Bu yemeğin içinde ne var?" diye sormadan edemedim.

"Ahtapot." Kendine olan güveni buharlaştı ve başını eğdi, ağzının kenarını ısırды, onu hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyordu.

Ahtapot. Bu tamamen Sage ile ilgiliydi.

August'a oğlunu kaybetmeyeceğini söylemek ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istedim ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Bu yüzden o sözleri söylemedim.

"Spesiyal için yardım edeceğim. Üzerinde birlikte çalışabiliriz."

Tereddüt etti ve bir an için özür dileyeceğini düşündüm. Ya da daha kötüsü, yardım teklifimi geri çevireceğini. "Teşekkür ederim," dedi ama bunun yardım teklifimle bir ilgisi olduğunu düşünmedim. August'un yeni bir spesiyal yaratmak için benim yardımına ihtiyacı yoktu.

"Ne için?" Ben sordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını alnıma bastırdı. Alın öpücüğünde çok nazik ve sevgi dolu bir şey vardı ve ruh halimde öyle ani bir değişiklik oldu ki beni şaşırttı.

"Sen olduğun için," dedi bir adım geri çekilerek. "Benimle nasıl başa çıkacağını çok iyi bildiğin için. Daha önce kimsenin beni senin kadar anladığını ya da tanıdığını sanmıyorum." Sanki buna inanamıyormuş gibi başını salladı.

Ama ben de bazen onun için aynı şeyleri hissediyordum.

Hâlâ aynı yerde duruyordum, o gittikten çok sonra bile kalbim göğsümün duvarlarında sekiyordu.

Farkına vardığım şey bir dalga gibi üzerimden geçerken hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Ayak bileklerinize vuran yumuşak bir dalga değil. Sırtınızı döndüğünüzde başınıza çarpan ve ayaklarınızı yerden kesen türden bir dalga.

Böyle hissetmek *istemedim*.

Başka bir adamın beni Cruz'un hiç bilmediği bir şekilde tanıdığını düşünmek istemedim.

Ne gariptir ki *bu*, kocamı aldattığımı hissetmeme neden olan andı. Nedenini ben de biliyordum.

Seks yapmak sadece fiziksel bir ihanetti.

Ama August'la yaşadığım şey duygusal bir aldatmaydı. August ile bir daha aynı yatağı paylaşmasam da fark etmezdi.

Aramızda bir bağ oluşmuştu. Birbirimizi önemsiyorduk. Tartıştık, kavga ettik ve birbirimize sözler söyledik.

demek istemedim.

Ama bizi yok etmedi.

August'a hala hayatımı emanet edebilirim. Sırlarımla. Hayallerimi.

Korkularımızı ve zayıflıklarımızı, kusurlarımızı ve güvensizliklerimizi açığa vurduk.

Hayatlarımızın en kötü zamanlarını birbirimize anlattık.

Bu karşılıksız bir seks değildi. Sıradan bir kaçamak değildi.

Üzerine bir başlık koysak da koymasak da.

Bu bir ilişkiydi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ağustos

SAGE EVE GELMEDEN ÖNCEKİ GECE, NICOLA BENİ SAHİLE SÜRÜKLEDİ.
restoran kapalı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tişörtünü başından çekip kuma fırlattığında ve fermuarıma uzandığında sordum.

"Hadi yüzmeye gidelim."

"Gece yarısı yüzmeye gitmek istiyorsun." "Mmhmm. Var mısın?"

Pantolonumu kalçalarımın altına itmeye çalıştığında ellerini yakaladım. "Gecenin bir yarısı okyanusta yüzmek mi istiyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum."

Ay ışığının aydınlattığı suya baktım. Aldatıcı bir şekilde sakın görünüyordu. Ama karanlıktı ve akıntı olabilirdi. Onun yüzebildiğini biliyordum. Birkaç hafta önce koya gitmiş ve bütün günü sahilde geçirmiştik.

Ama gecenin bu saatinde neden okyanusa dalmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Neden?"

Ellerini kavrayışından çekip boynumun arkasına doladı, göğüslerini göğsüme bastırdı ve çeneme ve boynuma öpücükler kondurdu. "Bize hayatta olduğumuzu hatırlatmak için."

Yarım ayın ışığında yüzünü okumaya çalıştım ama iyi okuyamadım. "Yani hayatta olduğunu kanıtlamak için hayatını riske atmak mı istiyorsun?"

Dudaklarında bir gülümsemeyle geri çekildi. "Tehlikeli yaşamayı sevdiğini sanıyordum." "Artık on sekiz yaşında değilim, bebeğim."

"Öyleymişsin gibi davran *bebeğim*." Soyunmasını izledim, yavaş bir striptiz değildi ama sanki elleri kıyafetlerini çıkarmak için yeterince hızlı çalışmıyordu. Onları kumun üzerine bıraktı ve sütyeni ve iç çamaşırlarıyla okyanusa doğru koştu. Omzunun üzerinden "Yakalayabilirsen yakala beni" diye seslendi.

İçimden güldüm. Bensiz girmesine asla izin vermeyeceğimi çok iyi biliyordu, bu yüzden boxer külotuma kadar soyundum ve bir aptal gibi peşinden gittim. Onu yakalayıp kollarıma çektiğimde su inciklerine kadar gelmişti.

"Sen delisin."

Başını geriye attı ve güldü. "Biliyorum," dedi. "Ve bunu seviyorum." Ben de öyle. Nicola'nın sevmediğim hiçbir yönünü düşünemiyordum.

Pasifik Okyanusu'nda yüzerek hayatını ve uzuvlarını riske atmak istiyorsa ben kim oluyordum da

onu durduruyordum?

Gece yarısı mı? O içerideyse, ben de öyleydim.

"Hadi yapalım şunu." Elini tuttum ve suya doğru koşmaya başladık. Çok derin ve akıntı çok güçlü olduğunda dalgaların altına daldık ve dalgakıranların ötesine yüzdükten sonra tekrar buluştuk.

Onu döndürdüm, kollarımı arkadan sardım ve sırtımda süzülürken onu üstüme çektim.

Sage'in dediği gibi, okyanus en ağır yükü bile taşıyabilirdi.

Ancak yeterince dikkat etmezseniz okyanus da size sinsice yaklaşabilir. Bir dalga başımıza çarptı ve ikimiz de ağız dolusu su ve öksürük krizine girdik.

Gardımı düşürdüğüm için başıma bu geldi.

Nicola'ya uzandım ve nefesimizi tekrar tuttuktan sonra onu kendime çektim. "Sen iyi misin?"

Biraz öksürdükten sonra başını salladı ve ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ben iyiyim." Kollarını boynuma doladı ve bacaklarını belime doladı. Çok güveniyordu. İkimizi de ayakta tutacağımdan o kadar emindi ki.

Yüzüme baktı. "Ama sen nasılsın?"

Az önce başımızın üzerinden geçen dalganın sonuçlarından bahsettiğini sanmıyordum. Ona şu anda hissettiğim bin bir şeyi anlatabilirdim.

Korku. Endişe.

Midemde sanki bir kaya parçası yerleşmiş gibi bir batma hissi vardı.

Oğlumu tekrar kaybetme ve o gitmeden önce kurmaya çalıştığımız yakınlığa asla ulaşamama paniği.

Onun yerine, tek kelimeyle özetledim. "Canlı."

Daha fazlasını söylememe gerek kalmadan anladı ve serin, tatlı dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dilim onun sıcak ağzının içine girdi. Tadı tuzluydu, deniz ve hiç dökmediğim gözyaşları gibi.

Burada, bu anda, onun kolları ve bacakları bana sarılmış, Nicola ile denizde kaybolmuş, tuzlu su tarafından yüzdürülmüş bir şekilde kalmak istedim. Okyanusun bizi taşımasına izin vermek istedim. Ağırlıksız ve hayatın yüklerinden arınmış hissetmek.

"Sevindim," dedi Nicola. "Dünya seninle daha güzel, August Harper."

"Ben de sana bebeğim." Başka bir dalga başımızın üzerinden geçerken baktım. Tanrım. Ondan kurtulduğumuzda, "Okyanus bizi öldürmeye çalışmadan buradan gidelim," dedim. "İyi fikir.

Daha yaşayacak çok şeyimiz var."

Nicola benimle eve geldi.

Giysilerimizi banyo zeminine fırlattık ve birlikte duşa girdik. Havluyla kurulandıktan sonra, gelinini eşikten geçiren bir damat gibi onu kollarıma aldım, yatağıma taşıdım ve şiltenin üzerine fırlattım.

Sahile vurmuş bir deniz kızına benziyordu, duştan nemli saçları çarşafın üzerine yayılmıştı ve teni duşun buharından pembeleşmişti. Ama beni yakalayan gözleri oldu. Kehribar ve altın parçacıkları olan o büyük kaşlar hayatla parlıyordu.

Dirseklerinin üzerinde doğrulurken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Neye bakıyorsun sen?"

"Sen," dedim. "Doyamıyorum."

"Çirkin suratıma mı?" diye şaka

yaptı.

Güldüm. "Evet, senin çirkin suratın. Sen harikası."

Göğüslerini dışarı çıkardı ve dudaklarını yaladı. "Tamamen seninim, bebeğim," dedi alçak, baştan çıkarıcı bir sesle ve sikimin takdirle kabarmasına neden oldu.

Tamamen benim değildi. Ama onu düzeltmedim. En azından bu gece için, o tamamen *benimdi*.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve kirpiklerinin altından bana bakarken eli sikimin etrafına, dudakları da ucuna dolandı. Yanakları çukurlaştı ve beni daha derine aldı. O kadar derine ki boğazının arkasına kadar girdim.

Sadece onu görerek bile gelebilirdim.

Nicola şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seksi yapıyordu. Ama onu bu şekilde istemiyordum.

Omuzlarından tuttum ve nazikçe sırt üstü yatırdım. Meraklı gözlerle bana baktı. "Senin içinde olmam gerek."

Yatakta geriye doğru kaydı ve ben de ayağını kaldırarak dudaklarımı kemere bastırdım. Dizinin altını ve uyluğunun iç kısmını öptüm, dudaklarımla tenini işaretledim. Onu *benim* olarak sahipleniyordum. Bacaklarının arasına tırmandım, ellerimi kalçalarında, karnında, göğüslerinde ve saçlarında gezdirdim.

Dudaklarım çenesinden ağzına doğru ilerledi ve içine doğru kayarken dudaklarına yapıştım. Sırtını şilteden kaldırdı ve parmakları saçlarıma gömüldü, ben daha sert iterken ağzıma doğru inledi.

Sessizdik, bacakları belime sarılmış halde yavaşça hareket ediyorduk. Parmakları sırtımı ve omuzlarımı ustalıkla okşarken ben daha derine ittim, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

Tenime dokunuşu bir ateşi

tutuşturdu. Onun için yandım.

Adımı haykırdığında ağızlarımız tekrar buluştu ve ortak orgazmlara doğru ilerledik.

Daha sonra, bitkin ve kemiksiz bir halde yan yattı ve başını elinin üzerine koyarak parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken yüzüme baktı. Çenemde. Dudaklarımı.

Elimi bileğine doladım ve bileğinin içini öptüm, sonra avucunu kalbimin üzerine koydum.

"Altı hafta içinde çok şey değişmiş gibi hissediyorum," dedi.

Yüzündeki bir tutam saçı süpürdüm ve yanağını okşadım. Ay ışığında çok güzeldi.

Ve haklıydı.

Geçtiğimiz altı hafta içinde çok şey değişmişti. Sage'in Hawaii'ye taşınma ihtimali yüksekti ama bu gece bunu düşünmek istemiyordum. Ayrıca, bahsettiği şeyin bu olmadığını biliyordum.

Bizden bahsediyordu. Bu ipsiz sapsız bir ilişki değildi. Bir kaçamak değildi. Çok daha derindi.

İşte o zaman beni öldürücü bir dalga kuvvetiyle vurdu.

Düşüyordum. Ama Nicola da düşüyordu.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Anlaşma hiç böyle olmamıştı.

Ama bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Onu

anlamsızca becerdim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Ağustos

ERTESİ GÜN ERKENDEN GELDİM, SAGE'I GÖRMEYE HEVESLIYDIM. KÖTÜ ŞANS ESERİ, TRAVIS şort, tişört ve çıplak ayakla kapıyı açtı. Sage'den iz yoktu. Kolunu oturma odasına doğru salladı. "İçeri gelin."

Sesi sanki eski dostmuşuz gibi neşeli geliyordu. Ya da daha büyük olasılıkla Hawaii'deki yeni hayatını dört gözle bekliyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, kapının eşiğindeki yerimden kıpırdamayı reddediyordum. "Sen Sage'i getir. Ben beklerim."

Travis kaşlarını çatı. "Böyle inatçı bir piç olmayı bırak. İçeri gel."

Sage ortalıkta görünmediğinden ve Travis de kapıyı ardına kadar açmış uzaklaştığından, içimi çektim ve kapıyı arkamdan kapatarak içeri girdim. Yükselen tavanlı ve beyaz duvarlarında modern sanat eserlerinin asılı olduğu yaşam alanının sarı ahşap zemininde yürüdüm. Mutfığa giderken duvara gömülü mercan ve egzotik balıklarla dolu akvaryuma baktım.

Sage'in bu evi sevmesine şaşmamalı.

Granit adanın diğer tarafında durdum, Travis iki bardağa meyve suyu doldurdu ve birini önüme koydu. Sanki az önce önüme bir bardak arsenik koymuş gibi dikkatli gözlerle baktım. "Nedir bu?"

"Şef sensin. Sen söyle."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Bu oyunu oynamak istemiyordum, bu yüzden yeşil meyve suyunu tezgâha bıraktım ve arkamda alçak kanepeler ve duvarlarda sörf fotoğrafları olan salon alanına baktım. "Sage nerede?"

"Üst kattaki odasında. Bir şeyi bitirmesi gerektiğini söyledi."

Altı hafta uzak kaldıktan sonra kendi babasını görmekten daha önemli ne olabilirdi? Sorumu dile getirmedi ama Travis sanki ben dile getirmişim gibi cevap verdi.

"Üzerinde çalıştığı proje her neyse, çok gizli. Bu yüzden senin için olduğunu tahmin ediyorum."

Normalde Sage'in benim için bir proje üzerinde çalışmasına çok seviniirdim. Ama şimdi bunu gideceğine dair bir işaret olarak algıladım ve bu da bir veda hediyesiydi. "Sasha nerede?"

Bardağının içindekileri bitirdi ve cevap vermeden önce lavaboya koydu. Mutfığı moderndi, paslanmaz çelik aletler dışında tamamen beyazdı. "Gün doğumu yogası."

Harika. Yani sadece ikimiz vardık ve bu çok garipti. Bakışlarım diğer tarafında sonsuzluk havuzu olan akordeon kapılara kaydı. Ve onun ötesinde, beni oğlumdan ayıracak olan Pasifik Okyanusu'na.

Sorularım vardı.

Ne zaman taşıyorsun?

Sen gitmeden önce Sage ile ne kadar zamanım olacak? Noel'i geçirebilir miyim? Şükran Günü'nü? Ve aradaki tüm günleri? Ama hiçbirini dile getiremedim.

Kafamda milyonlarca kez düşündüm. Bir avukat tutup Sasha'yı mahkemeye mi sürüklemeliydim? Velayet için savaşmalı mıydım? Ama sonunda konu hep Sage'e ve onun ne istediğine geliyordu. Tüm görüntülü sohbetlerimizde mutlu görünüyordu. Kendimi onun yerine koymaya çalıştım.

Beni seven bir babası olan yedi yaşında bir çocuk olsaydım, onun nasıl davranmasını isterdim? Cevap için çok düşünmeme gerek yoktu.

Nerede olursam olayım, babamın beni sevmeye devam edeceğine ve bunu bana kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair güvence isterdim. Annem ve üvey babamla savaşarak değil, daha büyük bir adam olarak ve hayatımı zorlaştırmak yerine kolaylaştırarak.

Sage'in onlarla benim aramda bir seçim yapmak zorundaymış gibi hissetmesini asla istemedim. Hawaii'deki yeni hayatından heyecan duyduğu için kendini suçlu hissetmesini hiç istemedim.

Bir ebeveynin görevi, çocuklarının kendileri adına yapılan seçimlerin yükünü taşımak zorunda kalmamalarını sağlamaktır.

Uyuşturucu işine girmeyi ben seçtim.

Sage için bu operasyonları gerçekleştirmeyi seçtim.

Bu kararları tek başıma aldım çünkü Sasha zor kararları almam konusunda bana güveniyordu.

Korkmuştu. Endişeliydi. Emin değildi. Anlaşılır bir şekilde. Ama korku Sasha'yı felç etmişti ve ikimiz adına düşünmem için bana güveniyordu.

Benim için tek bir seçenek vardı. Oğlumuzun savaşma şansı olduğundan emin olmak. Ve şimdi, başka bir zorlukla karşı karşıyayken, tek bir net seçenek vardı.

Sessizliği bozдум ve benim konuşmamı bekliyormuş gibi görünen Travis'e seslendim. "Sana bir kez daha soracağım. Sakın kıpırdama. Hawaii'nin harika bir yer olduğuna eminim. Ama ben Hawaii'ye gidemem ve sen ve Sasha ne düşünürseniz düşünün, oğlumun hayatında olmak için her hakka sahibim. Sadece özel günlerde ya da yılda birkaç kez değil, tam zamanlı olarak. Ne zaman isterse beni arayabileceğini ve her şeyi bırakıp onun yanında olacağımı bilmesini istiyorum. Ve sen iki bin mil uzaktayken bunu yapamam."

Travis bir süre bana baktı, yüzü anlaşılmazdı. Tezgâhın üzerinden atlayıp onu omuzlarından yakalamama ve sarsarak cevap vermesini sağlamama iki saniye kalmıştı. Ama Sage odaya daldı ve bakışlarım ona döndü.

"Ta-da!" Bana kapağını deniz yıldızları ve denizyıldızlarının süslediği spiral halkalı bir defter uzattı. "Bu da ne?"

"Senin özel hediyen. Bunu sadece senin için yaptım." Işıl ışıl parlıyordu ve ben de bir an için değişiklikleri fark ettim. Neredeyse her gün görüntülü sohbet ediyor olsak da, onu altı haftadır yüz yüze görmemiştim. Sanki o zamandan beri birkaç santim uzamış gibiydi.

"Aç şunu," dedi, heyecanını kontrol edemiyormuş gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak.

"Bana ihtiyacın olursa çalışma odasında olacağım," dedi Travis mutfaktan çıkarken ve beni Sage ile yalnız bıraktı.

Sage'i oradan çıkarıp başka bir yere götürmek istedim ama defteri hemen şimdi açmam için ısrar etti, ben de yanıma bir tabure çekip üzerine tırmanırken ona uydum. Defteri tezgâhın üzerine koydum ve ilk sayfayı açtım.

Sage'i kucağıma aldığım fotoğrafı gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. O doğduktan hemen sonraydı ve ben

Sasha'nın hastane yatağının yanında oturuyordum. Üstsüzdüm çünkü bir yerde bunun babaların yeni doğan bebekleriyle bağ kurmaları için iyi bir yol olduğunu okumuştuk.

İşaret parmağımla fotoğrafın izini sürdüm. Sayfaya yapıştırmak için her köşede bant kullanmıştı. "Bunu nereden buldun?"

"Annem. Tüm fotoğrafları bir bulutta saklıyordu." Kaşları, fotoğrafları bir bulutta nasıl tutabileceğine şaşırmış gibi çatıldı. Sonra omuz silktili. "Her neyse. Bir sonraki sayfaya geç," dedi ve uzanıp benim için sayfayı çevirdi.

Bir sonraki fotoğraf Sage ve benim bir başka fotoğrafımdı. Bu fotoğrafta eski restoranımdaki şefin masasında oturuyordu ve ben de onu besliyordum. Yüzünün her yerine ve önlüğünün ön kısmına yeşil sos bulaşmıştı. "Dağınık yiyen biri idim," dedi gülererek. "Ve bir mohawk'ım vardı."

"Çok gençtin." O fotoğrafta sadece birkaç aylık olmalıydı. O gün sahilde onu neden tanıyamadığımı şimdi anlıyordum. Sage doğduğunda koyu renk saçları vardı. Herkes onun tıpkı bana benzediğini söylerdi. Zamanla saçları açılmaya başlamıştı ama hiçbir zaman şimdiki kadar sarı olmamıştı.

Çevirdiğim her sayfada ve incelediğim her fotoğrafta daha fazla anı bana saldırdı. Sage odasında göğsümde uyuyordu. Oyun parkındaki orman jimnastiğine tırmanmasına yardım ediyordum. Kumdan kale yaparken. Noel hediyelerini açışını izlemek. İlk doğum günü. İkinci doğum günü. Ve son sayfayı çevirdiğimde, üçüncü ameliyatından sonra yatağının yanında elini tutarken çekilmiş bir fotoğrafım vardı.

Bu onu son görüşümdü. Fotoğraf Los Angeles'a dönmeden kısa bir süre önce çekilmişti. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları tutmak için çenemi sıktım.

Bu çocuğu kaybedemezdim. Bu beni öldürür.

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Sage beni bir şey söylemek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Anneme seni hatırlamadığımı söyledim. O da seni hatırlayabilmem için bana bu fotoğrafları verdi. Onda daha çok var. Ama ben en çok beğendiklerimi seçtim. Beğendin mi?" Sesi endişeli geliyordu, sessizliğimi başka bir şey zannetmişti.

Boğazımı temizledim. "Bayıldım. Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye." Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Çünkü sen şimdiye kadar aldığım en güzel hediye idin. Ve şimdi bana en güzel anılarımdan bazılarını verdin. Ve bilmeni isterim ki, ben nerede olursam olayım, sen nerede olursan ol, hiçbir şey seni ne kadar sevdiğimi değiştirmeyecek. Doğduğundan beri seni düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi."

Başını salladı. "Beni unutmak biraz zor."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Kesinlikle öylesin. Sen Hawaii'deyken her gün seni düşünüyor olacağım ve seni mümkün olduğunca çok görmenin bir yolunu bulacağım, tamam mı? Her zaman sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım, Sage."

"Oh. Tamam. Ama Hawaii'ye taşınmıyoruz."

"Sürpriz."

Kapı aralığında duran Travis'e baktım. Orospu çocuğu. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Neden bir şey söylemedin, göt herif?"

"Konuşmana dikkat et, pislik."

"Bu benim de pislik diyebileceğim anlamına mı geliyor?" Sage söze girdi. Travis ve ben hep bir

ağızdan "Hayır," dedik.

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen bir çocuksun," dedim.

"Oh, dostum. Çocuklar hiçbir şey yapamıyor," diye yakındı. "Dövme yaptıramıyorum. Pislik diyemiyorum. Bira içemiyorum. Araba kullanamam. Otuz beş yaşına kadar Isla'yı öpemem bile," dedi asık suratla. "Babası öyle söyledi."

Travis ve ben birbirimize baktık. "Isla?" Ben sordum. "Isla St.

Clair mi?" Gözleri parladı. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır. Ama ailesiyle tanıştım ve doğum günü pastasının yapılmasına yardım ettim."

"Vay canına. O pastaya *bayıldı*. Hey. Belki ona pasta yapmama yardım edebilirsin? Eminim hoşuna gider."

Güldüm. Oğlum büyük romantik jestler konusunda çoktan ustalaşmıştı. Nicola bu hikayeye bayılacak. "Evet, tabii." Sonra onay almak için Travis'e odaklandım. "Gerçekten taşınmıyor musun?"

"Kalmaya karar verdik."

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Yetişkin bir adamın yalvarmasını görmekten nefret ediyorum. Şimdi evimden defol ve oğlunu da yanına al. Ben sörfe gidiyorum."

Pislik.

Ama bu kadar mutlu olduğum bir zamanı hatırlayamıyordum. Hayatımda her şeyin yolunda gittiğini hissettiğim zamanları. Oğlumu kaybetmiyordum. Sevdiğim bir işim vardı. Ve bana inanan bir kadın.

Bir erkek daha ne isteyebilir ki?

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Nicola

AĞUSTOS MUTLUYDU. HEM ADAM HEM DE AY.

Kaliforniya'da sıcak hava dalgası vardı. Gündüzler kavurucu sıcak, geceler boğucuydu. Mutfak en az yüz derece olmalıydı. Mutfak havlularımızı buzlu su banyosuna batırır ve boynumuza takardık.

Restoran her gece tıklım tıklım doluydu ve blog yazarları, sosyal medya fenomenleri ve eleştirmenler tarafından medyanın büyük ilgisini çekiyorduk.

Yemeklerimizi bambaşka bir seviyeye taşıdık ve mutfaktan çıkan her yemek bir sanat eseri gibi görünüyordu.

Sanat.

O gıpta edilen yıldızı istemiyormuş gibi davranmayı bırakmıştım. Bunun için uğraşıyorduk ve ben bir sır.

Hayallerimizin peşinden koşmakla o kadar meşguldük ki, durup düşünmek bir yana, nefes almaya bile zamanım olmuyordu. Her şeyin beni yakalayacağını biliyordum ama şimdilik yapabileceğim en iyi şeyin kendimi derinlere atmak ve gerisini sonra düşünmek olduğuna karar verdim.

Ve yaz sonbahara doğru erirken, her gün daha çok düştüm. Derinden. Çılgınca. Pervasızca.

Aşırı hızlanmış ve raylardan çıkmaya mahkum bir yük treni gibi, kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissettim. Ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Öyle günler oldu ki, Ağustos'un ışıltısında sonsuza kadar güneşlenmekten memnun olacağımı hissettim.

Ve her şeyin bu kadar hızlı değişmesinden korktuğum başka günler de oldu. Travis ve Sasha'nın Adrian adında bir oğulları oldu.

Ve Sage sekizinci yaş gününü kutladı.

Eylül ayının üçüncü Cumartesi günü ona restoranda bir parti verdik. Bir hafta önce evinde bir parti vermişti ama August onun için özel bir şey yapmak istedi.

Onu August'un son rötuşları yaptığı mutfaka götürdüğümde Sage, "Vay canına! Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü pastası," dedi. "Arkadaşlarım bunu görene kadar bekle. Buna inanamayacaklar bile."

Pasta muhteşemdi. Vanilyalı sünger ve gece mavisi krema. Dalgaların arasından yanık turuncu

bir ahtapot yükseliyor, dokunaçları katların etrafını sarıyordu. August yanlarda fondanla bir mercan deniz yatağı oluşturmuştu.

Sabah saat beşten beri bu pasta üzerinde çalışıyordu. Sage'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, tüm zaman ve emeğe değmişti.

Denizatlarını, deniz yıldızlarını ve anemonları yakalamak için her açıdan fotoğraf çektim.

Sonra Ağustos'un birkaç samimi fotoğrafını çektim ve güneşin parlamadığı günler için telefonuma kaydettim.

Parti terastaydı. Tüm personel -Sage'in 'mutfak ailesi'- katılmak için erkenden gelmişti. Shane ve Remy, Kai ve Bodhi'yi getirmişlerdi. Scarlett ve Dylan da kısa bir süre sonra Everly ve Sage'in hayallerindeki kız Isla ile birlikte geldiler.

Sage ve Isla'nın, Sage'in istediği hamburger ve patates kızartmasını yerken konuşup gülüşmelerini izlerken Scarlett gülerek, "Dünya küçük," dedi. "Birlikte çok sevimliler. Buna dayanamıyorum."

Çok sevimliydim. Sarı saçlarıyla Sage ve uzun siyah saçlarıyla Isla. Tonlarca fotoğraf çektim ve bir gün Sage büyüdüğünde ona fotoğrafları gösterip "Gördün mü? Bu senin ilk aşkıydı" diyeceğimi düşünerek kendimi kandırdım. Buna tanıklık ettiğim için çok mutluyum."

Sanki yıllar sonra hâlâ onun hayatında olacaktım gibi. Sanki haftada birkaç kez restorana gelecek ve ödevlerini benim ofisimde yapacaktım gibi. Ya da biz hazırlanırken tezgâhta oturup babasının yaptığı süslü peynirli sandviçleri yiyecektim gibi.

Sanki beş yıl... on yıl sonra August ve ben hâlâ birlikte olacaktık gibi.

Bakışlarım terasın karşısında Shane ve Dylan'la konuşan August'a kaydı. Birlikte takılmaya başlamışlar ve arkadaş olmuşlardı.

August beni izlerken yakalayınca gülümsedi.

Samimi hissettirdi. Aşıkların paylaştığı gizli bir

gülümseme. Rahatlamış görünüyordu.

Kendinden emin. Kendinden çok emindi.

Dünyadaki yerini bulmuş ve her şey elinden alındıktan sonra hayatını yeniden inşa etmiş bir adam gibiydi. Sage'in Costa del Rey'de kalacağını öğrendikten sonra ondaki değişiklikleri görmeye başlamıştım.

Daha hafif görünüyordu, sanki hayatın bazı yükleri omuzlarından kalkmış gibiydi.

Ve o anda, güneşin parladığı ve gökyüzünün masmavi olduğu mükemmel bir Eylül gününde, çocukların kahkahalarının sesi ve August Harper'ın gülümsemesinin sıcaklığı arasında ne yapmam gerektiğini biliyordum....

Gökyüzü karardı. Çünkü Ağustos benim güneşimdi.

Bazıları aşkı bulduğum için şanslı olduğumu söyleyebilir, sadece bir değil iki harika adamla. Bu bir lütuftan çok bir lanet gibiydi.

Çünkü birini ancak diğerini bırakırsam elimde tutabilirdim. Ve ben ikisini de seviyordum.

Ama bir kalp iki adama sadık kalamazdı. Bu mümkün değildi. Er ya da geç, bir seçim yapmak zorunda kalacağımı biliyordum.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Nicola

KAPI ZILI ÇALDIĞINDA, AŞAĞI INMEDEN ÖNCE KORIDORDAKİ AYNADA KENDİME SON BİR KEZ BAKTIM. Merdivenlerden.

Son dakikada dar siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş, sürmeli gözlerime uyması için kırmızı ruj sürmüştüm. Bu durum için özel bir çaba sarf etmişim ve oldukça iyi göründüğümü düşünüyordum.

August ısrarcıydı. Beni bir randevuya götürmek istiyordu. Geçen gün konuyu açtığında, bunun çok saçma olduğunu düşünüp güldüm. "Randevu mu?" diye sormuştum. "O aşamayı geçmedik mi? Bana şarap içirip yemek yedirmene gerek yok. Ben zaten kesin bir şeyim."

"Öyle misin?" diye sormuştu.

Sanki sözlerinin daha derin bir anlamı yokmuş gibi davranmışım. "Tabii ki öyleyim. Ama çık ya da çıkma, şansının yaver gideceğini zaten biliyorsun." Sözlerimi göz kırparak noktaladım ve o daha fazlasını söyleyemeden arkamı döndüm.

August'u tanıdığım altı ay boyunca, çift olarak toplum içinde hiçbir yere gitmemiştik. Elbette, birlikte dışarı çıktık. Balık pazarına. Los Angeles'a. Temecula'daki bir üzüm bağına ve diğer kasabalardaki restoranlara ve yemek tezgahlarına.

Ama bununla ilgili bir şey farklı hissettirdi. Belki de etiketlediği içindir. Bir randevuya gidiyorduk.

Ön kapıyı açtığımda, bir poz verdim ve ona yaklaştığını umduğum bir bakış attım. Başka bir yüzyıldan gelen bir femme fatale gibi.

August'un gözleri sanki her kıvrımı ve eğimi hafızasına kaydetmek istercesine yavaş ve ağır adımlarla boyum boyunca gezinirken tüm vücudum ateşle kızardı.

Neredeyse şaka yapıp "*Fotoğraf çek, daha uzun sürer*" diyecektim ama söylemedim çünkü ilginin tadını çıkarmakla meşguldüm.

Gözlerimiz buluştuğunda, onunki kararmıştı.

Elini saçlarının arasından geçirdi ve başını sallayarak güldü. "Tanrım. Önce tatlıma saldırmadan yemeği nasıl bitireceğimden emin değilim."

"Ben tatlı mıyım?"

"Mm evet. Tadın bal gibi tatlı. Geceleri gözlerimi kapattığımda dudaklarımda hâlâ senin tadını alabiliyorum." Gözlerini kapadı ve dudaklarını yaladı, bir inilti kaçtı.

Şimdi yemeğe nasıl devam edeceğimden emin değildim. Daha önce hiç görmediğim düz önlü gri chino pantolonu ve dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli bluzu içinde o da iyi görünüyordu. Tanrım, muhteşemdi. O kadar muhteşemdi ki ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Adil oynamıyorsun."

Sırıttı. "Gidelim, Sindirella. Arabam bekliyor."

"O at arabasının gece yarısı nasıl balkabağına dönüşebileceğini görebiliyorum," diye takıldım.

"Bu lanet şeyin hâlâ çalışıyor olması bir mucize." Mükemmel bir centilmen gibi kolunu uzattı.

Kendi Beyaz Atlı Prensini gibi.

Kolumu onunkine bağlamadan önce tereddüt ettim. Çok önemli bir olaymış gibi hissettim. Sanki bir kez daha her şey değişmişti.

Yolcu kapısını açık tuttu ve kolunu kibar bir hareketle salladı.

Güldüm. "Gerçekten istiyorsun, değil mi?"

"Eğer bir şey yapacaksan, doğru yap." "Ya büyük oyna ya da evine dön."

"Biliyorsun, bebeğim."

Kaputun etrafında dönmesini izledim, sonra sürücü koltuğuna tırmandı ve garaj yolundan geri geri çıktı ve ben ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu bana bakarak. "Sana.

Doyamıyorum."

"Çirkin suratımdan mı?"

"Evet, senin çirkin suratın." Güldüm ve koltuğuma geri yerleştim. Nereye gittiğimiz umurunda bile değildi. In-N-Out'a gidip onun kamyonetinde hamburger ve patates kızartması yemekten mutlu olurdum.

Bir süre sonra, elini sırtıma koyarak beni İspanyol restoranına götürdü. "Rezervasyonumuz sekizden önce değil," dedi. "Barda bir şeyler içelim."

Çok sıradan. Sanki gerçek bir çiftmişiz ve bu bizim normalimizmiş gibi.

Restoran havalı, lüks bir ortam aydınlatmasına, karamsar mavi duvarlara ve parlatılmış altın bir bara sahipti.

Randevu gecesi mekanı.

Ucuz değildi ve bar menüsünü tararken fiyatlar konusunda endişelendim. August'un hesabı bölüşmeme izin vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden onun hemen hemen her tapas tabağını sipariş etmesini engellemeye çalıştım.

"Bunlara ihtiyacımız yok." Bu sözleri söylerken bile sarımsak kokusundan ağzım sulandı.

Yanımızdaki çifte de bizim sipariş ettiğimiz yemeklerden servis edildi.

"Seninle yemek yemek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun." Yakınıma eğilirken eli kalçamın etrafında kıvrıldı, dudakları boynumun kenarını okşadı, sesi kulağımda alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Bu nihai ön sevişme."

August beni yemek yerken seyretmeye bayılırdı. Beni beslemeyi de seviyordu ve orgazm oluyormuşum gibi inlediğimi iddia ediyordu. Bu onu sertleştiriyordu.

Barmen içkilerimizi servis ederken, "Endişelenmeyi bırak ve keyfine bak," dedi. Benim için bir bardak rioja, August için bira.

Gülümsedim ve kadehimi kaldırdım. "İlk resmi randevumuza." Kadehimi onunkıyla tokuşturdum, şaraptan bir yudum aldım ve ne kadar güzel olduğunu görünce neredeyse bayılacaktım.

Sonra August birasını bırakıp bana gülümsediğinde biraz daha bayıldım. Öyle bir gülümsemeydi ki dizlerimin bağı çözüldü ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Çok güzelsin."

Ve onun sıcak bakışları altında kendimi o kadar güzel hissettim ki, gerçek bir randevuya çıkmak istemememin tüm nedenlerini unuttum. Çünkü beni zaten çok iyi tanıyan ama yine de bunu özel bir

durum gibi hissettiren bir adamla flört etmeme, gülümsememe ve iltifat kabul etmeme neden izin verilmesin ki?

"Sen de çok güzel görünüyorsun."

"Önce güzel, şimdi de bu," dedi alaycı bir tiksintiyle. "Sana bir erkek olduğumu hatırlatmama gerek var mı?" Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır. Ama bana sonra gösterebilirsin."

"Ama önce ön sevişme," dedi barmen tapas tabaklarımızı barın üzerine koyduğunda ve August bana bir İber jambonu kroketi yedirdiğinde. Öncelikle onun yararına zevkle inledim ve ona tuzlu bir Padron biberi yedirerek karşılık verdim.

Tek görebildiğim oydu. Mükemmel dudakları. Damarlı elleri. Karmakarışık saçları.

O kadar düşmüştüm ki, şimdi bunun *sadece seks* olabileceğine inanmam gülünç geliyordu.

Tapaslarımızı bitirip önümüzde deniz mahsullü paella ile masamıza oturduğumuzda, daha fazla yemeğe veya ikinci kadeh şaraba bile ihtiyacım yoktu.

Sadece onun evine geri dönmek, onunla birlikte yatağa yuvarlanmak ve çok iyi olduğumuz her şeyi yapmak istedim. Onun güçlü kollarına sarılmak, dudaklarım çiğnenip şişene kadar onu öpmek istiyordum.

"Biraz sosun var..." August masaya doğru eğildi, başparmağını ağzımın köşesine dokundurdu ve sonra emdi. "Mm. Tadın çok güzel."

Güldüm ama o kelekler tüm güçleriyle geri dönmüştü.

Garson kızın yemeğimizi servis ettikten sonra masamızda nasıl oyalandığını ya da yanımızdan geçip giderken ona nasıl sinsice baktığını fark etmedi bile. Onun gözü sadece bendeydi.

Kadınlar August'a ilgi duyuyordu. Boyu. Geniş omuzları ve dar bel. Muhteşem yüzü. Kendini taşıma şekli. Sanki girdiği her odanın sahibiymiş gibi. Sadece kendisi olarak bile dikkat çekiyordu.

Başka kadınların ona baktığını fark etse bile, bunu asla belli etmezdi. Asla flört ederek onların ilgisini teşvik etmezdi.

August beni her zaman odadaki en heyecanlı kişi gibi hissettirirdi.

Bu onun süper gücüydü. Sadece varlığıyla bile sizi çok özel hissettirebiliyordu.

Aramızda çok özel bir şey varmış gibi hissediyordum. Bazı açılardan August'u sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyordum. Hatta bazen kendimi hayatımızın geri kalanında birlikte olmamız gerektiğini düşünürken yakalıyordum.

Ama sonra hayatımın geri kalanını başka bir adamla planlamakta özgür olmadığımı hatırladım.

Konuşmak, hissettiğim her şeyi ona anlatmak için ağzımı açtım ama sonra kelimeler yetersiz geldiği için tekrar kapattım.

"Biliyorum," dedi. "Çünkü ben de hissediyorum." "Hissediyor musun?"

"Mmhmm. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Ama hayat nadiren planlandığı gibi gider." Önce yemek odasına sonra da bana baktı. "Sana asla aşık olmamam gerekiyordu, Nicola."

"Beni seviyor musun?" Sanki onu doğru duymamışım gibi fısıldadım. Sanki gerçekten bunu kastettiğini onaylamam gerekiyormuş gibi.

"Öyle görünüyor." Masanın karşısındaki elime uzandı ve iki eliyle kavradı. Başparmağını evlilik yüzüğümün üzerinde gezdirdi ve bunun tesadüf olduğunu düşünmedim. "Durumunu biliyorum. Seni anlıyorum. Ama bazen zor oluyor. Hayatındaki tek erkek olmak istiyorum. Ailenle tanışmak için eve getirdiğin adam olmak istiyorum. Hepinizi istiyorum. Sana aşık oldum. Seni seviyorum." Buna inanamıyormuş gibi başını salladı.

Söyleyebileceğim binlerce şey vardı. Söylemeliydim.

Ben de onu sevdiğimi söylemek istedim. Çılgınca. Derinden. Bir daha başka bir erkeğe karşı hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir tutkuyla.

Evren bana sevmenin ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatacak mükemmel bir adam göndermişti. Kalbimde başka bir büyük aşk için yer olduğunu hatırlatmak için.

Ona söylemek istedim:

*Seni
seviyorum.
Seni
yaşıyorum*

Sen benim gerçek aşkımsın.

Sen benim şu anda ve gelecekte birlikte olmam gereken adamsın.

Ona onu kaybedemeyeceğimi söylemek ve bu işi nasıl yürüteceğimi bulana kadar sabretmesi için yalvarmak istedim.

Ama kelimeler kafamda takılı kaldı ve dudaklarımdan geçmeyi reddetti. "August-" Sessizlik çok uzadığında başladım. "August? Selam dostum. Sen olduğunu sanmıştım."

August elimi bıraktı ve yerine oturdu ama artık çok geçti. Rio masamızın yanında duruyordu. Başımı kaldırdım ve Frankie'nin suçlayan gözleriyle karşılaştım, bu da bana istediğimden daha fazlasını gördüğünü söylüyordu.

"Ne kadar rahat değil mi?" dedi sert bir kahkaha atarak. "Sen yeni şef yardımcınla gününü gün ederken, kardeşim senin seçimin yüzünden on mil ötede bir yatakta yatıyor."

Birkaç saniye boyunca nutkum tutulmuş bir halde ona bakakaldım. Tek bir iğneleyici sözle, August'la olan ilişkiyi çok ucuz ve kirli hissettirecek şekilde her şeyi özetlemeyi başarmıştı. Güzel bir şeyi çirkin göstermişti.

Doğru kelimeleri bulmak için çabaladım ama bulamadım. "Göründüğü gibi değil," dedim. "Biz sadece... arkadaşız."

Sözlerimdeki yalanı ben bile duyabiliyordum. Kendimi yumruklamak istedim.

Ve ihanet... o kadar derinden etkiledi ki August'la göz göze gelmekten kaçındım. Bana beni sevdiğini söylemişti ve ben bizi *sadece arkadaş*a mı indirgemiştim?

Bundan çok daha fazlasıydık.

Biz her şeydik.

"Hayır, bence tam da göründüğü gibi," dedi Frankie. "Sen her zaman bencil bir sürtük oldun. Sadece kendini düşündün. Kardeşim seni mutlu etmek ve istediğin her şeyi sana vermek için kendini parladı. O senin tüm aptal hayallerini gerçekleştirdi. Ve sen ona borcunu böyle mi ödüyorsun? Eski bir mahkûmla yatarak mı?"

"O... onu tanıımıyorsun bile," dedim ama sonra onu tanıyor olması gerektiği aklıma geldi.

Onun benim şef yardımcım olduğunu nereden biliyordu? Onun eski bir mahkum olduğunu nereden biliyordu?

Rio onu nereden tanıyordu?

Tüm yanlış şeylere takılıyordum ama Frankie'nin benden o kadar nefret ettiği gerçeğiyle yüzleşemiyordum ki bana saldırıyor ve bilerek canımı yakmaya çalışıyordu.

Eskiden bu kadar yakınken Cruz'un küçük kız kardeşinin böyle kötü ve nefret dolu şeyler söylemesi gerçeğiyle yüzleşemiyordum. Frankie benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibiydi.

"Hadi, Frankie." Rio onu masamızdan uzaklaştırmaya çalıştı. "Sorun yok. Hadi gidelim."

Adamın elinden kurtuldu. "Hiçbir şey yolunda değil! Hiçbir şey yolunda değil." Beni işaret etti. "Ona bir bak.

Ne cüretle mutlu olur?"

Kendime kızgın olduğunu ve söylediklerinde ciddi olmadığını söyledim. Sadece öfkeleniyordu. Beni kum torbası olarak kullanıyordu. Bununla başa çıkabilirdim.

Ama kafamda şu sözler *yankılanıyordu: Ne cüretle mutlu olur?*

Bu ne cüret?

"Sen bir fahişeden başka bir şey değilsin. Kardeşimin parasını harcıyorsun ve-"

"Bu kadar yeter," dedi August oturduğu yerden ayağa kalkarken, çenesi sıkılaşmış, gözleri sertleşmişti. "Onunla bu şekilde konuşmaya hakkın yok."

Frankie'nin bakışları August'a kaydı. "Siktir git, August. Bu Nic ve benim aramda. Neden herkes sürekli onu korumaya çalışıyor?" Avuçlarını masanın üzerine koydu ve yaklaştı. "Ne oldu Nic? Sihirli bir vajinan mı var? Bu olmalı."

"Frankie, geri çekil," dedi August, sesi sertti. "Rio. Çıkar onu buradan. Yoksa ben çıkarırım."

Frankie doğruldu ve arkasını dönmeden önce bana son bir kez baktı. "Ben gidiyorum. Söylemem gereken her şeyi söyledim." Frankie çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve Rio'yla birlikte restorandan çıktı.

Yerimde donup kaldım. Hareket edemeyecek kadar sersemlemiş ve kalbim kırılmıştı. Daha yemeyi bile bitirmediğimiz paellaya boş boş baktım.

August ve ben sessizdik. Kolay, rahat bir sessizlik değildi. Gerilim o kadar yoğundu ki bıçakla kesebilirdiniz.

Sonunda başımı kaldırdım ve masanın karşısındaki bakışlarıyla karşılaştım. Yüzünü okuyamadım. Öfke mi? İncinmiş miydi?

Ama az önce olanları sindirmek ve onunla konuşmak yerine, aklıma gelen ilk şeye sarıldım ve onunla koştum. "Frankie'yi bilirsin."

Kaba bir şekilde başını salladı. "Onunla tanıştım. Bir keresinde. Rio benim için çalışıyordu."

Vay canına. Tamam. Benim için yeni bir haber. Koltuğuma geri yaslandım. "Bu ne zaman oldu? Onunla ne zaman tanıştın?" Dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırdı. "Bunun şu anda gerçekten bir önemi var mı?"

Omuz silktim ve şarap kadehimin sapıyla oynadım. "Sadece merak ediyorum." İçini çekti. "Deneme vardiyası için geldiğim gün."

O günü hatırladım. Tabii ki hatırladım. Kaba davrandığı zamanki telefon konuşmamızı da hatırladım. Bir kahkaha attım. "Dur tahmin edeyim, Frankie benden bahsetti ve bu pek de gurur verici değildi."

"Pek bir şey söylemedi ama evet, olan buydu."

"Vay canına. Tamam. Birbirimizi tanıdığımız altı ay boyunca bundan bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?" "Ne söylemem gerekiyordu ki?" Burnunun kenarını sıktı ve sesini alçalttı.

"Bunun nasıl yardımcı olacağını ya da ne fark yaratacağını anlayamıyorum."

Omuzlarım çöktü. "Biliyorum. Haklısın. Özür dilerim. Her şey için özür dilerim." Kesik kesik bir nefes verdim. "Randevumuzu mahvettim."

"Boş ver randevuyu. Hadi gidelim buradan."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nicola

ANCAK YOLCU KOLTUĞUNA GEÇTİĞİMDE HER ŞEY KAFAMA DANK ETTİ.

August beni sevdiğini söyledi ama karşılık vermedi.

Frankie'nin sözleri. Suçlamaları. Yüzündeki ifade... Benden *nefret* ediyordu.

O kadar kötü titremeye başladım ki emniyet kemerimi bağlayamadım. Sonunda pes ettim ve bank koltuğuna yığıldım.

August bana baktı ve keskin bir nefes aldığını duydum.

"Nicola," dedi usulca. "Buraya gel."

Ben mi hareket ettim yoksa o mu bilmiyorum ama beni kollarının arasına almış, bir kez daha tüm kırık parçalarımı bir araya getirmeye çalışıyordu.

Başımı omzuna yasladım ve avucumu göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdım. *Sensiz ne yaparım ben?*

"O haklıydı," diye fısıldadım. "Frankie haklıydı."

"Bana bak. Bana bak, Nicola." Başımı kaldırdım ve o da çenemi kavradı. "Söylediği hiçbir şeyin doğru olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın. Hepsi saçmalıktı. Ona böyle bir güç verme. Sana öfke dolu bir yerden geliyordu. Bunlar onun sorunları, senin değil. Seni suçlamasına izin verme."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve konuşmayı kafamda tekrarlayarak nefesimi verdim. Gözlerimi açtığımda August yüzümü inceliyor, cevabımı bekliyordu. "Bunların hepsine inanmıyorum. Fahişe olmadığımı ve para meselesinin doğru olmadığını biliyorum. Birinin ne kadar parası olduğu hiç umurumda olmadı." Bu sözler Frankie'nin suçlamaları hakkında olduğu kadar August için de söylenmişti. Geri çekildim ve elini tuttum, başparmağımı kırık eklemlerinin üzerinde gezdirdim. "Ama Cruz.... seninle mutluyken...."

Cümleyi askıda bıraktım. August, Cruz'un ne durumda olduğunu çok iyi biliyordu. Koltuğumda kaydım, vücudumu ona doğru eğdim. "Sen ve ben arkadaştan çok daha fazlasıyız August. Öyle demek istemedim. Özür dilerim. Ben sadece..."

"Panikledim."

"Evet. Panikledim." Bunu düzeltmek için ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım ama bu gece her şeyi berbat ediyordum, bu yüzden doğru kelimeleri söyleyemediğimde şaşırmadım. "Aşkımızın yanlış olduğunu düşündüğümünden değil...."

"Sadece bunun doğru olmadığını düşünüyorsun."

"Belki de haklıyız ama zamanlamamız yanlış?" Bunun neden bir soru olarak ortaya çıktığından emin değilim.

Belki diye başlamıştım. Birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu ve zamanlamamızın boktan olduğunu biliyordum. Ama duygusal olarak tükenmiş hissediyordum. Tamamen tükenmiş. İmkânsız bir durumu umutlu kılacak doğru sözcükler tükenmişti.

Yavaşça başını salladı, sonra beni bıraktı, direksiyonun arkasına geçti ve anahtarı kontağa taktı. "Kemerini bağla."

Profiline baktım. Ön camdan dışarıya bakarken çenesinin aldığı şekle. "Ne?"

"Kemerini bağla ki balkabağına dönüşmeden seni eve bırakabileyim."

Şaka yaptığına dair herhangi bir belirti olsaydı komik olabilirdi. Ama hâlâ o sıkılı çenesi ve hiçbir şey ele vermeyen yüzü vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım evime doğru yola çıktığımızda.

Sadece bu geceden bahsetmiyordum. Bizden bahsediyordum. Sahip olmadığımız gelecekten. Geçmişimi çözmenin bir yolunu bulana kadar sahip *olamayacağımız* gelecekten.

Frankie'yle karşılaşmak ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı.

Cruz için herhangi bir karar vermeden önce August'un gitmesine izin vermeliydim. August'a tutunmak ne ona ne de Cruz'a haksızlıktı.

Ama August benim söylememe gerek kalmadan anladı.

Birbirimize o kadar uyumluyduk ki.

"Biliyorum," dedi. "İşi daha da zorlaştıran da bu."

August beni ön kapıya kadar geçirip iyi geceler öpücüğü verdikten sonra, geceyi başladığımız gibi bitirmiştik -kendi Beyaz Atlı Prensimle gerçek bir randevu- yatak odamın merdivenlerini çıkarken adımlarım da kalbim kadar ağırdı.

Kocamla paylaştığım yatak odası.

Fotoğraflar koridorun duvarlarını kaplamıştı. Düğün günümüz. Toskana'daki balayımız. Cruz, Luca ile basket atarken. Cruz, Frankie ve ben onun üniversite mezuniyetinde. Ortadaydı, kepini ve cübbesini giymişti ve hepimizin yüzünde kocaman gülümsemeler vardı.

Yatak odamda, gömme dolaba adım attım ve sedir kokusunu içime çektim. Bir taraf benim, diğer taraf Cruz'undu. Ayakkabıları raflarda sıralanmıştı - elbise ayakkabıları, yüksek topuklu ayakkabılar, koşu ayakkabıları, hâlâ kutusunda duran yepyeni Air Jordan'lar.

Parmaklarımı takım elbise ceketlerinin ve gıcır gıcır, kolalı düğmeli önlüklerinin üzerinde gezdirdim. Keten gömlekleri ve ütülenmiş pantolonları.

Cruz'un saldırısından birkaç hafta sonra kuru temizlemeci aradı ve takım elbiselerinden biri ile birkaç gömleğinin ellerinde olduğunu söyledi. Onları almıştım ve asmadan önce plastik filmi çıkarmıştım. Sanki hala bir gün giymesini bekliyormuşum gibi.

Raftan en sevdiği Lakers kapüşonlusunu aldım ve giydim.

Eskiden onun gibi kokardı ve aylarca yatarken giyerdim, sonunda ondan çok benim gibi kokmaya başlayana kadar.

"Ne yapıyorsun?" Luca sordu, sesi yumuşaktı, sanki gözlerinin önünde zihinsel bir çöküş yaşayacağımdan endişeleniyordu.

Luca'ya göz kırptım ve enkazın içinden çıkmaya çalıştım.

"Uyuyakalmışım."

Gömme dolabımın zemininde. Cruz'un bir yığın kıyafetinin altında. Dün gece hepsini askıdan indirmiştim. Çıplak ellerimle gömlekleri yırtmıştım. Ağladım, küfrettim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Çerçeveleli bir fotoğrafı göğsüme bastırarak uyuyakalmışım. Cruz ve ben düğün gecemizde. Ben gelinliğimi giymiştim, o ise beyaz bir gömlek ve gri ince çizgili bir pantolon giymişti, kravatı boynunda gevşekti. Otel süitimizdeki yatağa uzanmıştık ve ben ona düğün pastası yediriyordum. O anı yakaladığımda çenesinde çikolatalı ganaj vardı ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

Tarihte hiç kimsenin kimseyi Cruz Vega'yı sevdiğim gibi sevmediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Bu mümkün değildi. Kendimi çok minnettar ve şanslı hissediyordum. Gerçek aşkımla bu yolculuğa çıkacağım için çok heyecanlıydım.

Giysileri bir kenara ittim ve dengesiz ayaklarımın üzerinde durdum. Dolap sanki bir mezar gibiydi.

Sessiz. Havasız. Boğucu.

Duvarlar yaklaşıyordu ve nefes almak acı veriyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Luca." Sesim kelimeler üzerinde yalpaladı.

Luca nefesinin altından küfretti ve uzun bir adımla önümde durdu. Sonra beni garip bir şekilde kucakladı ve sırtımı birkaç kez sıvazladı. Şüphesiz bu beni rahatlatma çabasıydı.

Bana verecek bir cevabı yoktu. Varmış gibi davranmaya bile çalışmadı. Sonunda, birkaç saniye sırtımı sıvazladıktan sonra beni serbest bıraktı. Geri çekildi, gözleri odanın içinde geziniyor, benden başka her şeye bakıyordu.

Söyleyecek bir şey bulmakta zorlanmasını izlemek neredeyse eğlenceliydi.

Ellerini ceplerine soktu ve ayaklarının üzerinde geriye doğru sallandı, konuşmadan önce boğazını temizledi, "Şimdi iyi misin?"

Neredeyse gülecektim. "Evet. O sarılma... beni hemen düzeltti."

"Tamam, güzel." Belli ki alaycılığımı fark etmemişti. "Bugün işe gitmemek istersen, August'un bunu halledebileceğinden eminim-"

Başımı salladım. "Hayır. Orada olmam gerek."

"Tamam." Geri çekildi, emin görünmüyordu. "Ama fikrini değiştirirsen...."

"Orada olacağım."

Başını salladı. "Tamam. Tamam. Orada görüşürüz o zaman." Zorla gülümsedim. "Evet."

Birkaç saniye daha oyalandı, gözleri gömme dolapta yaptığım dağınıklığı taradı. Sonra arkasını döndü ve uzaklaşırken omzunun üzerinden bana iki parmak selam verdi.

Sanki yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi merdivenlere vuran ayak seslerini duyduğumda gülmeye başladım.

Kardeşimin hiç uzun süreli bir ilişkisi olmadığı çok açıktı. Bir kadının duygularını nasıl idare edeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Kıyafet yığınının altında bir yerden telefonumun çaldığını duydum. Onu çıkardım ve kaptım. Yukarı.

Ekranı yanıp sönen ismi gördüğümde midem bulandı. Dr. Marcus.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ağustos

SAGE KAHVALTI BURRITOSUNU INCELEDİ, SONRA BİR PARÇA CHORIZO KOPARDI VE SALLADI

yüzümün önünde. "Bu şey de ne?"

"Chorizo."

"Beğenecek miyim?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Tereddüt etti. Sonra derin bir nefes aldı ve köprüden bungee jumping yapmak gibi muazzam bir

şey yapmak üzereymiş gibi gözlerini kapadı.

Sonunda ağzına attı ve çiğnedi, yumurta, kırmızı biber ve chorizo burritosundan büyük bir ısırik

alırken bana başıyla onay verdi.

Sos çenesinden aşağı damladı. Ona bir kağıt havlu uzattım ama onun yerine kapüşonunun

koluyla ağzını sildi.

"Bu iyi," dedi bir lokma yemeğin etrafında. "Neredeyse geçen haftadan daha iyi."

"Teşekkürler. Beğendiğinize sevindim."

O yemek yerken ben kahvemi içtim. Golf sahasının yanında, ilkokuldan çok da uzak olmayan

bir yere park etmiş kamyonetimin bagaj kapağında oturuyorduk. Sasha bebeği doğurduktan sonra

haftada birkaç sabah Sage'i okula ben götürmeye başlamıştım.

Bu ortak ebeveynlik işine alışmaya başlamıştık ve işler umduğumdan daha sorunsuz ilerliyordu.

Sage'i aldığım sabahlar bize fazladan bağ kurma zamanı veriyordu. Benim için her dakika

önemliydi.

Ama bugün dikkatim dağınıktı. Pazartesi gecesi epik boyutlarda bir bok gösterisi olmuştu ve

ben hala bunun üzerinde duruyordum.

O üç küçük kelimeyi söylemek için neden o anı seçmişim? Ağzımdan kaçırvermişlerdi. Onları

kastetmediğimden değil. İstiyordum. Bunu bir süredir biliyordum.

Ama hayatta bazı şeylerin söylenmeden kalması daha iyiydi. Nicola'ya onu sevdiğimi söylemek

de bunlardan biriydi.

Dün işe gelmedi. Mesaj atıp Cruz'la ilgili acil bir durum olduğunu söylemişti. Bütün gün onun

için endişelendim ve iyi olduğundan emin olmak için kapısına gitmeme iki dakika kalmıştı. Ama

Nicola'nın hayatındaki pek çok şey gibi onun evi de bana yasaktı.

Ben de kısa ve basit bir mesaj gönderdim:

Umarım iyisindir. Evet, tam bir kelime

ustasıydım.

"Bugün okuldan sonra gelebilir miyim?" Sage sordu.

Bazen okuldan sonra restorana gelirdi. Bu Nicola'nın fikriydi, oğlumla mümkün olduğunca çok vakit geçirebilmem için bir yoldu.

Ona her zaman ekstra özel ilgi gösterirdi. Onunla sanki fikirleri önemliymiş gibi konuşurdu ve ağzından çıkan her kelime büyüleyiciydi.

Ona aşık olmamın bir başka nedeni daha. Nicola oğlumu seviyordu ve onu özel hissettirmek için her zaman yeni yollar arıyordu. O da benim için aynısını yaptı.

Bana uzattığı buruşuk folyoyu aldım ve soğutucu poşetine doldurdum. "Bugün olmaz, dostum." Yüzü düştü. "Ama Nicola'ya sormam gereken bir şey var."

Kendine bir not: *Oğlunuzu, zaten başka bir erkeğe bağlı olan kız arkadaşınızla tanıştırmayın.*

"Sanırım restoran ziyaretlerini azaltmamız gerekecek."

"Ama neden?" Bagaj kapağından atladı ve ben de kapattım. "Oraya gitmeyi seviyorum."

İçimi çektim. "Senin için endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum. Restoran yoğun bir yerdir." Ama yüzündeki kederli ifadeye bakılırsa bu söylediğim yanlış bir şeydi.

"Yani beni orada istemiyor musun? Orada olmamı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum. Bayılıyorum. Seninle geçirdiğim her dakikayı seviyorum. Sadece biraz ara vermemiz gerektiğini düşünüyorum." Telefonumdan saati kontrol ettim. "Gel hadi. Seni okula götürmeliyiz." Onu yolcu kapısına doğru ittim.

Kamyona binip okula doğru yola çıktığımızda, "Nicola'ya ne sormak istiyordun?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Bana her şeyi sorabilirsin."

Bana yan gözle baktı. "Yapamam. Sen bir kız değilsin."

"Yani tavsiyeye mi ihtiyacın var? Kızlar hakkında mı?" Tahmin ettim. Tanrım. Sekiz yaş tüm bunlar için çok küçüktü, değil mi?

Ö
yl "Evet. Sayılır." "Bu
e Isla'yla mı ilgili?"

m "Belki."

i? "Annene sordun mu?"

Sage başını salladı. "Hâlâ bebek olduğumu düşünüyor. Ve yeni bebeğiyle *gerçekten* meşgul."

Okul çıkışında diğer arabaların arkasına yanaştığımda ona baktım. "Kendini
Annen seninle yeterince vakit geçirmiyor mu?"

"Hayır. Daha da kötüleşti."

"Ne oldu? Ne kötüleşti?"

Sanki tüm sorularıma cevap vermek büyük bir dayatmaymış gibi gözlerini devirdi. "Daha çok ağlıyor. Mesela dün, 'Sage, çok büyümüşsün. Seni çok seviyorum. Sonsuza kadar benim bebeğim olmanı istiyorum. Bla bla bla.'"

Bir kahkaha attım. "Evet, sana ne dediğimi hatırlıyorsun. Sen her zaman onun bebeği olacaksın. Ve bebek sahibi olmak kadınları..." Doğru kelimeyi aradım. "Duygusal."

"Evet. Sanırım öyle. Şimdi gitmem gerek." Ben daha cevap veremedim sırt çantasını kaptı, kamyonetten atladı ve gitti. Arabayı çekmeden önce ön kapıdan içeri girmesini bekledim.

Sonra eve gittim ve işe gitmeden önce yorucu bir antrenman yaptım.

Ben geldiğimde Nicola mutfakta Luca ile konuşuyordu. Eskiden sabahları ilk gelen biz olurduk ve mutfak bize kalırdı ama artık diğerleri daha erken gelmeye başlamıştı. Özellikle de daha fazla sorumluluk almaya başlayan Luca. Son bir aydır beni takip ediyor, sorular soruyor ve notlar alıyor, kendini yardımcı şef rolüne hazırlıyordu.

Sanırım sonunu benden önce gördü. Benim yerime geçmesinin isteneceği gün için hazırlıklı olmak istiyordu.

Nicola kahve makinesinin başında bana katıldı. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve önünde vintage görünümlü bir sörf sahnesi olan kirli beyaz bir sweatshirt vardı. Scarlett'in tasarımlarından biri olduğuna şüphe yok. Her zamanki iş kıyafeti değildi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Elbette." Ne hakkında konuşmak istediğini bildiğime dair içimde kötü bir his vardı. Duvardaki yazıyı iki gece önce görmüştüm. Şimdi tek yapmak istediğim kaçınılmaz olanı ertelemektir. "Kahve?"

Cevabını beklemeden ona sevdiği gibi bir kahve yaptım. Kupayı uzattığımda bana teşekkür etti ve gözlerimiz kısa bir süre buluştuktan sonra onunkiler aşağı indi.

Gözlerini koyu halkalar çevreliyordu ve yüzüne keder ve hüznün geri dönmüştü. Altı ay önce tanıştığım Nicola'ya daha çok benziyordu. Kıyafetlerini sahile fırlatıp okyanusa koşan ve bunun kendisini çok canlı hissettirdiğini iddia eden kadın gibi değil.

Onu terasa kadar takip ettim ve suya bakan çizgili plaj sandalyelerine oturduk. Saat erkendi, bu yüzden havada hâlâ hafif bir serinlik vardı ama güneş birkaç saat içinde terasa vuracak ve yaz günü gibi hissedilecekti.

Nicola, dumanı tüten kahve fincanını iki eliyle kavrarken, "Yılın bu zamanı her zaman en sevdiğim zaman olmuştur," dedi. "Bazen durup bunun kıymetini bilmeyi unutuyorum." Çenesini manzaraya doğru eğdi. "Kapımızın önünde okyanus olduğu için ne kadar şanslıyız? İnsanın kendini ufak tefek şeylere kaptırıp her şeyi hafife alması ne kadar komik," diye düşündü.

Beni buraya hava durumu ya da manzara hakkında konuşmak için getirdiğini düşünmüyordum ama sessizce oturdum ve konuya girmesini bekledim.

O yapmadı. Dolambaçlı bir yoldan gitti.

"Ekim ayında tanıştık." Başını çevirip bana baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Bugün gibi bir günde."

"Dün gibi hatırlıyorum." Garip bir şekilde, hatırlıyordum.

Birçok şeyi unutmuştum ama o günün kalbimde hâlâ özel bir yeri vardı. Belki de farkında olmadan on sekiz yaşımdan beri Nicola'yı bekliyordum.

Gülümsedi. "Ben de öyle. Her ayrıntıyı hatırlıyorum. Eğer zamanda geriye gidebilseydiniz, on sekiz yaşındaki halinize ne söylerdiniz?"

Bir dakika düşündüm. Keşke o zaman bilseydim dediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama aynı zamanda geleceği göremediğimiz için de mutluydum. "Bilmiyorum. On sekiz yaşındayken kimseyi dinlemezdim, bu yüzden muhtemelen bir faydası olmazdı. Keşke değiştirebilseydim dediğim birkaç şey vardı ama sanırım hayatım olması gerektiği gibi gelişti. Eğer Sasha ile tanışmasaydım, Sage olmayacaktı. Ve eğer Sasha Travis'le evlenip Costa del Rey'e taşınmasaydı, seninle tekrar tanışamayacaktım."

Sanki hafızama kazınamam gerekiyormuş gibi yüzünü incelemek için başımı çevirdim. Yüksek elmacık kemikleri, çenesinin kıvrımı, beni her seferinde etkileyen o büyük kahverengi gözler. "Ve bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzücü olurdu."

Gözleri yaşlarla doldu ama düşmeden önce onları kırıpıştırarak uzaklaştırdı. "Bunu çok imkansız

hale getiriyorsun...."

Sen de öyle. "Neye?" Ben sordum.

Bir nefes aldı ve bıraktı. "Sana nasıl aşık *olmayabilirim* ki?"

Kelimeleri söylemeye en çok yaklaştığı andı, ama sesinde eğlenemeyecek kadar büyük bir hüznün vardı. Bir seviyede, kelimeleri duymak zorunda kalmadan beni sevdiğini biliyordum. Ama sanırım ben inanmak için kelimeleri duyması gereken türden bir adamdım.

Eski çocukluk yaraları itiraf etmek istediğimden daha uzun süre benimle kalmıştı. Gözlerimiz buluştu. "Sen her şeysin August."

Sesindeki pişmanlığı ve üzüntüyü duydum ve başını çevirip tekrar öne bakmadan önce dudaklarının bükülüşünde gördüm.

"Cruz zatürre olmuş," dedi sessizce. Yutkundu, gözleri önümüzde uzanan manzaradaydı. Tüm ihtişamıyla okyanus. Suyun içine doğru uzanan iskele. Bir sonraki dalgalarını bekleyen bir avuç sörfçü.

"Dün işe giderken doktorundan bir telefon aldım. Bu yüzden gelmedim. Ve ben..." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Onun yanında olmam gerekiyor. Sorduğum için özür dilerim. Ama ben yokken mutfağı idare edebilir misin?"

Onun yanında olmalıyım. Her şey buna bağlıydı, değil mi?

"Benden işimi yapmamı istemek zorunda değilsin. İstedğin kadar zaman ayırabilirsin. Ben hallederim," diye ona güvence verdim. "Yapabileceğini biliyorum. Ama..."

Hüzünlü gözler benimkileri buldu. Nicola dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor gibi görünüyordu. Ki öyleydi.

Her şeyin ötesinde, kocası zatürre olmuştu. Onun derisinin içine girmek ve onun yükünü kendi yüküm gibi üstlenmek istedim, böylece tüm ağır işleri o yapmak zorunda kalmayacaktı.

Ama sözleri hala aramızda havada asılı duruyordu, düşüncesi yarım kalmıştı ve iyi haberler vermek üzere olmadığını biliyordum.

Dudağını çiğnedi ve neredeyse ona tükürmesini söyleyecektim, böylece bununla başa çıkabilir ve yolumuza devam etmenin bir yolunu bulabilirdik. Son zamanlarda tekrar eden bir tema gibi görünüyordu. Hayatımıza devam etmenin bir yolunu bulmak.

"Geçen gece söylediklerin... Sözlerime karşılık veremiyorum. Özür dilerim." Taşaklarını tekmele, neden yapıyorsun?

"Karşılık vermek zorundasın diye bir kural yok. Bunu söylediğimi unutalım." Bu sandalyeden kalkıp gitmek istedim. Söylenecek daha ne vardı ki? Beni terk ediyordu. Konuşma bitmiştir. Kalkmak için hamle yaptım ama beni durdurmak için kolumu tuttu.

"Hayır. Kastettiğim bu değildi. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Sadece kelimeleri söyleyemiyorum." Başını iki yana salladı. "Yanlışı geliyor. Bana nedenini sorma. Ben bile anlamıyorum." Gözleri kapandı. "Bu çok zor, August."

Bizden mi, bu konuşmadan mı yoksa hayattan mı bahsettiğini bilmiyordum. Sanırım hepsinden. "Biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum, Nic. Ama sadece söyle. Ne söylemen gerekiyorsa söyle, biz de halledelim."

Başını salladı. "Bırakma konusunda çok kötü olduğumu biliyorsun. Ama seni bırakmak zorundayım August." Önce elindeki kahveye, sonra da bana baktı. "Bazı zor kararlar vermek zorundayım ve bunu sen hayatımdayken yapamam. Bu adil olmaz."

Neyin adil olup olmadığını sorgulamanın zamanı değildi. Bunların hiçbiri adil değildi.

Bir kaya ile zor bir yer arasında sıkışıp kaldığını biliyordum. Başından beri biliyordum. Ama bu daha az acı vermiyordu.

Eğer o bırakma konusunda kötüyse, ben geride bırakılma konusunda daha da kötüydüm.

Terk edilme sorunlarım olduğunu söylemesi için bir psikiyatriste ihtiyacım yoktu. Seçimlerimi analiz etmek için dursaydım, bunların en akıllıca seçimler olmadığını fark ederdim.

Hayatımda iki kadına aşık olmuştum.

İlki beni başka bir adam için terk etti. O öyle olmadığını iddia etse de ben saçmalık derdim.

İkinci kez aşık olduğumda, asla benim olamayacak bir kadını seçtim.

Anlaşmayı bilerek bu işe girmiş olmam ve sonuçlarının tamamen farkında olmam, lanet olası kafamı muayene ettirmem gerektiğini gösteriyordu.

Ama içimden bir ses bunun sonsuza kadar sürmesi gerekmediğini söyledi.

Boktan zamanlama ve koşullara rağmen, Nicola ve benim birbirimize ait olduğumuzu içten içe biliyordum.

Bu kadın resmen benim için yaratılmıştı. Benim için o kadar mükemmeldi ki ondan *başka biriyle* bir hayat hayal edemiyordum.

Ona aşık olmak muhtemelen hayatım boyunca yaptığım en kolay şeydi.

Ve savaşmadan gitmesine izin vermeye hazır değildim.

"Seni bekleyeceğim," dedim. "Sen buna değersin Nicola. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. O yüzden git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Hazır olduğunda seni bekliyor olacağım."

Kahvesini bıraktı ve vücudunu bana doğru eğdi. "Bunu gerçekten yapar mısın? Beni bekler misin?"

Sesi umut ve inançsızlığın bir karışımıydı. En azından ben öyle duydum. "Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim." Bekleme konusunda oldukça iyiydim.

"Ben... evet demeyi ne kadar istediğimi bilemezsin."

"O zaman sadece söyle."

Derin bir nefes alıp verdi, omuzları çökmüştü. "Yapamam. Bunu sana yapamam.

Gerçekten yaşamadan çok uzun yıllar geçirdin. Seni bir hayat yaşamaktan alıkoyamam." "Sensiz bir hayat yaşamamı mı istiyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?"

Gözlerini sıkıca kapattı. "Evet."

"Gözlerimin içine bak ve beni sevmediğini söyle."

Gözlerini açtı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Görmüyor musun? Bu yüzden bunu yapıyorum. Senden beni beklemeni istemek bencillik olur."

Oturduğum yerden kalktım ve onun önündeki tırabzana yaslandım. "Sen sormadın. Ben teklif ediyorum. Sana istediğimin bu olduğunu söylüyorum."

Sandalyesinden kalktı ve gözlerinde benimle dövüşmeye hazırmış gibi bir kıvılcım gördüğümde neredeyse gülümseyecektim. "Ve benim de buna uymam mı gerekiyor?"

Omuz silktilim. "Hemen

hemen." "Yapamam," diye fısıldadı.

Yüzünde o kadar büyük bir keder ve acı vardı ki, içime işledi. Ve biliyordum. Uğraşmak zorunda olduğu diğer her şeyin yanı sıra, onu bekliyor olacağımı bilmenin yükünü taşıyamazdı.

"Farklı koşullar altında tanışmış olsaydık, seni hak ettiğin şekilde sevmekte özgür olsaydım, vahşi atlar beni sürükleyip götürmezdi," dedi. "Seni asla terk etmezdim August Harper. Bana bağlı kalırdın."

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve bu neredeyse kalbimi parçalıyordu. Onu kollarıma çektim ve sarıldım.

"Eskiden hiç bu kadar ağlamazdım," dedi, gözyaşları bir başka tişörtümün pamuğunu ıslatırken sesi boğuklaştı.

"Birkaç damla gözyaşı beni
korkutmaz." "Sert adam,
ha?"

"Biliyorsun, bebeğim."

Geri çekildi ve ben de başparmaklarımla gözyaşlarını sildim.

"İmkânsız bir yerde karşılaştık," dedi iki eliyle yüzümü tutarak. "Ve sana ihtiyacım var... Sadece iyi olacağını bilmeye ihtiyacım var."

"Tamam "ın tanımı neydi?

Birkaç derin nefes aldım. Nicola için bunu zorlaştırmak yerine kolaylaştırmak benim işimdi.

Koşullar farklı olsaydı, onunla tartışırdım. Onu terk etmeyeceğimi söyledim.

Bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını. Her adımında yanında olacaktım.

Ancak birini sevdiğinizde, onun için ne zaman savaşmanız gerektiğini ve onu ne zaman özgür bırakmanız gerektiğini bilmeniz gerekir.

Birini sevdiğinizde, onun için en iyisini yapmayı kalbinizde bulmalısınız. Büyük adam olmak için.

Acıtsa bile. Özellikle

de acıdığında.

Ben de ona sarıldım, saçlarını okşadım ve o da başını omzuma yasladı. Birkaç uzun an boyunca bu şekilde kaldık ve henüz gitmemiş olmasına rağmen, hayatım onsuz çok daha boş hissediyordu.

Geri çekildi ve avucunu kalbime bastırdı. "Her şeyi berbat ettiğim ve seni berbat hayatıma sürüklediğim için özür dilerim... Tanrım, bunu sana nasıl yapabildim?"

"Hey." Çenesini kavradım ve onu gözlerimle buluşmaya zorladım. "Ben büyük bir çocuğum ve bu ilişkide ikimiz de varız. Ben iyi olacağım. Sen sadece kendine dikkat et ve benim için endişelenme."

"Gördün mü? Bunu imkânsız hale getiriyorsun." Beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi tişörtümü yumrukladı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sen olduğun için. Sen iyi bir adamsın August Harper. En iyilerin en iyisi."

"Seni sevmek benim için bir ayrıcalıktı, Ballı Çörek."

"Oh, Tanrım." Sesi çatallaştı. "Beni yine ağlatacaksın."

Onu çevirdim ve biraz dürttüm. "Sen git. Ben restoranla ilgilenirim." Tereddüt etti ama sonra başını salladı ve ben de onun uzaklaşmasını izledim.

O gittiğinde yüzümü okyanusa döndüm ve derin nefesler aldım. Al.

Dışarı. Al. Dışarı.

Büyük adam olmanın bir bedeli vardı.

Meşgul olmak yardımcı oldu.

Nicola mutfaktan biraz uzaklaşıp sorumluluğu bana bıraktığında, Luca sağ kolum oldu ve ben de bazı karışıklıklar yaptım. Miguel'i sote istasyonuna, Hannah'yı da balık istasyonuna taşıdım.

Bulaşık odasından Jayden'a hatta deneme vardiyası verdim. Sonra öğrenmeye hevesli olduğunu ve bu fırsattan heyecan duyduğunu kanıtlayınca onu gayri resmi olarak işe aldım.

Nicola ertesi hafta işe döndüğünde mutfak oldukça iyi durumdaydı. Nicola ve ben başka bir hikayeydik.

Her ne kadar birlikte çalışmaya devam edebilirmişiz gibi davranmaya çalışsak da, bunun bir sorun olduğu ortaya çıktı.

Sadece arkadaş olmaya geri dönemezdik.

Birbirimiz için sıradan bir ilişkiden daha fazlasını ifade etmemişiz gibi davranamazdık. Ve ben hayatındayken zor kararlar veremeyeceğini zaten biliyordum.

Bu yüzden iki hafta daha bekledim ve mutfağının bensiz de sorunsuz çalışacağından emin olduğumda işi bıraktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nicola

AUGUST SERVİS GİRİŞİNİN DIŞINDA, DUVARA YASLANMIŞ BİR ŞEKİLDE BENİ BEKLIYORDU. gayri resmi buluşma noktası. Kot pantolon, siyah kapüşonlu bir tişört ve motosiklet botları giymişti. İş için giydiği Blundstone botları ve kargo pantolonu değil. İlk düşüncem: *Tanrım, çok seksi.* Bir sonraki düşüncem: *Beni terk ediyor.* Adımlarım yavaşladı. Sanki yeterince yavaş yürürsem August'a fikrini değiştirip kalması için zaman tanıyabilirmişim gibi. Önünde durduğumda, konuşmadan önce gözleri yüzümde gezindi. "Ben gidiyorum." Aynen böyle. Hmning ve hawing yok. Sadece yara bandını yırtıp attı. Bunun daha az acıtması mı gerekiyordu? Konuşmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım ve dudağımı çiğneyerek doğru kelimeleri aradım. *Lütfen gitme.* *Sana ihtiyacım var.* *Eğer gidersen, tüm sihir yok olacak.* Ama ondan kalmasını istemeye hakkım yoktu ve bunu onun için daha da zorlaştırmak istemedim. İlişkiyi bitiren bendim. Ona beni beklememesini söyleyen bendim. Peki ondan gerçekten ne yapmasını bekliyordum? Ondan vazgeçtim çünkü onu seviyordum. Ve bu süreçte kendi kalbimi kırdım. Şimdi yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydım ve kendimi buna hazır hissetmiyordum. Hayatım onsuz zaten çok daha boştu. Ama bu mutfağı onsuz hayal edemezdim. Gözlerim onunkilerle buluştu ve onun deniz yeşilliklerinde boğuluyormuşum gibi hissettim. "Ama nereye gideceksin?" Sonunda sordum. "Şimdi ne yapacaksın?" Dizini büktü ve çizmeli ayağını duvara dikti, bakışları uzaktaki kayalıklara kaydı. "Birkaç seçeneğim daha var." Yalan mı söylüyordu? Beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyordu? Yüzünde ifade olmadığı için anlayamadım. Dürüst olmak gerekirse, son iki haftadır bana gösterdiği yüz de buydu. Cruz artık ormandan çıkmıştı ve ne yapmam gerektiğini bilmeme rağmen Dylan'ın aylar önce

söylediği gibi 'bunu gerçekleştirmek' için gerekli adımları atmamıştım.

Neyi beklediğimi bilmiyorum. Belki de Ağustos'la bir ilgisi vardı. Artık birlikte yatmıyorduk ama birlikte çalışmak zordu, bu yüzden neden bıraktığını anladım.

Bazen kendimi onun dudaklarına bakarken yakalıyor, dudaklarının dudaklarıma değmesini ve kollarının bana sarılmasını arzuluyordum.

Geçitte yanıma geldiğinde kendimi ona yaklaşıırken yakalıyordum. Ve sonra aramıza mesafe koymak için yan adım atmak zorunda kalıyordum. Ne zaman kollarımız birbirine değse ya da çok yakın dursak, etrafımızdaki o manyetik güç alanını hissederdim. Sanki elimde olmadan ona doğru çekiliyordum.

Ama özlediğim sadece fiziksel yakınlık değildi.

August, iyi bir günümde, kötü bir günümde ya da iki arada bir derede kaldığımda konuşmak istediğim ilk kişiydi.

August benim insanım olmuştu.

Şimdi bırakmaya çalışıyorduk ve bu hayal ettiğimden daha da zordu.

Hazır değildim. Daha fazla zaman istiyordum. "Gitmek zorunda değilsin," dedim sesimdeki çaresizliği bastıramayarak. "Kalabilirsin. Bir yolunu buluruz. Zamanla daha kolay olacak ve biz-"

"Nicola." Elini saçlarının arasından geçirdi ve bakışları benimkilerle buluşmadan önce gökyüzüne baktı. "Daha kolay olmayacak. Senin için çalışmaya devam edemem. İşe yaramayacak, bebeğim."

Haklı olduğunu biliyordum. Mantıksal olarak anlıyordum. Ama kalbim hiçbir zaman mantıklı olmamıştı.

"Luca benim yerimi almaya hazır. Böylece yalnız olmayacaksın," dedi, sesi yumuşaktı. Ve bana bir ada olduğumu söylediği o ilk geceyi hatırladım. Hiçbir destek olmadan tek başıma.

Ta ki o gelip tüm dinamiği değiştirene kadar. "Luca iyi,"

dedi. "Sorumluluk almaya hazır."

"Luca mı?" Sanki Luca'nın kim olduğunu bilmiyormuşum gibi sordum. "Gerçekten hazır olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet, hazır. Bence seni şaşırtacak."

Ama o sen değilsin.

Yutkundum. Gitmesine izin vermek istemiyordum ama gitmesini de engelleyemezdim.

Tam olarak istediğim şeyi yapıyordu. Bensiz devam ediyordu. Ben de yapabileceğim tek şeyi söyledim. Gerçeği söyledim. "Seni çok özleyeceğim."

Bana, oğlunu kaybetme düşüncesiyle kalbi parçalanmasına rağmen Sage'e Hawaii gezisi konusunda güvence verdiği zamanı hatırlatan bir gülümseme verdi. "İyi olacaksın. Gittiğimi bile anlamayacaksın."

Neredeyse gülecektim çünkü bu çok saçmaydı. "Mutfak sensiz boş kalacak. Çünkü sen çok büyüksün. Çok fazla yer kaplıyorsun." Sadece mutfakta da değil. Kalbimde asla doldurulamayacak bir boşluk vardı.

Beni kendine çekti ve alnımdan öptükten sonra hızla bıraktı. "Sana Michelin yıldızını verdiklerinde kenardan tezahürat yapıyor olacağım," dedi ve sonra hayatımdan çıkıp gitti.

Sönmüş ve yenilmiş bir halde duvara yaslandım ve gidişini izledim. Arkasından seslenmek istedim. Geri dönmesi için yalvarmak. Teklif ettiği gibi beni beklemesini istedim.

Ama yapamadım. Bu ona haksızlıktı. Bu yüzden gitmesine izin verdim, kalbim o kadar ağırdı ki zorlukla nefes alabiliyordum.

Başımı arkaya eğdim ve gökyüzüne baktım, gri ve bulutlu olmasına hiç şaşırmadım.

August güneşi de yanında götürdü.

Bir kalp kaç kez kırılabilir ki?

"Ne oldu?" Luca önümde durarak sordu. Onu duymamıştım bile.

İçimi çektim. "Ağustos istifa etti."

"Evet, bunun olacağını az çok tahmin ediyordum. Onun yerine geçmeye hazırım." Ellerini ovuşturdu, bu ihtimal onu heyecanlandırmıştı. Tıpkı ona işi teklif ettiğim gibi.

"Beni duydun mu?" Tersledim. "August istifa etti."

"Evet, seni duydum. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk." Omuz silkti. "Sadece bu kadar uzun süre kalmasına şaşırdım."

Mutfak ekibimin nesi vardı? Bunun dedikodusunu yaparak günlerini geçirmiş olmalılar. "Onu özleyeceğim," dedi Luca. "Ama bir süredir beni bu iş için eğitiyor."

Bu konuda yorum yapma zahmetine bile girmedim ya da bu eğitimin ne kadar süredir devam ettiğini sormadım. Gerçekten umursamayacak kadar ezilmiştim. "Önce kendini kanıtlaman gerekecek. Onun işini alacağın kesin değil."

"Hemen hemen öyle." Göğsünü şişirdi. "Elinizdekilerin en iyisi benim."

Homurdandım. "Kafanın bu kadar büyük olmasına şaşmamalı. O dev egon için yer açmak zorundasın." "Kafam büyük değil. Adonis benzeri vücudumla mükemmel bir orantısı var."

İçimi çektim.

Yeni sağ kolum olarak kardeşimle uğraşmak tüm sabrımı gerektirecekti. Umarım geceyi birbirimizi öldürmeden atlatırız.

O içeri girdi ama ben yerimde kalıp duvara yaslandım ve August'un buraya geldiği ilk geceyi hatırladım. Onun 'Fıstıklı Adam' olduğunu öğrendiğim geceyi.

"Seni unutmak o kadar kolay değil."

O zaman ne düşündüysem şimdi de aynı şeyi düşünüyorum. *Sen de öyle August Harper. Sen de değilsin.* Onsuz aynı olmazdı.

August olmadan *hiçbir şey* aynı olmazdı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Nicola

ARALIK

Dylan odaya girdiğinde, "Onunla biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi. "Ve ne sikime Noel müziği çalıyorsun?"

Cevap vermedim ya da bir hareket yapmadım. Cruz'un yanından ayrılmamın imkanı yoktu. Bana acı hissetmeyeceğini söylediler. Onu mümkün olduğunca rahat ettireceklerini söylediler.

Ama doktorlar gerçekten ne biliyordu? Bunu bizzat yaşamayan biri ne bilebilirdi ki ? Keşke ölümler konuşabilseydi. Keşke öbür dünyayla ilgili hikayelerini paylaşabilselerdi. Yaşayanlara yardımcı olabilirdi. Bize huzur verir ve onların gitmesine izin vermemize yardımcı olurdu.

Ama ölüm büyük bir bilinmezdi.

Son nefesinizi verdiğinizde etrafınızda kaç kişi toplanmış olursa olsun, yine de ölümle tek başınıza yüzleşmek zorundaydınız.

Ne kadar adaletsiz. Ne kadar zalimce.

Bazı günler Cruz'a katılabilmeyi diledim.

O nereye gittiye ben de oraya gitmek istedim. Onu bir sonraki hayatta bulmak. Ama ben hayatta kalan biriydim, hâlâ inatla *bu* hayata tutunmaya çalışıyordum.

Noel müziği mi? Bu kötü bir karardı. Cruz'un yatağının başucundaki taşınabilir hoparlörden "All I Want For Christmas Is You" çalmaya başladığında Justin Bieber'ı avlamak ve yumruğumu suratına indirmek istedim.

Ama bu Noel sezonunu da birlikte geçirdiğimiz diğer Noeller gibi geçirmek istiyordum. Şükran Günü'nün ertesi günü Noel müziği çalmaya başladığımda Cruz gülerdi, ki o zaman ağacı dikmek ve evi süslemek için her zaman ısrar ederdim. Ocak ayında ağacı indirdiğimizde yerler çam iğnelerinden bir halıya dönüşürdü.

Cruz yine de beni şımarttı. Her zaman Noel'de büyük bir çocuk gibi olduğumu söylerdi ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğini görmek, onunla birlikte gitmek için ihtiyaç duyduğu tüm teşvikti.

"Nic. Beni onunla biraz yalnız bırak," dedi Dylan.

Hareket etmeyi ya da isteğini kabul etmeyi reddettiğimde, beni sandalyemden kaldırdı ve

ayaklarımın üzerine oturttu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tısladım.

Kaşlarını çattı, bana karşı sabrı tükeniyordu. "Gitmeni sağlamaya çalışıyorum ki en iyi arkadaşımla vakit geçirebileyim. Tek *başıma*."

"Gitmemi mi istiyorsun?" Kapı açılıp Scarlett içeri girerken sordum.

"Evine git." Dylan beni kapıya doğru çevirdi ve dürttü. "Bir duş al. Tanrı aşkına bir şeyler ye. Ve Noel müziğini de yanına al."

"Onunla böyle konuşma," dedi Scarlett, sesi kısılmıştı. Nedense Cruz'un odasındayken hep kısık bir sesle konuşurdu. Nedenini bilmiyorum. Belki de sesini normal konuşma düzeyine yükselterek onu üzeceğinden korkuyordu.

"Onunla git, Scarlett," dedi Dylan. "Onu evine götür." "Ama..." Scarlett kocasından bana baktı.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Cruz'un yatağını koruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Cruz'a ulaşmak için onu geçmem gerektiğini açıkça belirtiyordu. "Bir yere gitmiyorum." Son bir haftadır oturduğum sandalyeye doğru hamle yaptım. Sandalyeyi kenara itip devirdi.

"Bazen tam bir pislik oluyorsun," dedim. "Beni kovamazsın. Burada olmam gerekiyor." Anaokulu çocukları gibi davranıyorduk ama Dylan iyi davranmıyordu. Terli avuçlarımı kazağıma sürterek Cruz'dan ayrılma konusunda paniğe kapıldığımı hissettim.

Dylan öfkeli bir nefes verdi. "Bu kadar inatçı olmayı bırak. Bok gibi görünüyorsun ve daha iyi kokmuyorsun. Bir haftadır bu odadan neredeyse hiç çıkmadın. Biraz ara vermek gerek. Seni bu odadan fiziksel olarak çıkarmak zorunda bırakma beni."

"Yapamazsın." Bunu neden söylemiştim ki? Çünkü tabii ki yapardı. Bu Dylan St. Clair.

"İzle beni." Bana doğru ilerledi, beni kocamın odasından çıkarmaya hazırdı.

"Tamam, tamam." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Gideceğim. Sadece veda etmeme izin ver."

İstifini bozmadan geçmeme izin vermek için kenara çekildi. Sanki bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi.

Cruz'un üzerine eğildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Eğer ona yeni bir hayat verebilirim, bunu yapardım. Bunu daha iyi hale getirmek için her şeyi yapardım. Ama tek yapabildiğim başucunda oturup beni terk edeceği o korkunç anı izlemek ve beklemektir.

Gerçi, öğrendiğim kadarıyla, ölümden daha kötü kaderler de varmış.

Dylan'ın dediği gibi bunun bir merhamet cinayeti olduğuna inanmak zorundaydım. Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm. Onay sinyalinin bu kadar çabuk almayı beklemiyordum ama talebimi iletir iletmez onaylandığına dair bir mektup aldım.

"Seni seviyorum Cruz Vega," diye fısıldadım. "Seni şimdi ve sonsuza dek seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez.

Yakında döneceğim," diyerek onu temin ettim. "Sadece kısa bir süreliğine gidiyorum."

Uzaklaştım ve son bir kez baktım ve o anda ölüm döşeginde yatan adamı görmedim. Onun yerine, aşık olduğum adamı gördüm.

Ruhunu gördüm, hem de öylesine kör edici bir berraklıkla gördüm ki, bir an için donup kaldım, kıpırdıyamayacak kadar hayrete düştüm.

Çok güzeldi. Onun gibi. İlk gerçek aşkım. Dönüp kapıya doğru yürümeden önce yanağını okşadım.

"Yakında döneceğim," dedim Dylan'a.

Bir kez başını salladı. Cruz'a ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama onları yalnız

biraktım ve Scarlett'le birlikte koridorda yürüdüm, fuayedeki rengârenk ışıklar, kırmızı, yeşil ve altın süslerle süslü Noel ağacının önünden geçip Aralık ayının serin havasına çıktım.

Saat daha altıydı ama gökyüzü o kadar karanlıktı ki gece yarısı bile olabilirdi.

Cipimin yanında durduğumuzda Scarlett, "Anahtarlarını bana ver, Nic," dedi. "Araba kullanacak durumda değilsin."

Anahtarlarımı çantamın dibinde buldum ve itiraz etmeden çevirdim. Gözlerim o kadar bulanıktı ki palmiye ağacının gövdesine sarılmış Noel ışıkları birbirine karışmıştı.

Sessizce yol aldık ama düşüncelerim yüksek sesle dile getiriliyordu.

Son bir haftadır hepimiz Cruz'a göz kulak oluyorduk. Artık son yaklaştığından, odası arkadaşları ve ailesiyle dolup taşıyordu. Belinda dün geldi. Her zamanki gibi sarhoştı. Ama ben bir şey söylemedim. Sadece kenara çekildim ve hayatının büyük bölümünde ihmal ettiği oğluna veda etmesine izin verdim.

Telafi etmek için çok geç olduğunda birdenbire ne kaybettiğini fark etmesi ne tuhaftı. Luca, Ari ve Cruz'un birkaç arkadaşı gibi Cruz'la biraz zaman geçirdi.

Frankie'nin olmaması dikkat çekiciydi.

Ailem geldi. Sadece bir kez. Beş gün önce.

Ziyaretlerinden sonra beni koridora sürüklediler ve kararım hakkında ne düşündüklerini açıkça söylediler.

Özetle, yanıldığımı söylediler. Tanrıyı oynamaya hakkım olmadığını. Sessiz kaldım, onlarla tartışamayacak kadar yorgundum. Elbette aynı fikirde değildim ama onların da kendi fikirleri vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, geçen hafta bir kez bile ağlamamıştım. Belki de tüm gözyaşlarım tükenmişti.

Bu kararla o kadar uzun süre boğuştum ki, nihayet karar verme zamanı geldiğinde bunun doğru olduğunu biliyordum.

Sonunda Cruz'u bırakmam gerekenden iki yıl sekiz ay sonra bırakmaya karar verdim. Bunu yaptım çünkü onu seviyordum. Ve o noktaya gelmek için çok fazla vicdan muhasebesi yapmam gerekti. Bu yüzden aileme bir açıklama yapmaya hazır olana kadar onlara bir açıklama borçlu değildim.

Karanlık, boş evime girdiğimizde Scarlett, "Sen duştayken ben de yemek sipariş edeyim," dedi.

Ona aç olmadığımı söylemedim. Ya da yemeğin tadının kül ve keder gibi olduğunu.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Nicola

DÖNDÜĞÜMÜZDE DYLAN KORIDORDA, CRUZ'UN KAPISININ ÖNÜNDE BİZİ BEKLIYORDU.

Adımlarım duraksadı.

Yüzüne bir kez baktığımda
anladım. "Hayır..." Başımı
salladım. "Hayır."

Başını eğdi, göz göze gelmedik. "Özür dilerim, Nic." Bir
saatliğine gitmiştik. *Bir saat.*

Boğazımdan bir feryat koptu. İnsan sesi bile değildi. Dylan dizlerim yere çarpmadan önce beni
kollarıyla yakaladı ve kendine doğru çekti. Kurtuldum ve tüm öfkemi ona boşalttım. "Beni nasıl
gönderirsin? Onun yanında değildim. Veda bile edemedim."

Dylan beni tekrar göğsüne doğru çekti ve vücudumdaki tüm mücadele tükendi. Ona doğru
sarktım. "Ne oldu?" Fısıldadım.

"Cruz gitmeye hazırdı," dedi. "Ama sen oradayken bunu yapamazdı. Hayatım üzerine yemin
ederim ki biliyordu, Nic. Sen gidene kadar bekledi. Ve zamanı geldiğinde çok huzurlu
görünüyordu. Bunun doğru olduğunu biliyordu."

Başımı salladım. "Ama onun için orada değildim."

"Hey. Beni dinle. Hiçbir evliliğin sınanmaması gereken bir şekilde onun yanındaydın. Her şey
boyunca onun yanındaydın. Bir an bile onu ne kadar çok sevdiğini bilmediğini düşünme. Sakın
böyle düşünme. O biliyordu. Biliyordu."

Gerçek gibi
görünmüyordu.

"Onu görmem
gerek."

Dylan kenara çekildi ve ben de son kez Cruz'un odasına girdim. Hava değişmişti. Şimdiden
farklı hissettiriyordu.

Yalnız değildi. Odada iki hemşire vardı ve onu yıkamak üzereymiş gibi görünüyorlardı. Gözleri
kapalıydı ve neredeyse uyuyor olabilirdi. Dylan haklıydı. Yaklaşık üç yıldır ilk kez Cruz huzurlu
görünüyordu.

Hemşireler beni kapıda beklerken gördüler ve odadan çıkmadan önce başsağlığı dilediler. Onlar
gittiğinde ve ben kocamla yalnız kaldığımda, odaya doğru ilerledim ve yatağının yanında durdum.

Bana bunu yaptıran neydi bilmiyorum ama boynundaki nabızı kontrol ettim. Sonra da artık

atmadığını teyit etmek için elimi kalbinin üzerine koydum.

Sandalıyeye çöktüm, bacaklarım beni ayakta tutamayacak kadar titriyordu.

Acı çekmediğini bilmek rahatlatıcıydı. Ama Tanrım, geride bıraktıkları için çok üzüldüm. "Seni çok özleyeceğiz," dedim. "Bana hayatımın en güzel on yılını yaşattın. Hem de en iyisini. Ve ben Daha iyi bir yerde olman için tüm azizlere dua et. Çünkü bu dünya sen varken çok daha iyi bir yerdi. Nereye gidersem gideyim seni de yanımda götüreceğim. Her zaman kalbimde olacaksın. Her *zaman*."

Gitmiş olması ve beni duyamaması önemli değildi. Sadece kelimeleri söylemem gerekiyordu. Tek başıma, rahatsız edilmeden oturdum. Oda çok sessizdi. Hava çok durgundu.

Gözlerim kurudu.

Kalbim kırıldı.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Kim olduğunu görmek için arkamı dönmedim. Belki de Dr. Marcus beni kovmaya gelmişti. Ya da Dylan beni sürüklemeye çalışıyordu.

Odaya her kim girdiyse ses çıkarmadı ve daha fazla yaklaşmadı ama varlığını hissedebiliyordum. Sonunda omzumun üzerinden baktım.

Frankie kapıya yaslanmıştı, gözleri kardeşinin üzerindeydi. Sürünerek yaklaştı. Ayak sesleri sessizdi. Sanki Cruz'u derin bir uykudan uyandırmaktan endişe ediyordu.

Söylemek istediğim çok şey vardı ama doğru kelimeleri bulamadığım için sessiz kaldım. Buraya benim için gelmemiştir. Kardeşine veda etmek için buradaydı.

Ona, onunla baş başa geçireceği son birkaç dakikayı borçluydum.

Cruz'u terk etmek beni ne kadar öldürse de, terk ettim. Zaten burada değildi. Ruhu bedenini terk etmişti.

Kapıyı kapattığımda Scarlett, Dylan ve Rio koridorda sessizce konuşuyorlardı. Scarlett adamlardan ayrıldı, bana doğru yürüdü ve kollarını bana doladı. Tek kelime etmeden birbirimize sıkıca sarıldık.

Frankie birkaç dakika sonra Cruz'un odasından çıkana kadar birbirimizi bırakmadık ve ben Scarlett'ten uzaklaştım. Konuşmak için ağzımı açtım, ama Frankie beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Sonunda onun acısına son verdiğin için mutluyum," dedi bana. "Ama seni hâlâ affetmiyorum." Dönüp uzaklaştı ve ben dilimin ucundaki özrü yuttum.

Rio kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu koridora doğru götürdü. Gidişlerini izledim. Frankie çok sert ve gururluydu, hâlâ muhtemelen mezara götüreceği bir kin besliyordu. Kaybolan ilişkimiz için sessizce yas tuttum.

Kapı arkalarından kapanırken Rio omzunun üzerinden baktı. Gözlerimiz buluştu ve çenesini eğdi. Belki de ona göz kulak olacağını bilmemi istiyordu. En azından yalnız olmayacağını biliyordum.

"Hazır mısın?" Dylan sordu.

Başımı salladım. Eve gidip çok sevdiğim adam olmadan nasıl yaşayacağımı düşünmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Nihayetinde Cruz'un bu dünyadan ayrılması için gereken tek şey benim onu bırakıp gitmesine izin vermemdi.

Scarlett ve ben evime doğru giderken sessizdik, ikimiz de düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Manzara bir bulanıklık içinde geçip gitti ve araba yoluma park ettiğimizi gördüğümde neredeyse şok oldum.

"Onunla birlikte olmalıydım," diye fısıldadım karanlığa.

"Öyleydin. En önemli şeylerde onun yanındaydın. Ve o biliyor. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyor. Biliyor." Sesi kelimelerle çatallaştı.

İyi ki araba yoluma park etmiştik çünkü en iyi arkadaşım yıkıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Cruz'un saldırısından beri onu ilk kez böyle bir şey yaparken görüyordum. Belki de bunu özel olarak yapmıştır. I

Bilmiyorum. Ama asla benim önümde değil.

Kaputun etrafında döndüm ve onu sürücü koltuğundan kollarıma çektim.

Noel'den iki hafta önce garaj yolumda yıkıldı. Sanki bir baraj yıkılmıştı ve gözyaşları bir nehir gibi akıyordu. Hala dökülecek gözyaşım kaldı mı diye merak ediyordum.

Titremesi durana ve gözyaşları kuruyana kadar ona sarıldım, sonra Dylan kolunu ona dolayıp yanına çekince kenara çekildim. Gözyaşlarını sildi ve başının üstünü öptü. "İyi misin, Starlet?"

Başını salladı, gülümsemesi suluydu. "Özür dilerim," dedi sesi titreyerek. "Seni rahatlatıyor olmam gerekiyordu."

"Yaptın ve yapıyorsun. Üzülme. Cruz'u kaybeden tek kişi ben değilim." Yas tutmayı bitirmediğimi biliyordum. Belki de henüz başlamamıştım bile.

Ama acımla oturmaya hazırdım. Gerçekten hissetmeye, yaşamaya ve nefes almaya ve umarım her şeyi bırakabileceğim gün gelecekti.

"Haydi içeri girelim, bize çay ya da... sıcak çikolata yapabilirim, belki? Sen ne istersen, Nic," dedi Scarlett.

Başımı salladım. "Eve git ve o muhteşem kızlara sarıl."

"Seni yalnız bırakmayacağız." Bu düşünce karşısında dehşete düşmüş görünüyor. "Nasıl istersen," dedi Dylan bana. "Neye ihtiyacın varsa yaparız."

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Scarlett'in kaşları çatıldı. "Ama... emin misin? Hayır. Asla olmaz. Seni bu şekilde bırakamam. Yalnız kalmanı istemiyorum. Biz kalıyoruz. Ya da ben kalacağım. Dylan, kızları Remy'nin evinden alabilirsin."

."

"Hayır," dedim sertçe, sonra sesimi yumuşattım. "Gerçekten. Gitmeni istiyorum. Yalnız kalmak istiyorum."

Beni bırakmak istemediği için tereddüt etti ve destek almak için Dylan'a baktı. Yüzümü inceledi. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Olumlu."

"Tamam." Başını salladı. "Ama bize ihtiyacın olursa ara. Herhangi bir şey için. Saat kaç olursa olsun, her zaman arayabilirsin."

Scarlett, "Biz senin için buradayız," dedi. "O yüzden lütfen... sadece elini uzat. Yarın seni kontrol edeceğim, tamam mı?"

Dönüp uzaklaşırken başımı salladım.

Tek istediğim yalnız kalmaktı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Ağustos

BUGÜNÜN HAVA DURUMU: BULUTLU, YAĞMUR İHTİMALI VAR VE ÇİFT DOZ KALP AĞRISI.

"İşte. Bunu dene," diye ısrar ettim Sage'e.

Sage ona şüpheyile baktı. "Nedir bu?"

"Neye benziyor?"

"Hamburger mi?" Sage sordu.

"Elbette, bu bir hamburger. Kobe bifteği."

Elimden aldı ve çöreği kaldırdı. "Ama ketçap nerede?"

"Ketçap yok. Bu aioli. Zeytinyağı ve sarımsak emülsiyonu... Sadece dene, olur mu?" "Ekmek neden garip görünüyor?"

"Brioche."

"Beyaz şey nedir?"

"Cheddar. Ye şu lanet şeyi," diye homurdandım.

"Tamam. Tamam." Bana yan gözle baktı. "Ama tadı geçen hafta bana yedirmeye çalıştığın kaka gibiyse tükürürüm," diye uyardı.

"Sana hiç kaka yedirmedi."

"Öyle görünüyordu. Tadı da göt gibi." "Ne oluyor be?"

Böyle şeyler söyleyemezsin."

Omuz silkti. "Dylan da öyle dedi."

Dylan. Nicola'nın arkadaşlarının benim de arkadaşım olması ne kadar komikti. Dünyalar çarpışıyor. Onu ne kadar düşünmemeye çalışsam da sürekli hatırlatıcı şeyler oluyordu.

Onun yedek diş fırçası benimkinin yanında. Duşumda onun şampuanı ve saç kremi. Banyo kapımın kancasına bıraktığı bir tişört. Sehpanın üzerinde ciltsiz bir kitap.

Bir gece seks sahnelerini yüksek sesle okudu ve biz de onları canlandırdık.

Geçen ay, siyah dantel külotunu, kör tadım yapmak için gözlerimi bağladığı ipek kravatla birlikte koltuk minderinin arkasına sıkışmış halde buldum.

Tüm eşyalarını dolabıma tıktırdığım bir kutuya attım. Onu kapısının önüne bırakmam gerektiğini düşünüp durdum ama iki ay sonra hala dolabımda tozlanmaya devam ediyordu.

Sage'in hamburgerden bir ısırık almasını ve çiğnemesini izledim, sonra fikrini bekledim. İşler bu noktaya gelmişti. Hamburgerlerimin lanet olası bir Happy Meal'den daha iyi olup olmadığı konusunda sekiz yaşındaki çocuğumun kararına güveniyordum.

Sage bana başıyla onay verdi ve sürücü koltuğuna geçip yan oturarak bugünkü menü için sosları hazırlamamı izledi.

"Bunu servis edebilirsin," dedi ve büyük bir ısırık daha aldı. "Altın yıldız."

"Teşekkürler. Desteğiniz için minnettarım. Ama hoşuna gitse de gitmese de bugünün menüsüne girecekti." "Sence bugün büyük bir kuyruk olacak mı?" diye sordu, yemeğini yerken ayaklarını ileri geri sallayarak.

Noel Baba şapkası, kırmızı sörfçü Noel Baba kapüşonlu tişörtü ve yeşil eşofman altı giymişti. Noel Baba'nın küçük elflerinden birine benziyordu.

Birkaç hafta önce benimle birlikte yemek kamyonunda takıldı ve Noel listesini yazdı. Kolumdan daha uzundu. Ama Shane'den onun için yapmasını istediğim yeni bir sörf tahtası dışında Sage oyuncak ya da benzeri bir şey istemedi.

Hayır. Benim çocuğum değil. Onun yerine, yetişkin bir adamı ağlatabilecek şeyler istedi. Benden. Yetişkin adam bendim.

Listesi şöyle bir şeydi:

Sevgili Noel Baba,

Lütfen küçük kardeşimin kalbinin iyi ve güçlü olduğundan emin olur musunuz? O çok küçük ve uzun süre yanımda olmasını istiyorum.

Babama onu mutlu edecek bir şey getirebilir misin? Nicola'nın yaptığı gibi.

Dahası da vardı, ama bu çocuk... eski kalp tellerini nasıl çekeceğini kesinlikle biliyordu.

"Sanırım göreceğiz," dedim sorusuna cevap olarak.

Kanatlar için baharatlı mango glazesinin tadına baktım ve biraz daha bal ekledim. Sonra habanero mayonezini çıırtım.

Ari'nin sosyal medya becerileri sayesinde, bu yemek kamyonunu açtığım günden beri uzun kuyruklar vardı. Tek kişilik bir gösteriydim. Tekerlekli göçebe bir şef.

Menüm neredeyse her gün değişiyordu. Yerim de öyle. Bugün marinanın karşısındaki bir ofis binasının önünde bir yerim vardı.

Günlük Nicola dozum, kamyonu tırmanıp Sage'i yumruklayan erkek kardeşinden geldi. "Hey, küçük dostum. Ne var orada?"

"Al. Dene bakalım." Sage hamburgerini Luca'ya uzattı, o da eğilip büyük bir ısırık aldı. "Vay be. Çok güzelmiş."

Karidesli empanadalarımı hazırlarken yarım ağızla "Konuşmana dikkat et," dedim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Luca yanıma gelerek sordu. Bir kap aldı ve kokladı. "Ceviche mi o?"

Ona yan gözle baktım. "Senin işletmen gereken bir restoran yok mu?"

"Evet. Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim." İç geçirdi, ceviche'min tadına baktı ve tekrar iç geçirdi, sonra kalçasını metal tezgâha yaslayıp biberleri doğrayışımı izledi.

Bu bir davetti, sessiz bir yalvarış. *Bana Nicola'yı sor.*

Son iki aydır onun düşüncelerini kafamdan atmaya çalışıyordum. Hiç işe yaramaması büyük sürprizdi.

Bir gün içinde onu düşündüğüm her an için bir kuruşum olsaydı, bu yemek kamyonundan inip kendi restoranımı açmaya yetecek kadar param olurdu.

Sormak istemedim ama içimdeki mazoşist galip geldi. "Tamam, ısıracağım. O nasıl?"

Başını salladı ve yorgun bir iç çekiş daha yaptı. "Sanırım aklımı kaybediyor, dostum."

Nicola çok fazla suçluluk duygusu taşıyordu. Bu yüzden bunun onu parçaladığını ve omuzlarına ağır bir yük bindirdiğini biliyordum. "Onu suçlayabilir misin?"

Luca bir kez daha iç çekerek, "Sanırım değil," dedi. "Ama işe geliyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyor."

yanlış. Onu kaybettiği günden beri durmadan çalışıyor. Bana bunun tuhaf olmadığını söyle."

Çenemi kapalı tuttum ama çalışmanın onun başa çıkma mekanizması olduğunu biliyordum.

"Uyuduğunu bile sanmıyorum," diye devam etti. "Dün gece, gecenin bir yarısı tuvalete gitmek için kalktım ve alt kattan sesler duydum, ben de araştırmaya gittim. Şekerli kurabiye yapıyordu. Düzinelerce. Ona gecenin bir yarısı neden şekerli kurabiye yaptığını sorduğumda, 'Bu bir Noel geleneği' dedi. Cruz ve ben hep Noel'den önce yaparız.' dedi. Ne oluyor lan? Sanki Cruz iş seyahatindeymiş ve yakında eve dönecekmiş gibi davranıyor."

Bu konuda ne yapmam gerekiyordu ki?

Terk edilmiş bir aşıktım. Sırrını açacak yanlış kişi olduğumu kimse göremiyor muydu?

Ama hayır. Luca sanki bu bir terapi seansıymış ve Nicola'nın gerçeklerle yüzleşmesine ve kocasının ölümünün yasını tutmasına yardım edecek adam bendim gibi konuşmaya devam etti.

"Cruz için bir cenaze töreni planlamakta ısrar ettiklerinde ailemizle büyük bir kavga etti ve şimdi onlarla konuşmayı reddediyor."

Sonunda içini döktükten sonra omzuma vurdu ve "Dinlediğin için teşekkürler dostum. Gitmem gerek."

Evet, bunu sen yap. Git ve bagajı bana bırak.

Elimde bir fincan kahve ile farları kapattım ve arkama yaslanıp rahatladım. Gözlerim onun penceresinden hiç ayrılmadı.

Gecenin bir yarısı neden onun evinin önüne park ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da sessiz bir nöbet tutarak neyi başaracağımı düşündüğümü.

Ama işte buradaydım.

Onu uzaktan izlemek. Her şeyin farklı olmasını diledim. Bu kadar acı verici bir şey yaşamak zorunda kalmamasını diledim.

Gitmesine hiç izin vermemiş olmayı diledim.

Ve sonra kendime onun hiçbir zaman gerçekten benim olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Ama bir aptal gibi hâlâ bekliyordum. Diliyordum. Umut ediyordum.

Aşk tuhaf bir şeydir. Sırf o kişi artık hayatınızda değil diye yok olmaz. Eğer kalp bir kas ise, benimki yorucu bir egzersiz yapıyordu.

Çünkü yemin ederim, hala onun için atıyordu.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Nicola

YATAK ODAMIN TAVANINA BAKTIM, AŞKI, KAYBI VE ŞU ÇILGIN ŞEYİ DÜŞÜNDÜM hayat. Bu da beni ölüm hakkında düşünmeye itti. Kesinliğini. Cruz'un ölmesine yardım ederek oynadığım rol.

Vefat ettiği geceden beri aklımın bir köşesinde bir düşünce vardı. Şimdi ise ön plana çıkmıştı. Dylan'ı Cruz'la *bir saat* yalnız bırakmıştım. Dylan'ın gözetiminde ölmesi tesadüf müydü? Cruz'un kalbi güçlüydü. Acısını uzatmak istediğimden değil. Tam tersi. Beklemek ve acı çekmekle geçen uzun, yorucu bir hafta olmuştu. Ama doktor bana açıkça iki haftaya kadar sürebileceğini söylemişti, bu yüzden Cruz'un bu kadar ani ölmesini garip buldum.

Saate bakmadan telefonumu elime aldım ve açtım. Cevapsız mesajları görmezden gelerek başparmağımı ekranın üzerinde kaydırdım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Dylan ikinci zil sesinde cevap verdi. "İyi misin?" İyi miydim? Yaklaşamadın bile. Ama onun sorusunu görmezden geldim ve kendi sorumu sordum. "Gerçekten ne oldu Dylan? O sadece... nasıl oldu?"

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Hepimiz için aynı şey olacak. Kalbi durdu." Yüzünü görebilmeyi isterdim ama Dylan söz konusu olduğunda bunun bir faydası olacağından şüpheliydim. Yüzü nadiren bir şey ele verirdi. "Aynen böyle."

"Aynen böyle. Hızlı ve acısız oldu. Tam da hepimizin onun için olmasını istediği gibi." *Tam da hepimizin onun için olmasını istediği gibi.* Sözlerini düşünerek birkaç dakika sessiz kaldım. Ve işte o zaman arkadaşının ölümüne yardım ettiğinden gerçekten şüphelendim. "Dylan-"

Sözümü kesti. "Her şeyi sorgulamayı bırak, Nic. Onun zamanıydı. Bu kadar basit." Ona inandım mı? Hayır. Onu suçladım mı? Emin değildim.

Bir yandan Cruz'un son anlarını onunla geçiremeyecek kadar aldatılmıştım. Ama öte yandan, Dylan şüphelendiğim şeyi yaptıysa, arkadaşını içinde bulunduğu cehennemden daha fazlasını yaşamaktan kurtardı.

Aşk da böyle bir şey değil miydi zaten? "Nic? Hâlâ orada mısın?" "Evet, buradayım. Gitmem gerek. Scarlett ve çocuklara sevgilerimi iletin...."

"Bekle bir dakika. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Ama teşekkürler." O daha fazla konuşmadan aramayı kestim, telefonumu tekrar kapattım ve komodinin üzerine attım.

Sonra tavana bakmaya geri döndüm ve aşkın tüm yönlerini düşündüm.

Bazen aşk büyük jestlerle ilgilidir. Ama daha çok, biri için yaptığınız küçük şeylerdi.

Onlara sunduğunuz sabah kahvesinde.

Sahilde sessiz yürüyüşler.

Birbirinize sımsıkı sarıldığınız geceler.

Kendinizi kötü hissettiğiniz günlerde, sizinle birlikte kanepeye kıvrılır ve şikayet etmeden en sevdiğiniz filmleri milyonuncu kez izlerler.

Kileri en sevdikleri atıştırmalıklarla dolduruyor ve erkeklerle poker gecesi için yeterince bira bulundurmalarını sağlıyor.

Basketbol taraftarı olmadığınız halde Lakers'a tezahürat yapmaktır.

Aynı esprilere gülmek ve yüzlerce kez duyduğunuz aynı hikayeleri dinlemek ama yine de onları komik ve ilginç bulmaktır.

Kişiye bir numara olduğunu göstermek için yaptığınız önemsiz gibi görünen her şeydir.

Önemliler. Onlar önemli. Onlar senin dünyanın. Tüm evreniniz.

Cruz ve ben tüm bu küçük şeyleri ve büyük olanları da yaptık.

Bu yüzden hiç pişmanlık duymadım. Çünkü ortaya çıktım. O hala buradayken en önemli olan her şey için oradaydım.

Önemli olan buydu. En önemli şey buydu.

Ve eğer Dylan en iyi arkadaşının acısına son vermeyi kendine görev edinmişse, ben kim oluyordum da ona yanıldığını söyleyebiliyordum?

Yaptığımız *her şey* aşk içindi.

Bir araba motorunun kendine özgü gürültüsünü duyduğumda kulaklarım dikildi. Araba değil. Bir pikap.

Şeftali.

Yatağımdan yuvarlandım, pencereye doğru süründüm ve perdeyi kenara ittim.

Avucumu pencere camına bastırdım ve karanlığa baktım, ay ışığında kamyonetinin silüetini zar zor seçebildim. Bir ağacın çıplak dalları tarafından kısmen gizlenmişti.

Ama o olduğunu biliyordum.

Kalbim tekledi ve sonra uçuşa geçti.

O buradaydı.

Geçtiğimiz iki ay boyunca onu aklımdan ve kalbimden uzaklaştırmaya çalıştım. En iyi niyetime rağmen, her zaman işe yaramadı.

Şimdi çok güçlü bir ihtiyaç tarafından ele geçirildim. Onu görmek için. Sesini duymak için. Ona tekrar yakın olmak. Durup düşünmeden dolabımdan bir çift spor ayakkabı aldım ve ayaklarımı içine soktum,

ve başıma bir bere geçirdim.

Sonra merdivenlerden koşarak indim, kapıdan fırladım ve araba yolundan aşağı koştum.

Kaputtan yolcu tarafına geçip kapıyı açarken kalbim hızla çarpıyor, kollarım ve bacaklarım titriyordu.

Bank koltuğuna kaydım, kapıyı kapattım ve koltuğa yaslandım. Nefes nefese kalmıştım, nefesimi tutmaya çalışıyordum.

Nasıl davranacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi beni izliyordu. Sonra

bakışları kıyafetimin üzerinde gezindi - kocamın eşofman altı ve Lakers kapüşonlusu, kalın tüylü Noel çorapları ve gri bir bere.

Muhtemelen dengesiz görünüyordum ve belli ki onu şaşırtmıştım. Muhtemelen dışarı çıkıp kamyonetine atlamamı beklemiyordu.

Kahve ve Ağustos gibi kokuyordu. Sandal ağacı ve narenciye. Sıcak ve erkeksi. Başım dönüyordu. "Neden evimin önünde oturuyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok." Parmaklarını direksiyona vurdu ve gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim, sanırım."

Kalbim sıkışmıştı. August uzaktan da olsa hâlâ beni korumaya çalışıyordu. "Ve sen bunu kamyonunun içinden yapabileceğini mi sandın?"

Omuz silkti. "Belki de sadece bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni istedim." "Ve işte buradayım. Senin kamyonetinde."

"Buyurun." Kahvesinden bir yudum aldı ve seyahat kupasını bana uzattı.

Ellerimi etrafına doladım ve bir yudum aldım. Kahvenin tadı dilimde acıydı. Bir yudum daha aldım ve ona geri uzattım.

"Seni özledim," dedim eşofmanın kollarını ellerimin üzerine çekerek. "Ve seni seviyorum. Seni başından beri sevdim."

Konuşmasını bekledim ama o kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse kelimeleri yüksek sesle mi söyledim yoksa kafamda mı düşündüm diye merak edecektim. Sonunda iç çekti. "Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor Nicola?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum." Koltuğa yaslandım, yüzüm öne dönüktü ve kollarımı kendime doladım. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Sana kim olduğunu söylememi ister misin?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... bunu nasıl yapacağımı anlamaya çalışıyorum. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor," diye itiraf ettim.

Cruz'un öldüğü geceden beri tek bir damla gözyaşı dökmedim.

August hiçbir şey söylemedi ve ben de bundan memnundum. Başka birinden daha üzgün olduğumu duymaya ihtiyacım yoktu. Bu kelimeleri duymaktan bıkmıştım.

Konuşmak yerine elime uzandı ve büyük, sıcak, nasırlı eliyle tuttu.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Haftalardır ilk kez nefes alabildiğimi hissettim.

Komikti. August'la ilk tanıştığımda odadaki tüm oksijeni emdiğini düşünmüştüm. Şimdi ise onsuz nasıl nefes alacağımı bile bilmiyormuşum gibi hissediyordum.

Koltuğun üzerinden sürünerek geçmek ve kucağına tırmanmak istedim. Yanağımı göğsüne bastırmak ve elimi kalbinin üzerine koyup parmak uçlarımda altındaki güçlü ve sabit ritmi hissetmek. Yüzümü boynunun kenarına yaslamak ve onu içime çekmek.

Ama ben olduğum yerde kaldım ve birleşen ellerimize baktım.

"Beni bir yere götürebilir misin?"

Elimi bıraktı ve direksiyonu kavradı. "Neden? Dikkatini dağıtmaya ihtiyacın olduğu için mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Ve gerçekten birlikte olmak istediğim tek kişi sensin."

"Şanslıyım," diye kestirip attı ama kontak anahtarını çevirdi ve motor kükreyerek çalıştı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Neresi olursa. Sadece seninle olmak istiyorum." Sesimin dengesiz çıktığını biliyordum. Ama umursayacak enerjim yoktu.

August, "Emniyet kemerinizi bağlayın," dedi.

Dediğini yaptığımda, arabayı yola çekti ve sürmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" Bir süre sonra sordum.

"Ya seveceğın bir yere. Ya da seni oraya getirdiğim için beni lanetleyeceksin."
Ona baktım ve profilini inceledim. "Bizim aramızda bir şey yok, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Nicola

NEREDE OLDUĞUMUZU ANLADIĞIMDA AUGUST'UN NE DEMEK İSTEDİĞİNİ ANLADIM. BREA'NIN KARTAL TEPELERİ Mahalle. Babam her yıl bizi Noel ışıklarını görmeye getirirdi ve yıllar sonra Cruz ve ben her zaman onları görmek için hacca giderdik.

Bir keresinde bundan bahsetmiş ve August'a Sage'in buna bayılacağını söylemiştim. Temmuz ayında Noel'den bahsetmemin komik olduğunu düşündü.

"Beni neden buraya getirdin?" Arabayı bir tembelin hızıyla sürerken sordum.

"Nostalji."

"Nostalji mi?"

Omuz silkti. "Yas tutma sürecini başlatmaya yardımcı olabilir."

Kickstart. Ne kadar komik bir kelime seçimi. Neredeyse üç yıldır yas tutmuyor muydum? "Şimdi de yas konusunda uzman mı oldun?"

"Hayır ama arkadaşların ve ailen senin için endişeleniyor."

"Kiminle konuştun?"

"Luca. Ari. Scarlett."

"Grup sohbeti gibi bir şeyiniz var mı?"

Alay etti. "Hayır. Yemek kamyonuna uğruyorlar. Denesem bile senden kaçamam." "Özür dilerim." Sesim o kadar da üzgün gelmiyordu.

"Hayır, değilsin."

"Özür dilerim," dedim gülerek.

Pencereden dışarıyı işaret etti. "Işıklara bak, Nicola."

"Bakamam."

Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine arabayı o kadar yavaş sürdü ki bu mahalleden çıkmamız sonsuza kadar sürecekti.

Sonunda bakışlarımın pencereye kaymasına izin verdim. İçimi bir hüznün dalgası kapladı.

Cruz ve ben, tıpkı ailemin yaptığı gibi, mini marshmallow'lu sıcak çikolata ve ev yapımı şekerli kurabiyeler getirirdik. Ailemin geleneklerini çok severdi çünkü kendi gelenekleriyle büyümemişti, bu yüzden onları devam ettirmek istiyordu.

Eskiden Noel müziğinin sesini açar ve şarkı söylerdim.

Bir melodiyi taşıyamamamı hiç umursamadı. Coşkumun, kötü performansımı telafi ettiğini

söylerdi.

şarkı söyleyen ses.

Ama artık o yoktu ve planladığımız şeyleri yapma şansımız asla olmayacaktı. Bir daha asla birlikte şekerli kurabiye yiyemeyecek ve sıcak çikolata içemeyecektik.

Kuzey ışıklarını görmek için İsveç Laponyası'na yaptığımız geziye asla katılmayacaktık. Geziyi Noel sürprizi olarak bir yıl öncesinden planlamış ve organize etmişti.

August'a baktım, direksiyonun arkasında çok sabırlı ve metanetli duruyordu. "Gerçekten gitti," dedim sanki bu düşünce aklıma yeni gelmiş gibi.

"Evet, Nicola. O gerçekten gitti."

Ve sanki doğru olduğuna inanmam için gereken tek şey onun onaylamasıymış gibi, yıkıldım ve nefes alamayacak kadar hıçkıra hıçkıra ağladım.

Cruz için ağladım. Bu dünyadan çok erken ayrılmanın trajedisine. Ve kaybettiğim her şey için ağladım.

İlk gerçek aşkı. Gitti. Onun yüzünü bir daha asla göremeyecektim. Onunla bir daha asla Noel ağacı dikemeyecektim.

Onun şakalarına asla gülme.

Asla dudaklarını öpme ya da elini tutma.

Gözyaşlarımdan Noel ışıklarını bile göremiyordum.

Dünya karanlık ve kasvetli görünüyordu ve her şey anlamsız geliyordu.

August kenara çekip kamyonu park etti ve sonra koltuğa oturup beni kollarına aldı ve bana sarıldı. Ben ağlarken o da saçlarımı okşadı.

Ve düşündüm *ki, ikisini de hak edecek ne yaptım?*

Biz ölümlüler aşık olmak için ne kadar aptalız.

Kırılma ihtimalini bile bile kalbini vermekten daha çılgınca ne olabilirdi?

Her şey çok umutsuzdu. Dünya acımasız ve affetmezdi.

Yine de hayat devam ediyordu.

Ben de öyle.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Ağustos

ŞUBAT

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu güzel bir esmer.
"Evet." Yanaklarımdan hava üfledim. "Birine çiçek göndermek istiyorum." Güldü. "O zaman doğru yere geldin."
"Evet, öyle görünüyor. Ben pek çiçek seven bir adam değilim." "Bu konuda yardımcı olabilirim. Olay nedir?"
Olay neydi? Nicola'nın restoranı Michelin yıldızıyla ödüllendirilmişti. Olay buydu. Bugünlerde çoğu şey gibi bu da acı-tatlı hissettirdi.
Onunla çok gurur duyuyordum. Yapmak istediği şeyi yapacağından hiç şüphem yoktu. Ama bir yanımda, tamam, büyük bir yanımda, onun başarısını kutlamak için orada olabilmeyi diledi. Bu paylaştığımız bir şey olabilirdi.
Ama o gemi batmıştı ve şimdi Nicola ve ben sadece birbirini seven ama ayrı hayatlar yaşayan iki kişiydik.
"Çiçekler özel biri için mi?" diye sordu satıcı kız ilk soruyu yanıtlamayınca.
"Öyle de denebilir." Zorluk çıkarma niyetinde değildim ama bu soruya bile cevap vermek zordu. Nicola benim için neydi şimdi?
"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi gülerek. "Bir kadın mı? Yoksa bir erkek mi?" "Bir kadın."
"Şanslı kız."
Bundan pek emin değilim. Nicola'yı kamyonetimde ağlayarak yıkıldığı geceden beri görmemiştim. O kadar çok ağlamıştı ki, kendini yıpratmış ve dönüş yolunda bankta uyuyakalmıştı.
Onu evine taşıdım, merdivenlerden yatak odasına çıktım, yatağına yatırdım ve gitmeden önce iyi olduğundan emin oldum.
Şu anda onun hayatında olamazdım. Bu çok zordu.

Her ne kadar bu konuda ona yardım etmek istesem de yapamazdım. Kocasının yasını tutmalı ve kaybının yasını kendi zamanında ve kendi şartlarında tutmalıydı.

Her ne kadar büyük adam olmak istesem de, ona hâlâ aşkıttım.

Yani onun koltuk değneği ya da başa çıkma mekanizması olamazdım. Uğraştığı ağır şeylerden uzaklaşmak istediğinde başvurduğu adam olamazdım.

O gecedен sonra Luca'ya Nicola hakkında konuşmak istemediğimi söyledim ve Ari'ye de aynı şeyi söyledim. Kendimi korumak için.

Ama Ari bana Michelin yıldızını haber vermek için mesaj attı. Şu anda Nicola'nın yanında olamasam da bilinçaltımda hâlâ onu bekliyordum.

Bir gün için. Gelecekte zamanlamamızı nihayet doğru yapacağımız bir gün için.

İşte ben de Main Street'teki bir çiçekçi dükkânındaydım ve bu duruma uygun buketin nasıl olması gerektiğine karar vermeye çalışıyordum.

Pembe mi? Sarı mı? Kırmızı? Clueless?

"Biliyor musunuz?" Satıcı kıza söyledim. "Çiçekleri atlayacağım. Ama zaman ayırdığınız için teşekkürler." "Oh. Tamam. Fikrinizi değiştirirseniz seve seve yardımcı olurum." Bana öyle bir gülümsedi ki

artık çiçeklerden bahsetmediğimiz izlenimine kapıldım.

"Minnettarım. Ama ben iyiyim." İşler daha da garipleşmeden dükkândan çıktım ve caddedeki park yerime doğru yürüdüm.

Sonra kısa bir süre durdum ve pencereden baktım.

Yürümeye devam et. Kötü bir fikirdi.

Siktir et.

Bu daha çok bize benziyordu, bu yüzden kapıyı ittim ve Sicilya fıstıkları için bir çizgi yaptım. Sattıkları en büyük poşeti aldım - beş kilo - ve tezgâha doğru taşındım. Hâlâ lisede okuyormuş gibi görünen bir çocuk satın aldığım ürünleri saydı. Kartımı makineye okutup poşeti aldım ve kapıya yöneldim, tam o sırada bir adam içeri girdi, zil onun varlığını duyurmak için çalıyordu.

Onu son gördüğümünden bu yana yıllar geçmişti ama Antonio Benedetti pek değişmemişti. Geniş omuzları, artık daha fazla kırılmış gür siyah saçları ve Nicola'nıninkilerle aynı tonda derin kahverengi gözleri olan iri bir adamdı.

Beni tanıma ihtimali neydi ki? Hızlı bir çıkış yapıp ondan kaçmayı umuyordum ama kısa bir süre durdu ve kapıyı kapattı.

Gözleri yüzümden elimdeki çantaya ve sonra tekrar yüzüme kaydı. "Çaldığın yarım kilo antep fıstığı için bana hâlâ borçlusun."

Neredeyse gülecektim.

Sanırım beni tanıma ihtimali oldukça yüksekti.

"Borçlarımı ödemekten mutluluk duyarım." Cüzdanıma uzandım. "Sana ne kadar borcum var?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kızımdan uzak durursan ödeşmiş oluruz."

"Artık on altı yaşında değil." Yirmi birinci yüzyılda olduğumuzdan bahsetmiyorum bile, on dokuzuncu yüzyılda değil.

"Hayır, değil." Bana bilmiş bir bakış attı. "O kederli bir dul. O iyi bir adamdı."

İma edilen şey açıktı. O iyiydi, sen değilsin. "Eminim öyledir." Yanından geçip kapıya doğru uzandım ama sözleriyle beni durdurdu.

"Seni kızımın gördüm. Eylül ayında."

Döndüm ve sesindeki suçlamayı duydum. "Eskiden kızınız için çalışırdım, bu yüzden birlikte çok zaman geçirdik."

"Kamyonetlerde öpüşmek mi? Çalışıyor olman gerekirken kızımınla yaptığın şey bu muydu?"

Ona öpüşmekten çok daha fazlasını yaptığımızı söylemekten kendimi alıkoydum. Bunun pek iyi karşılanacağını sanmıyordum. "O yetişkin bir kadın ve zamanını nasıl geçireceği ve kiminle geçireceği seni ilgilendirmez."

"O evli bir kadındı."

"Evet, öyleydi. Ama kocası artık burada değildi. Yaşamayı bırakması mı gerekiyordu? Kendini birazcık mutluluktan mahrum mu bırakmalıydı? Onu suçlu hissettirmeden ya da seçimlerinden dolayı yargılamadan da hayat yeterince zor. O senin kızın ve eminim onu seviyordur. O yüzden bırakın mutlu olsun. Bunu nasıl yapacağına karar vermek sana düşmez."

Kapıyı çekip açtım ve dışarı çıktım.

Antep fıstıklarını ona vermedim.

Restoranının Michelin yıldızına layık görüldüğünü bildirmek için mesaj atmadım, aramadım ya da herhangi bir şey yapmadım.

Onun yerine Chula Vista'ya gittim. Hazır başlamışken, başladığım işi de bitirebilirdim.

Frankie'yle konuşup bir yere varamadıktan sonra, kendime Nicola için endişelenmeyi bıraktığımı söyledim. Onu düşünmeyeceğime yemin ettim.

Evet, hayal görüyordum.

Ama denediğin için bonus puan.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Nicola

DYLAN VE LUCA KARARLIYDI. CRUZ BİR PARTİ İSTERDİ. BİZ DE ŞENLİK ATEŞİ PARTİSİ YAPTIK. Eyalet plajında. Bira ve soda dolu soğutucular getirdik. Kızartmak için marshmallow. Cruz'un en sevdiği yiyecekler. Kanat, nachos, hamburger ve sosisli sandviç. Ve Frankie'yle birlikte gelen Rio'nun ikramı bir tepsi taco.

Geleceğinden emin değildim. Ona sesli mesajlar ve mesajlar bırakmışım ama hiç cevap vermemişti. Geldiğinde Dylan onu kenara çekti ve bir süre konuştular. Şimdi sarılıyorlardı ve kız gözyaşlarının arasından gülümsüyordu.

Bütün gece beni görmezden gelmesi umurumda değildi. Önemli olan tek şey onun burada olmasıydı.

Etrafımdaki tüm arkadaşlarımıza ve ailemize, şenlik ateşinin etrafında koşuşturan çocuklara ve konuşup gülen yetişkinlere baktığımda Cruz'un buna bayılacağını biliyordum.

Onun tarzında bir partiydi. İyi arkadaşlar. Bolca bira. Ve taşınabilir hoparlörlerden bangır bangır müzik. Şöyle derdi, "İşte bütün mesele bu. Hayatı yaşamaya değer kılan şey budur."

Annemle babam ellerinde yemek tabaklarıyla geldiklerinde kalbim doluydu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim yanlarına gittiğimde. Noel'den beri onlarla neredeyse hiç konuşmamışım.

Annem beni kollarına çekti. "Ah, tatlım. Biz aileyiz. Tabii ki buradayız." "Bir köfte al," dedi babam. "Cruz onları hep sevmiştir."

"Öyleydi," dedim gülerek. "Köftelerini çok severdi baba. Ve seni de sevdi. İkinizi de." "Biz de onun ailesiydik," dedi annem.

"Biliyorum. Ve özür dilerim. Seçimlerime katılmadığınızı biliyorum. Ama onu hayatta tutmak için yaptığım ilk seçim kendim içindi. Bencilce ve yanlıştı ve ben-"

"Böyle söyleme Nicola," dedi babam sert bir sesle. "Tanrıçılık oynamak bize düşmez."

Böyle hissettiklerini biliyordum ama fikirlerini değiştiremezdim ve denemeyecektim bile. "Bırak da bitireyim. Lütfen. Onun hayatına son vermeyi seçtiğimde, bu kararı kolay vermedim. Sürekli düşündüm... Cruz ne isterdi? Ve onun ne isteyeceğini biliyordum. Cruz gururlu bir adamdı ve ben onun onurunu elinden aldım. Onu tamamen etrafındaki herkese bağımlı bir duruma düşürdüm. Bebekler kendileri için ondan daha fazlasını yapabilirler. Sonunda ona itibarını geri vermek istedim. Zarafetle ölmesine izin vermek. Kendi şartlarıyla. Kendi zamanında. Bunu sevgimden yaptım. Hayatımda verdiğim en zor karardı. Ama doğru olanın bu olduğunu biliyorum. Umarım beni affedersin.

ama eğer yapamıyorsan, o zaman senin sevgin yeterli."
Konuşmamı bitirdiğinde tek kelime etmediler.
Annem gözyaşlarını sildi. Babam boğazını temizledi, buradan başka bir yerde olmayı, bu konuşmayı yapmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.
Bildiğim gibi affetmek zaman alırdı. Söylemem gereken her şeyi söylemiştim, bu yüzden daha fazla zorlamadım. Diğerleriyle konuşmak için uzaklaşmadan önce "Partinin tadını çıkarın," dedim.
Sanki bu bir
düğün resepsiyonu veya doğum günü kutlaması.
Ama bu bir kutlamaydı, değil mi? İyi
yaşanmış bir hayatı kutluyorduk.
Soğuk, berrak bir kış gecesinde, şenlik ateşinin alevleri karanlığı aydınlatırken, sevdiğim tüm insanlar son vedalarını etmek için sahilde toplandılar.
Neredeyse herkes. Biri
özellikle yoktu.

Saatler sonra, Cruz'la ilgili hikayelerimizi paylaştıktan ve daha mutlu zamanlarımıza güldükten sonra, gökyüzü fenerlerimizle birlikte suyun kenarında toplandık. Dileklerimizi ve mesajlarımızı ince beyaz kağıtlara keçeli kalemle yazmıştık.

Cruz'a söylemem gereken her şeyi söylemiştim, bu yüzden kelimeler yerine benimkine sonsuzluk sembolü çizdim. Onlara ışık tuttuk ve sonra gitmelerine izin verdik.

Beyaz kâğıt fenerler gökyüzüne sürüklendi ve okyanusun üzerinde uçarak gökyüzüne doğru bir iz bıraktı. Yürek parçalayacak kadar güzeldi. Çok dokunaklıydı.

Sevmiştim ve kaybetmiştim. Ama hala ayaktaydım. Hâlâ burada hayat denen bu çılgın şeyi kutluyordum.

Veda ediyormuş gibi hissetmedim.

Daha çok seni başka bir hayatta tekrar görecekmişim gibi hissettim.

Seni bulacağım ve tekrar gülecek, gülümseyecek ve güneşte yürüyeceğiz.

Ama henüz onu bulmaya hazır değildim. Hâlâ yapmak istediğim çok fazla şey vardı.

Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde bir daha asla mutlu olamayacağınızı düşünürsünüz. Ama yavaş yavaş ışığın içeri girmesine izin vermeye başlamıştım.

Ancak fenerlerin ışıkları karanlığın içinde kaybolduğunda döndüm. Ve işte o zaman onu gördüm. August Harper.

Kumsalın tepesinde duruyordu, ateşin titrek alevleri güzel yüzüne sıcak bir parıltı yayıyordu.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve birkaç dakika boyunca onu içime çektim. Koyu renk saçlarını. Deniz yeşili gözlerinin delici bakışları. Güçlü çenesi ve dolgun dudakları. Geniş omuzlu ve hayattan daha büyük.

İlk aşkımın yasını tutmaya fırsat bulamadan aşık olduğum adam.

Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuşum gibi sahilde yürüdüm ve onun önünde durdum. "Merhaba," dedim. "Merhaba."

İkimiz de güldük.

Kot pantolonu, kalın siyah kazağı ve siyah beresiyle çok iyi görünüyordu.

"Burada olmana sevindim," dedim. "Yaptığınız her şey için size teşekkür etmek istedim. Siz olmasaydınız o Michelin yıldızını asla alamazdık."

"Bu saçmalık. Ben olsam da olmasam da alacaktın." Başımı salladım. "Hayır. Bunu sen mümkün kıldın."

"Bunu hak ettiğin için aldın."

O olmasaydı bunun asla gerçekleşmeyeceğine dair inancımın arkasında durdum. Ama onunla tartışmayacaktım.

"Seni görmek çok güzel," dedim usulca.

Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Konuşmadan önce birkaç saniye sessizlik oldu.

"Evet, bir kez daha olmamam gereken bir yerdeyim."

"Sadece beni mi kontrol ediyorsun? İyi olduğumdan emin olmak için mi?"

"Kötü bir alışkanlık haline geldi." Ağzının kenarını ısırdı, daha fazlasını söyleyecek sandım ama geri çekildi, gitmeye hazırdı. "Kendine iyi bak, Nic."

Dilimin ucuna gelen kelimeleri ısırarak başımı salladım. "Sen de."

Söylemek istediğim her şeyi söylememek çok zordu.

Seni hala seviyorum.

Seni eksik bir uzuv gibi özliyorum.

Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Bu konuda çok iyiydin.

Birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu biliyordum. Ama zamanımız gelmemiştir.

Ona her şeyimi veremezdim ve o da daha azıyla yetinmek zorunda kalmamalıydı. Zamana ve boşluğa ihtiyacım vardı ve August bunu biliyordu. O da biliyordu.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve başı öne eğik, elleri cebinde uzaklaştı. O gittikten çok sonra ben hala aynı yerde duruyordum.

Onu aramadığım sürece bir daha göremeyeceğime dair garip bir his vardı içimde. Benimle ilgilenmeyi bırakmıştı.

Aşk ve kederin bir arada var olabilmesi ne kadar garip. İstesem de August'u sevmekten vazgeçemezdim. En karanlık günlerimde bile, sonunda kendime gerçekten yas tutma izni verdiğimde, yine de küçük ışık pırıltıları parlıyordu. O ışık August'tu. Çünkü o hala benim güneşimdi.

"Onu seviyorsun, değil mi?"

Frankie'ye dönüp baktım, benimle konuşmasına o kadar şaşırmıştım ki bir an için soruyu unuttum. Soru bile değildi. Bir ifadeydi. İnkâr edemezdim ama çıkıp ona başka bir adamı sevdiğimi söylemenin doğru olduğunu düşünmüyordum. Onu arzuladığımı. Onu arzuladığımı. Kocamın anma töreninin yapıldığı gece bile August'u istiyordum.

İnsan ruhu son derece dayanıklıdır. Ve biz ölümlüler doğamız gereği benciliz.

Boğazımı temizledim. "Sen iyi misin?" Onun yerine ben sordum. Birbirimizle medeni bir şekilde konuşmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. Büyük boy siyah bir Lakers kapüşonlu sweatshirt, yırtık bir kot pantolon ve üzerinde "SAYGI" yazan siyah bir bere giymişti. SAYGI. O gece Lakers maçına giderken de aynı kıyafeti giymişti. Bu gece bunu giymeyi seçmesi ne kadar garipti.

"Bu anma töreninin neredeyse üç yıl gecikmiş olması dışında her şey yolunda, Nic.

Peki ya sen? Vicdanın sana nasıl davranıyor?"

Tamam, bana tavır yapıyordu. Tamam. Cruz da ondan hep alırdı, ben de arabuluculuk yapardım. Frankie ve Cruz birbirlerini seviyorlardı ama kedi köpek gibi kavga ederlerdi. "Bunun üzerinde çalışıyorum.

Ama her gün biraz daha hafifliyorum. Ve bu konuda kendimi suçlu hissetmemeyi seçiyorum."

"Aferin sana," dedi Frankie, sesinde alaycılık vardı. "Benimle konuşmaya geldi, sen

biliyorum."

"Kim?"

Kadın homurdandı. "Sence kim? August'u."

"Ah. Biliyordum." Gerçi bu beni pek şaşırtmadı. Ben de Sasha'ya aynısını yapmıştım. August ve ben her zaman birbirimizi korumaya ve savunmaya çalışmıştık.

Ama bu gece Ağustos'la ilgili değildi, bu yüzden konuşmayı en acil konuya geri çevirdim. "Özür dilerim Frankie. Sana yaptıklarım için özür dilerim. Yaptığım seçimler için özür dilerim. Bunu söyleyebilirim.

Bir fark yaratacağını düşünseydim milyonlarca kez söylerdim. Ama biliyorum ki kelimeler hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bu yüzden bana ihtiyacın olursa ben buradayım. Tekrar hayatının bir parçası olmayı çok isterim. Ama bunu sana bırakıyorum."

"Nefesini tutma, Nic."

Gerçekten başka bir şey bekliyor muydum? İlişkimiz geri dönülmez bir şekilde bozulmuştu.

Gitmek için döndü ama onu sözlerimle durdurdum. "Evi satıyorum. Tek kişi için çok büyük ve Cruz olmadan ev gibi hissettirmiyor. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca onun tüm eşyalarını gözden geçireceğim. Bir şey isterseniz uğrayın."

Yarı dönmüştü. "Bütün eşyaları hala sende mi?"

Başımı salladım. "Hiçbir şeyden kurtulmadım. Diş fırçası hala tutucuda duruyor. Duş jeli ve şampuanı. Tıraş kremi ve usturası. Garajdaki tüm aletleri. Evindeki spor salonu. Her şeyi sakladım. Ve her şeyi tam olarak bıraktığı yerde sakladım."

"Bu çok üzücü, Nic. Tıraş kremi istemiyorum. Ama uğrayıp bazı eşyalarını alabilirim."

"Tamam. Bu iyi olur."

"Bu bizi arkadaş yapmaz," dedi hemen.

Frankie. Her zaman çok sert ve acımasızdı. Ama bana verdiği azıcık şeyi doğru yönde atılmış bir adım olarak kabul ettim.

Gecenin sonunda en iyi arkadaşım ve kocasıyla sahilde oturduk. Üçümüz Cruz'a kadeh kaldırdık ve birlikte bira içtik.

Acı tatlıydı.

Ayrılırken, beni cipime kadar geçirdiğinde Dylan'la yalnız bir an geçirdim. "Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için."

Sadece çenesini eğdi, sözlerimi onayladı, yüzü ciddiydi ve biliyordum ki...

Cruz'un ölmesine yardım ettiğini biliyordum. Çünkü Dylan'ı tanıyordum. Hiçbir şeyi şekerle kaplamayan eski kötü çocuk.

Bazen huysuz bir pislikti. Bazen yanlış şeyler yapardı ama doğru nedenlerle. Ama onun büyük bir kalbi olduğunu biliyordum, çünkü Scarlett'i nasıl sevdiğini gördüm. Onun bastığı toprağa nasıl taptığını. Kızlarına en değerli hediyeymiş gibi davranıyordu.

Dylan birini sevdiğinde, şiddetle severdi. Cruz'u da sevmişti. Onun bir dakika daha acı çektiğini görmeye dayanamazdı.

Cruz için yaptı, benim için de yaptı. Ve bunu nasıl yaptığı hakkında da bir fikrim vardı. Yastığımı ve battaniyemi Cruz'un odasındaki sandalyenin üzerinde bırakmıştım. Sonradan fark ettim ama döndüğümde yastık yoktu.

Sevgi adına ne kadar ileri gider, ne kadar çok şey yapar ve hangi günahları işlerdik?

Cevabı biliyordum.

Sevdiğim insanlar için her şeyi yapardım.

Bu süreçte kendi kalbimi kırmak zorunda kalsam bile.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Nicola

HAZİRAN

"Demek istediğim August'un seni mutlu ettiği," dedi Luca mutfağındaki adada oturduğu yerden. "Ve seninle birlikteyken çok daha mutlu görünüyordu."

"Ne zamandan beri aşk hayatımla ilgileniyorsun?"

"İstemiyorum. Ama kız kardeşimin mutlu olmasını önemsemek suç mu?"

"Hayır," diye geçiştirdim. "August mutsuz görünüyor mu?" Onun mutsuz olmasını istediğimden değil.

Luca omuz silkti. "Ben olsam o kadar uzağa gitmezdim. Neden yemek kamyonuna uğrayıp kendin görmüyorsun?"

"Yapamam." Bir kutu bulaşığı bantladım ve keskin kalemimle etiketledim, sonra başka bir kutu aldım ve yere diz çökerek dolaptan tencere ve tavalarımı topladım.

"Neden olmasın? Seni durduran ne?"

Durdum ve kahvaltılık burrito ile karnını doyurmakta olan Luca'ya baktım.

"Vay be. Bu çok iyi. Bir tane ister misin?" Tezgâhın üzerindeki kahverengi kâğıt torbaya uzandı ve sarılmış bir burrito çıkardı. "Senin için de bir tane getirdim."

"Nereden aldın bunu?"

"Ağustos." Büyük bir ısırık daha aldı ve bir lokmanın etrafında konuştu. "Onları Sage için yapıyor."

İçimi bir özlem acısı kapladı. İkisini de o kadar çok özlemiştim ki fiziksel olarak acı çekiyordum. Ama özellikle August'u özledim. Gülüşünü. Kahkahasını. Büyük, güçlü ellerini. Sevgi dolu kollarını. Onunla ilgili her şeyi özledim. "Sekiz yaşındaki bir çocuğun kahvaltısını mı çaldın? Daha ne kadar alçalacaksın?"

Luca kaşlarını çattı. "August ekstralar yaptı. Bu senin için."

Elinden aldım ve karşısındaki tabureye oturdum. Toplanmaya kısa bir ara vermekten zarar gelmezdi. Haftalar önce başlamıştım, bu yüzden mutfak yapılacak son şeydi. "Bunu sadece benim için mi yaptı?" Burritoyu ısırmadan önce inceleyerek sordum.

"Evet, öyle yaptı."

İlk ısırığı aldığımda biraz inlemiş olabilirim. Çırpılmış yumurta, keskin kaşar, siyah fasulye, avokado, kişniş, salsa... Çenemden aşağı bal damladı, sildim ve işaret parmağımdan yaladım.

Burrito baharatlıydı ve baldan gelen bir miktar tatlılık vardı.

"Yabani bal kullandığını söyledi," dedi Luca. "Kendisi toplamış."

"Öyle mi?" August'u arılardan bal toplarken hayal etmeye çalıştım. "Bütün o takım elbiseyle falan mı?"

"Evet." Luca güldü. "Bu onun yeni şeyi. Balla kafayı bozmuş." Ballı

Çörek. Eskiden bana tadımın bal gibi olduğunu söylerdi.

Birkaç ısırik daha aldıktan sonra folyo ambalajın üzerine koyup Luca'nın önüne bıraktım. "Gerisini sen alabilirsin. Ben böyle iyiyim."

Luca karşı koymadı bile. İki saniye içinde mideye indirdi, sonra ben toparlanmaya devam ederken elini karnına götürdü. Luca'nın bu sabah uğramasının nedeni de buydu. Toparlanmama yardım etmek için. Ocak ayında benim evimden taşınmış ve kendi evine çıkmıştı.

"Tembel kışını kaldır. Nakliyeciler yarın geliyor."

"İyi. Neye ihtiyacın var? Mutfakta yardım etmemi ister misin?"

"Hayır. Ben hallederim. Ama garajdaki Noel eşyalarını alabilir misin? Çatı katında. Kapağı açtığımda merdiven aşağı iniyor."

"Evet, nasıl çalıştığını biliyorum," diye alay etti. "Cruz'un evinin ışıklarını takmasına yardım ederdim, seni ucube."

Mutfaktan çıkarken evcil bir köpekmişim gibi başımın üstünü okşadı. O gittiğinde derin bir nefes aldım ve toplanmaya devam ettim.

Son birkaç ay zor geçmişti. Cruz'un eşyalarını gözden geçirmek ve onları hayır kurumlarına bağışlamak zordu.

Mobilyalarımızın çoğunu satmış, geri kalanını da elden çıkarmıştım. Balkonundan okyanus manzarası görünen iki yatak odalı bir apartman dairesinde yeniden başlıyordum. Ev arayışındaki ana kriterlerim, iyi ışık ve okyanus manzarası ile açık ve havadar hissettirmesiydi.

Yeni bir başlangıç sanırım.

Ama öğrendiğim gibi, keder doğrusal değildir. Bazen iyi olduğumu sanıyordum ama birdenbire vuruyor ve tüm nefesimi kesiyordu. Bazı günler fiziksel olarak o kadar acı veriyordu ki vücudumun her yeri ağrıyordu ve o kadar yorgundum ki yatağa düşüyor ve ertesi gün hiç uyumamış gibi hissederek uyanıyordum.

Ocak ayında bir terapistle gitmeye başladım ve yardımı oldu. Ancak seanslarımda öğrendiğim şey, sadece Cruz'un kaybının yasını tutmadığım, aynı zamanda Ağustos'un da yasını tuttuğumdu.

Birkaç hafta önce terapistim Luca'ya benzer bir soru sordu: "Seni August ile birlikte olmaktan alıkoyan nedir?"

"Bilmiyorum," demiştim. "Hâlâ bir işaret bekliyor gibiyim."

"Cruz'dan mı?"

"Sanırım öyle."

Hiç mantıklı gelmiyordu ama öyle hissediyordum. Sanki başka biriyle birlikte olmamın uygun olduğunu anlamak için Cruz'dan bir işaret almam gerekiyordu. Ve kalbimde kendimi August'a verebileceğimi bilene kadar, onun hayatına tekrar girmem adil olmazdı.

Bir şeyin çarpma sesiyle toparlanmayı bırakıp garaja koştum.

"Aman Tanrım, Luca. İyi misin?" Hemen yanına koştum ve yanına diz çöktüm. Aman Tanrım. Lütfen, Tanrım, hayır. Garajın zeminine yayılmıştı ve hareket etmiyordu. Yüzüne baktım. "Luca!" Panik sesimi birkaç oktav daha yükseltmişti. "Lütfen konuş benimle. İyi misin?"

Gözlerini açtı ve bana göz kırptı. "Luca,"

dedim usulca. "Oturabilir misin?"

Yardım etmeye çalıştığımda ellerimi savuşturdu ve başının arkasını ovuşturarak kendi başına oturdu.

"Lanet olsun. Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir çarpma sesi duydum." Ters dönmüş Noel süsleriyle dolu kutuya baktım. Süsler ve kırılan bazı süslerin cam parçaları betonun üzerine saçılmıştı.

Luca biraz sallanarak ayağa kalktı. "Oha. Kafa acele."

Tekrar düşmemesi için kolundan tuttum ve üzerinde Kırılabilir yazmayan paketlenmiş bir kutuya yönlendirdim. "Otur."

Dediğimi yaptı ve önünde diz çöküp iki parmağımı havaya kaldırdım. "Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

"Dört mü?" Başını iki yana salladı. "Bekle. Hayır. Üç mü?"

Tam anlamıyla panik moduna girdim. "Seni hemen acil servise götürmeliyiz. Sakın kıpırdama. Arabamı çekeceğim ve sonra sana yardım edeceğim-"

Luca güldü. "Sadece seninle dalga geçiyordum. İki parmak. Ben iyiyim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var-"

"Eğer merdivenden düşmemiş olsaydın, kafana bir tane geçirirdim. Böyle bir şeyle oynayamazsın Luca. Bu da ne demek oluyor? Kocam kafa travması yüzünden öldü," diye bağırdım.

"Tanrım. Sesini alçalt." Başının arkasını ovuşturdu. "Baş ağrımı daha da kötüleştiriyorsun." "Bu çok kabaydı." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. "Korkmuştum," diye fısıldadım.

"Eğer bir şey sana ne oldu...."

"Hey. Hey. Ben iyiyim. Sadece takılıyordum. Düşünmüyordum. Özür dilerim, Nic. Tanrım. Ağlama."

Gözlerimi sildim. "Seni seviyorum, seni koca aptal."

Ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı. En son gömme dolabımda bana sarıldığı zamanki kadar garip değildi ve neredeyse ona o zamandan beri antrenman yapıp yapmadığını soracaktım.

"Ben de seni seviyorum. Noel süslerin için de üzgünüm. Ama şimdi hatırladım... Cruz beni hep o merdiven konusunda uyarırdı. Her zaman onu değiştireceğini söylerdi. Basamaklar çok garip."

Luca beni bıraktı ve merdivene baktık. Garip bir şey göremiyordum ama yine de hiç kullanmamıştım. Cruz her zaman eşyaları çatı katından aşağı indirmenin onun işi olduğunu söylerdi.

"Bir şey buldum," dedi Luca.

"Ne buldun?"

Luca boğazını temizledi. "Emin değilim ama sanırım bu senin Noel hediyen. Cruz eskiden hediyelerini çatı katında saklardı."

Aman Tanrım, o yaptı. Bu yüzden oraya gitmemi hiç istemedi.

"Hediye nerede?" Garaja baktım ama dökülen süs eşyalarının olduğu kutudan başka gördüğüm tek şey yarın nakliye kamyonuna gidecek olan paketlenmiş kutulardı.

Luca basketbol şortunun cebine uzandı ve bana uzattığı küçük bir kutuyla çıktı. Sonra bir süpürge kaptı ve kırık Noel süslerini süpürmeye başladı.

İçeri girmeden önce sordum, "İyi olduğuna emin misin? Temizlemek zorunda değilsin. Ben yaparım." "Yok. Ben iyiyim."

Durakladım. "Teşekkür ederim."

Bana iki parmakla selam verip ortalığı süpürmeye devam etti ve ben de küçük kutuyu evin içine, merdivenlerden yukarı, artık boş olan yatak odama ve gömme dolaba taşıdım. Kapıyı arkamdan kapattım ve dolaba doğru kaydım.

Sonra kutuyu kucağıma koydum ve birkaç dakika boyunca ona baktım. İşte buydu. Kocamdan

gelen son hediye. Parmaklarımı kare şeklindeki altın kutunun üzerinde gezdirdim, derin bir nefes aldım ve kapağı kaldırdım.

Yere bir şey düştü ve onu yerden alıp küçük bir üçgen şeklinde katlanmış kâğıdı açtım. Kutuyu bir kenara koydum ve avucumu not kâğıdındaki kırışıklıkların üzerinde gezdirdim. Kalındı ve düğün gecemizi geçirdiğımız otelin armasıyla kabartılmıştı.

Derin bir nefes daha aldım ve sonra Cruz'un el yazısıyla yazılmış notu okudum. Küçük, düzgün ve sağa doğru eğimliydi.

Sevgili Nic,

Düğünümüzün ertesi sabahı, ailemiz ve arkadaşlarımızla tanışmadan ya da brunch yapmadan önce makyaj yapıyorsun. Sonra da balayımıza başlamak için doğruca havaalanına gideceğiz.

*Düşüncelerimi kâğıda dökmek için birkaç dakikamı ayırayım **dedim**. /Her zaman teknolojinin kölesi olduğumu söylersiniz, bu yüzden size el yazısıyla bir mektup verdiğimde ne kadar şaşıracığınızı bir düşünün.*

Bunu saklayacağım /veya onuncu yıldönümümüz için. Ya da belki yirminci. Belki de yirminci yılımızı beklerim.

Çünkü olay şu. Sana söylemek istediğim şey şu. Seni dün sevdim. Bugün de seviyorum. Ve seveceğim. /Bundan kırk yıl sonra. Öleceğim güne kadar seni seveceğim. Gerçek.

*Hastalıklı olmak istemem ama Tanrı'ya ilk **ben** gideyim diye dua ediyorum. Bana Sel/ish de. Sensiz yaşamak istemiyorum. Ama **ben** gidiyorum.*

/Bir sebepten ötürü bunu okuyorsan ve ben çoktan gitmişsem, bil ki seni sevmek hayatımda yaptığım en kolay şeydi. Mezarıma aşık, mutlu ve sıfır pişmanlıkla gideceğimden oldukça eminim. Çünkü sen başıma gelen en güzel şeysin.

Tamam, ölüm hakkında bu kadar konuşma yeter. Ben hâlâ buradayım. Hala tekmeliyorum.

*Seni seviyorum. Evet dediğin için dünyanın en mutlu erkeği benim ve isteyebileceğin en iyi koca olacağıma söz **veriyorum**.*

*Koltuğu indirmeyi unutmayacağıma söz
veriyorum. Doksan milyon antadı taşıyacağıma
söz veriyorum (kadın,
daha hafif valiz hazırlamayı öğrenmelisiniz-/ buna ihtiyaciniz yok*

ÇOK BOK!!!) ve bu konuda şikayet etmeyin. (Bir çantanın tamamının makyaj malzemeleri ve ayakkabılarla dolu olduğuna eminim). Sadece söylüyorum. Ama şikâyet etmeyeceğim. Çünkü seni seviyorum, tüm yüküne rağmen.

*Söz **veriyorum**, ALWA/S hazır olacağım /veya seks.*

Ciddiyim. Bunun için endişelenme bile. Vibratörünü çöpe attığım için şikayet etmeyi bırakabilirsin.

/BENİ ALDIN. /Lastik bir alete ihtiyacın yok. Kaç ayarı olduğu ya da titreşimi umurumda değil. Gerçeği kadar iyi değil. Ben senin erkeğimin, ne zaman yanımda olsan hazır ve sert bir aletle bekliyorum. Tek yapmam gereken seni o küçük seksi bikininin içinde düşünmek.

/uck, şimdi ne yaptığına bak. Taş gibi sert.

Her neyse, fön makinesinin kapandığını duydum, o yüzden hızlıca halledeceğim.

/Sen benim aşkımsın, Nicola Benedetti Vega. Hayallerimin kadınısın. Jölemin fındık ezmesi. Kahvaltımın kreması. Dizlerimin arısı.

Umarım bu yazıyı ikimiz de yaşlanıp saçlarımız ağardığında ve birbirimizi çıldırtıp bir sürü makyaj seksi yaptığımızda okuyorsundur.

Ama bunu daha erken okuyorsanız, geri dönün ve yukarıdaki bölümü okuyun. Sonra da kışını kaldır ve bir şeyler yap. Bir Michelin yıldızı al. Seyahat et. Dünyayı gör. Arkadaşlarınızla takıl. /Arkadaşlar. Bir parti verin. Sizi ne mutlu edecekse onu yapın. /Sadece bir şansın var. Bunu iyi değerlendirin. Ve LeBron James'in sözleriyle, "İnsanlar sizden nefret edecek, sizi değerlendirecek, sizi sarsacak ve sizi kıracak. Ama sizi siz yapan, ne kadar güçlü durduğunuzdur."

*Seni her zaman ve sonsuza kadar
seviyorum, Cruz*

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken mektubu göğsüme bastırdım. Sonra mektubu birkaç kez daha okudum. Güldüm ve ağladım. Bu mektup o kadar Cruz'du ki gözlerimi kapattım ve onu neredeyse yanımda hissettim. Mektubu okurken, onun sesinin şu sözleri söylediğini duydum.

Bu mektubu onca yıl sakladığına inanamıyordum.

Bir yıl öncesinden tatil planları yapmaya başlayan Cruz ancak evlendiğimiz ertesi günü böyle bir mektup yazabilirdi. Bana sadece beni sevdiğini söylemekle kalmayan, aynı zamanda ona bir şey olursa yaşamaya devam etmemi isteyen bir mektup.

Aman Tanrım. Onu bu kadar deli gibi sevmem şaşırtıcı mıydı?

Gözyaşlarımı sildim ve kutuyu elime aldım. Kağıt mendilin içinde kalp şeklinde kobalt mavisi bir deniz camı parçası vardı. Cruz ve ben bunu evlendikten yaklaşık bir yıl sonra bir gün sahilde bulmuştuk. Onu çok iyi hatırlıyordum çünkü nasıl ortaya çıktığına dair bir hikaye uydurmuştuk.

Şiddetli bir fırtına, içinde genç bir çiftin bulunduğu bir gemiyi alabora etmişti. Kazazede aşıklar ıssız bir adaya düşmüştü. Hayatta kalan sadece iki kişiydiler, ancak tüm eşyaları gemiyle birlikte batmıştı. Sonunda kurtarıldılar ve yüz yıl sonra, tuz ve kumla yuvarlandıktan sonra, mavi şarap kadehlerinin bir parçası sahile vurdu.

Cruz o deniz camını o gün cebine koymuş olmalı. Birkaç kez yıkanmış olabilir. Ta ki bir gün onu tekrar bulup bu mektupla birlikte bir kutuya koyana ve garajın üstündeki çatı katına saklayana kadar.

Pürüzsüz cam parçasını avucumun içine aldım ve başımı arkaya doğru eğerek tavana baktım, sanki Cruz yukarıda bir yerdeymiş ve göklerden beni izliyormuş gibi.

İhtiyacım olan işaret buydu.

Gitmesine izin vermenin ve devam etmenin zamanı gelmişti.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde bir şeyin farkına vardım.

Bırakmak ve unutmak birbirinden çok farklı iki şeydi.

Cruz her zaman kalbimde olacaktı, ama bu başka birinin girmesine izin veremeyeceğim anlamına gelmiyordu.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Ağustos

EKİM

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

atmaya hazır olduğum birkaç an oldu."

Alay ettim. "Saçmalık. Sen de en az benim kadar mükemmeliyetçisin."

İç çekti. "Bu bir lanet." Ellerini birbirine vurdu. "Tamam. Bugünlük işimiz bitti. Yarın geri gelip takılmayı bitireceğim ve sonra gitmeye hazırsınız."

Yumruğunu sıktım ve ona kardeşçe sarıldım, sonra da ekibindeki arkadaşlara teşekkür ettim. Onlar gittikten sonra birkaç dakika daha oyalandım ve kahvemi bitirirken kapının üzerindeki tabelaya baktım.

Aradan on yıl geçmişti ve çok daha fazla şey yaşamıştım ama yine de kendi restoranımı ilk açtığım zamanki heyecanı hissediyordum. Belki bu sefer daha da fazla. Yolculuğum o kadar çok hayat dersi ile doluydu ki, bu sefer alçakgönüllü ve minnettardım.

"İyi görünüyorsun, Harper."

Felicity yanıma geldiğinde ona gülümsedim. Elimdeki fincanı kaldırdım. "Bu kahve bok gibi."

"Seni asla yanlış yönlendirmem." Bana gülümsedi. Uzun, siyah saçları ve iri kahverengi gözleriyle güzel ve minyondu. Benim kriptonitim. Ama gözlerinde kehribar ve altın parçaları yoktu ve yakınlığı kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuyordu.

Nicola'dan beri tanıştığım diğer kadınlar da öyle. Lanet olası kalp.

Ne zamandan beri kararları onun vermesine izin veriyordum?

Her zaman.

"Kahve için teşekkürler." Çenemi ön kapıya doğru salladım. "Yapmam gereken bazı işler var."

"Tamam, evet, elbette." Oyalandı, gözleri umut doluydu. "Sanırım sonra görüşürüz."

"Evet. Burada olacağım."

Güldü. "Peki, tamam..." Bir an tereddüt etti ve daha fazlasını söylemek ister gibi göründü ama ona fırsat vermedim.

"Sonra görüşürüz, Felicity."

Başını salladı, ben uzaklaşırken gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

Daha fazlasını umduğunu biliyordum, ama oraya gitmiyordum, bu yüzden arkadaşça tanışıklıkların ötesinde bir şeyi teşvik etmek istemedim.

İçeri girdim, ofisten panomu aldım ve önümüzdeki hafta yapılacak açılış için menüm üzerinde çalışmayı bitirmek üzere bara oturdum.

Onu görmeden önce *hissettiğim*de, elimde kalem, başımı panoya eğmişim. Yaptığım işi bıraktım ve onun olabileceğini düşündüğüm için neredeyse kendimi aptal gibi hissediyordum. Ama merakım galip geldi ve taburemin üzerinde döndüm, işte oradaydı, kapının girişinde duruyordu.

Aynı görünüyordu; omuzlarına dökülen uzun kestane rengi dalgalar, gür dudaklar ve farkına bile varmamam gereken o göğüsler.

Ne yaptığını görünce güldüm. Eşiğe bir avuç tuz serpiyordu. Çılgın kadın. Onu özlediğimi biliyordum ama odayı geçip birkaç adım önümde durana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Tüm kıvrımlarını saran bir kot pantolon ve göğüs dekoltesini belli eden siyah V yakalı bir kazak giymişti.

Şimdi tam karşımda duruyordu, değişiklikleri fark ettim. Daha hafif görünüyordu. Daha mutluydu.

Sanki omuzlarındaki tüm o yükten kurtulmuş gibiydi.

Gülümsedi ve bu muhteşemdi. Uzun, karanlık, acımasızca soğuk bir kıştan sonra parlayan güneş gibi.

İçgüdüsel olarak bakışlarım omzundaki kanvas çantanın askısını tutan sol eline kaydı.

Yüzük parmağı çıplaktı. Sembolizm benim için kaybolmamıştı. Artık hayatına devam etmekte

özgürdü.

Dirseklerimi bara dayadım ve tavlama cümleleri tarihinin en ucuz cümlesini söyledim. "Seni burada görmek güzel. Buraya sık gelir misin?"

Nicola güldü. "Buralardaydım." Gözlerini devirdi. "Hayır, bu bir yalan. Senin için buradayım."

Senin için buradayım. Bu her anlama gelebilir. Yeni restoranına bakmaya geldim. Bir ara kahve içelim.

Yeni bir tarif üzerinde çalışıyorum ve sizin görüşlerinizden faydalanabilirim.

Kendini kollarıma atacağını ve beni biricik eşi olarak kabul edeceğini düşünerek umutlanmak istemedim.

"Şuraya bak." Bakışları odanın içinde dolaştı ve sonra bana döndü. "Tanrım, seninle gurur duyuyorum August."

"Bunu tek başıma yapmadım." Tabureden kaydım ve önünde durdum, ona dokunmamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yatırımcılarım var." Ama o bunu zaten biliyordu. Dylan ve Shane benim yatırımcılarımdı. "Ama teşekkürler. Çok şey ifade ediyor."

"Demek Vahşi Bal, ha? Bu ismi nereden buldun?" "Eskiden tanıdığım bir kızın adını verdim."

"Özel biri olmalı."

Omuz silktim. "O iyiydi. Ama lanet olsun, tadı çok güzeldi. Bal gibi tatlı." Dudaklarımı yaladım ve gözlerinin bu hareketi nasıl takip ettiğini fark ettim. "Geceleri gözlerimi kapattığımda dudaklarımda hâlâ onun tadını alabiliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "İyi bir hayal gücün var."

"Öyle. Bazen rüyalarımdaya bile bana geliyor." Çoğunlukla berrak rüyalarımdaya. Ayrılmamızın üzerinden bir yıl, yüzünü son kez görmemin üzerinden de sekiz ay geçmişti ama hâlâ Nicola'yı itiraf etmek istemediğim kadar sık düşünüyordum.

"Peki o senin rüyalarında ne yapıyor?" Yaklaştı ve kirpiklerinin altından bana baktı.

"Ah, bilirsin işte... her zamanki gibi." Bakışlarım onun ağzına kaydı. "Dizlerinin üzerine çöküp sikimi emdikten sonra-"

Göğsüme vurdu. Bu kız hâlâ çok fiziksel. "Tam bir av köpeğisin." Ses tonumu hafif ve eğlenceli tutarak göz kırptım. "Hala senin için deli gibi havlıyorum, bebeğim."

İçini çekti ve aramızdaki hava yoğunlaştı. "Seni özledim. Hem de çok. Şimdiye kadar hayatına devam etmişsindir diye düşünmüştüm." Gözlerini indirdi ve dudağını ısırdı. "Biriyle tanıştın mı?"

Neredeyse gülecektim. Nicola naz yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Pek çok insanla tanıştım. Daha açıklayıcı olman gerekecek." Onunla dalga geçiyordum, hâlâ neden burada olduğunu ve bu ziyaretin düşündüğüm anlama gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordum. Ya da çok fazla şey mi anlamaya çalışıyordum.

Öfkelendi. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Hayatında özel biri var mı? Bir kız arkadaş?"

Gözlerimiz buluştu ve ben onun iri kahverengilerinin derinliklerini aradım. Güneş ışığı altın ve kehribar parçalarını vurguluyordu. Bal kahverengisi gözler. "Hayır. Özel biri değil. Bir kız arkadaş için fazla zamanım olmadı." Omuzları rahatlayarak çöktü. "Sanırım büyük kahverengi gözleri ve tatlı dudakları olan söğüt gibi bir esmer bekliyordum. Böyle bir kızı nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eminim onlarca vardır."

"Yüksek standartlarım var, o yüzden çok emin olma."

"Peki bu kadının senin gibi bir adamın ayaklarını yerden kesmesi için ne yapması gerekiyor?"

"Peki.... bakalım." Kaşlarını çatmış ve çok düşünüyormuş gibi yaptı. "Yemeği ve şarabı sevmeli ve yemek yapmayı bilmeli. Güneşin benim üzerimden doğup battığını düşünmeli."

"Tabii ki."

"Bana onun biriciği olduğumu söylemeli. Sevimsiz 80'ler filmlerini seviyorsa ve her repliği ezbere biliyorsa bonus puan. Muhtemelen Fleetwood Mac'i seviyor, ançüzeli pizza sipariş ediyor, yük treni gibi horluyor ve yatağın çoğunu işgal ediyordur."

"Başka bir deyişle, o mükemmel," diye güldü

Nicola. Ben de sırttım. "Hayallerimin kızı."

"Bizim için çok mu geç?" Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve belirsizlikle yüzen o büyük kahverengi gözleriyle bana baktı.

Çok mu geç oldu?

Onsuz bir hayat yaşamam için beni özgür bırakmıştı. Sorun şu ki, yeni biriyle yola devam edemeyecek kadar ona bağılıydım.

Ama şimdi karşımda durmuş neredeyse bütün bir yıl boyunca duymayı umduğum şeyi soruyordu, istediği şeyin bu olduğundan emin olmak istedim.

Kalbimin tekrar kırılmasını istemiyorum. Bu yoldan tekrar geçmek istemiyorum, sadece dönüp bana zamanlamamızın hala yanlış olduğunu söylemesi için. "Asla çok geç olduğunu düşünmüyorum. Asıl soru... çok mu erken?"

"Hazır olmasaydım burada olmazdım. İhtiyacın olan her şey olabileceğimi düşünmeseydim uzak dururdum." Ellerini sıktı. "Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama... bana bir şans daha verir misin?"

Nicola'nın hazır olduğunda bana gelip gelmeyeceğinden hiç emin olamamıştım. Ama aklımın bir köşesinde hep geleceğine dair bir umut vardı.

Aşk sadece cesurlar içindir. Ya da çok aptallar için. Görünüşe göre ben ikisiymişim. "Şey, bilmiyorum. Duruma göre değişir."

"Ah." Yüzü düştü. "Ne üzerine?"

Durakladım. "Umarım bir boombox getirmişsindir. Kolay biri olduğumu düşünmeni istemem." Güldü. "Büyük bir jest mi bekliyorsun?"

"Buna değmeyeceğimi mi söylüyorsun?" Alınmış gibi davrandım.

"Hmm. İyi noktaya değindin. Sana bir hediye getirdim." Elini çantasına attı ve kocaman bir paket Antep fıstığı çıkardı. "On kiloluk bir torbaya para harcadım. Ve bildiğin gibi, ağırlığınca altın değerindeler."

"Sen de öylesin, bebeğim. Sen de öylesin." Onları ondan aldım ve ellerimizi serbest bırakmak için bir bar taburesinin üzerine koydum. "Ve sorunun cevabı evet. Kesinlikle evet."

Sanki farklı bir cevap bekliyormuş gibi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sırttı ve sonra gülümsemesi düştü. "Sence gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?"

"Buna kolay mı diyorsun? Cehennem gibiydi. Bu gün için on yedi yıl bekledim."

"Pfft. Yalancı. On yedi yıldır beklemiyordun." Kalçasını eğdi ve elini kalçanın üzerine koydu. Bakışları yüzümde gezindi ve sonra vücudumda dolaştı. "Sözde cehennemden geçmiş biri olarak neden bu kadar iyi görünüyorsun?" Gözleri sanki iyi görünmemden rahatsız olmuş gibi şüpheyle kısıldı.

Ben de bu iyiliğe karşılık verdim ve yüzüne dönmeden önce gözlerimin yavaşça inerek onu tepeden tırnağa dolaşmasına izin verdim. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Sırttı. "Sence iyi görünüyor muyum?"

"Bence öpülmeye ihtiyacı olan birine benziyorsun."

"Tanrım, gerçekten istiyorum. Buna çok ihtiyaım var."

Başının arkasından tuttum ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız bir fırtına gibi çarpıştı.

Bum.

Tadı ballı limonata gibiydi. Biraz ekşi, biraz tatlı. Tadı güneş ışığı, umut ve vaat gibiydi.

Ellerim kıvrımlarında dolaşırken dudaklarına karşı "Evine hoş geldin Ballı örek," diye mırıldandım.

Dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. "Evde olmak çok güzel," dedi, parmaklarını saçlarıma geçirirken dilim ağzına daldı ve aynı anda birbirimizin her yerine dokunmaya çalıştık.

Tanıştığımızdan beri ilk kez, zamanlamayı tam olarak doğru yaptığımızı biliyordum. Bu sefer daha azına razı olmayacaktım.

Onun her şeyini istedim.

EPİLOG

Nicola

BİR YIL SONRA

Scarlett, çalkalanan midemi yatıştırmak için zencefilli gazoz yudumladığım banyoya koşarak girdi ve bir poşeti tezgaha boşalttı. "Dört farklı tane aldım. Hadi şimdi yapalım."

Aynada ona bakıyorum ve içkimi tezgâhın üzerine koyuyorum. Ellerim sinirden titriyor ve bunu yapmanın ne yeri ne de zamanı gibi görünüyor. "Ama herkes bizi bekliyor."

Scarlett, "Sen olmadan başlamayacaklar," diye alay etti. "Hadi gel." Beni neredeyse iterek kabine sokuyor ve peşimden içeri giriyor. "Elbiseni tutacağım."

"Beni bir çubuğa işerken mi izleyeceksin?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu en iyi arkadaş olayını biraz fazla ileri götürmek değil mi?"

İç çekti. "Tamam, peki." Çubuğu elime tutuşturuyor ve dönerek yanımdan geçip dışarı çıkıyor. "Ben kapının önünde duracağım, böylece kimse içeri giremez."

Kabinden çıktığında, elimdeki çubuğa bakıyorum ve sonra elbisemi yukarı kaldırmaya çalışıyorum. Kolay bir iş değil. Metrelerce şampanya tülünü ellerimde topluyorum. Elbise straplez, korsaj vücuda oturuyor ve ince siyah bir grogren kurdele ile belden bağlanıyor. Şimdi bunu aldığım için kendime lanet ediyorum.

Neden bu kadar abartmak zorundaydım ki? Bunu daha önce yapmamış değilim. Ama bu August'un ilk düğünü ve her şeyin tıpkı onun gibi ekstra özel olmasını istedim.

Tabii ki saçma sapan bir elbise aldım ve o kadar çok çiçeğe para harcadım ki düğün mekanımız bir çiçekçi dükkanına benzedi.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. İşte hiçbir şey. Ama aptal çubuğa işerken bile cevabı zaten biliyorum. Dört hafta geciktim, bu sabaha kadar tam olarak anlayamadığım bir şey çünkü... hayat, sanırım. Çok telaşlıydı. Yoğun. Güzeldi. O kadar iyi ki, durup hesap yapmayı bırakın, nefes almaya bile vaktim olmadı.

Biri kapıya vuruyor ve kapı açılırken menteşelerin gıcırdadığını duyuyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor annem. "Yardıma mı ihtiyacı var?"

Scarlett ona, "Hayır, her şey yolunda," diye güvence verdi.

"Belki de tereddütleri vardır," diye gürlüyor babam koridordan.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Tüm Benedetti ailesi işime burnunu sokuyor.

"Nic? İyi misin?" Ari arıyor.

"Ben iyiyim."

"Anneciğim! Isla içkisini nedime elbisemin üzerine döktü ve şimdi bak...." Everly'nin sesi gözyaşlarına boğulacakmış gibi çıkıyor.

"Hadi bebeğim," dediğini duyuyorum Dylan'ın. "Ben halledeceğim."

Tüm düğün ekibi burada mı?

"Ever, babanla git. O her şeyi düzeltecek ve sen farkına bile varmayacaksın. Herkes dışarı! Sadece bir dakikaya ihtiyacımız var. Nicola hemen çıkacak," diyor Scarlett kararlı bir tavırla ve ben de çatlaktan onları kapıdan çıkarmaya çalıştığımı görebiliyorum.

Birkaç saniye sonra kapandığını duyuyorum ve sessizlik çökünce rahat bir nefes alıyorum. "Sahil temiz," diyor Scarlett. "Artık dışarı çıkabilirsin."

Dışarı çıkıyorum, çubuğu tezgahın üzerine koyuyorum, ona bakamayacak kadar gerginim ve lavaboda kendimi meşgul ediyorum. Ellerimi yıkarken aynadaki yansımam bana bakıyor. Yanaklarım kızarmış, gözlerim parlıyor ve hiç bu kadar mutlu görünmemiştim.

Scarlett çubuğu tezgahtan alıp rehin tutuyor ve yanıma geliyor. Gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor. Bebek mavileri dökülmemiş gözyaşlarıyla dolup taşıyor ve yüzünü bir gülümseme aydınlatıyor.

"Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?" diye soruyor.

Tüm iniş çıkışlarımda yanımda olan en iyi arkadaşıma gülümsüyorum. Allık pembe ipekler içinde çok güzel görünüyor, sarı dalgaları çıplak omuzlarına ve sırtına dökülüyor. "Ben de seni seviyorum."

"Mutlu musun Nic?" diye soruyor ciddiyetle, sanki gerçekten önemli olan tek soru buymuş gibi. Ve öyle de.

Yüzümüzü birbirimize dönüyoruz ve ben başımı sallıyorum. "Çok mutluyum." Sesim kısık, sanki çok yüksek sesle söylersem balonun patlamasından korkuyormuşum gibi. "Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde."

"O seni seviyor," diyor basitçe.

"Biliyorum. Harika değil mi?" August'un beni benim onu sevdiğim kadar sevmesine ve sonunda tam olarak doğru olana kadar birbirimizi tekrar tekrar bulmamıza o kadar hayranım ki. Ve şimdi, işte buradayız, birlikte yeni hayatımıza başlamak üzereyiz.

Scarlett, "Aşk beni her zaman şaşırtır," diyor. "Yani evet, bu harika, Nic."

Sonra kollarını bana doluyor, beni gafil avlıyor ve coşkusuyla neredeyse beni deviriyor. "Teyze olacağım!"

Kelimeleri algılaması birkaç saniye sürüyor ama algıladığında nutkum tutuluyor. Anne olacağım. August da yeniden baba olacak.

Bir bebeğimiz olacak.

O kadar büyük ve muazzam bir şey gibi görünüyor ki kafamı toparlamakta zorlanıyorum.

Scarlett ve ben birbirimize sarılmış, bir o yana bir bu yana sallanıyor, gülüyor ve ağlıyoruz, bu yüzden ilk başta kapının dışındaki sesleri duymuyorum.

"Oraya giremezsin!"

"Gelini daha önce görmek kötü şans getirir-"

August banyoya girerken kapıya bakıyorum. Scarlett beni bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Sorun ne?" diye soruyor, kravatını onu boğuyormuş gibi gevşetiyor ve yeterince hava alamıyor. "İyi misin? Sen..." Elini saçlarının arasından geçiriyor ve terlediğini görebiliyorum. "Lanet olsun. Eğer bu çok erkense, herkese eve gitmelerini söyleyeceğim. Aşkımızı kanıtlamak için

bir düğüne ihtiyacımız yok...."

Gülümsüyorum çünkü gri takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle çok yakışıklı görünüyor.

Gülümsüyorum çünkü onu çok seviyorum ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek için sabırsızlanıyorum.

O kadar başım dönüyor ve hayattan zevk alıyorum ki ona doğru koşuyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Kolları beni sarıyor, titreyen uzuvlarıma güç ve destek veriyor. Burnumu boynunun kıvrımına dayayıp onu içime çekiyorum.

Bugün bu adamla evleniyorum.

Bu adamın bebeğini
doğuracağım.

Sevgiden o kadar bunaldım ki konuşamıyorum.

Yüzümü aramak için uzaklaştığında ağladığımı fark ediyorum.

"Lanet olsun. Ne oldu? Neyin var?" Başparmaklarının ucuyla gözyaşlarımı sildi, sonra parmaklarını çenemin altına geçirdi ve gözlerimi kendisiyle buluşturdu. "Nicola... Ne oldu?" Endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Sen." Tek çıkarabildiğim bu. Sadece "*Sen*". Çünkü gerçekten de her şeyin cevabı bu. Beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Benim yüzümden mi ağlıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve sonra onu daha da şaşırtacak şekilde başımı sallıyorum. "Ağlıyorum çünkü seni seviyorum."

Başını yavaşça sallıyor, yüzümü incelerken kaşları hala çatık, ruh halimdeki dalgalanmaları anlamaya çalışıyor. Önümüzdeki aylarda daha da kötüleşeceklerine şüphe yok.

Bir adım daha yaklaşıp iki elimle yüzünü kavriyorum. "Bir bebeğimiz olacak."

Tepkisini bekliyorum. Tepkisi yavaş oluyor ama sonunda kelimeler kafasına dank ettiğinde, hâlâ düz olan karnıma ve sonra da yüzüme bakıyor. "Bebek mi?" diye fısıldıyor. "Hamile misin?"

Başımı sallıyorum ve ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Evet."

"Vay anasını. Bir bebeğimiz mi olacak?" Sanki beni doğru duyduğundan hâlâ emin değilmiş ve teyide ihtiyacı varmış gibi soruyor.

"Öyleyiz. Bu konuda mutlu musun?"

"Bu konuda mutlu muyum? Ayın üzerindeyim. Nasıl sorabilirsin ki?" Beni kollarına çekiyor ama sonra vücudu geriliyor. "İyi hissediyor musun? Oturmak ister misin? Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Gülüyorum. "Hayır. Ben iyiyim."

"İlk iş olarak bir doktor randevusu almamız gerekiyor. Uçuyor olman mı gerekiyor? Balayını erteleyelim mi?"

Tekrar gülüyorum ve koluna vuruyorum. "Dur. Ben iyiyim. Hamile kadınlar uçmak dahil her türlü şeyi yapabilir." Onu öpüyorum çünkü sanırım güvenceye ihtiyacı var. O da beni hiç öpmediği kadar nazıkçe öpüyor.

"Benimle evlenir misin?" diye sordum.

"Seninle evleneceğim."

Kapı uçarak açılıyor, romantik anımız yarıda kesiliyor ve annem elleri kalçalarında kapı aralığında duruyor. Bakışlarını August'a yöneltti. "Buradan gitmen gerek," diyor, kolundan tutup onu kapiya doğru yönlendirirken oflayıp pufluyor.

Kapı kapanırken omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Ailem August'u sevmeye ve kabullenmeye başladı, ancak bu bir gecede olmadı. Onların gözüne girmek için çok çalışması gerekti ama kızlarını seviyorlar ve onun beni ne kadar sevdiğini ve beni ne kadar mutlu ettiğini görüyorlar. Yani, sonunda, bu onları kazanmaya yetti.

Onlar gittiğinde, yalnız kaldığım birkaç değerli anım oluyor ve bu zamanı makyajımı düzeltmek için kullanıyorum.

Sonra aynaya son bir kez bakıyorum, derin bir nefes alıyorum ve ilk aşkıma birkaç sessiz söz söylüyorum.

"Seni seviyorum Cruz Vega, daima ve sonsuza dek. Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Hayatıma devam etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. August beni mutlu ediyor. Çok mutlu ediyor. Ve birlikte bir aile kuruyoruz. Bunun neden bizim için olmadığını bilmiyorum. Ya da evren neden benim anne olma zamanımın geldiğine karar verdi. Ama nerede olursan ol, benim için mutlu olacak kadar büyük bir adam olduğunu biliyorum."

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp tavana doğru bir öpücük konduruyorum ve sonra elbisemin eteğini toplayıp en yakın arkadaşımın kuzenimin beni beklediği koridora çıkıyorum.

Scarlett buketi ellerime tutuşturdu. "Hadi yapalım şunu."

Gülümsedim. "Hiçbir şey yapmaya bu kadar hazır olmamıştım."

Hayatımın geri kalanına başlamak için sabırsızlanıyorum.

Düğünümüz Temecula Vadisi'nde Santa Ana dağlarına bakan bir üzüm bağında küçük, samimi bir olaydı. Ancak sandalye sıralarının arasındaki derme çatma koridorda yürürken ne manzarayı ne de özel günümüzü paylaşan arkadaşlarımızı ve ailemizi fark ediyorum.

Tek görebildiğim August Harper'ın dimdik ve gururlu duruşu. Benim kayam. Benim gücüm. Benim gerçek aşkım.

Güneşi gökyüzüne geri getiren adam.

Bana Ballı Çörek diyen adam. Elimi tutan ve gözyaşlarımı silen. Kendimi özellikle sevebilir hissetmediğimde bile beni seven.

Tartışır ve kavga ederiz. Her zaman aynı fikirde değiliz. Ama çok seviyoruz ve ona asla sırtımı dönmüyorum.

Aşk hakkında çok şey öğrendim.

Hayatın gelip geçici olduğunu öğrendim, bu yüzden her anın kıymetini bilmelisiniz. Tadını çıkarın. Size verilen zaman için minnettar olun. Ve taşıyamayacağınız kadar ağır olan yükleri bırakın.

Ama en önemlisi, sevginin sonsuz olduğunu öğrendim.

Ve August'un gülümsemesi, kalbi ve varlığı ağırlığınca altın değerinde. O her şeye değer.

Tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde beni öpmeden önce "Seni çok seviyorum," diyor. Nefesimi alıyor ve sonra bana geri veriyor.

Ve şimdi, sevip değer vereceğim bir değil iki harika adam bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Çünkü kaç kişi bu kadar şanslı olabilir ki?

Bir ömürde iki büyük aşk buldum. Ben dünyanın en şanslı kızıyım.

GÖZ ATIN: YILDIZLAR DÜŞTÜĞÜNDE

Yıldızlar Düştüğünde [Kindle Unlimited](#) ile ÜCRETSİZ! Bir örnek için okumaya

devam edin. eKitap: <https://mybook.to/WTSE>

Ses: <https://bit.ly/wtsf-audioUS>

Baskı: <https://mybook.to/wtsf-pb>

PROLOGUE

Lila

Ellerini pençeledim, gözlerim kocaman açılmıştı. Çıplak elleriyle beni boğuyor, nefes boruma giden havayı kesiyordu.

Böyle mi bitecekti?

Sevdiğim adamın ellerinde ölecek miydim?

Ama bu o değildi. Bu tanımadığım bir adamdı. Mavi gözleri sanki başka bir yerdeymiş gibi vahşi ve odaksızdı. Nefes nefese kalmıştım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Yatak odasında yere yığılmış, elleri boynuma dolanmış ve nefes almamı imkânsız hale getirmiş olduğumu fark ettiği anı gördüm. Beni bıraktı ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak saçlarının uçlarını çekiştirmeye başladı. Acı içinde nefes almaya çalıştım, elim morarmış boynumu ovmak için uzandı.

"Lila," dedi, sesi çığdı. Ay bu gece o kadar parlaktı ki yüzüne kazınmış acıyı görebiliyordum. "Lanet olsun. Lila. Çok üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm."

Beni yatak odasının zemininden kaldırdı, kucığına çekti ve alnını alnıma bastırarak kollarına aldı. Onun gözyaşları benimkilere karıştı.

Buraya nasıl gelmiştik?

"Konuş benimle," diye bir yıl önce eve döndüğünden beri yüzüncü kez yalvardım. Safça, eve döndüğünde düzenli olarak planlanmış hayatımıza devam edebileceğimize inanmıştım. Yanılmıştım. Hem de çok yanılmışım. İçim titriyor olsa da, bununla savaştım. Sormak zorundaydım. "Sana ne olduğunu anlat bana," diye tekrar yalvardım. "Lütfen Jude, sana yalvarıyorum."

Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü ve hiçbir şey söylemedi. Eskiden birbirimize güvenirken benimle hiçbir şey konuşamaması canımı yakıyordu. Şimdi, yumurta kabuklarının üzerinde yürüyordum. Tetikleyicileri için sürekli tetikteydim. Toprak yollar. Dört Temmuz havai fişekleri. Ahırın arkasındaki uzun otların hışırtısı. Tehlikenin olmadığı yerlerde bile tehlike görüyordu.

Ve bu gece tek yaptığım, o uyurken kollarımı ona dolamaktı. Bunu içgüdüsel olarak yapmıştım, daha önce pek çok kez yaptığım gibi gecenin bir yarısı ona uzanmıştım.

Geceler en kötüsüydü. Gözlerinin altındaki halkalar uykusuzluğunun kanıtıydı.

"Seni seviyorum," dedi, sözcükler boğazından acı verircesine döküldü. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Seni daha çok seviyorum. Ben... Jude..." Ona sarıldım.

Sakın gitme.

Beni bırakma.

Ama onun çoktan gittiğini biliyordum. Onu dünyanın öbür ucunda bir yerlerde kaybetmişim. "Sana yardım edebilecek birini bulmalıyız."

Hiçbir şey söylemedi. Bir terapistle gidiyordu ama bu ona yardımcı olmuyordu. Kimsenin ona yardım edemeyeceğine ikna olmuştu. Pes ediyordu. Gözlerindeki yenilgiyi görebiliyordum.

"Özür dilerim," dedi tekrar tekrar. Sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi söylemeye devam etti. Ama bir daha hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordum.

Jude McCallister tanıdığım en güçlü adamdı. Afganistan'da üç görevden sağ çıkmıştı. ABD Deniz Piyadeleri'nde beş yıl aktif görev yapmıştı. Kafasından vurulmuş ve hayatta kalmıştı. Kaskını dolabımda saklıyordum. Malzemede büyük bir delik açılmıştı ama Kevlar mermiyi durdurmuş ve hayatını kurtarmıştı. Fotoğrafım o kaskın içine bantlanmıştı ve beni gittiği her yere yanında taşıdığını söylemişti.

Aşkımızın her şeye dayanacak kadar güçlü olduğunu düşünürdüm. Savaş alanı bile olsa. Yanılmışım.

Hesaba katmadığım şey, yara izi bırakmayan yaralanmalardı. Hiçbir doktorun düzeltemediği kırık parçalar. O cehennemi eve beraberinde getirmişti ve ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama denemeye devam edecektim.

Jude'u kaybedemezdim.

O benim sonsuza dek ve her zamanım olmalıydı.

Jude

Yatağın kenarına oturdum ve onun uyumasını izledim. Çok huzurlu görünüyordu. Çok güzeldi, dalgalı kahverengi saçları dağınıktı, uzun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurlarda dinleniyordu. O yeşil gözler, çayırdaki çimenlerle aynı yeşil tonundaydı. Bakışlarım boynunda iki gün önce bıraktığım mor izlere kaydı. Onları kapatmak için makyaj yapıyordu ama izler hâlâ oradaydı ve herkesin görebileceği kadar açıktı. Hiçbir makyaj gerçeği gizleyemezdi.

Bunu ona ben yapmıştım.

Her şeyden çok sevdiğimi iddia ettiğim kişiye acı çektirmiştim.

Birkaç ay önce bir gece terörünün ortasında neredeyse bileğini kırıyordum. Ona yaşattığım cehennem için kendimden nefret ediyordum. Bağırımlar, asılsız suçlamalar, içki içmeler ve dokunulmaya dayanamadığım zamanlar. Bunun için imza atmamıştı. Aşk bu kadar acı vermemeliydi. Beni aksi yönde ikna etmeye çalışmıştı ama gerçeği göremiyordu. Onu da kendimle birlikte dibe çekmeye devam edersem lanetlenirdim. Lila sert ve güçlüydü ama bana olan aşkı onu zayıflatıyordu. Kıcımlı terk etmesi gerekirken, iyi günde kötü günde yanımda kalmıştı.

On sekiz yaşında acemi birliğine gittiğim gün beni terk etmeliydi. O zamanlar her şeyi çözmüştüm. Çok ukala. Her şeyin üstesinden gelebilecek kadar kendime güveniyordum. Bu sadece altı yıl önceydi, ama sanki başka bir ömür gibi geldi.

Şimdi benden korkuyordu. Benim için korkuyordu. Beni yalnız bırakmaktan korkuyordu. Yirmi beşinci yaş günümü göremeyeceğimden korkuyordu.

Ona ne yaptığına bir bak, pislik. Seni iyi ya da kötü sevmesini gerçekten bekleyebilir misin?

Onu neredeyse boğarak öldürecek olan bir psikopattan çok daha iyisini hak ediyordu. Ona ve tüm aileme yaptığım şeylerin listesi uzun ve affedilemezdi. Sadece eve döndüğümünden beri geçen bir yıl değil, ben savaşa katılmamam için yalvarırken onun beni bekleyerek ve endişelenerek geçirdiği yıllar. Lila benimle birlikte olmak için hiçbir fedakârlık yapmadığını iddia ederdi ama bu saçmalıktı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ayağa kalktım ve notu komodinin üzerine koyduktan sonra fikrimi değiştiremeden yatak odasından çıktım. Bunu onu sevdiğim için yaptığımı anlayacağını umuyordum. Onu özgür bırakmanın zamanı gelmişti. İhtiyacı olan adam ben olamazdım. O adam gitmişti.

Arabayla uzaklaşırken güneş doğmaya başlamıştı. Evimden ayrıldım. Teksas'tan ayrıldım. Ailemi terk ettim. Ve hayatımın aşkını terk ettim. Eğer kendi derimden ve kafamdan çıkabilseydim, onları da geride bırakırdım.

Klasik bir rock şarkısının sesini açtım - "Carry On Wayward Son"- ve arabayı sürdüm.

Viski şişesini dudaklarıma götürerek uzun bir yudum aldım.

"Sıçtın McCallister." Silverado'mun yolcu koltuğunda oturan dostum Reese Madigan'a bakmak için başımı çevirdim. Elini kesilmiş saçlarının üzerinde gezdiriyor, diğer eliyle de müziğin ritmine ayak uyduruyordu. Reese bu şarkıyı çok severdi. Sırf herkesi kızdırmak için avazı çıktığı kadar bağırarak söylerdi. Adamın sesi çok kötüydü. Hayatını kurtarmak için bir melodiyi bile taşıyamazdı. "Bilmen gerekirdi."

"O sadece bir çocuktu," diye karşı çıktım. "Onunla futbol oynadık. Ona şeker verdik. Nereden bilebilirdim ki?"

"Bana cep telefonunu görmediğini mi söylüyorsun? Gördünüz ama tereddüt ettiniz, değil mi?"

Kolumun tersiyle alnımdaki teri sildim. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, korku ve dehşet omurgamdan yukarı tırmanıyordu.

Yolcu koltuğunu tekrar kontrol ettim. Reese gitmişti. Çünkü Reese ölmüştü. Artık ölü adamlarla konuşuyordum.

Viskiden bir yudum daha aldım. Ve sürmeye devam ettim.

Bensiz daha iyi olurdu. Benim kızım bir savaşçıydı ve dirençliydi. Artık pek bir şeye inanmıyordum ama ona hâlâ inanıyordum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Lila

"Neden aptal bir elbise giymek zorundayım?" Annem saçlarımdaki bukleleri tararken homurdandım. Aynadaki yansıma ma kaşlarımı çatarak baktım. Elbise sarıydı ve üzerinde beyaz işlemeli çiçekler vardı. *Çiçekler*. Kusmuk.

"Çünkü McCallister'lar bizi barbeküye davet etti."

McCallister'lar yeni evimizin hemen karşısında oturuyorlardı, yani sanırım bu onları komşumuz yapıyordu. Dün Kate McCallister bize hoş geldin demek için uğradı ve annemle birbirlerini üniversiteden tanıdıklarını söyledi. Dünya küçük, dediler, uzun zamandır kayıp arkadaşlar gibi gülüp sarıldılar.

"Ne giydiğimin neden önemli olduğunu anlayamıyorum."

"Mızızlanmayı bırak," diye takıldı annem, saçımı üç parçaya ayırıp örerken. Gülümsüyordu. Derek Houston'dan ayrılıp Texas Hill Country'de küçük bir kasaba olan Cypress Springs'e taşınmayı kabul ettiğinden beri öyleydi. Annem hemşireydi ve gelecek hafta yeni işine başlayacaktı. Derek bir elektrikçiydi ve serbest meslek sahibi olduğu için nerede yaşadığımızın bir önemi yoktu, her yerde çalışabilirdi.

"Çocuklardan ikisi seninle aynı yaşta," dedi. "Belki arkadaş olabilirsiniz."

"Bundan şüpheliyim. Beni bu elbisenin içinde gördüklerinde olmaz. Aptal gibi görünüyorum."

"Çok güzel görünüyorsun." Saçıma yeni yaptığı Fransız örgüsünün ucundan çekti. Gözlerim aynada onunkilerle buluştu. Benimkilerle aynı yeşil tonundaydılar ve ikimizin de koyu kahverengi dalgalı saçları vardı. Herkes ona tıpatıp benzediğini söylerdi.

Durdum ve söylediklerini düşündüm. "Bekle bir dakika. Nasıl ikisi de benim yaşımda olabilir?" Gözlerim büyüdü. "İkiz mi bunlar?"

"Hayır. Onlar kuzen."

"Oh." Omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöktü. İkizler kulağa çok daha eğlenceli geliyordu. Birbirleri gibi davranarak insanları kandırabilirlerdi.

"Bir resim kadar güzel görünmüyor musun?" Derek gülümseyerek söyledi.

Elbise giymek zorunda olduğum için hâlâ sinirli olmama rağmen gülümsemeye zorladım.

"Derek kot pantolon ve tişört giyecek." Ön kapıdan çıkarken parmak arası terliklerimin üzerindeki ayçiçeklerine kaşlarımı çatarak baktım. Yüksek topuklu Converse'lerimi giymeyi tercih ederdim. "Bu ne kadar adil?"

"Hayat adil değil tatlım," dedi kıkırdarak. "Bunu yakında öğreneceksin."

Bunu ilk kez duymuyordum ama bu konuda Şikayet etmeyi bırakmaya karar verdim. Hiçbir Şey değişmeyecekti. Burası yeni evimizdi ve annem burayı seveceğim konusunda ısrar ediyordu. Bunu o yaptı.

büyük bir macera gibi geliyordu. Ama en iyi arkadaşını geride bırakmak zorunda kalan o değildi. Bileğimdeki mor dostluk bileziğini evirip çevirirken Darcy'nin şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Muhtemelen apartmanımızın havuzunda yüzüyordur. Sayısız yatıya kalma sırasında planladığımız yazı düşünerek özlemle iç çektim. Annem taşınacağımızı açıkladığında mahvolan o yazı.

Üçümüz McCallister'lara giden yolda yürürken Derek dövme kolunu annemin omuzlarına doladı ve başının üstünü öptü, ben de yanlarında oflaya puflaya ilerledim. Tam yedi yıl boyunca sadece annem ve ben vardık ve bu da benim hoşuma gidiyordu. Ta ki iki yıl önce Derek'le evlenene kadar.

Şimdi ona sahip olduğu için kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyordum.

Hayat adil değil, tatlım.

Gerçek bu değil mi?

McCallister'lar birkaç dönümlük bir arazi üzerinde, etrafını saran verandası olan büyük bir taş çiftlik evinde yaşıyorlardı. Patrick McCallister'ın bir çiftliğe ait olduğunu söylediği, uzakta tepeler bulunan bir tarlaya ve bir ahıra bakan arka verandada yemek yedik. Kendisi genel müteahhitti ve bir inşaat şirketinin sahibiydi. Evlerinin ve arazilerinin büyüklüğüne bakılırsa bizden çok daha zengin oldukları hissine kapıldım. Beş dakika içinde yetişkinler eski dostlar gibi gülüp konuşmaya başlarken ben çocuklarla birlikte çocuk masasında sıkışıp kalmıştım. Dördüyle birden.

Hamburger, mısır koçanı ve patates salatası yerken McCallister çocukları hakkında birkaç şey öğrendim.

Bir numara: Jude McCallister dünyanın en sinir bozucu çocuğuydu. Gösteriş meraklısı ve her şeyi bilen biriydi, sanki bizim patronumuzmuş gibi davranırdı.

İki numara: Jude'un kuzeni Brody, tanıdığım çocuklar arasında en görgüsüz olanıydı. Ağzı açık çiğniyor ve yemeğini o kadar hızlı yiyordu ki sanırsınız yıllardır ilk kez yemek yiyor. Jude başka bir mısır başağına uzandığında, Brody çatalını eline sapladı.

Üç numara: Brody ailenin yanına geçen ay taşınmıştı ve daha önce kuzenleriyle tanışmamıştı bile. Hikayenin tamamını bilmiyordum çünkü annesinin nerede olduğunu sorduğumda Brody, "Bu seni ilgilendirmez" dedi.

Bu da beni şok ederek susturmuştu. Dokuz yaşında bir çocuğun küfür etmemesi gerekiyordu ve ben de ona bunu söyledim. "Ben dokuz yaşında değilim," dedi bir lokma yemek yerken.

"Nisan'ın onunda on yaşındaydım."

"Yirminci Ağustos'ta on yaşıma gireceğim," dedi Jude. "Doğum günün ne zaman?"

"Beş Mayıs," dedim isteksizce. Dokuz yaşıma yeni girmiştim, bu da ikisinin de benden büyük olduğu anlamına geliyordu.

Her şeyi bilen Jude, hesap yapmakta gecikmedi.

"Benden dokuz ay, Brody'den ise on üç ay küçüksün."

Sanki bu onları çok üstün yapıyormuş gibi. Yapmıyordu. İkisi de dördüncü sınıfa gidiyordu, tıpkı benim gibi.

Gideon altı yaşındaydı ve tek istediği içeri girip film izlemektir ama ailesi buna izin vermiyordu. Bu yüzden somurtuyordu. Ailenin bebeği Jesse dört yaşındaydı ve çok sevimliydi. Sevimli ve komikti ve söylediği saçma sapan şeylere gülüyorduk.

Artık hepimiz yemeğimizi bitirmiştik -çilekli kurabiyenin üçüncü porsiyonunu yemekte olan Brody hariç- ve yetişkinler bize gidip oynamamızı söylediler. Brody atlara binmek istedi ama yetişkin gözetimi olmadan bunu yapmamıza izin verilmiyordu, bu yüzden kendi eğlencemizi kendimiz bulmalıydık. Bu da nasıl

Kendimizi evin arkasındaki sahada futbol oynarken bulmuştuk. "Onu yakalayamazsınız," dedi her şeyi bilen Jude.

"Brody az önce yakaladı. Ben de yakalayabilirim." Brody'ye baktım. Jude'dan çok daha küçüktü ve cılız sayılırdı. Çarpık dizleri, sivri dirsekleri ve koyu sarı saçları vardı. Aynı soyadını taşımasına rağmen Brody diğer mavi gözlü, kahverengi saçlı McCallister çocuklarına benzemiyordu.

Jude başını salladı. "Brody güçlüdür. Futbol topu yakalamaya alışkındır. Sen bir kızsın. Elbise giymişsin," diye alay etti ve topu havaya fırlatıp elleriyle yakaladı.

Brody dizindeki bir yara kabuğunu karıştırırken, "Seni kış üstü yere serecek," dedi. Baldırından aşağı kan damlıyordu. *İğrençti.*

"Tabii eğer yakalayabilirsen," dedi Jude.

Onları her gün görmek zorunda kalacağım anlamına geliyorsa, yeni okulumda dördüncü sınıfı dört gözle beklemiyordum. Jude oyalıyordu, önemli bir şey değilmiş gibi davranıyordu. Sadece bir futbol topuydu, bomba değil.

"Sadece şu aptal topu at. Sorun nedir? Bir kız yakalayacak diye mi korkuyorsun?" Alay ettim. Jude bu fikir çok saçmaymış gibi homurdandı. "Onu yakalayamayacaksın."

Her şeyi biliyormuş gibi kendinden bu kadar emin konuşmasından nefret ediyordum. "Sadece şu aptal topu at," diye tekrarladım, her geçen dakika daha da sinirleniyordum.

"Tamam. Ama unutma. Bunu sen istedin."

Gözlerimi devirdim, parmak arası terliklerimi tekmeledim ve tıpkı Brody'nin yaptığı gibi aramıza mesafe koyarak sahada hızla ilerledim. "Bu kadar mesafe yeter," diye bağırdı.

Onu görmezden geldim ve koşmaya devam ettim. O benim patronum değildi. İyice hazır olduğumda koşmayı bıraktım ve onunla yüzleşmek için döndüm. Vay be. Biraz mesafe kat etmiştim. Oldukça uzaktaydı. Muhtemelen bir futbol topunu bile bu kadar uzağa fırlatamazdı.

Topun kısa düştüğünü hayal ederek sırtıttım. Bu ona kına yakmayı öğretirdi.

"Acıyacak," diye uyardı Gideon, okuduğu çizgi romandan başını bile kaldırmadan. Henüz okuyabildiğini sanmıyordum, o yüzden sadece resimlere bakıyordu. Elindeki üzümlü buzlu şeker yüzünden dudakları morarmış, suyu kolundan aşağı damlıyordu.

"Tabii yakalayabilirse," diye kış kış güldü Jude.

Beni öldürse bile yakalardım. Ayrıca, futbol topunu iddia ettikleri kadar sert ya da uzağa atabileceğinden şüpheliydim. Top elinden çıktı ve havada bir füze gibi dönerek doğrudan bana doğru yöneldi. Gökyüzü masmaviydi ve ben güneşe bakıyordum, bu da topu görmemi zorlaştırıyordu. Jude'un sinir bozucu sesi bir şeyler bağıırıyordu ama sözlerini duymadım. Topu yakalamaya çok odaklanmıştım. Hayatım buna bağlıymış gibi konsantre olmuşum.

Bir de baktım ki sırtüstü yatmışım, ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış. Göğsümün üzerinde oturan bir fil nefes almamı ve hatta hareket etmemi bile zorlaştırıyordu.

"Öldü mü?" Jesse'nin sesine benziyordu. Bir parmak kaburgalarımı dürttü.

Possum oynadım. "Lila'yı Jude mu öldürdü?" Bu Gideon olmalı. "Başımız büyük belaya girecek." "Bir buzlu şeker daha alalım."

"Evet. Bu çok sıkıcı."

Bir gölge yüzümdeki güneşi engelledi. Gözlerimi açtım ve birkaç kez kırptım. Tarladaki kır çiçeklerinin renginde mavi gözler yüzüme bakıyordu, çok uzun kahverengi saçları alnına düşüyordu, kaşları birbirine çekilmişti. "İyi misin?" Jude sordu, sesi öncekinden daha yumuşaktı ve endişeyle karıştı.

Konuşabilmek için nefesimi tutmaya çalışarak hırıldadım. "Ben

iyiyim." "Topu yakaladın."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ben mi yaptım?"

Başını salladı ve yanaklarına gamze yerleştiren bir gülümseme verdi. "Kesinlikle öyle," dedi ve sesindeki gururu duydum. Aptal kalbim bir balon gibi şişti. "Onu da sakladım."

Hâlâ göğsümde tuttuğum futbol topuna bakmak için çenemi aşağı doğru eğdim. Şimdi övünme sırası bendeydi. "Tabii ki yaptım. Yapacağımı söylemiştim."

Brody, "İç çamaşırında Cumartesi yazıyor," diye işaret etti ve ben kimin daha sinir bozucu olduğuna karar veremedim. O mu yoksa Jude mu? "Bugün Pazar."

"Elbiseni indir," dedi Jude hışımlla ve Brody'nin kafasına bir şaplak indirdi. "Onun iç çamaşırlarına bakma."

Brody omuz silktilti. "Futbol oynarken elbise giymesi benim suçum değil. İç çamaşırını değiştirmemesi de benim suçum değil."

Kesinlikle her gün iç çamaşırımı değiştiriyordum ve itiraz etmek için ağzımı açtım. Ama Brody çoktan uzaklaşmıştı ve ben de onu düzeltme zahmetine katlanmadan çenemi kapadım.

Bir daha asla elbise giymeyeceğime yemin ettim. Jude'un uzattığı eli görmezden gelerek ayağa kalktım ve elimi aptal elbisenin eteğinde gezdirdim.

"Pazar günü yok," diye

mırıldandım. "Ne?" Jude sordu.

"İç çamaşırı. Bir pakette sadece altı tane var. Pazar gününü atlamışlar." "Bu berbat bir şey."

"Evet." Yanaklarım sıcaktan kızardı. Bu çok utanç vericiydi. Futbol oynamak dışında yapacak bir şeyler aradım. Topu yakaladığım için ellerim hâlâ sızlıyordu ve göğsüm de aldığım darbeden dolayı hâlâ ağrıyordu ama bunu itiraf edecek değildim.

"Yarışmak ister misin?" Geçen yıl üçüncü sınıftaki en hızlı koşuculardan biriydim ve Jude ile Brody'yi elbiseyle ve çıplak ayakla bile geçebileceğimi biliyordum. İşte bu kadar emindim.

"Ne üzerine bahse giriyoruz?" Brody sordu.

"Asıl soru, ne kaybetmek istiyorsun?" Jude bana sırtıttı. Yani.

Sinir bozucu.

"Madem kaybedeceksin, iyi bir şey yapalım." Kafamda, değerli eşyalarımın bir listesini yapıyordum, içlerinden birini kazanana sunmaya hazırdım. Kazanan ben olacağıma göre, hiçbir şeyi elden çıkarmam gerekmeyecekti.

Jude başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Doğruluk mu cesaret mi?" "Ne?"

"Birini seç."

"Cesaret," dedim hemen, durup düşünmeye bile gerek duymadan.

Jude ve Brody de cesareti seçtiler, büyük sürpriz. Sıraya girdik ve Jude üçümüzün eşit olup olmadığını kontrol etti.

Sonra bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı. "Oh hey, timsahlardan korkmuyorsun, değil mi?" Yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret aradım ama son derece ciddi görünüyordu.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedim cesurca. Sadece tek bir şeyden korkuyordum. Gök gürültülü fırtınalardan. Ama bunu ona söylemeyecektim. "Neden?" diye sordum. Hemen şüphelenerek sordum. Etrafımda timsahların yaşadığı bir bataklık ya da her neyse onu aradım ama göremedim.

"Sadece kazandığınızdan emin olun ve sonra bunun için endişelenmenize gerek kalmayacak."

Bakışlarını tarlanın dibindeki çitlere kadar takip ettim. Bitiş çizgimiz. Oldukça uzaktaydı ama mesafe konusunda çok endişeli değildim.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sorarak bana bir çıkış yolu gösterdi.

Başımı salladım. "Eminim."

Jude, "Kız olduğun için bir adım önde başlayabilirsin," diye teklif etti.

"Hayır, teşekkür ederim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ayaklarımı yere sağlam

bastım. "Olduğum yerde kalacağım."

"Ayakkabı giymiyorsun," dedi Jude, bariz olanı işaret ederek. "Ne olmuş yani?"

"Bu onu adil bir yarış yapmaz."

"Sadece bir kız tarafından dövölmekten korkuyorsun. Ben burada iyiyim. Ayakkabısız bile."

Jude bir an bana baktı, sonra spor ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarını sıyırdı, böylece o da yalınayak kaldı. Brody de aynısını yaptı. Çıplak ayaklarına baktım. "Şimdi adil oldu," dedi Jude ve adil oynamayı umursamasına bile şaşırılmışım ama bunu söyleme şekli bana bunun onun için önemli olduğunu düşündürdü.

"Yerlerinize, hazır olun, başlayın!"

Hızla koşmaya başladım ve göz ucuyla önde olduğumu görebiliyordum. Hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Ciğerlerim yanıyor, bacaklarım ve kollarım pompalanıyordu. Engebeli çimenler ve küçük kayalar ayaklarımın tabanını oyuyordu ama acıyı görmezden geliyor ve kendimi daha hızlı koşmaya zorluyordum. Jude beni geçtiğinde çit görüş alanımdaydı. Hızla yanımdan geçti, o kadar hızlı koşuyordu ki esintiyi hissettim.

Jude'a bir mil farkla, Brody'ye de bir boyun farkla kaybettim. Çocuklara ulaştığımda Jude çitin tepesinde oturmuş, çok havalı görünüyordu. Sanki saatlerdir orada takılıyormuş da beklemekten sıkılmış gibiydi. Nefes nefese bile kalmamıştı. Brody kendini yere attı ve bir köpek gibi nefes nefese kaldı. Bacaklarım tutmadı ve dizlerim yere çarptı. Eğildim, ellerimi yere koydum ve nefes almaya çalıştım.

Kusacakmışım gibi hissettim.

Annem her zaman zarif bir kaybeden olmanın önemli olduğunu söylerdi ama bu acı verdi.

Ağzımda acı bir tat bıraktı.

Ve şimdi bedelini ödemek zorundaydım.

"Peki cesaret nedir?" Onlara gösterirdim. Cesaretten asla geri adım atmam.

İKİNCİ BÖLÜM

Lila

Jude başparmağını omzunun üzerinden salladı. Çitlere yaklaştım ve tepenin hemen ardındaki dereye baktım. Midem bulandı ve sinirlerimi bastırmaya çalışarak sertçe yutkundum.

"Ben ve Brody seninle geliyoruz." Brody başını sallayarak onayladı ve çite tırmandı, diğer taraftan aşağı atladı ve tepeden aşağı dereye doğru ilerledi.

"Sana ne yapman gerektiğini göstereceğim," dedi Jude, çitten atlayıp yanımda durarak.

Ailemizin izleyip izlemediğini görmek için omzumun üzerinden baktım ama onları buradan göremiyordum. "Çite tırmanmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. Benim koca bir bebek olduğumu düşünmesini istemiyordum. Jude omuz silkerek çitten atladı ve bunu çok kolaymış gibi gösterdi. Diğer taraftaki çitelerin arasından bana baktı. "Buradan sürünerek geç."

"Ama sen o şekilde yapmadın."

"Diğer tarafa nasıl geçtiğin önemli değil Asi. Yeter ki buraya gel." "Asi mi?"

"Evet. Asi." Bana kaşlarını çattı ve ben de gülümsemek için yanağımın içini ısırdım. Bu lakap hoşuma gitmişti. Beni havalı gösteriyordu. "Ne söylesem hep tersini söylüyorsun. Bu sinir bozucu."

"Siz de oldukça sinir bozucusunuz Bay Her Şeyi Bilen."

"Bildiğim tek şey bir kıymık batacağı." Sert ahşabı kavrarken ellerime baktı. Uyarısını dikkate almayarak kendimi yukarı çektim ve sonra bir sorunum olduğunu fark ettim. Üzerimde bir elbise vardı ve diğer tarafa geçmek için çitin tepesine çıkmam gerekiyordu.

"Arkanı dön," diye emrettim. "Seyretme."

Şaşırtıcı bir şekilde dediğimi yaptı. Tüm gücümü kullanarak kendimi yukarı çekmeye ve onun yaptığı gibi bir bacağımı üstten sarkıtmaya çalıştım. Ama görüldüğü kadar kolay değildi. Çok küçüktüm ve kollarım yeterince güçlü değildi.

"Oomph." Tahta karnıma batıyordu. Kıçım havaya kalkmış ve vücudum çitin üzerine katlanmışken bu pozisyona nasıl gelebildiğimden emin değildim. Tüm kan başıma hücum etmişti ve ayaklarım bir tarafta, kollarım diğer tarafta sallanıyordu. Parmaklarımla sanki buradan yere dokunabilecekmişim gibi uzandım.

Jude'un güldüğünü duydum. "Asi. Çite böyle tırmanılmaz. Ayaklarını diğer tarafa değdir ve dediğim gibi sürünerek geç."

Dinledim mi? Tabii ki dinlemedim. Bunun yerine, tepeye doğru kaydım, bacaklarımı tekmeledim ve

yere. Bu da beni onun ayaklarının dibine yıgıdı, o kahkahalarla gülüyordu ve benim de bütün rüzgârım kesilmişti. O kadar çok gülüyordu ki iki büküm olmuştu.

Sonunda gülmeyi bıraktığında ayağa kalkmama yardım etti ve ellerimin tozunu alırken dizlerimdeki sıyrıklara baktım, onları arkamda kenetleyerek kanıtları gizledim.

"Kıymık ne kadar büyük?" "Kıymık batmadı," diye yalan söyledim.

Bana bir an bile inanmayarak kaşlarını çattı. "Burada bulunmaya izniniz var mı? İzinsiz giriyoruz."

Jude sırtıttı, mavi gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. "Bunu bir cesaret haline getiren de bu."

"Ah. Doğru." Korkularımı bir kenara ittim ve Brody'nin ağzının kenarından sigara gibi sarkan uzun bir ot parçasıyla kayalardan atladığı dereye kadar onu takip ettim.

Jude kalın bir ağaç dalına dolanmış olan ipi çözdü ve bana uzattı. "Suyun üzerinde sallanabildiğin kadar sallanacaksın ve sonra geri döneceksin. Çok kolay."

"Timsahlara dikkat edin," dedi Brody, bulaşık suyu kahverengisi ve şişe yeşili suya bakarak. Dere genişti; su, çalılık otlar ve gevşek çakıllarla kaplı iki toprak setin arasından akıyordu. "Çok yağmur yağdı. Bazen dereyi sel basıyor," dedi Jude, başını kaşıyarak. bir şey hakkında kafası karışmıştı. "Timsahların buraya nasıl geldiklerinden emin değilim ama geliyorlar."

Gürültülü bir sıçrama oldu ve geri sıçradım, elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum, Brody iki büküm oldu, gülüyordu, elinde az önce attığı taş büyüklüğünde büyük bir taş vardı.

"Beslenme zamanı olduğuna eminim. Çıt çıt çıt," dedi Jude, elini bir timsahın çenesiymiş gibi hareket ettirerek.

İpi Jude'un elinden çekip aldım ve kendime yalan söylediklerini söyleyip durdum. Sadece beni korkutmaya çalışıyorlardı. İp kalın ve düğümlüydü ve elimde onu inceledim, bulunduğum yerden suyun üzerine nasıl çıkacağımı ve tekrar nasıl geri döneceğimi anlamaya çalıştım. Yutkundum, korktuğumu ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını belli etmek istemiyordum.

"İşte," dedi Brody, ipi ellerimden çekip alarak. "Sana nasıl yapıldığını göstereceğim."

"Sen nasıl istersen." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. Ama içten içe rahatlamıştım. İlk ben gitmek zorunda kalmayacağım için mutluydum.

Brody ip gerilene kadar geri çekildi, elleri düğümlerden birine dolandı. Sonra koştu ve suyun kenarına varmadan hemen önce kendini yukarı çekti ve bacaklarını ipe doladı, bir kolunu havaya kaldırarak derenin üzerinde çılgınca sallandı, geri uçup kıçının üzerine inmeden önce bağırdı ve neredeyse beni boğacak bir toz bulutu gönderdi. Jude ipi ondan aldı ve Brody'nin az önce yaptığı şeyin aynısını yapmasını izledim. Ama Jude'un tarzı farklıydı. Bir gülle gibi uçtu, o kadar hızlıydı ki bir bulanıklıktı ve sonra tekrar yanımdaydı, iki ayağını da yere dikmiş, bana ipi uzatıyordu. Jude'un yapamayacağı hiçbir şey olmadığı hissine kapıldım.

Yap.

Daha sonra onun her şeyde iyi olan ve her şeyi kolaymış gibi gösteren çocuklardan biri olduğunu öğrenecektim. Öyle olmasa bile.

Ellerim ter içindeydi ve beni en çok neyin korkuttuğundan emin değildim. Timsahlar mı yoksa bunu yapamayarak kendimi utandırma korkusu mu?

"Yüzebilir misin?" Jude, Brody'nin duymasını istemiyormuş gibi alçak sesle sordu. Başımı salladım ve sertçe yutkunarak ipi sıkıca kavradım.

Jude sessizce, "Eğer korkuyorsan, sorun değil," dedi.

Başımı çevirip ona baktım, sadece nazik mi davranıyordu yoksa benimle dalga mı geçiyordu karar vermeye çalışıyordum. "Korkmuyorum."

"Tamam." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sırttı. "Sen ne dersen o."

Koşarak atlamak için yeterli alanım olsun diye geri geri gittim. Eğer düşersem kendimi dereye bulacaktım. Bir elbisenin içinde. Aç timsahlar beni yemeye hazırды. Ama bir cesareten geri adım atamazdım. Çocuklar beni izleyip ne yapacağımı görmek için beklerken olmazdı.

Derin bir nefes aldım ve koşmaya başladım, sonra da havada uçuyordum. İp terli ellerimden kaydı ve bir sıçramayla suya düştüm ve aşağı, aşağı, aşağı indim. Bu dere beklediğimden çok daha derindi. Akıntı beni sürüklerken kollarım çırpınıyordu.

Paniğe kapıldım, nasıl yüzüleceğini unuttum.

Kollar beni sardı ve başım sudan çıktı. Öksürdüm, burnum soluduğum su yüzünden yanıyordu. Bedenim çırpınıyor, kurtulmak için mücadele ediyordu.

"Benimle kavga etmeyi bırak."

Suda ilerliyordu, ikimizi de su üstünde tutuyordu, hayatım pahasına bana tutunuyordu. Tutuşu o kadar eziciydi ki, ciğerlerimdeki tüm havayı sıkıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum.

"Bırakın gideyim," diye hırıldadım. "Yüzebilirim."

Tutuşunu gevşetti ama yine de bırakmadı. "Beni kesinlikle kandırabilirdin. Boğuluyor gibi görünüyordun."

"Boğulmuyordum. Bırakın gideyim."

Sözlerimi bitirir bitirmez Brody havada uçarak geldi ve başımızdan aşağı su damlaları yağdıran büyük bir sıçramayla suya indi.

Jude beni serbest bıraktı ve aklımı başıma topladım, çocuklar etrafta at koştururken, birbirlerini suya batırıp gülerken suda ilerledim. Elimde değildi, ben de onlarla birlikte gülüyordum. Aç timsahlarla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Sırayla ipten sallanıp dereye düşüyorduk. Ne kadar çok yaparsam o kadar kolaylaşıyor ve o kadar cesur oluyordum. Jude derin kısımlarda suya düşmemem konusunda beni uyardı yoksa yaralanabilirdim.

Bu sefer onun tavsiyesine kulak verdim.

"Jude McCallister! Yapman gereken bazı açıklamalar var."

Islak saçlarımı alnımdan ittim ve Jude'un annesine baktım, elleri kalçalarında çitin diğer tarafında duruyordu, yüzünde mutlu olmadığı belli olan bir ifade vardı. Benim annem de onun hemen yanındaydı ve benzer bir ifade takınmıştı.

Başımız çok büyük beladaydı.

Üçümüz cezamızla yüzleşmek için arka verandaya doğru yürüdük, elbiselerimizden dere suyu damlıyordu. Hepimiz sorgulandık. Ben dudaklarımı kapalı tuttum. İspiyoncu olmadığım için bunun bir cesaret işi olduğundan bahsetmedim. Brody tek kelime etmedi, sadece orada durdu ve her şeyden sıkılmış görünüyordu.

Jude bir adım öne çıktı. "Hepsi benim hatamdı. Benim fikrimdi. Onları ben ikna ettim." Sesi hiç titremedi, güçlü ve emindi, yargıç ve jürimiz gibi davranan dört yetişkinin karşısında dimdik dururken omuzları dikti.

"Bu onun hatası değildi," dedi Brody öne çıkarak. "Bunu yapması için onu cesaretlendirdim."

"Nuh uh." Dışlanmak istemediğim için çocukların tam ortasındaki yerimi aldım. "Hepsi benim fikrimdi. Çitin diğer tarafında ne olduğunu görmek istedim." Başparmağımı çocuklara doğru

salladım. "*Beni* takip ettiler."

Jude homurdandı. "Ben koyun değilim, Rebel. Ben *liderim*.

Takip etmem." "Ben de koyun değilim ve seni hiçbir yerde takip etmem."

Brody, "Dereye inip sizi bekleyen ilk kişinin ben olduğuma eminim," diye araya girdi.

Kimin kimi takip ettiğini tartışmakla o kadar meşguldük ki cezamızı duymadık bile. Çocuklara ev işleri verildi, bana da öyle. Ama umurumda bile değildi. Buna değerci.

O ilk günden sonra Jude, Brody ve ben birbirimize çok yakındık. McCallister'ların evinde kendi evimden daha fazla zaman geçirdim. Kate evde çocuklarla kalıyordu ve çalışmıyordu, bu yüzden anneme bana da seve seve bakabileceğini söyledi.

Bu başımızı belaya soktuğumuz son sefer de olmayacaktı. Vahşi ve özgürce koştuk ve yaz sonunda tenim fındık kahverengisine kadar bronzlaştı ve kollarım ve bacaklarım kesikler ve çürüklerle kaplandı.

Bir keresinde Brody ahırın kenarında bir yaban arısı yuvası buldu ve parlak bir fikirle yuvaya hortumla su sıktı. Tabii ki eşek arılarını kızdırdı ve peşimize düştüler. Üçümüzü de saktular ve kollarımla sırtım yara bere içinde kaldı.

O yaz ata nasıl binileceğini öğrendim. Yakınında olmamamız gereken deredeki kayaları nasıl atlayacağımızı. Çitlere tırmanmayı ve ipte sallanmayı. Dört Temmuz'da arka bahçede havai fişekler patlattık ve şenlik ateşi partisi yaptık. Soğutucudan bira çalıp ahıra saklandık, elden ele dolaştırıp sırayla içtik. Jude'un babası bizi yakalayıp verandaya çıkardığında her birimiz sadece birkaç yudum almıştık. Annem bize reşit olmayanların içki içmesi ve o birkaç yudum birayı içerek kaç beyin hücrelerini öldürdüğümüz hakkında bir konferans verdi ve bir kez daha cezalandırıldık.

Sanki o yazın çoğunu mısır ayıklayarak, patates soyarak ve fasulye temizleyerek geçirdik, bir yandan da yeni bir derse kulak kabarttık.

Ağustos ayında bir gece ailemizle McCallister'ların arka bahçesinde çadırda kamp yapmamıza izin vermeleri için konuştuk. Brody bir el feneriyle uyuyordu ve bunu itiraf etmektense kolunu kesmeyi tercih etse de karanlıktan korktuğunu hissediyordum. Abur cubur yiyerek hastalandık ve geç saatlere kadar hayalet hikayeleri anlattık, hikayeleri daha da korkutucu hale getirmek için el fenerini çenelerimizin altında tuttuk.

Gecenin yarısında, gök gürültüsünün sesiyle uyandım ve eve o kadar hızlı koştum ki, bu bir yarış olsaydı kesinlikle çocukları yenerdim. Vücudum titreyerek Jude'un alt ranzadaki yorganının altına daldım ve çok geçmeden o ve Brody de bana katıldı. Jude ayaklarını başımın yanına koyarak uyuyordu ve ben de ayaklarının ne kadar kötü koktuğundan yakınıyordum. Bu da ayaklarını burnumun dibine getirmesine neden oldu.

Gizliden gizliye, kokan ayakları umurumda değildi. O ve Brody'nin benimle aynı odada uyuyor olmasından memnundum. Fırtınayı daha az korkutucu hale getiriyordu ve tek yapabildiğim gülmek olan aptalca turşu şakaları yaparak aklımı başımdan alıyorlardı.

O yazın bitmesini hiç istemedim.

Ama her güzel şey gibi o da bitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jude

"Yaz bitti. Yakında geri dönecek," dedi Brody, bavulu annemin elinden almaya çalışarak. "Gitmeye hazır değilsem onun üzülmesini istemiyorum."

"Brody," dedi annem yumuşak bir gülümsemeyle. "Eğer annen geri gelirse, eşyalarını toplamana yardım edeceğim-" Elleri yumruk oldu. "Eğer değil. Ne zaman. Eğer dedin."

"Özür dilerim. Haklısın," dedi. "Annen döndüğünde eşyalarını toplarız. Ama o zamana kadar sen ve Jude aynı odayı paylaşacaksınız ve bu bavula burada ihtiyacımız yok tatlım. İhtiyacın olana kadar onu tavan arasına taşımaya ne dersin?"

"Evet, tamam. Sanırım," diye mırıldandı. "Yarın Maple Sugar'a binebilir miyim?" "Elbette binebilirsin. Okuldan eve döndüğünde ona binebilirsin."

Sanki yeğeni değil de oğullarından biriymiş gibi onun saçlarını karıştırdı.

Brody'nin bizimle yaşamaya gelmeden önce nerede olduğunu bilmiyordum ama Anma Günü hafta sonundan hemen sonra babam gidip onu aldı ve evimize geri getirdi. O zamandan beri annesinden kimse haber alamamıştı. Ama annesinin onu almak için geri geleceğini düşünmeye devam etti. Arada bir bavulunu hazırlıyordu, böylece onun için hazır olacaktı. İçimde onun geri dönmeyeceğine dair kötü bir his vardı ve annemin yüzündeki ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

Annemle babamın, babamın küçük kız kardeşi Shelby hakkında konuşmalarına kulak misafiri olmuşum. Babam onun gençken uyuşturucuya bulaştığını ve her zaman sorun çıkardığını söyledi. Brody'nin bizimle yaşamasının daha iyi olacağını ve onu burada tutabilmemiz için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi.

Ama bunların hiçbirini bilmemem gerekiyordu ve Brody'ye onun bilmediği şeyleri bildiğimi söyleyecek değildim. Sanırım annesini özlemişti ve bunun için onu suçlayamazdım. Beni öylece bırakıp gitmiş olsaydı ben de annemi çok özlerdim. Annemin böyle bir şey yapacağını hayal bile edemezdim. Bizi çok severdi ve bunu her zaman söylerdi.

Annem bize sarılıp iyi geceler öpücüğü verdi ve Brody eskiden benim olan üst ranzaya tırmandı. Annem ranzayı ona vermemi istemişti çünkü onun istediğini anlamıştı. Yalan söylemeyeceğim, bu beni çok kızdırmıştı. Onun taşınabileceği boş bir yatak odamız vardı ama annem tek başına kalmaktan korkacağını düşündü, bu yüzden şimdi ben paylaşmak zorundaydım.

Karanlıktan korkmadığını iddia eden ama aslında korkan Brody için gece lambasının açık olduğundan emin olduktan sonra annem ışıkları kapattı. Kapı arkasından usulca kapanmadan önce her zaman yaptığı gibi "Tatlı rüyalar," dedi.

"Jude?" Brody birkaç dakika sonra söyledi.

"Öyle mi?"

"Annemin geri geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Kollarımı başımın altına sıkıştırdım ve onu göremediğim halde üstümdeki ranzaya baktım. Annem ve babam her zaman asla yalan söylenmemesi gerektiğini söylerlerdi. Ben de genellikle doğruyu söylemekten gurur duyardım. Ama onun ses tonundaki bir şey beni dürüst olmaktan alıkoydu. "Elbette biliyorum. Sadece bir tatile ihtiyacı vardı, hepsi bu."

"Evet," dedi, sanki cevabımı bekliyormuş gibi nefesini tutarak. "Ben de öyle düşünüyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldık ve ben tam uykuya dalıyordum ki, "Sence Lila güzel mi?" dedi.

Homurdandım. "Hayır."

O gece ikinci kez yalan söyledim ve bunu neden yaptığımı dair hiçbir fikrim yoktu. Sanırım bunu Brody'ye itiraf etmek istemedim. Lila Turner, Ashleigh Monroe'dan çok daha güzeldi ve tüm erkekler Ashleigh'in sınıfımızdaki en güzel kız olduğunu düşünüyordu. Ama Lila bizim arkadaşımızdı, bizden biriydi ve onu korumak bana düşerdi.

Onunla tanıştığım günden beri, o derede boğulacak diye ölesiye korkarken, onu kurtarmak ve güvende tutmak için her zaman orada olacağıma karar vermiştim. Bu yüzden güzel olup olmadığını düşünmek istemedim.

Ertesi gün okula başladık ve Lila otobüs durağına bir elbiseyle geldi. Yüzündeki ifadeden bunu giymekten mutlu olmadığını anlayabiliyordum. O ilk gün hariç bütün yaz şort ve tişört giymişti. Bu yüzden onu üzerinde beyaz kelebekler olan açık mavi bir elbise içinde görmek garipti. Saçları taranmıştı, bu her zamanki görüntüsünden büyük bir değişiklikti ve yüzünden uzak tutmak için bir saç bandı takıyordu.

Bir kıza benziyordu. Ağzım bir karış açık ona bakıyordum.

"Sinek yakalamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Ağzım kapandı ama hâlâ bakıyordum. Nedenini bilmiyorum.

"Bana bakmayı kes," diye tersledi ve kaburgalarımın dirsek attı. Kızın dirsekleri çok keskindi.

"Aptal gibi görünüyorum," diye mırıldandı.

Sanırım yapmadığını söylememi bekliyordu ama okul otobüsü önümüzde durdu ve ben tek kelime etmedim. Otobüse Brody'nin önünden tırmandım, o da önce binmek için beni itmeye çalıştı. Olmadı.

"Jude!" Reese bana seslenirken elleriyle ağzını kapattı. "Sana bir koltuk ayırdım."

Reese'in yanındaki koltuğuma oturdum ve Lila'nın önde tek başına oturduğunu fark etmemiş gibi davrandım. Brody arkadaki bir koltuğa yayılmıştı, ayakları koridora sarkıyordu ve bu da ona birkaç büyük çocuktan tokat yemesine neden oldu. O geri adım atmadı, ben de ona yardım etmek için araya girdim ve sorun çıkardığım için otobüs şoförü tarafından azarlandım. Bu sadece günün başlangıcıydı ve Brody sayesinde her şey yokuş aşağı gitti.

Öğle yemeğine kadar dördüncü sınıftaki tüm çocuklar Lila'nın haftanın günleri iç çamaşırları hakkında konuşuyor ve onları hiç değiştirmediklerini söylüyorlardı. Oyun alanında Brody'yi yakaladım ve sırtlan gibi gülerek tekme ve yumruk atıyordu. O benim yüzüme yumruk attı, ben de ona yumruk attım. İkimiz de müdürün odasına gönderildik.

O gece yemek masasında azar işittik.

"Sorunları çözmenin yolu kavga etmek değildir," dedi annem, destek için babama bakarak.

"Öyle değil mi Patrick?"

Babam elindeki biber kasesine baktı. "Bu tamamen kavga nedenine bağlı."

Sırıttım. Brody sırttı. Tam bir aptaldı. Gözü morarmış ve dudağı patlamıştı ama umurunda değil gibiydi. Brody kavga etmeyi severdi ve burada bulunduğu kısa süre içinde benimle çoktan kavga etmişti. Şimdi bir parça daha mısır ekmeği aldı, üzerine tereyağı sürdü ve yarısını ağzına tıktı.

"Patrick. Burada bana destek olman gerekiyordu."

"O barda senin için kavga ettiğim bir zamanı hatırlıyor gibiyim-" "Patrick," diye tısladı annem, gözlerini ona dikerek. "Kavga etmelerine izin veremeyiz."

Babam başını salladı ve annemin haklı olduğunu mırıldandı, sonra da her zaman annemle babamı uzaylı bir türmüş gibi izleyen Brody'ye odaklandı. Babasının kim olduğunu bilmiyordu ve bir babayla büyümemişti, bu yüzden sanırım tüm bunlar onun için yeniydi.

"Brody. Artık dedikodu yaymak yok, duydun mu? Bu evde hanımlara saygılı davranınız. Ve bu evin dışında söylediğin ve yaptığın her şey için de geçerli. Anlaşıldı mı?" diye sordu babam, sesi sertti.

"Evet efendim," dedi Brody, yan gözle bana bakarken yüzünde asık bir ifade vardı.

"Ve Jude..." Babam annemin yüzüne baktı ve her zaman söylediği sözleri tekrarlardı. "Bir dahaki sefere kelimelerini kullan, oğlum."

Sırıttım yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Tamam."

"Tatlı olarak ne var?" Gideon sordu. "Artık televizyon izleyebilir miyim?" Kardeşimin tek derdi buydu. Tatlı ve televizyon.

"Dondurma alabilir miyim?" Jesse annesinin kucağına tırmanıp onu öpmeden önce ellerini yanaklarına vurarak sordu. "Çok güzelsin anne."

"Ne kadar çekici."

"Bu dondurma alacağım anlamına mı geliyor?"

Güldü. "Evet, siz ikiniz dondurma yiyebilirsiniz." "Peki ya ben?" Brody ve ben hep bir ağızdan söyledik.

Annemin dudakları düz bir çizgiye dönüştü. Bizden memnun değildi ve henüz bunun sonunu duymadığımızı biliyordum. "Siz ikiniz masayı toplayıp bulaşık makinesini yerleştirebilirsiniz."

Brody'yi iterek yoldan çektim ve o tabaklara ulaşmadan tabakları üst üste dizdim. İki sefer yapmam konusunda beni uyaran annemi görmezden geldim. Üstesinden gelebilirdim.

Brody çatal bıçak takımlarını toplarken kaşlarını çattı ve lavaboya giderken elimde sallanan bir tabak yığınıyla bana bir çatal sapladı. Tepki vermeyince bana tekrar sapladı, bu sefer daha sertti. Bir tabak pişmiş toprak fayanslara çarpıp ayaklarımın dibinde paramparça olurken dişlerimi sıktım.

"Çocuklar!" diye bağırdı babam, önümüzde durarak. Elimdeki bulaşık yığını alıp lavaboya koydu, sonra kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ikimize de *o bakışı* attı. Sabrını sınadığımızı ve eğer durmazsak bunun bedelini cehennemde ödeyeceğimizi söyleyen bir bakış.

"Annen ne dedi?" diye sordu bana. "İki sefer yapmamı," diye mırıldandım.

"Bu ay ikinize de harçlık yok. Para ağaçta yetişmiyor ve bu tabaklar pahalı."

"Bu, ev işlerimizi yapmak zorunda olmadığımız anlamına mı geliyor? Harçlık almadığımıza göre?" Brody umutlu bir sesle sordu. Dediğim gibi, o bir aptaldı. Babam eski bir denizciydi ve kanunları koyduğunda, cezanın iki katına çıkmasını istemiyorsanız onunla tartışmazdınız.

Babam, "Bu, her zaman yaptığın işlerin iki katını yapacağın anlamına geliyor. Şimdi annenin istediğini yap. Ve hiçbir şeyi kırmamaya çalış."

Babam uzaklaşırken yüksek sesle nefes verdim, sonra bakışlarımı Brody'ye çevirdim. Elindeki

Gümüş takımlar lavaboda, paslanmaz çelikler emayeye çarpıyordu ve bardakları toplamak için çiftlik evindeki masaya geri döndük. Ailenin geri kalanı arka verandada dondurmali sandviç yiyordu. Benim favorim.

"Bunu neden yaptığımı biliyor musun?" Brody bir tabağı durulayıp ona uzatırken sordu, işi doğru yapacağına tam olarak güvenmiyordum.

Umurunda değilmiş gibi omuz silktim, merak ettiğimi belli etmek istemedim. "Sadece ne demek istediğimi kanıtlamak için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lila'dan

hoşlanıyorsun."

Sanki Lila'ya aşıkmişim gibi bir şey söyledi. Alay ettim. "Hayır, sevmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Kıs kıs güldü. "Bu yüzden yüzüme yumruk attın. Komik kısmını duymak ister misin?"

"Hayır."

"Senin yaptığını düşünüyor." Bunun üzerine gülmekten kırıldı. Ne yazık ki doğruydu. Dedikoduyu Brody başlatmıştı ve bunun için ben suçlanmışım.

Kimse *peşimden* gelip bacağıma tekme *atmasını* umursamıyor gibiydi. Sırf kız olduğu için yaptığı yanına kâr kalmıştı. Bu nasıl adil olabilirdi? Yüzüne güldüğümde, bu onu daha da kızdırmıştı.

Küçük elleri yumruk oldu. "Seni yumruklayacağım, Jude McCallister."

"Yumrukla beni. Hissetmeyeceğim bile, Minnie Mouse."

Bana yumruk atmıştı ve ben daha da çok gülmüştüm. Öfkelendiğinde çok komik oluyordu ve bazen ne yapacağını görmek için onun düğmelerine basıyordum. Lila'yı kızdırmak en sevdiğim eğlence yöntemlerinden biriydi. Asla başarısız olmazdı.

O gece Brody uyuduktan sonra tüm gece lambalarını tavan arasına, onun asla giremeyeceği bir yere sakladım. Karanlık konusunda neden bu kadar büyük bir bebek olduğunu bilmiyordum.

Gecenin bir yarısı çığlık atarak, ağlayarak ve ter içinde uyandı. Onu sakinleştirebilen tek kişi babamdı. Babamın bana o gece olduğu kadar kızdığını hiç görmemiştim ve nedenini bile anlamamışım. Tek yaptığım gece lambalarını saklamaktı. Brody'nin okulda yaptıklarının intikamıydı, bana bir tabak düşürtmesinden bahsetmiyorum bile. Adil görünüyordu.

Babam bana Brody'nin hayatında çok kötü şeyler yaşadığını ve şaka yapmadan önce bunu aklımda tutmam gerektiğini söyledi. Kimse bana ne tür kötü şeyler yaşadığını söyleme zahmetine girmedi. Benden sadece anlamsız bir şeyi anlamam bekleniyordu. Ama ondan sonra, odamızda her zaman bir gece lambası olduğundan emin oldum.

Sanırım Brody'nin benim için bir kardeş gibi olduğunu söyleyebilirsiniz. Çok sinir bozucuydu ama ailemdendi. Okulda ne zaman kavga etse, ki bu sık sık olurdu, hemen onun yanında olurdum. Her zaman arkasıdaydım, soru sormadan. Ve ne zaman pas becerilerim üzerinde çalışmam gerekse, benimle birlikte arka bahçede saatler geçirir, bir kez bile şikayet etmeden pas yakalamak için uzun süre giderdi.

Ve Lila'ya gelince... Brody'nin haklı olduğu ortaya çıktı. Ona aşıkım. Ama bunu itiraf etmem, hatta onun yanında neden böyle davrandığımı anlamam yıllarımı aldı. Kendimi savunmam gerekirse, her arkadaşşıma yaptığım gibi ona da göz kulak olmaya çalışıyordum.

Onun bir kız olması her şeyi çok daha karmaşık hale getirdi.

Yıldızlar Düştüğünde'yi [Amazon](#), [KindleUnlimited](#), [Sesli Kitap](#) veya [Ciltsiz](#) Kitap olarak okuyun!

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bu kitaba şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

Bunu yazarken 2023'e girmiş bulunuyoruz. Yeni bir yıl. Yeni bir başlangıç.

Geçtiğimiz birkaç yıl herkes için zor geçti. Küresel bir salgın yaşadık ve diğer taraftan çıkmaya başlarken öğrendiğim tek şey, tek bir anı bile hafife almamak oldu.

İnsan ruhu çok dayanıklıdır. Sandığımızdan daha güçlüyüz. Ve sevgi, tüm biçimleriyle, panzehirdir. Sadece başkalarından aldığımız sevgi değil, kendimize verdiğimiz sevgi de.

Ağustos'a Kadar'da keşfetmek istediğim temalardan bazıları bunlardı. Benim için bu, kendi kaderinizin sorumluluğunu üstlenmenin ve karanlıkta bir parça ışık bulmanın hikayesi.

Bu, aşkın tüm yönleri hakkında bir hikaye. Kendini sevmek, romantik aşk, ebeveyn sevgisi ve güçlü, kalıcı dostluklar. Bu bir umut hikayesi ve tüm dağınık, yürek parçalayıcı güzellikteki ihtişamıyla hayatın bir kutlaması.

Şimdi, teşekkürlere geçelim. Teşekkür edecek uzun bir insan listesine sahip olduğum için çok şanslıyım.

İşte başlıyoruz:

Aileme. Her zaman. Sizi tüm kalbimle seviyorum. Bu

kitabı şekillendirmeme yardım eden insanlara:

Katie Friend, değerli geri bildirimleriniz olmasaydı bu kitap bu hale gelemezdi. Yaptığın işte gerçekten olağanüstü birisin ve umarım bu birlikte çalıştığımız birçok kitabın ilki olur. Sana bir kutu Kleenex ve bir şişe şarap borçluyum.

Jennifer Mirabelli, bana katlandığın için teşekkür ederim. Okuduğun, desteklediğin ve günlük gifler için teşekkür ederim. Sana arkadaşım dediğim için çok şanslıyım. <3

Aliana Milano, okuduğun ve bana doğruyu söyleyerek beni uçurumdan aşağı indirdiğin için teşekkür ederim. Her şey ve hiçbir şey hakkında gece yarısı sohbetlerimiz olmasaydı ben nereden olurum. Seni uzun zamandır seviyorum.

Ellie McLove'a, ne olursa olsun beni her zaman kabul ettiğin için teşekkür ederim. Seni Vegas'ta tekrar görmek için sabırsızlanıyorum!

Emery's Rambling Roses yöneticim Emily'ye, ben ortadan kaybolduğumda bile grubun devam etmesini sağlayan Emily'ye.

Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Carol Radcliffe'e, dostluğunuza değer veriyorum. Beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim. Müzik gelmeye devam etsin.

Monty Jay'e. Çılgın bir yılın sonunda DM'lerime girdiğin için çok minnettarım. Gözyaşlarım için özür dilerim. Okuduğun ve beni heyecanlandırдың için teşekkür ederim. Tam olarak doğru zamanda ortaya çıktın. Eşzamanlılık olmalı.

Tüm bookstagrammer'lara, blogger'lara ve BookToker'lara. Okuduğunuz, incelediğiniz ve kitaplarımla ilgili haberleri yaydığınız için teşekkür ederim. Hevesiniz ve sıkı çalışmanız gözden kaçmıyor. Size minnettarım! Bu topluluğu seviyorum ve bir parçası olduğum için çok mutluyum. Kitaplar hakkında konuşmaktan daha iyi bir şey var mı? Bence yok.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, tüm okuyuculara kocaman bir teşekkür. Şans
verdiğiniz için teşekkürler

kitaplarımda. Siz olmasaydınız, sevdiğim şeyi yapamazdım.

Çok sevgiler,
Emery Rose

YAZAR HAKKINDA

Emery Rose'un iyi kırmızı şarap, sert kahve ve sağlıklı bir dozda alaycılığa düşkün olduğu bilinmektedir. Seksi alfa kahramanlar, güçlü kadın kahramanlar, sanatçılar, güzel ruhlar ve sonsuza dek mutlu olmak için çalışması gereken kusurlu ama kurtarılabılır karakterler hakkında yazmayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda onu Netflix izlerken, güneş ışığını aramak için dünyayı dolaşırken ya da iyi bir kitaba dalmış halde bulabilirsiniz. Eski bir New Yorklu olan yazar, şu anda iki güzel kızıyla birlikte Londra'da yaşıyor.



AYRICA EMERY ROSE TARAFINDAN

KAYIP YILDIZLAR SERISI

[Yıldızlar Düştüğünde](#)

[Fırtına Koptuğunda](#)

[Pervasız Olduğumuzda](#)

[Enkaz Yıkıkla Buluştuğunda](#)

AŞK VE KAOS SERISI

[Wilder Love](#)

[Tatlı Kaos](#)

GÜZEL SERİ

[Güzel Güzel](#)

[Yalanlarının Altında](#)

[Güzel Telaş](#)